

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 **NEW YORK TIMES** BESTSELLING AUTHOR

LISA
GARDNER

ONE STEP
TOO
FAR

A NOVEL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LISA GARDNER'IN DİĞER ESERLERİ

ROMANLAR

Mükemmel Koca Diğer
Kız Üçüncü Kurban
Bir Sonraki Kaza
Hayatta Kalanlar
Kulübü Öldürme
Saati
Yalnız
Gitti
Sakla
n
Veda Et
Komşu
Anlatmak İçin
Yaşamak
Seni Daha Çok
Seviyorum
Yakala Beni
Dokun ve Git
Korkma Çarp
ve Yan Onu
Bul
Hemen Arkanda
Beni Ara Asla
Söyleme
Beni Gördüğünde
0 Kaybolmadan Önce

KISA ESERLER

7. Ay
3 Gerçek ve Bir Yalan

Dördüncü Adam
İki Kez Ölen Adam

LISA GARDNER

BİR ADIM FAZLA

AN OVEL

DUTTON

Penguin Random House LLC'nin bir imtiyazı penguinrandomhouse.com

© 2022 telif hakkı Lisa Gardner, Inc.

Penguin telif hakkını destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır.

Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak kitabın hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Siz

yazarları destekliyor ve Penguin'in her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

DUTTON tescilli bir ticari markadır ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi yayın kataloglama verileri isimler:
Gardner, Lisa, yazar.

Başlık: Bir adım fazla: bir roman / Lisa Gardner.

Açıklama: [New York] : Dutton, [2022]

Tanımlayıcılar: LCCN 2021050019 (baskı) | LCCN 2021050020 (e-kitap) |
ISBN 9780593185414 (ciltli) | ISBN 9780593185421 (e-kitap) | ISBN
9780593471661 (dışa aktar)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3557.A7132 O54 2022 (baskı) | LCC
PS3557.A7132 (e-kitap) | DDC 813/.54—dc23/eng/20211015

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021050019> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2021050020> adresinde mevcuttur.

Kapak tasarımı: Christopher Lin; Kapak resmi: Mark Fearon / Arcangel

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.8.0_138931607_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Lisa Gardner'ın diğer

kitapları Başlık

sayfası

Telif Hakkı

Adanma

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45 Epilog](#)

[*Yazarın Notu ve Teşekkürler Yazar Hakkında*](#)

Yetenekli yazar ve tüm yazarların harika dostu
Pierre O'Rourke'u sevgiyle anıyoruz. Öteki
dünyada, havaalanı otoparkında sonunda arabayı
bulduğunu hayal ediyorum ve evet, seninle
birlikte gülüyorum.

Ayrıca Ruby'ye. Sevgili evlatlık köpeğim, en iyi
arkadaşım ve yazma arkadaşım. Her gün, elimi
hafifçe yalayarak bana merhaba diyordun.
Ve ~~sana~~, dönüp bana veda etmek için aynı küçük
yalamayı yaptın. Teşekkür ederim, aşkım,
en çok ihtiyacım olduğunda beni kurtardığın için.

BÖLÜM 1

İlk üç adam sabah saat ondan kısa bir süre sonra kasabaya sendeleyerek geldiler, karanlık şekillerden, ürkütücü çığlıklardan, kaybolan arkadaşları Scott'tan ve şafak sökmeden yardım istemek için kamp yerinden ayrılan diğer arkadaşları Tim'den bahsediyorlardı.

"Ayı, ayı, ayı," diye inledi ilk adam.

"Dağ aslanı!" diye ısrar etti ikinci adam.

Üçüncü adam kusmaya başladı.

Belki, belki de değil, diye düşündü Marge Santi, kusmuğu kenara iterek. Marge gençleri lokantasının köşesindeki bir masaya oturttu, sonra telefonu eline alıp Nemeth'i çağırdı. Nezaketen Marge, Şerif Jim Kelley'yi de aradı. Kelley, sevimli bir adamdı, yerliler tarafından saygı görüyordu, ama bütün ilçeyi idare etmekle yükümlü ve bunu kanıtlamak için gayret gösteren bir memurdu. Acil eylem için Nemeth en uygun kişiydi.

Eski Shoshone Ulusal Ormanı bölge bekçisi, şimdi ise yerel rehber olan Nemeth, ne yapacağını biliyordu. İlk olarak, üç adama kahve ikram etti. Gözeneklerinden sızan korku ve alkol kokusuna bakılırsa, başka bir şeye ihtiyaçları yoktu. İki fincan sonra, hikayenin çoğunu öğrenmişti.

Beş adam, bekarlığa veda partisi için ormana doğru yola çıktı. Hepsi üniversiteden beri arkadaştı ve hepsi kamp yapma deneyimi vardı, ancak üçlü, müstakbel damat Tim'in bu konuda en yetkin kişi olduğu konusunda hemfikirdi. Tim, altı yaşından beri babasıyla birlikte doğada yürüyüş yapıyordu.

O, kamp yapmalarının sebebiydi. Diğer dördü, golf hafta sonu veya kumarhane/tatil köyünde kaliteli zaman geçirmeyi tercih ederdi. Ama Tim için ormanlar mutlu olduğu yerdi, bu yüzden dağlara gittiler. Tam donanımlı, sırt çantaları, çadırlar, uyku tulumları, iki gözlü propan kamp ocağı, konserve fasulye ve sosisler ve tabii ki beş genç adamın taşıyabileceği kadar bira ve Maker's Mark. Yani, çok fazla. Ama onlar tamamen aptal değillerdi. Yine, Tim işini biliyordu ve eşyaların toplanmasını kendisi denetledi.

Dün yedi mil yürüyerek, geniş bir nehrin yakınındaki derin kanyonlardan birinde mükemmel bir kamp yeri aradılar. Bulduklarında, çantaları boşalttılar, çadırları kurdular ve ilk altı paketi açtılar, diğer dördünü buz gibi suda soğumaya bıraktılar.

Bu mevsimde alacakaranlık çabuk çöküyordu. Ama her şey yolundaydı. Ateş yakıp sosisleri kızarttılar ve konserve fasulyeleri kutudan çıkarıp yediler. Ardından birçok osuruk şakası yapıldı.

Daha fazla bira, ardından viski içtiler. Beş genç, sağlıklı erkek ne kadar içki içebilir? Çok fazla. Ama gidecekleri bir yer, sürecekleri arabaları, cevaplamaları gereken sinir bozucu cep telefonları yoktu, çünkü çekmiyordu.

Sadece onlar ve yıldızlı gökyüzü vardı. İlk Maker's Mark şişesini bitirdiler, ikinciye başladılar. Tim ateşin yanında oturup bir kağıt parçasına bir şeyler karalıyordu. Düğün yeminini mi yazıyordu, sevgilisine mektup mu yazıyordu? Onlar alay ettiler ama o itiraf etmeyi reddetti.

Saat geç olmuştı. Ne kadar geç olduğu kimse bilmiyordu ve bunun da pek önemi yoktu. Sonunda yatmaya gittiler, iki çadırda iki erkek, Tim, müstakbel damat, tek başına tek kişilik çadırda. Dünyadaki son gecelerinden biri, tek başına uyuyordu. Yapabildiği sürece tadını çıkarmalıydı, diye alay ettiler.

Sonra...

Keskin bir çığlık. Etraflarındaki ağaçlarda bir gürültü.

"Grizzly," dedi Neil, lokantada otururken. "Dağ aslanı," diye ısrar etti Josh.

Miguel'in kısaltması olan Miggy, kabinden sürünerek çıktı ve biraz daha kustu.

Belki, belki de değil, diye düşündü Nemeth. Marge bir paspas aldı. kampında, erkekler patladı çadırlarından,

el fenerleri sallanıyor, sinirler gergin, rahatsızlığın kaynağını belirlemeye çalışıyorlardı. Tim ateş yakılmasını istedi. Kendi seslerini çıkarmalarını istedi. Kamp alanından uzakta ağaçlara asmış oldukları yiyecek stoğunu iki kez kontrol etmelerini istedi.

Bu yüzden, beş kişilik grubun dört kişiye düştüğünü fark etmeleri birkaç dakika, belki de beş ya da on dakika sürdü. Scott neredeydi?

Miggy çadırını paylaşıyordu ve Miggy'nin bundan haberi yoktu. "Hayır... Hiçbir fikrim yok," Miggy, Nemeth'e,

Tim, müstakbel damat, ciddileşti. Scott işemeye gitmiş olabilirdi. Scott sarhoş ve kafası karışık bir şekilde ortadan kaybolmuş olabilirdi. Ancak soğuk hava, tehlikeli arazi ve etobur yerel vahşi hayvanlar göz önüne alındığında, onu bulmaları gerekiyordu.

Grubu iki çifte ayırarak, Tim ilk çifte kamp ateşinin kuzeyinde aramaya başlamalarını, diğer çifte ise güneydeki ormanı aramalarını söyledi. Scott'ı ilk bulan, acil durum düdüğünü çalacaktı.

Ancak onu bulamadılar. Suyun yukarısını ve aşağısını, ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Scott yoktu. Ancak ezilmiş çalılar buldular. Kırık ağaç dalları. Muhtemelen kan.

"Grizzly ayısı," diye inledi Neil. "Dağ aslanı," diye tahminde bulundu Josh.

"Siktir," diye fısıldadı Miggy.

Nemeth de aynı fikirdeydi.

Sabahın dördü, sonbahar havası acımasızca serin, berrak gece acımasızca karanlıktı. Tim bir karar verdi: Yardıma ihtiyaçları vardı ve cep telefonu çekmediği için, yardım almanın tek yolu geri dönmektir. Grubun en deneyimli ve ayık üyesi olarak, sırt çantasını aldı, güvenilir baş lambasını yaktı ve medeniyete doğru yola çıktı.

Neil, Josh ve Miggy, üç saat daha ateşin etrafında toplanarak su içtiler ve kendilerini korku dolu bir çılgınlığa sürüklediler. Gün ışığı ilk görüldüğünde, matara'larını doldurdular ve yola çıktılar. Her şeyi geride bıraktılar. Çadırları, uyku tulumlarını, yiyecekleri. Genç, formda ve artık yarı ayık olan bu adamlar, insanca mümkün olan en hızlı şekilde oradan uzaklaşmak için bir göreve çıkmışlardı.

Yol hala zorluydu. Yarı koşarak, yarı tökezleyerek dik arazide yukarı aşağı ilerlediler, kayaların üzerinden tırmandılar, çalılıkların arasından geçtiler, derelerden geçtiler. Ta ki patikanın başlangıcına ve kiraladıkları ATV'lere ulaşana kadar. Beş kişiydiler. Dört kişi olması gerekmiyor muydu?

İşte o zaman Tim için endişelenmeye başladılar. ATV'lerle kasabaya. Kasabadan lokantaya. Ve şimdi... yardım. Nemeth. Şerif. Süvariler. Büyük silahlı avcılar. Her türlü yardım, her türlü destek. Yardım.

Nemeth bir topografik harita açtı ve adamlara yolculuklarını anlatmalarını istedi. İlk rotalarını biliyorlardı, birçok kırsal patika gibi, engebeli, daha az geçilen araziye ulaşmadan önce işaretli bir şekilde başlıyordu. Kesinlikle cesaretsizler için uygun değildi. Ama adamlar nehir boyunca nerede kamp kurduklarını tahmin edebiliyorlardı. Oradan Nemeth parmağını çeşitli jeolojik özellikler üzerinde gezdirerek düşündü, düşündü, düşündü. Marge telefonla uğraştı, daha fazla kahve yaptı.

Dağ kasabası olduğu için, on beş kişilik gönüllü arama ve kurtarma ekibi vardı. Ancak, koşullar göz önüne alındığında, bu tüm eller güverteye Komşular

komşularla iletişime geçildi, insanlar akın etmeye başladı ve Nemeth en iyi yaptığı şeyi yaptı: çabaları organize etti.

İlk olarak, acil durum ekibi. En iyi arama ekiplerinin, kayıp iki yürüyüşçünün en son görüldüğü noktayı çevreleyen önemli bölgelere dağılmasını istedi. O arazide bir kişinin bir saatte kat edebileceği ortalama mesafeyi dikkate alarak, Nemeth bölge çevresine büyük bir halka çizdi ve ana arama alanını belirledi. Acil durum ekipleri yürüyüş yapacak, ATV kullanacak veya at ile çeşitli noktaya boyunca bu halka bir kapsamlı arama yaptı iz ve çevredeki alanları merkezine doğru süpürürken titizlikle araştırdılar. Adamları ararken, aynı zamanda insan geçişine dair izler de aradılar. Bu izler, deneyimli bir yürüyüşçü olan Tim ve sarhoş arkadaşı Scott'ın nereye gitmiş olabileceğine dair ek bilgi sağlayabilirdi.

Popo Agie Wilderness'ın kenarında yer alan dört bin nüfuslu bir kasaba olan Ramsey Dağlar hem bir yaşam tarzı hem de mesleki bir çağrıydı. Nemeth, uzman piyadelerle çalışan deneyimli bir generaldi.

Bu da ailenin bundan sonra olanları kabul etmesini çok zorlaştırdı. Arama çalışmalarının ilk sekiz saatinde, Scott nehrin kayalık kıyılarında körü körüne dolaşırken bulundu. Hâlâ uzun iç çamaşırları giymiş, yüzü çiziklerle kaplı, tırnakları kirle kaplıydı. Açıkça yönünü kaybetmiş ve şok geçirmişti.

"Grizzly," diye fısıldadı Neil. "Dağ aslanı," diye tekrarladı Josh. "Siktir..." diye inledi Miggy.

Ayık olsa bile, Scott nerede olduğunu veya ne yaptığını hakkında hiçbir ayrıntı veremedi. Kamp ateşinin etrafında arkadaşlarıyla içki içtiğini ve Tim'i düğün yeminini hazırladığı için alay ettiğini hatırlıyordu. Scott yatağa gitti ve... Gün ışıdı. Soğuk. Çok soğuk. Çoraplı ayaklarıyla dolaştı

çoraplı ayaklarıyla dolaştı, nehre geri dönüp onu takip etti. Sonunda insanlar ortaya çıktı ve keskin bir düdük çaldı ve şimdi buradaydı ve hey, Tim neredeydi ki?

Timothy O'Day. Otuz üç yaşında, ailesinde üniversiteye giden ilk kişi, Oregon Eyalet Üniversitesi'nden makine mühendisliği diplomasıyla mezun oldu. Ailesi ve arkadaşları tarafından sıradan bir MacGyver olarak tanımlanıyordu. Üç yıl önce üniversiteden arkadaşı Neil aracılığıyla tanıştığı Latisha Gibbons ile nişanlıydı. Latisha Atlanta'lıydı, pazarlama alanında çalışıyordu ve hafta sonlarını sürekli hareket halinde, yürüyüş, bisiklet, kayak yaparak geçiriyordu, tıpkı müstakbel kocası gibi çılgındı.

Herkes onların birbirlerine çok yakıştığını söylüyordu. Modern zamanların en mükemmel L.L.Bean çiftiydiler. Bir ev alacak, bir Labrador köpeği evlat edinecek ve 2,2 tane güzel çocukları olacak, onlarla patikalarda, dağlarda, derelerde koşuşturacaklardı.

Onlarınki, yüksek sesle yaşanacak harika, muhteşem bir hayat olacaktı.

Ta ki saatler günlere, günler haftalara uzayana kadar.

Tim'in ailesi oraya geldi. Babası Martin, dağcılık ekipmanlarını arkaya yükleyip Oregon'dan Wyoming'e arabayla geldi. Marty, zayıf, kahverengi tenli profesyonel bir marangoz ve deneyimli bir doğa sporcusuydu ve görevi üstlenmeye hazırdı. Buna karşılık, Tim'in annesi Patrice neredeyse şeffaf görünüyordu. Yerel halk, onun kanseri yendiğini öğrendi. On beş yıl önce, birçok kez nükseden kanseri zar zor atlatmıştı.

Marge, kadına açıkça kahve ikram etmek ve gizlice biraz tıbbi yardım sağlamak için kendini görevlendirmişti.

Martin, arama çalışmalarını yöneten Nemeth ve Şerif Kelley ile görüştü. Başlangıçta Martin başını sallayıp onaylıyor, şükranlarını ifade ediyordu. Beşinci gün,

sorguladı ve endişelendi. Yedinci gün, Nemeth ve Şerif Kelley onu durdurmaya çalıştıklarında, kendi kendine homurdanarak ormana doğru yola çıktı.

Aceleci ekipler artık aceleci davranmıyordu. Arama çalışmaları yavaşladı, daha metodik hale geldi, artık kolay bir zafer umulmuyordu, ancak şimdi vahşi doğayı adım adım, iz iz, ızgara ızgara taramaya başladılar. Helikopterler kızılötesi ile tarama yaptı. Hava kokusu alan köpekler ilgi çekici alanları takip etti. Birkaç medyum önemli ipuçları verdi, çoğu akan nehirler veya karanlık mağaralarla ilgiliydi.

Daha fazla gönüllü geldi. Ulusal Muhafızlar yardım etmek için geldi. Yirmi üç uzun, zorlu ve yorucu gün geçtikten sonra, sıcaklıklar düştü ve yüksek rakımlı bölgeler karla kaplandı...

Arama ekipleri gerçek hayatlarına geri döndüler. Köpek ekipleri evlerine gittiler. Helikopterler yeni görevlere yönlendirildiler. Geriye sadece aile ve arkadaşlar kaldı.

Martin O'Day en uzun süre mücadele etti. Ömür boyu edindiği deneyime ve oğlunu eğitmiş olmanın avantajına sahipti. Patrice, müstakbel geliniyle birlikte basın toplantıları düzenlerken, o dağlara geri döndü, keşif üstüne keşif yaptı. Keder ve çaresizliğin ikiz reklamları. Üniversite arkadaşları Neil, Josh, Miggy ve Scott, işlerinin, ailelerinin ve kendi yükümlülüklerinin taleplerini yerine getirirken, yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptılar.

Martin O'Day oğlunu aradı. Sonra oğlunun izlerini aradı. Ve sonra oğlunun cesedini aradı.

"Grizzly ayısı," diye fısıldadı Neil.

"Dağ aslanı," diye tartıştı Josh. "Lanet olsun," dedi Miggy.

Gerçek cevap ise, orman hiç söylemedi. Mevsimler yıllara dönüştü ve Timothy O'Day, iz bırakmadan ortadan kaybolan bir başka

kayıp bir yürüyüşçü oldu, iz bırakmadan ortadan kayboldu.

—

ÇOĞU KİŞİNİN BİLMEDİĞİ ŞEYLER: Ulusal kamu arazilerinde en az 1600 kişi, hatta bu sayının çok daha fazlası kayıp durumda. Yürüyüşçüler, günübirlik gezginler, aile kamp gezisine çıkan çocuklar. Bir an önce bizimleydiler, bir an sonra ortadan kayboldular.

Bu tür vakaları takip etmek için ulusal bir veri tabanı yok. Arama ve kurtarma için merkezi bir eğitim yok ve çoğu durumda, bu tür operasyonlardan kimin sorumlu olduğunu belirlemek için net bir yetki alanı sınırları bile yok. Ayrıca, bu amaç için ayrılmış fonlar da çok az. Büyük çaplı bir arama çalışması günde üç yüz bin dolara mal olabilir. Birçok ilçe şerifi için bu, yıllık bütçelerine denk bir rakam.

Bu da gönüllüler gittiğinde kurtarma çabalarının da sona erdiği anlamına gelir. Geride umudu az ve kapanış yapamayan bir aile bırakılır. Çoğu, yapabildikleri sürece kendi başlarına devam eder. Martin O'Day gibi bazıları, arkadaşlarının yardımıyla, çevrimiçi kampanyalarla finanse edilerek ve çeşitli uzmanların tavsiyeleriyle her yıl aramaya devam eder.

Küçük bir yerel gazetede okuduğum makaleye göre, Martin beş yıldır bu işi yapıyor. Bu Ağustos, onun son denemesi olacak. Karısı Patrice, daha önce onu öldürmeye çalışan aynı kanserden şimdi de ölmek üzere. Oğlunu son bir kez görmek istiyor. Cesedinin oğlunun yanına gömülmesini istiyor.

Tim O'Day'in yürüyüş arkadaşlarının ertesi sabah koştukları lokantaya çok da benzeyen bir lokantada oturuyorum. Son on iki saati otobüste geçirdim ve şimdi Wyoming'in Cheyenne'nin batısı ve Jackson'ın güneyinde bir yerde nefesimi topluyorum. Tam olarak bilmiyorum ve

makaleyi tekrar tekrar okurken. Bu hikayede bir şey içime işledi ve beni bırakmıyor.

Benim adım Frankie Elkin ve işim kayıp insanları bulmak. Polis pes ettiğinde, halk artık hatırlamadığında, medya hiç umursamadığında, ben aramaya başlıyorum. Para için değil, tanınmak için değil ve çoğu zaman yardım almadan.

Profesyonel bir eğitimim yok. Eski bir dedektif, kayıtlı özel dedektif ya da özel bir şey değilim. Ben sadece benim. Ortalama, orta yaşlı, eşyası az, pişmanlığı çok olan beyaz bir kadın. Bir kez gerçek hayatı denedim. Bir evim, bir işim, hatta ayık kalmak için mücadele ederken elimi tutacak kadar beni seven bir adamım vardı.

Sonunda, duvarlar üzerime çöktü; acımasız tekdüzelik beni boğdu. Ve beni seven adam...

Bir gün, AA toplantısında bir kadın, kaybolan kızından ve polisin sorunlu bir geçmişi olan genç bir kadını bulmaya ilgisizliğinden bahsetti. Meraklandım, sorular sormaya başladım ve bir de baktım ki kızı bulmuşum. Ne yazık ki, kızın berbat erkek arkadaşı onu bırakmak yerine kafasını uçurup cesedini bir uyuşturucu evinde terk etmeyi tercih etmişti. Ama olay mutlu sonla bitmemiş olmasına rağmen, ya da belki de bu yüzden, bir arama başka bir aramaya, o da başka bir aramaya dönüştü.

On yıl sonra, hayatım artık böyle. Sadece iyi niyetimle donanmış olarak bir yerden bir yere seyahat ediyorum. Şu anda, on altı aydır kayıp olan sekiz yaşındaki Eugene Santiago'nun davasını üstlenmek için otobüsle Idaho'ya gidiyorum. Eugene'nin kayboluşunu, sık sık ziyaret ettiğim çeşitli çevrimiçi çözülmemiş davalar forumlarından birinde okudum. Onun ruh dolu karanlık gözleri, çok ciddi gülümsemesi hakkında bir şeyler. Neden bu davaları seçtiğimi her zaman bilmiyorum. Dışarıda çok fazla dava var

ama bir manşet görüyorum, bir makale okuyorum ve sonra anlıyorum.

Şu anki durumum gibi, diye düşünüyorum, yerel gazeteyi bir kenara bırakarak. Uzun zamandır ormanlık alanda arama yapmadım. Çoğunlukla küçük kırsal topluluklarda veya yoğun kentsel mahallelerde çalışıyorum. Yetişkinlerden çok çocuklara, beyazlardan çok azınlıklara yöneliyorum. Ama benim görevim, hizmet alamayanlara yardım etmek ve kamu parklarında kaybolan bin altı yüz kişinin ailelerinin de söyleyeceği gibi, onlar hizmet alamayanlar.

Çoğunlukla, sadece oğlunun yanına gömülmek isteyen Timothy O'Day'in annesini düşünüyorum.

Eugene Santiago neredeyse bir buçuk yıldır kayıp. Birkaç hafta daha fark etmez. Timothy O'Day'i canlı bulma şansı olmayabilir, ama deneyimlerimden biliyorum ki, sonunda cesedi eve getirmek yine de bir fark yaratır.

Otobüs tarifelerini alıp yeni varış noktamı belirliyorum.

BÖLÜM 2

Fakir olmak sabır gerektirir. Arabam yok ve Wyoming'in Ramsey kasabasına gitmek için araba kiralayabileceğim kadar param da yok. Bu da A noktasından B noktasına, oradan da C noktasına otobüsle gitmem gerektiği anlamına geliyor. Otobüs durakları çoğu insanın sandığından daha çeşitlidir. Örneğin, tuvaletleri ve fast food restoranları olan güzel bir toplu taşıma istasyonu olabilir. Ya da yol kenarında tek başına duran bir benzin istasyonu mini marketi olabilir.

Otobüs yoluna devam ederken ben geride kalır, yönümü bulmaya çalışırım. Öğleden sonra erken saatler. Yukarıda, gökyüzü kartpostallarda ve başkalarının hayatlarında gördüğüm zengin mavi tonlarında. Bu kırsal yol, arkamdaki uzak, yükselen dağlar ile önümdeki inanılmaz derecede yakın, yükselen dağlar arasında dalgalanan koyu gri bir şerit.

Wyoming'e hiç gitmedim, ama şu ana kadar burayı her yönüyle seviyorum. Sıcak toprağın ve güneşte kurumuş otların kokusu. Mağazanın hoparlörlerinden akan country müziğin sesi. Gürültüyle geçen kamyon ve sığır nakliye araçlarının sayısı.

Geniş bilinmezlik beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Bağlanmaktan hoşlanmamam, bağlanmamış olmaktan hoşlandığım anlamına gelmez.

Küçük, tozlu mini markete giriyorum. Soluk kırmızı beyzbol şapkası ve gür kahverengi bıyıkları olan yaşlı bir adam

kasiyerin arkasından bana bakıyor. Kısa bir baş sallamayla selam verdikten sonra sert bir bakışla, bir yabancıyı gördüğünde onu açıkça tanıdığını belli ediyor. Artık buna alıştım. Asla yerli değilim, her zaman sadece bir yabancı, geçici bir ziyaretçiyim.

Bir çikolata ve bir şişe su alıp, yerel turistik yerlerin reklamını yapan broşürlerin bulunduğu rafın önüne oturuyorum. Adam dergisine geri dönüyor. Burada görececek bir şey yok.

Normalde hedeflerimi önceden iyi planlarım. Bölgeyi araştırır, yerel iş ilanlarını ve potansiyel konut seçeneklerini gözden geçiririm. Ama şimdi son dakika kararımla körlemesine uçuyorum. Bunun inanılmaz cesurca mı yoksa inanılmaz aptalca mı olduğuna karar veremiyorum. Kararlarımın çoğu böyle.

Çoğu insan akıllı telefonunu çıkarıp Google'da arama yapardı. Ne yazık ki, kayıp kişileri bulmaya adanmış işim hiç para kazandırmıyor, o sırada bulunduğum yerde part-time barmenlik yaptığım ek işim de pek iyi para kazandırmıyor. Sonuç olarak, benim "akıllı" telefonum sınırlı veri planına sahip eski bir kapaklı telefon. İyi bir günde, bir mesaj alabilir. Google onu çoğunlukla erimiş mikroçiplerden oluşan bir yığın haline getirir.

Aynı şekilde, bilgisayarım ya da tabletim bile yok. Bu lüksü çok isterdim, ama sadece göçebe bir yaşam sürmüyorum, aynı zamanda yüksek riskli bir yaşam sürüyorum. Sık sık gittiğim yerlerin çoğu, yüksek suç oranları ve yabancılara karşı düşmanlığıyla biliniyor. Kiraladığım evlerime zorla girildi, eşyalarım tahrip edildi; iyi niyetli polisler bana av tüfeği ile karşı çıktı ve yas tutan akrabalar kırık bira şişeleriyle bana saldırdı.

Başlangıçta maddi varlıklardan uzaklaştım çünkü onların ağırlığı beni aşağı çekiyordu. Şimdi kaybetmeyi göze alamayacağım hiçbir şeye sahip değilim çünkü

Asla önemsememem gereken bir şeyi korumaya çalışırken bir gün ölmek istemiyorum.

Büyük bir kasabanın yakınında olsaydım, ödevlerimi yapmak için internet kafe veya halk kütüphanesini kullanırdım. Ama şu anda Wyoming'ın ortasında bir benzin istasyonunda mahsur kaldığım için, seyahat broşürleri yetiyor.

Büyük boynuzlu koyunlar, sarp dağlar ve masmavi göllerin fotoğraflarını görüyorum. At binmeyi deneyebilir, kaya oluşumlarını tırmanabilir, avcılık ve balıkçılık yapabilirim. *Ayılarla* ilgili uyarılar var – *Aylara Dikkat Edin!* – yerel parkurların haritaları ve yabani çiçekleri koparmama emri var. Son on ayı Boston'un iç kesimlerinde geçirdikten sonra, Memphis yakınlarındaki üzücü bir konut projesinde geçirdiğim on ayın ardından, muhteşem doğa fotoğrafları beni heyecanlandırıyor.

Ancak yine de içimde hafif bir endişe var. Daha önce vahşi doğada arama yaptım, ama bu dağlar kadar engebeli bir yerde hiç yapmadım. Ormanda yürüdüm, ama boz ayılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Arama yaptığım birçok yerde üzücü keşifler yaptım, ama hiç bir zaman açıkça bir ceset aramak için yola çıkmadım.

Sadece oğlunun yanına gömülmek isteyen Patrice O'Day'i düşünüyorum.

"Neden herkesin sorunları senin sorunun olmak zorunda?" diye şikayet etmişti Paul. "Senin önemli olduğunu anlamak için ne gerekiyor? Sen, Frankie. *Seni* seviyorum."

Artık Paul ile konuşmuyorum. Ama ara sıra, dul eşini hala arıyorum.

Yerel istihbaratla ilgili derinlemesine araştırmamı yeni bitirmişken, eski bir Chevy kamyonet benzin pompasına yanaştı. Arkası saman balyalarıyla dolu, alt kısımları çamurla kaplıydı. Yıpranmış kot pantolon, kolsuz tişört ve açık kahverengi kovboy şapkası giymiş bir kadın kamyonetten indi.

Mükemmel.

Sessiz mağaza görevlisine veda ederek başımı salladım, sonra dışarı çıkıp bir sonraki ulaşım aracımı ayarlamak için pazarlık yapmaya başladım.

—

Kuzey Kaliforniya'da küçük bir kasabada büyüdüm. Babam dünyanın en cana yakın sarhoşuydu, annem ise dünyanın en öfkeli destekçisi. O içki içiyordu, annem çalışıyordu. O daha fazla içti, annem daha fazla çalıştı.

Yani, ikisi de beni pek umursamıyordu. Yabancıların tehlikesi ve oyun parklarında dolaşan yalnız erkeklerin ne tür insanlar olduğu konusunda endişelenmeden önce, ben de diğer çocuklar gibi, paslı bir şasisi ve bantla yapıştırılmış muz koltuğu olan ikinci el bir bisikletim vardı. Bisikletimle her yere giderdim. Tabii ki, bisikletli bir kızın gidebileceği mesafe sınırlıydı. Bu da, ben veya diğer çocuklar bozuk paralarımızı iki sentlik Jolly Ranchers şekerlerine harcamak için beş-on sentlik mağazaya gitmek istersek, otostop çekmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Ana caddeye çıkıp başparmaklarımızı kaldırırdık.

Bazen altı kişi olurduk ve bize acıyarak bizi alan aracın arkasına üst üste yığılırdık. Bazen ben ve en iyi arkadaşım Sophie olurduk. Bazen sadece ben olurum, çünkü babam çoktan uykuya dalmış ve annem eve dönmesine saatler kalmıştı — ve o zamanlar bile, yerinde durmakta zorlanıyordum.

Yabancı birinin arabasına binmenin güvenliği konusunda hiç endişelenmezdim; biz öyle yapardık işte.

Günümüzde çoğu ebeveyn çocuklarına farklı tavsiyelerde bulunur, ancak birçok kırsal bölgede otostop bir yaşam biçimi olmaya devam ediyor. Toplu taşıma sadece büyük şehirlerden geçiyor. Taksi, Uber, araba kiralama... Bunlar şehir halkı için olanaklar.

Ramsey kasabası, bu son otobüs durağından on üç mil uzakta. Ağustos güneşinin altında yürümek için biraz uzak, durmak bilmeyen kavurucu sıcaklık bir yana. O halde otostop çekmek zorundayım.

Benzin pompalayan kadına yaklaşıyorum. Kadın başını kaldırıp selam olarak bir kez başını sallıyor. Benim yaşlarımda görünüyor, güneşten bronzlaşmış bir teni ve ince, kaslı kolları var. Duruşundan, kesinlikle bir binici olduğunu anlayabiliyorum. Onu hemen sevdim, ama bu benim birkaç süper gücümünden biri. Yalnız bir insan olmama rağmen, aslında insanlarla iyi geçinen biriyim.

Ancak diğer insanların beni sevip sevmediği her zaman ilginç bir sorudur.

Şimdi basit tutuyorum. "Ben Frankie Elkin. Ramsey'e gitmek istiyorum. Eğer o yöne gidiyorsanız, beni de götürebilir misiniz?"

Kadın bana, tekerlekli valizime, yıpranmış kahverengi deri çantama bakıyor. Ne gördüğünü, ya da belki de görmediğini merak ediyorum. Yaşlı değilim. Genç de değilim. Güzel değilim. Korkunç da değilim. Buralı değilim, ama başka bir yerden de değilim.

Pompa kapanır. Nozulu yerine koyar, benzin kapağıyla uğraşmaya başlar.

"Benzin param var," diyorum, sonra ön cebimde ne kadar para olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Son 112 dolarım kaldı. Sorun değil, daha azıyla da hayatta kaldım.

"Kimsin sen?" diye sorar kadın.

"Frankie..."

"Hayır. Sen kimsin?"

"Teknik olarak, profesyonel bir barmenim."

"Neden Ramsey?"

"Çünkü ben aynı zamanda ben arıyorum
kişileri kişileri, ve Timothy O'Day
davasıyla ilgileniyorum."

"Sen muhabir misin?"

"Hayır. Sadece başkalarını arayan biriyim." Omuz silkiyorum.
"Benim gibi birine, tahmin ettiğinden daha fazla talep var."

"O senin
ekipmanın mı?"

"Evet."

"Sırt çantan nerede? Yürüyüş botların? Kamp malzemelerin?"

Birçok kasaba, kilometre ve otobüs yolculuğundan dolayı çiziklerle dolu tekerlekli valizime bakıyorum. Atlı kadın haklı bir noktaya değindi. Dağlara yürüyüşe çıkarken yanımda valiz götürmem. Yani, ani kararımın birkaç kusuru olabilir. Bu beni daha önce hiç durdurmadı.

"Bir çaresini bulurum."

Kadın kamyonetine yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur. Beni baştan aşağı süzer. Hayır demedi, ki benim dünyamda bu evet demekle aynı şey, ama daha fazla sabır gerektirir.

"Senin çılgın bir seri katil olmadığını nereden bileceğim?" diye sordu sonunda.

"Aynı araçta iki deli seri katil olma ihtimali ne kadar olabilir ki?"

Bu eski bir şaka, ama esprisi bana bir gülümseme kazandırdı. Kadının Stetson şapkasının kenarından, mavi gözlerinin köşeleri kırışıyor. Üzerindeki toz, saman parçacıkları ve hafif at gübresi kokusu ona yakışıyor.

Çiftlik işçisi olarak işe girersem ne olur? Kendi sıksa kollarımla karşılaştırıldığında, onun kollarındaki dalgalı kasları yakından inceleyene kadar bu fikir cazip geliyor. Ben çok becerikli biriyim. Kendimi pek çok beladan kurtardım. Ama hayır, yakın zamanda herhangi bir bilek güreşi yarışmasını kazanacak değilim.

"Tamam," diyor aniden. "Adım Lisa Rowell. Seni Ramsey'e götüreceğim. Atla arabaya."

Tereddüt etmeden eski kamyonetin etrafından dolaşıp, bavulumu ayaklarımın dibine, deri çantamı yanıma alıp arabaya biniyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lisa."
Böylece, yine yollara düştüm.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" yola çıktıktan sonra ona soruyorum. Kabinin her iki yanındaki camlar açık, rüzgar saçlarımı dalgalandırıyor. Aceleci kararımın mutlu tarafına geri döndüm.

"Hayatımın çoğunu burada geçirdim. Ramsey yakınlarında bir çiftliğim var." "Atlar mı?"

"Atlar, sığırlar, birkaç baş başka hayvan."

"İnsan mı, hayvan mı?"

Yine parıldayan bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Her ikisinden de biraz, sanırım." "Tim O'Day'i aramaya katıldınız mı?"

Kısa bir süre başını salladı. "O ve arkadaşı ilk kaybolduğunda. Çoğu yerli yardımcı oldu. Arama ekibine birkaç at sağladım."

"Yerel halkın herhangi bir teorisi var mı?" "Doğa saygı bekler."

"Timothy saygılı biriydi galiba. Tecrübeli. İyi donanımlı." Omuzlarını silkiyor.

"Alkol mü?" diye soruyorum. "O ve arkadaşları uzak bir vahşi doğa alanına yürüyüşe çıkıp, sonra da bira ve viskiyle beyinlerini sarhoş mu ettiler?"

"Lise yıllarında biz diğerleri ne yaptık sanıyorsun?"

Haklısın. "Vahşi yaşam hakkında ne düşünüyorsun? Boz ayılar? Dağ aslanları?"

"Mümkün."

"Ama olası değil mi?"

"Tüfeğim olmadan dağlara çıkmam. Bunun bir nedeni var. Ama onca yıldır... Aslında hiç

grizzly ayı görmedim. Kara ayılar gördüm, evet, ama onlar sorun değil. Ayrıca, hayvanlar çok temiz yiyiciler değildir."

"Diğer bir deyişle, bir boz ayı veya dağ aslanı Tim'e saldırmış olsaydı, daha fazla kanıt olurdu. Scott'ı ararken kan ve kırık ağaç dalları bulduklarını söylediklerini sanıyordum."

"Arama ekibi bir kargaşa alanı buldu, ama kan bulamadı. Ayrıca, Tim o sırada oradaydı, Scott'ın daha sonra sağ salim bulunduğunu saymıyorum bile."

"Belki de bozulma, yiyecek kokusuna kapılan ve yakınlarda dolaşan bir hayvandan kaynaklanıyordu. Belki de ateş onu uzak tuttu." Yüksek sesle düşünüyorum. Aslında saçmalıyorum. Bu da benim süper güçlerimden biri. "Ama sonra, Tim ateşin güvenliğinden uzaklaşıp yürüyüşe çıktığında..."

Rowell burun kıvrır. "Bigfoot avcısı gibi konuşuyorsun."

"Bigfoot avcısı mı var?"

"Sen de arama ekibinin bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Olacağım. Onlarla tanışıp cazibemi konuşturduktan sonra." "Sen kimsin?"

"İnan bana, bu soruyu ne kadar çok cevaplarsam, kimse bana o kadar az inanıyor. Bigfoot avcısı mı? Ciddi misin?"

"Kuzey Amerika Bigfoot Derneği'nden."

Bu, zihnimin bir köşesinde takılıp kalıyor. Bunu bilmem gerekirdi. "Martin O'Day, Bigfoot'un oğlunu kaçırdığını gerçekten mi düşünüyor?"

"Bu soruyu ona sormalısın." "Peki ya sen?"

Alaycı bir cevap, hatta göz devirme bekliyorum. Bu yüzden Lisa'nın tereddüdü beni hazırlıksız yakalıyor.

"Ne?" diye soruyorum sonunda.

"Kayıp kişileri bulunduğunu mu söylüyorsun?" "Evet."

"O zaman hepsini mi arıyorsunuz?"

"Hepsini... ÷lkede mi?"

Lisa bana bir bakış attı. "Popo Agie Wilderness'ta kaybolanların hepsini. Sadece sarhoş bir damat değil. Son yirmi yılda en az beş kişi."

Ne kadar az şey bildiğimi bir kez daha fark ettim. "Bu büyüklükteki bir bölge için çok mu fazla?"

"Bir daha hiç gör÷lmemek için mi? Az değil, orası kesin."

"Koca Ayak mı?" Kendimi tutamıyorum.

Yine bir duraklama, ardından başını salladı. "Ya da onun gibi bir şey. Ama bir yerli olarak sana söylüyorum, o ormana girerken çok dikkatli olmalısın."

BÖLÜM 3

Wyoming'deki Ramsey kasabası, tozlu dağların eteklerine taşınmış bir Vahşi Batı filmi seti gibi görünüyor. Pitoresk Main Street'in her iki tarafında, çıkıntılı çatıları derin mavi gökyüzüne karşı bir yapboz parçası gibi görünen ahşap dükkanlar sıralanıyor. Sarı boyalı bir genel mağaza, koyu yeşil bir beş-on sentlik mağaza ve soluk kırmızı bir salon ile yan yana duruyor. Kahve dükkanı, yem dükkanı, turistlere yönelik tişört deposu, deri eşya dükkanı ve tabii ki kovboylarla ilgili her şeyi satan bir dükkan.

Parlak, güneşli bir Ağustos öğleden sonra, kaldırımlar insanlarla dolup taşıyor. Bazıları açıkça turist, şort ve parmak arası terlik giyen aileler. Bazıları muhtemelen yerli halk, kot pantolonları ve kovboy çizmeleriyle. Çoğu beyaz, çoğu el ele dolaşıyor, gülümsüyor ve kaygısız.

Benim işimde, uzun zamandır beyazların arasında bulunmamıştım. Bu yüzden, burada kendimi Boston'daki Haiti topluluğunda veya Memphis'teki çoğunluğu siyahların yaşadığı sosyal konutlarda olduğu kadar utangaç hissetmem ilginç. Parlak hayatları, modaya uygun kıyafetleri ve FOMO tatilleri olan bu insanlar... Onlarla nasıl özdeşleşeceğimi bilmiyorum.

Bazen kendimi evimde hissedebileceğim bir yer var mı diye merak ediyorum. Başlangıçta bir yabancı gibi davranıyordum. Şimdi ise

artık gerçekten bir yabancıyım.

Boş su şişesini bacağıma sabırsızca vuruyorum. "Bol bol sıvı tüketin," diyor Rowell.

"Yazlar kurak geçer, öğleden sonraları dağınık gök gürültülü fırtınalar olur. Çantanda ne var bilmiyorum ama kat kat giyinmen gerekecek. Sıcaklık bir günde 50 derece değişebilir ve geceler çok soğuk geçer, bu mevsimde bile."

Başımı sallıyorum. Hafif seyahat ediyorum, yani tekerlekli valizimde sadece temel şeyler var: üç çift pantolon ve altı gömlek, hepsi birbiriyle değiştirilebilir. Ayakkabı olarak bir çift spor ayakkabı ve bir çift sağlam kahverengi botum var. Ayrıca pijamalarım da var — aslında erkek boxerları ve Paul'un eski tişörtü — artı yedi günlük çorap ve iç çamaşırı.

Botlarım yürüyüş için uygun. Çoraplar ise kesinlikle çok ince. Ve sadece bir montum var, orta kalınlıkta yeşil bir ordu ceket. Kış aylarında, sıcak tutması için şapka, eldiven ve atkı da ekliyorum. Ağustos ayı olduğu için henüz bunları almayı düşünmemiştim.

Burada kalmalı, en azından çalışıp para biriktirmeliyim diye düşünüyorum. Ama belki de yorgunumdur. Asla geçmeyen türden bir yorgunluk. Yılların ağırlığı üzerime çöktüğünde sık sık yaptığım gibi Paul'u düşünüyorum.

Ama aynı zamanda Bostonlu bir dedektif ve eski denizci olan Dan Lotham'ı, ellerinin vücudumda bıraktığı izleri de düşünüyorum. Sessiz bir bar sahibi olan, adı kadar istikrarlı Stoney'i düşünüyorum. Ve katil kedi Piper'ı, enerjik bir kızartma aşçısını ve on altı yaşındaki Haitili kız Angelique'i, hayatta bulduğum ilk ve tek kişiyi.

Düşüncelerim dağınık ve karmakarışık. Hem heyecanlı hem de tamamen bitkin hissediyorum. Ve doğam gereği, şu anda ne kadar içki içmek istediğimi düşünüyorum. Belki boğazımı ıslatmak için buz gibi bir bira. Ya da

tequilanın sıcak tadının ardından limonun ferahlatıcı tadı gelen bir margarita. Rom ve kola. Cin tonik. İçki konusunda hiç seçici olmadım. Sadece bolca içmek istedim. Sinirlerim uyuşana ve hızla çalışan beynim sarhoş olana kadar, artık umursamadığım için çok fazla düşünmek zorunda kalmayana kadar.

Bu dürtüyü hissettiğim anda, onu uzaklaştırıyorum. Ayık kalmak, son on yılda elde ettiğim tek başarılarımdan biri. Şimdi bunu feda edemem.

Lisa kamyoneti yavaşlatır. Kasabanın en uzak köşesine ulaştığımız, güzel binaların bittiği ve daha ticari yapıların başladığı yere. Küçük, ucuz bir motel. Büyük bir outdoor ekipman ve giyim mağazası. Ve motelin karşısında bir lokanta. Lokanta, fark ediyorum. Beş yıl önce, Tim O'Day'in sağdıçlarının ilk sabah geldikleri yer, aylar, dağ aslanları ve geceleri gürültü yapan şeyler hakkında gevezelik ettikleri yer.

Lisa lokantanın yanındaki trafik ışıklarında durduğunda, "Ben burada ineceğim" diyorum.

"Emin misin?"

"Evet."

"İyi şanslar," diyor bana. Sonra, söz verdiği benzin parası için cebime uzanırken: "Endişelenme. Zaten kasabadan geçiyordum."

Minnettarlıkla gülümsedim. Arabayı hareket ettirdi ve beni bir elimde tekerlekli valizim, diğer elimde deri çantamla lokantanın köşesinde bıraktı.

Tereddüt edecek zaman yok. Kapıdan içeri giriyorum.

—

KAFETERYA kahve, domuz yağı ve ızgara hamburger kokuyor. Hemen midem gurulduyor. Kahvaltıda bayat bir Danimarka çöreği, öğle yemeğinde bir çikolata yedim. Yemek iyi gelir. Yürüyüş ekipmanları, bir gecelik konaklama ve gençlik çeşmesi de.

Saat neredeyse üç. Tabelaya göre, kapanışa on beş dakika var, bu da neredeyse boş olan iç mekanı ve tek başına beyaz önlüklü bir aşçının tavayı kazımasını açıklıyor.

Ancak lokantanın arka tarafında, iki masaya yayılmış sekiz kişilik bir grup görüyorum. Açık bir harita üzerinde derin bir sohbe dalmışlar, kirli öğle yemeği tabakları kenara itilmiş. Martin O'Day ve onun topladığı arama ekibi. Öyle olmalı. Hepsi ciddi outdoor kıyafetleri giymiş, aşınmış yürüyüş botları, kargo pantolonları ve flanel gömlekleri var. İlk bakışta sağlam, sağlıklı ve yola çıkmaya hazır görünüyorlar.

Tenis ayakkabılarım, soluk kot pantolonum ve yıpranmış tişörtümden oluşan, kesinlikle dağcılıkla alakası olmayan kıyafetime bakıyorum. En azından üzerimde seyahat tozu ve terden oluşan bir tabaka var. Bu, valizimi gruba doğru sürüklerken bana gerçekçilik havası veriyor.

Ortada oturan adam konuşmanın çoğunu yapıyor. Elli yaşlarında görünüyor ve sürekli hareket halinde olan bir insanın ince yapılı vücuduna sahip. Karşısında, çelik grisi saçları ve aynı derecede yıpranmış yüz hatları olan yaşlı bir beyefendi oturuyor. Sakallı, kızıl saçlı bir erkek ve koyu saçlı bir kadın sollarında, dört genç erkek ise sağlarında oturuyor. Yakından bakınca, grubun dokuzuncu üyesini fark ettim: parlak turuncu bir fular takmış, masanın altında başını pençelerine dayamış, uzanmış sarı bir Labrador melezi.

Köpek benim yaklaşmamla başını kaldırıyor. Kuyruğunu sallıyor. Yalnız kadın, badem rengi teni ve kalın kirpikli koyu renk gözleri olan çarpıcı güzellikte bir Latin, benim yönüme bakıyor; köpeğin ona ait olduğunu tahmin ediyorum.

Bir déjà vu hissi yaşıyorum. Üç yıl önce, başka bir ormanda: kamp alanlarında sekiz yaşındaki ağabeyiyle yakalamaca oynarken ortadan kaybolan altı yaşındaki bir çocuk. Ben, o ormanda dolaşırken...

gün be gün gönüllü arkadaşlar. Haftalar sonra, çocuğu canlı bulma umudu çoktan yok olmuşken bile aramaya devam ettik. Çünkü aramaya başladığımız için vazgeçemezdik. Aramak zorundaydık. Bulmak zorundaydık.

Aile bilmek zorundaydı.

Keşif haberi ona ulaştığında annenin çığlığını hatırlıyorum. Yirmili yaşlarındaki babanın yüzünün solduğunu, sesinin kalınlaştığını, tüm gönüllülerin ellerini sıkarak küçük oğlunu eve getirdiğimiz için bize teşekkür ettiğini hatırlıyorum. Sanki kimse çocuğunu geri alıp düzgün bir cenaze töreni düzenleyebildiği için minnettar olabilirmiş gibi. Yine de minnettar olabilirsiniz. Kesinlikle olabilirsiniz.

Artık kadının rolünü anlıyorum. Labrador karışımı köpeğinin ne işe yaradığını biliyorum. Kadavra köpeği. Çünkü beş yıl sonra, Timothy O'Day'den geriye sadece kemikleri kalacak.

Neden yaptığım şeyi yapıyorum? Umut kaybolduktan çok sonra kayıpları arıyorum. Kasabadan kasabaya. Kalp kırıklığından kalp kırıklığına.

Herhangi bir anda, yüz binlerce insan kaybolmuş durumda. Bazıları kendi isteğiyle ayrıldı. Bazıları başını belaya soktu. Bazıları ise, doğdukları koşullar nedeniyle, hiç şansı olmadı.

Benim için soru, neden hayatımı buna adadığım değil. Soru, neden herkes bunu yapmıyor? Eve dönmeyi hak eden o kadar çok çocuğumuz var. Aile üyelerine ne olduğunu bilmek isteyen sevdikleri var. Ne olabileceği ve ne olmuş olabileceği ile sonsuza kadar lanetlenmiş topluluklar var.

Ben kim olduğumu biliyorum. Neden yaptığımı biliyorum. Beni şaşırtan, dünyanın geri kalanı.

Şimdi yaklaşıyorum. Tartışmayı yöneten adam sonunda başını kaldırıyor. İncecik koyu saçlarına uyan ela gözleri var. "Martin O'Day?" diye soruyorum ve en yakın tezgah taburesine oturuyorum. İşte bu. Hem heyecanlı hem de gerginim.

Kararlı ve korkulu. Her zaman böyledir.

Elimi uzatıyorum. "Adım Frankie Elkin," diyorum. "Kayıp kişilerle ilgili çözülmemiş davalarda uzmanım. Ve oğlunuzu eve getirmek için yardım etmek istiyorum."

Beyaz önlük giymiş yaşlı bir kadın telaşla dışarı çıkar, gri saçları bukleler halinde toplanmıştır, ince yapılı vücudu hareketli bir hayat sürdüğünü gösterir. Onu gazetede gördüğüm fotoğraftan hemen tanırım: Marge Santi, lokantanın sahibi ve ana etkinliğin katılımcısı. Bana kaşlarını çatarak bakar, sonra masaya şüpheyle bakar, sanki onları rahatsız ediyormuşum gibi. Koruyucu bir tavır. Beş yıl sonra, kaç tane yerli halkın aynı şeyi hissettiğini merak ediyorum: Bu onların trajedisi; yabancılar karışmasın.

Gruptan kimse hemen konuşmuyor. Açıkça lider olan Martin O'Day, seyahat kıyafetlerime ve tekerlekli valizime bakıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Şu anda soru almıyorum" diyor. "Ben gazeteci değilim."

"Hala soru almıyorum."

Kalın gümüş rengi saçlı yaşlı adam dönüp bana bakıyor. Bu, efsanevi yerel rehber Nemeth olmalı. Beni değerlendirir gibi bir bakış attıktan sonra Marge'a baktı.

"Sorun yok," diyor, açıkça bir yerli diğerine konuşuyor.

Marge bana yan gözle bakıyor, açıkça pek ikna olmamış. Ama Nemeth ilgisizliğini sürdürünce, sonunda kirli tabakları bir koluna yığar ve ortadan kaybolur.

Dört genç adamın tüm bu konuşmadan kopuk kaldığını fark ettim — oradaydılar ama uzak duruyorlardı. Onlar

bekarlığa veda partisi arkadaşları olmalı, çünkü toplu suçluluk duygusu hissedilir derecede ağır. Geriye, muhteşem kadın köpek eğitmeni ve iri, kırmızı sakallı erkek kalıyor.

Bushy Beard'ı Kuzey Amerika Sasquatch avcısı olarak belirledim, ama biraz hile yapıyorum. Vücut kılları eklendiğinde, Bushy Beard Sasquatch *olabilir*. Sahiplerinin evcil hayvanlarıyla eşleşmesinin ilginç bir örneği.

Demek bu rüya takım. Deneyimli bir yerli, yas tutan bir baba, suçluluk duygusuyla boğuşan dört arkadaş, bir arama köpeği eğitmeni ve bir Bigfoot avcısı. İlginç bir kombinasyon.

"Ormanlık alanda arama konusunda tecrübem var," diyorum gönüllü olarak.

"Hayır, teşekkürler." Martin O'Day dikkatini haritaya geri çevirir ve masayı anlamlı bir şekilde vurur. İşte böyle, reddedildim. Bu ilk kez olmuyor. Ben bilinmeyen bir değişkenim. İnsanlar bilinmeyen değişkenleri umursamazlar.

Grubun en az yargılayıcı üyesiyle işe başlıyorum. Tabureden kayıyorum, çömeliyorum ve sarı Labrador'a elimi uzatıyorum. Şu anda çalışma yeleği giymemiş olan köpek kalkıyor ve bana doğru geliyor. Köpek tasmalı değil, ama görünüşe göre kimse, restoran sahibi Marge dahil, umursamıyor.

"Adın ne?" diye soruyorum, köpeğin kulaklarını kaşıyarak.

Haklıydım; güzel Latin kadın köpek eğitmeni. Hemen cevap veriyor: "Daisy."

"Bir ceset köpeğine Daisy mi ad verdin?"

Daisy'nin rolünü tanıdığım için egzotik güzellikte kadın beni daha uzun süre değerlendirir ve Martin O'Day, açıkça işine geri dönmek istediği için kaşlarını çatır.

"Daisy Filipinler'den kurtarılmış bir köpek," diyor kadın. "Ortağım ve ben, profesyonel köpek ekibimizle orada bir heyelanla uğraşırken ona yemek artıkları vermeye başladık.

köpek ekibimizle çamur kaymasıyla uğraşırken ona yemek artıkları vermeye başladık. Sonunda onu evcil hayvan olarak eve getirdik. Ama o hemen eğitime yöneldi. Bir de baktık ki, resmi Belçika Malinois kadromuzu geride bırakmıştı. Problem çözme becerileri rakipsiz."

"Adın ne?"

"Luciana. Luciana Rojas."

Ona gülümsedikten sonra dikkatimi iri yarı kızıl saçlı erkeğe çevirdim. Martin O'Day gibi dostça olmayan alfa erkeklerle başa çıkmanın bir püf noktasını öğrenmek ister misiniz? Onlarla uğraşmayın. Onları tamamen görmezden gelin. En güçlü güç oyunu budur.

"Sen Kuzey Amerika Bigfoot Derneği'ndenisin," diyorum sakallı adama.

"Bob," diye cevaplar neşeyle, Martin O'Day'in uyarıcı homurtusunu görmezden gelerek.

O zaman, daha önce hatırlamaya çalıştığım şey aklıma geldi: "Sizin kuruluşunuz, ulusal kamu arazilerinde kaybolan kişiler hakkında en eksiksiz bilgiye sahip," diye patladım. "Sizler, yetkililerden bile daha fazla ormanda neler olup bittiğini biliyorsunuz."

Bunu uydurmuyorum. Sevdiğiniz biri vahşi doğada kaybolursa, potansiyel olarak ilgili vakalarla ilgili en iyi veriler federal hükümetten değil, Bigfoot avcılarından gelir. Dünya gizemli bir şekilde işliyor.

Sonra bulmacanın ikinci parçası yerine oturdu.

"Bir saniye. Sen BFBob'sun, değil mi? Kayıp kişiler forumlarında. Bigfoot Bob. Kuzey Amerika Projesi'nde çalışıyorsun, bu yarımkürede kaybolan tüm kişilerin haritasını çıkarıyorsun. Tanıştığımıza çok memnun oldum!"

Bigfoot Bob'un gözleri tanıyarak büyürken ayağa kalkarım.

"Bir dakika. Frankie Elkin mi? FEIkinFinds'daki Frankie Elkin mi?"

'da bir amatör araştırmacı ile tanıştığımı sevindiğimden, şiddetle başımı salladım. "Sen

Wyoming'de mi? Son Sasquatch teorilerinin Pasifik Kuzeybatı'ya odaklandığını sanıyordum. Olimpik Yarımada'da çalışıyordun."

"Bir yaratığın nerede olduğunu bilmiyorsan, nerede olmadığını da bilemezsin. Ayrıca, bu arama" —Bob tereddüt eder, Martin'e bakar— "özellikle ilgi çekici bir bölgede."

Anlıyorum. Lisa Rowell'in bahsettiği diğer kayıp yürüyüşçüler. Bu, Bigfoot Derneği'nin ulusal haritasında bir dizi kırmızı bayrak olarak görünecektir. Resmi hükümet yetkilileri tarafından gözden kaçan, ancak Bob ve benim yaşadığımız marjinal toplulukta inandırıcı bir konu.

"İşe dönmemiz gerekiyor," diye Martin keskin bir şekilde araya girer. "Bir saniye, Marty." Bob takım liderine döner.

"Frankie

gerçek bir profesyonel. İnternette tanışıyoruz. O sadece çözülmemiş davalarla uğraşmıyor, onları çözüyor. Onlarca davayı."

Daha çok on altı yaşında, ama ben kimim ki tartışayım?

Martin bu açıklamayı nasıl yorumlayacağını bilmiyor gibi görünüyor. Muhtemelen aylarca hazırladığı bir planı var. Bunu, oğlunun cesedini eve getirmek için bir görevden ziyade, bir dizi adım ve lojistik olarak görerek işini hallediyor. Şimdi ben buradayım ve onun zayıf akıl sağlığını bozuyorum.

Anlıyorum. Tüm görevlerim bu anla başlar — birdenbire ortaya çıkmak, bir ailenin yarısından bandajı sökmek ve bunun arteriyel kanamaya yol açmamasını ummak.

Masanın diğer ucunda, Tim'in üniversite arkadaşları bu etkileşimi görmezden gelmeye devam ediyorlar, ki bunu çok ilginç buluyorum. Onlar grup içinde bir grup. Ayrı bir heyecan ve keder kümesi. İçlerinden soluk sarışın olanı bol miktarda kahve içiyor, eli o kadar titriyor ki fincanı ağzına zorlukla götürebiliyor. Ona en yakın olan arkadaşı

"Sakin ol," diye fısıldıyor.

"Arama ve kurtarma deneyimin var mı?" Nemeth ilk kez konuşuyor. Benim görünüşümü incelerken sesi şüphe dolu. Onu suçlamıyorum.

"Hat aramalarında yardımcı oldum. Ve köpek ekipleriyle çalıştım." Luciana'ya doğru başımı sallıyorum. Daisy masanın altındaki yerine dönmüş, kare şeklindeki kafasını Luciana'nın dizlerine yaslamış ve sahibi boynunu kaşırken mutlulukla iç çekiyor.

"Sırt çantan var mı? Kamp malzemelerin?" Nemeth bagajımı işaret ediyor. "Bu bir kırsal bölge keşif gezisi. Deneyimli olmalısın, ne yaptığını bilmelisin."

"Ekipman kiralayabilirim." Tabii yüz on iki dolardan fazla tutmazsa.

"Neden?" Bu sefer Martin soruyor. Sesi daha az kavgacı, daha yorgun geliyor. "Seni tanımıyoruz. Açıkça hazırlıklı değilsin. Bunun için vaktimiz yok. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız."

"Yardım etmek için buradayım. Oğlunuzu okudum. Eşinizi okudum."

Martin'in yüzünde bir anlık keder belirdi.

"Yardım etmek için buradayım," diye tekrar ediyorum. "Deneyimim var. İşimi iyi yaparım."

"O işinde iyidir," diye tekrarlar Bob.

"Üzgünüm." Bu sefer Nemeth, benim samimiyetime açıkça ikna olmamış. "Bu tür keşifler için izin almak gerekiyor ve bizim iznimiz sadece sekiz kişiyi kapsıyor."

"Yine de sekiz kişilik bir grup olacaksınız," diyorum.

Martin etrafına bakınır. "Burada sekiz kişi var, bu da seni dokuzuncu kişi yapar."

"O başaramayacak." Titrek sarışına doğru başımı sallarım.

"Josh," bekar arkadaşlarından biri, Josh'un eli şiddetle titreyip masaya kahveyi dökünce keskin bir sesle haykırır.

"Kahretsin. Josh."

Sıcak kahve kucağına dökülünce üç adam birden ayağa fırlar. "Ne oldu? Dostum, yanıyorsun!"

Josh oturmaya devam eder, dökülen kahveyi sanki anlayamıyormuş gibi bakarak. Yüzü kızarmış, terle kaplı. Bütün vücudu titriyor.

"O hasta," diyor arkadaşlarından biri. "Sanırım grip olmuş."

"Grip değil." Alkol bağımlılığından kurtulmuş biri olmasam da DT'yi tanıyabilirim.

Martin derin bir nefes alır, Nemeth ile bakışır. Demek ikisi de Josh'un içki içtiğini biliyordu. Arkadaşını eve getirmek için son bir girişimde bulunmak üzere, kısa süre önce içkiyi bırakmış olmalıydı.

Ancak Josh bundan önce biraz fazla içki içmemiştir. Görünüşe göre, o bir alkolikti ve şimdi detoksun ilk aşamasına girmişti.

"Yardım edebilirim," diye Marty'ye tekrarlıyorum. "Josh'un ekipmanlarını kullanabilirim. Sizi yavaşlatmayacağım. Söz veriyorum."

"Kahretsin!" Josh şimdi yana doğru yığılıyor, sonra yavaşça yere kayıyor.

Martin tek kelime etmez. Sadece gözlerini kapatır.

Nemeth görevi üstlenir. Bana döner. "Sanırım sen de varsın. Lanet olsun."

BÖLÜM 4

Silah kullanabilir misin? "Tanrım, hayır. Ben çekiciliğime güveniyorum." "Peki ya bir ayı saldırırsa?"

"Şey, diğerlerinden daha hızlı koşarım?"

Nemeth benim sıska vücuduma bakarken, ben de onun kaslı vücudunu inceliyorum. Sanki dağlardan oyulmuş gibi görünüyor, dalgalı ağaç dalları ve sert granit oluşumlarının bir karışımı. Ortalama boyda, yaklaşık 1,78 metre, ama üzerinde bir gram yağ bile yok. Ben yirmili yaşlarımda bu kadar iyi görünmüyordum ve altmışlı yaşların sonlarında, yetmişli yaşların başında bu kadar formda olabileceğimi hayal bile edemiyorum. Nemeth benim yeni kahramanım olabilir. Gerçi ona bir brownie atıp ne yapacağını görmek istiyorum.

"En son bu kadar aptalca bir konuşma yaptığımda, Bobby Monfort adında kibirli bir herifleydim. Doğu'dan buraya taşınmış, dağlarda büyüdüğünü ve üstesinden gelemeyeceği hiçbir şeyin olmadığını iddia ediyordu. Ona bu ormanların farklı olduğunu söylemeye çalıştık, ama o yine de yedi günlük bir yürüyüşe çıktı. Bobby Monfort'a ne oldu biliyor musun?"

"Uzun ve mutlu bir hayat mı yaşadı?" diye deniyorum.

"Onu ormandan parçalar halinde çıkardık. Tüm parçalarını bulmak haftalar sürdü. Görünüşe göre önce bir boz ayı saldırmış. Ama sonra rakunlar, leş yiyen kuşlar vb. de ona saldırmış. Kafatası tamamen temizlenmiş,

kemikleri iliği için kırılmış, parmakları ve ayak parmakları kemiklerine kadar kemirilmiş bir kafatasından bahsediyoruz."

Beni korkutmak için bilerek abartılı bir şekilde anlattığını biliyorum. Ama bu, etkisiz olduğu anlamına gelmiyor. "Ayı kovucu taşıyacağım," diye ekliyorum.

Nemeth gözlerini devirdi. O ve ben, lokantanın karşısındaki motelde üniversite arkadaşlarının odasındayız. Ayakta kalan üç kişi, Martin'le birlikte Josh'u en yakın hastaneye götürmek için ayrıldılar. Hastane bir saat uzaklıkta. Bu arada Nemeth, Josh'un malzemelerini yağmalamama yardım etmek de dahil olmak üzere, beni durumdan haberdar ediyor. Bigfoot avcısı Bob ve köpek eğitmeni Luciana'nın ne yaptığını bilmiyorum, ama Bob güzel bir kadınla baş başa kalmaktan pek de üzgün görünmüyordu. Ya da sarı labradorlara gerçekten bayılıyor.

"Ayağa kalk," diyor Nemeth.

Ayağa kalkıyorum. Josh'un metal çerçeveli sırt çantasını önce sağ omzuma, sonra sol omzuma asıyor. Bırakıyor. Biraz sendeliyorum. Arkaya devrilmeden durmayı başarıyorum.

Nemeth buzul mavisi gözleriyle bana bakar. Onu bir an bile kandıramamışım.

"Sadece biraz ayarlamaya ihtiyacı var," diyorum ona.

Yine uzun bir iç çekiş. Cidden, bu adamın biraz çikolataya ihtiyacı var.

Sırt çantasını çıkarır, iki büyük yataktan birinin üzerine, karşımda oturur.

"Bu ekibi ben yönlendiriyorum," diyor. "Onların güvenliği, senin güvenliğin benim sorumluluğumda. O yüzden itiraf etmeye başlasan iyi olur, çünkü seni bu halde ormana götürmeyeceğim. Ormanda arama falan yok."

"Biraz yaptım! Birden fazla." "İki mi?"

"Muhtemelen."

Yine o bakış. Nemeth'in zamanında, sadece profesyonel bir rehber olarak değil, bazı aptal insanlarla da uğraştığı hissine kapılıyorum. İyi haber: Benim aptallığım onu kırma riski taşıyor.

"Yürürüm," diyorum. "Her yere. Her zaman. Arabam yok ve son on yılımı toplu taşıma araçlarının sizi ancak belirli bir yere götürdüğü bölgelerde geçirdim."

"Kaldırımlar dağlarla aynı şey değildir."

"Formdayım. Sizi yavaşlatmayacağım. Daha da iyisi, ayığım. On yıldır. Bu da beni Josh'tan önde yapıyor ve siz *onu* almaya razıydınız."

"*Marty* onu almaya hazırdı. Ben endişelerimi dile getirdim. Ayakkabılarını göster bana. Vücuduna daha uygun bir sırt çantası bulabilirim ve yükünü hafifletebilirim, çünkü sen ne kadar olursun, ıslak ıslak yüz kilo falan mı?"

"Yüz beş!" Belki.

"Yedi günlük bir yürüyüşte botlar her şeydir. Gideceğimiz yer için ayak bileği desteği ve iyi bir taban gerekir."

Sesi o kadar sert ki, aceleyle çantamın fermuarını açıp tek çift botumu çıkarıyorum. Dışları yıpranmış, moda ayakkabılarla Nemeth'in sağlam botları arasında bir yerde. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Daha önce ayakkabılarım hiç değerlendirilmemişti. Onlar adına gergin hissediyorum.

Nemeth botları kaldırıp, ağır tabanlarını incelemek için ters çeviriyor, yanlarını dayanıklılık, destek ve başka şeyler açısından test ediyor. Kaşlarını çatıyor ve botları bana geri veriyor. "Bunları uzun süre giyiyor musun?"

"Günlerce giydim. Ayaklarıma tam oturuyor, hiç su toplama yapmıyor." Bu sözler sihirli kelimeler gibi geliyor. "Tamam. İşe yararlar."

Josh'un devasa sırt çantasının içeriğine geçiyoruz. Dışına, bungee kordonlarla sabitlenmiş rulo köpük ped ve ardından ağzı sıkı uzun naylon bir çanta takılı.

Ağız sıkıca bağlanmış uzun bir naylon çanta var. Parmaklarımla içindekileri yokluyorum, ince çubuklar ve yumuşak kumaşın şeklini belirliyorum.

"Çadır," diye zaferle ilan ettim.

"Ödül ister misin?"

"Belki."

Su şişelerini ve sallanan kırmızı acil durum düdüğünü kontrol ediyorum — bu, şehir ortamlarında yanımda taşıdığım bir şey. Ön fermuarlı cebe geçince, bir ilk yardım çantası ve ayrıca moleskin yaprakları içeren ayrı bir blister kiti buluyorum. Atıştırmalıklar — protein barları, granola, mini fıstık ezmesi, çikolatalar. En azından Josh'un zevki var. Ardından bir sürü çeşitli malzeme geliyor — su geçirmez kibritler, Bic çakmak, maket bıçağı, kafa lambası, el feneri, su filtreleme sistemi. Son olarak, yağlı pamuk topları gibi görünen bir sandviç poşeti çıkarıyorum.

"Vaseline batırılmış pamuk topları," diyor Nemeth. "Çoğu kişi için tercih edilen ateş başlatıcı."

Sanki bunu biliyormuşum gibi başımı sallıyorum. Şimdi gerginim. Boyumu aşan bir işe mi kalkıştım? Bunu bilmek zor. Her zaman kendi ligimin dışındayım. Her zaman nereye gittiğimi veya ne yaptığımı bilmediğim yeni bir yerdeyim. Bunca yıl sonra, rahatsız olmaktan rahatsızlık duymuyorum.

Ancak Martin'in oğlunu eve getirmek için yaptığı son çabayı engellemek istemiyorum. Nemeth sert biri olabilir, ama haklı da. Bu aramaya katılacak olursam, üzerime düşeni yapmam gerekir.

Devasa parlak sarı çantanın kapüşonlu kapağını açarak içindeki giysi hazinesini ortaya çıkarırken vites değiştiriyorum.

"Martin hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum Nemeth'e, bir çift ağır yün çorap çıkardıkça. Bunlar, benim botlarımla birlikte işi görecektir. Sonra, iki ceket çıkarıyorum, biri ince ve rüzgar geçirmez, diğeri astarlı ve su geçirmez. Bana büyük gelecekler, ama dilencilerin seçme şansı yoktur.

Diğer yatakta otururken beni izleyen Nemeth omuz silkiyor.
"Senin neyin var?"

"Çünkü umurumda. Çünkü tamamen yabancı insanlarla
ormana gidip sevdiklerini geri getireceğim."

"Takıntılı göt karışmak başkalarının
işlerine işine "

"Aynen öyle."

"Ne istiyorsun?" Nemeth şüpheli bir tonla sorar. Buna alışkınım. Parlak sarı çantayı karıştırmayı bırakıp gözlerine bakarım.

"Senin ve Martin'in istediği şeyin aynısı. Tim'i eve getirmek. Aileye bir son vermek. ..." Biraz tereddüt ettikten sonra, omuz silkerek ekledim, "Başkasının yaralarını sarmak, çünkü kendi yaralarımı nasıl saracağımı bilmiyorum."

"Bunu daha önce kaç kez yaptın?" "On altı kez."

"Ama arama ve kurtarma değil mi?"

"Çözülmemiş davalar. Ülkenin her yerinde. Kabile toprakları, şehir merkezleri, küçük kasabalar. Kimsenin aramadığı kayıp kişilerin sayısını tahmin bile edemezsin."

"Bunları nasıl öğreniyorsun?"

"Haberlerden, bu yüzden buradayım. Ya da Bob'la tanıştığım gibi çevrimiçi forumlardan. Bu tür vakalara dikkat çekmek için tamamen bu konuya adanmış web siteleri var."

"Bu kurbanların hiçbirini tanı mıyorsunuz? Aileleriyle kişisel bir bağlantınız var mı?"

"Timothy O'Day ile hiç tanışmadınız. Gönüllü olarak zamanınızı ayırıyorsunuz."

Nemeth kaşlarını çatarak kahverengi halıyı inceliyor.

"O operasyonu ben yönettim," der sonunda. "Tim'i eve ben getirmedim. Onun kaderi hala benim sorumluluğumda."

"Peki ya diğer kayıp kişiler?"

Şaşkınlıkla bana bakar. "Yerel halkla dedikodu mu yapıyorsun?"

"Bu benim yeteneğim."

"Popo Agie Vahşi Doğa Alanı'nın ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?" "Büyük olduğunu tahmin ediyorum."

"Lanet olası kocaman de."

"Seni gittikçe daha çok seviyorum."

"Ormanlarımız, dağlarımız, derelerimiz, göllerimiz, vadilerimiz, uçurumlarımız, vahşi hayvanlarımız var, insan yiyen etoburları saymıyorum bile..."

"Koca Ayak mı?"

"Bu doğa," diyor. "Ham. Güçlü. Uçsuz bucaksız. Yüz bin dönümün üzerinde. Basit bir istatistik meselesi, hepsi hayatta kalamayacak."

"Ne kadar da *Hunger Games*'çisin."

"Pratik. İnsanlar istediğimiz kadar ilerleyebilir. Doğa Ana hala bizim efendimiz."

"Çikolata hakkında ne düşünüyorsun? Hayatında biraz daha çılgınlık olsa iyi olur gibi geliyor bana."

"Bu arama ekibine katılmaya uygun değilsin. Hepimize bir iyilik yap ve şimdi çekil."

Bir an duruyorum. Bazen çok küstah olabiliyorum. Tam bir cadaloz olabiliyorum. Ama aynı zamanda dürüst de olabiliyorum ve Nemeth'in bunu hak ettiğini düşünüyorum.

"Kamp konusunda senin istediğin kadar deneyimli değilim. Ama Josh'tan daha sağlıklıyım ve iyi botlarım ve harika çoraplarım var. Bana uygun bir sırt çantası bulabilirsen, bunu yapabilirim. Şikayet etmeyeceğim, seni yavaşlatmayacağım ve yardım edebilirim. Neden bilmiyorum, ama kayıpları bulmak? Bu konuda iyiyim. Öyleyim işte."

"Sen çok inatçısın."

Gülümsüyorum. "Tanrıya şükür, değil mi? Aksi takdirde, diğer on altı kişi nasıl eve dönebilirdi?"

Dikkatimi Josh'ın sırt çantasına çevirip, bana kesinlikle uymayacak daha fazla giysi, pantolon, uzun içlik ve eşyaları çıkarıyorum.

"Martin O'Day." Önceki konuşmamıza geri dönüyorum. "Yas tutan bir baba, deneyimli bir yürüyüşçü. Onu seviyor musun? Ona güveniyor musun?"

"Evet."

"Bu da bizi bekarlığa veda partisi arkadaşlarına getiriyor. Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yeterince iyi genç adamlar. Hata yaptılar, bedelini ödediler. Hâlâ bedelini ödüyorlar."

"Tam olarak neyi mahvettiler? İçki mi?"

Yine omuz silkme. "Rehberlik yapmaya başladığımdan beri çoğu kamp grubunun sudan daha fazla içki taşıdığını biliyorum. İçki içilir. Aptalca ama nadiren ölümcül. Öte yandan, ayrılmak, birbirlerinin izini kaybetmek..."

"Birini geride bırakmak mı?"

"Scott'ın ortadan kaybolması yeterince kötüydü. Ondan sonra, yerinde kalmalı, gün ışığında yeniden toplanmalı, geceleyin tehlikeli arazide başka bir üyeyi dolaşmaya göndermemelilerdi."

"İlk önce Scott kayboldu, değil mi? Hepsi alkolün etkisiyle komaya girmişken ani seslerle uyandılar. El fenerleriyle etrafı telaşla aradılar, sonra geç de olsa Scott'ın kaybolduğunu fark ettiler. Peki o gece ona ne oldu? Anlattı mı?"

"Scott, çadırına çekildikten sonra hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor. Benim kişisel teorim mi? Çocuk sarhoştı. Gecenin ortasında çadırından çıkıp sendeleyerek dolaştı. Nehre gelip bayılana kadar. Bu yüzden arkadaşlarının onu aradığını veya diğer gürültüleri duymadı. Sabaha kadar bilinci yerine gelmedi, o zaman da geri dönmek için elinden geleni yaptı."

"Onun hikayesine inanıyor musun?"

Nemeth omuz silkiyor. "İnanmamak için bir nedenim yok."

Bu, evet demekle aynı şey değil. "Tamam, bekar dostumuz Scott gerçekten kaybolmuş. Gecenin içki alemlerinin bir kurbanı. Peki ya hayvan çığlıkları ve ağaçlardaki kan izleri hakkındaki raporlar?"

"Ezilmiş çalılar, kırık dallar, bozulmuş alanlar bulduk. Bir canavarın işi olabilir..."

"Koca Ayak mı?"

Nemeth gözlerini devirir. "*Uzman* görüşüme göre... kayıp arkadaşlarını aramak için ormanda koşturan dört sarhoş adamın neden olduğu hasar bulduk. Grizzly ayısı ya da efsanevi iki ayaklı bir canavar olabilir mi? Sadece çok temiz yiyenler ise. Aynı şey, zaman zaman gördüğümüz dağ aslanları için de geçerli. Ama onlar doğaları gereği utangaç yaratıklardır. Her yeri dağıp, küçük ağaçları parçalayıp, kan izi bırakmadan avlarını sürüklemeler. Ve Scott'ın sonunda hedef olmadığına göre..."

"Timothy O'Day ortadan kaybolan kişiydi."

"Tim 1,88 metre boyunda, 82 kiloydu. Formda, güçlü, iyi donanımlı ve arkadaşlarına göre bir tabanca taşıyordu."

"Silahlı mıydı?" Bu gazetede yazmıyordu.

"Glock dokuz. Ormanda olduğu zamanlarda her zaman yanında taşırdı. Şimdi, çoğumuz yerel halk olarak tüfekleri tercih ederiz - mesafe ve durdurma gücü istersiniz. Tim'in tabancayı sırt çantasında taşıdığını söylemeye gerek bile yok, bu çok aptalca. Sanki vahşi bir hayvan saldırmadan önce durup silahını almana izin verecekmiş gibi. Ama herkesin dediğine göre Tim deneyimliydi. Ne yaptığını biliyordu." Nemeth tereddüt eder. "Yeterince zamanı vahşi doğada geçirirsen... yalnız olmadığınızı anlarsınız. Ne zaman oradan uzaklaşmanız gerektiğini anlarsınız. Ve ne zaman durup durumu değerlendirip savaşmaya hazırlanmanız gerektiğini anlarsınız."

"Sırt çantanı çıkar, tabancanı al," diye sessizce ekliyorum. Hafifçe titriyorum. Nemeth'in vahşi doğa bilgisine sahip değilim, ama ne demek istediğini anlıyorum. Bazı şeyleri sadece bilirsin. Ben, aile çiftliğinde, geldiğim ilk gün. Üç nesil, dört yaşındaki Johnny'nin bir gece ansızın ortadan kaybolduğunu anlatıp duruyor. Yabancılar tarafından kaçırılmış mı, uzaylılar tarafından kaçırılmış mı, kim bilir? Kendim, harap olmuş müstemilatlardan harap olmuş müstemilatlara, çürümüş kereste yığınlarına, sığır pisliklerinden oluşan dağlara doğru ilerlerken, küçük Johnny'nin bu araziden hiç ayrılmadığını biliyordum, sadece biliyordum. Ona ne olduğu ile ilgili ipucu tam burada yatıyordu ve uzaylıların bununla hiçbir ilgisi yoktu. Altı ay sonra, haklı olduğum kanıtlandı.

"Tim'in eşyalarını hiç bulamadın," diyorum şimdi. "Sırt çantasını,

sırt çantasını, kafa lambasını, paltosunu, hiçbir şeyini bulamadın."

Nemeth başını sallar. "Bu alışılmadık bir durum. Kırk yıl önce, rehberliğe ilk başladığımda, arama ve kurtarma çalışmaları cesetlere odaklanıyordu. Kişiyi gördün mü, görmedin mi? Bazı gerçek trajedilerden sonra, taktiklerimizi revize ettik. Şimdi, arama başlattığımızda, sadece kayıp yürüyüşçüyü aramıyoruz; yürüyüşçünün izlerini arıyoruz. PLS, en son görüldüğü yer, örneğin kamp alanıdır. Ancak aramanın bir parçası, bunu LKP'ye, yani son bilinen konuma indirgemektir. Bu, kırık bir dal, atılmış bir su şişesi gibi ipuçları sayesinde, kamp alanından kilometrelerce uzakta olabilir."

"Bu, bir küpeyi kaybetmek gibi," diye yüksek sesle düşünüyorum. "Önce tüm gün boyunca attığınız adımları geri izlersiniz. Sonra durup düşünürsünüz. Bir dakika, bu restoranda ya da televizyon izlerken taktığımı hatırlıyorum. Arama alanınızı daraltırsınız, bu da daha yoğun bir şekilde odaklanmanızı sağlar. Tüm evi alt üst etmek yerine, kanepenin her santimetrekaresini tararsınız. Ve voilà, elinizde güzel bir takı ile ortaya çıkarsınız."

"İnsanları mücevher olarak düşünelim," diyor Nemeth ciddi bir ifadeyle. "Herhangi bir kurtarma operasyonunun ilk adımı, acil müdahale ekiplerini görevlendirmeye başlamak.

adından da anlaşılacağı gibi, geniş bir alana yayılırlar ve hızlı hareket ederler. Genel olarak, tespit oranı (POD) yüzde 50 ila 60 arasındadır. Yani, kayıp yürüyüşçünün burada olmadığına yüzde 60 emin olabiliriz. Stratejik bölgeden stratejik bölgeye koşarken, başlangıçta bu yeterlidir."

"Stratejik alan nedir?"

"Bu benim ilk işlerimden biri. Topografik haritaya bakarak, kaybolan kişinin en son görüldüğü yeri değerlendirir, ardından yolundan sapmış olabileceği yerleri belirlerim. Örneğin, Tim'in sağa değil sola yönelmiş olabileceği patika kavşakları. Ya da gece koşullarında ağaçların arasındaki açıklığı patikanın devamı sanıp ormanın derinliklerine doğru ilerlemiş olabileceği, bitki örtüsünün seyrek olduğu alanlar. Popo Agie'nin tamamını taramak için dünyada yeterli insan gücü yok. Benim görevim, en olası alanları değerlendirmek ve ekiplerimi buna göre görevlendirmek. Şanslıysak, bu iş hallolur."

"Ama olmadı."

Nemeth başını sallar. "Belli bir noktada, yavaşlamak ve vites değiştirmek gerekir. Kum havuzuna bir çeyrek atmayı düşünün. İlk adım, parmaklarınızı kumun üzerinde hızlıca gezdirmektir — aceleci aramalar. Bu işe yaramazsa, kum havuzunu dört parçaya bölersiniz ve her birini kum tanesi tanesi inceler."

"Sıralı arama," diyorum. "Ben de öyle yaptım. Süpürgeciler gibiydik, alanı en ufak kırıntıya kadar taradık."

"Umarım bu, kişiyi bulmamızı sağlar. Ya da..." Nemeth bana umutla bakar.

"Ya da kişinin izlerini." Şimdi anladım. "Bu da kişinin son bilinen konumunu netleştirir. Böylece haritayı tekrar inceleyip, daha fazla yüksek olasılıklı alanları belirleyebilir, ve çabalarını buna göre ayarlayabilirsin"

uygun şekilde ayarlamak." Ayaklarımın ucunda zıplıyorum. Anlıyorum. "Ancak" — coşkum azalıyor — "Tim'i bulamadın."

"Tim'in izleri bile yok. Yüzlerce gönüllü, haftalarca süren çabalar. Köpek ekipleri, pilotlar, ATV'lerdeki insanlar, at sırtındaki yerliler, Ulusal Muhafızlar. Bir noktada, bu ormanlar sağlıklı gönüllülerle doluydu. Ben ve Şerif Kelley, bu haritaları inceledik. Bu tür operasyonların bir bilimi var, ama aynı zamanda içgüdü de var." Bana bakar. "Genel olarak konuşursak, benim içgüdülerim çok iyidir."

"Küçük çocuklar sığınaklara gider," diye mırıldandım. "Yaşlılar yokuş aşağı iner. Deneyimsizler en az dirençli yolu izler."

"Ve teknoloji bağımlıları yukarı çıkar. Burada cep telefonu çekmiyor. Sıfır. Ama medeni insanlar böyle bir şeyi anlayamazlar. Yeterince yükseğe çıkarlarsa, örneğin o baca oluşumunun zirvesine, sihirli bir şekilde sinyal bulacaklarını ve yardım çağırabileceklerini düşünürler. Ne yazık ki, bu onların ölümüne de yol açabilir. Tüm faktörleri göz önünde bulundurduk ve buna göre arama yaptık. Beş yıl sonra, bir bot izi bile bulamadık. Atılmış bir karabina. Bir saç teli. Sanki deneyimli, iyi donanımlı genç bir adam olan Tim, o kamp alanını terk edip yeryüzünden kaybolmuş gibi."

"Bu yüzden mi şimdi Bigfoot'u arıyoruz?"

Nemeth bana bir bakış attı. "Bu Marty'nin işi. Benim umurumda değil. Bob denen adam, vahşi doğada nasıl arama yapılacağını biliyor."

"Diğer bir deyişle, benden daha nitelikli. Peki, Bigfoot'a inanmıyorsan, ne olduğuna inanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Nemeth'in buzul mavisi gözleri endişeli. Kafasını salladı. "Eve git." "Benim evim yok."

"O zaman tatile çık."

Gülümsemek zorunda kalıyorum. "Benim tatil anlayışım bu." Dikkatimi Josh'un sırt çantasına geri çeviriyorum, son giysilerini çıkarıp, son katman olan kurutulmuş yemekleri ortaya çıkarıyorum.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" "Yarın sabah altı."

"Neredeyse her yeri aradığınıza göre, hedefimiz ne?"

"Devil's Canyon. Oraya ulaşmak için bütün gün zorlu bir yürüyüş yapmamız gerekecek. Şansımız az, ama bu, hiç tam olarak keşfedilmemiş birkaç yerden biri."

"Oraya vardığımızda ne yapacağız?" "Daisy'nin öncülük etmesine izin vereceğiz."

Ceset köpeği, Martin O'Day'in oğlunun kalıntılarını bulmak için son umudu.

"Tüfek kullanmayı öğrenmek için geç değil," diyor Nemeth.

Sırt çantasının dibine ulaştım, MRE'lerin altını yoklayarak uzun siyah kılıf içindeki son eşyayı çıkardım. Sapını çekerek, keskin dişli bir bıçağı ortaya çıkardım. Donanma komandolarının ya da Rambo'nun taşıyacağı türden bir bıçak. Hem korkutucu hem de hayranlık uyandırıcıydı.

"Normalde keskin nesnelerle oynamam," diyorum Nemeth'e, elim zaten hafifçe titriyor. Ama bıçağı bırakmıyorum. Bir tarafı tırtıklı, diğer tarafı jilet gibi keskin olan çift kenarlı bıçak, şeytani bir şekilde parlıyor.

"Akıllı ol." Bıçağı işaret ederek başını salladı. "Sırt çantasının dibine koymak çok kötü bir plan. Onu yanına al, en azından bacağına bağla, böylece anında ulaşabilirsin. Bigfoot'a inanmayabilirim, ama gittiğimiz yerde... Doğa Ana kaprisli bir kaltaktır, bunu asla unutma. Şimdi, sana uygun büyüklükte bir sırt çantası bulmaya çalışayım."

Nemeth ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. Ben, sarhoş bir adamın çantanın dibine sıkıştırdığı ölümcül bir taktik bıçağı elinde, erkeklerin otel odasında yalnız kalırım.

Josh bunu çantaya koyarken ne düşünüyordu acaba? Onun temel hayatta kalma ekipmanı anlayışı mı? Daha fazlası mı?

Yoksa daha kötüsü mü?

BÖLÜM 5

Sabahın erken saatlerinde yola çıkmamıza on iki saat kala, açlıktan ölüyorum, gerginim ve geceyi nerede geçireceğimi bilmiyorum. Motelde kalabilirim sanırım, ama o kadar para harcamak istemiyorum.

Tek diğer kadın olan Luciana'nın beni geceyi onun odasında geçirmeme izin verip vermeyeceğini merak ediyorum. Nemeth bana partinin cadde seviyesindeki otel odalarını göstermişti, ben de kapıları çalmaya başlıyorum. Üçüncü denememde Luciana kapıda beliriyor. Arkasında, kapalı dolabın önünde oturan Daisy'yi görüyorum, bir patisini havada tutmuş, vücudu beklentiyle gergin.

"Tam zamanında geldin," diyor Luciana.

"Öyle mi?"

"Evet. Daisy yeteneklerini sergiliyor ve her zaman seyirciyi sever."

Luciana içeri girmem için işaret etti. Daisy mükemmel bir şekilde dengede duruyordu ve hedefine o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Dolabında bir ceset mi var?" diye soruyorum.

"Yaklaştın." Luciana akordeon tarzı kapıyı geri çekiyor. Bir saniye sonra, Bob küçük alandan çıkıyor, sakallı ihtişamıyla.

"Ta-da," diye bağırır.

Luciana gözlerini devirir, ama kulaklarından kulaklarına kadar gülümser. "Tamam," der neşeyle ve Daisy ayağa fırlar, kuyruğunu çılgınca sallar. Labrador melezi Bob'un etrafında zıplar, Bob da ona uygun şekilde ilgi gösterir. Sonra Daisy daha fazla övgü almak için bana doğru koşar.

"Daisy tam eğitilmiş bir SAR köpeği," diyor Luciana, coşkulu köpeği için uzun, parlak renkli bir gıcırdayan oyuncak çıkarırken. "Canlı, ceset ve su aramalarında yeteneklidir. Ekibimiz afet kurtarma konusunda uzmanlaşmıştır, yani sahada ne bulacağımızı bilmiyoruz — canlı insanlar olabilir, ölümler olabilir, her ikisi de olabilir. Köpeklerimiz hepsini tanımlayabilmelidir. Ancak köpekler bile mutlu sonları tercih ederler — arka arkaya çok fazla ceset kurtarma işlemi onları depresyona sokar. Daisy'nin önümüzdeki hafta insan kalıntılarıyla ilgileneceği için, moralini yüksek tutmak için sırayla Daisy'nin bizi 'bulmasına' izin vermemiz gerekecek. Bob bu fikirden o kadar etkilendi ki, gönüllü olarak onun ilk hedefi olmayı kabul etti."

"Kesinlikle çok heyecanlı," diyorum Daisy "Bulmak için doğuştan gelen bir dürtüsü var. Bu dürtü olmadan köpek eğitimi yapılamaz."

"Onda doğal bir arama dürtüsü var. Bu dürtü olmadan bir köpeği eğitemek imkansızdır."

Bob dizlerinin üzerine çökerek sarı Labrador'un tüm vücudunu kaşımaya başlar. Köpek zevkle homurdanır. "En iyi köpek kim? En iyi köpek sensin. Evet, sensin. Evet, evet, evet!"

Bu kadar iri bir adamın bebek gibi konuşmasına hiç şahit olmamıştım, ama hoşuma gitti. Nemeth ile yaptığım çok ciddi konuşmanın ardından, bu oda mutlu bir yer gibi geldi bana.

"Arama köpekleri normalde bir şey bulduklarını belirtmek için havlarlar sanıyordum," diyorum Luciana'ya.

"Çoğu havlar. Bu, eğitmenin tercihidir. Ben havlamayı pek sevmem; kayıp kişi için korkutucu olabileceğini düşünüyorum. Ormanda kaybolmuş bir çocuk ya da enkaz altında gömülü birini düşünün, birdenbire yabancı bir köpek

aniden ortaya çıkıp sana havlamasını hayal edebiliyor musun? Ben köpeklerime uyarı sistemi olarak oturmayı öğretiyorum. Daisy buna kaldırılmış pençeyi de ekledi. Dramatik bir yeteneği var."

Daisy yine kuyruğunu salladı. Kendinden oldukça memnun olduğu belliydi. Son hayvan ev arkadaşım ayak bileklerimi pençeleriyle tırmalamayı ve yerde parçalanmış fare izleri bırakmayı sevdiğinden, Daisy özellikle çekici geliyordu.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum. "Bir haftalık dondurularak kurutulmuş erzak öncesinde son bir kez kocaman bir sıcak yemek yemeyi düşünüyordum. Katılmak isteyen var mı?"

"Ben her zaman yiyebilirim!" Bob ayağa kalkar.

"Yedi gün yetecek kadar yiyecek ne kadar taşıyabilirsin?" diye merakla soruyorum.

"İstediğim kadar çok değil." Yuvarlak karnını kederle okşadı. 1,95 metre boyundaki Bob, Nemeth ve Martin gibi zayıf süper yürüyüşçülerden çok Paul Bunyan'a benziyor, ama açıkça formda, bir bacağı benim tüm vücudum kadar uzun olduğunu saymazsak. Onun dağlarda güçle ilerlediğini hayal etmekte hiç zorlanmıyorum. Muhtemelen tek bir sıçrayışla küçük ormanları aşıyordur.

"Sıcak bir yemek iyi olur," diye onayladı Luciana. "Önce Daisy'yi besleyeyim."

"Bir sorum daha var. Bu gece sizin yerde yatabilir miyim?" Odada iki çift kişilik yatak var, ama küstahlık etmek istemiyorum. "Birkaç saat için motel parası ödemek saçma geliyor."

Luciana aldanmıyor. "Kasaba kasaba dolaşıp başkalarının sorunlarını çözmek pek para kazandırmıyor galiba?"

"Sadece, gıcırdayan bir oyuncakla ödüllendirilmek bir adım ilerleme olur diyelim."

"Belki Daisy kendi oyuncağını paylaşıp."

Köpek bana doğru koşarak gelir. Luciana seyahat kaselerini ve önceden porsiyonlanmış mama poşetlerini karıştırmaya başlarken, ben de nazikçe onun kulaklarını kaşırım.

"Bunu yapmaya devam et, o zaman bu gece senin yatağında uyuyacak," diyor Luciana.

"Sağ tarafı mı, sol tarafı mı tercih ediyor?"

"Daha çok ortayı sever. Şımarık bir iş köpeğinin hayatına hoş geldin. Ama tabii, bu gece burada kalabilirsin."

"Daisy benimle yatabilir," diyor Bob heyecanla. "Sadece kocama söyleme."

Şaşkın ifademi görünce Bob omuz silkiyor ve açıklıyor: "Adı Rob. Rob ve Bob. Cidden, daha kafa karıştırıcı olabilir miydik? Ama ruh eşleri ruh eşleridir."

"O da Bigfoot avcısı mı?"

"Daha kötüsü. Bir beyin cerrahı. Her zaman bilimden bahsediyor. Ne düşünüyordum ki?"

"Rob, bir gün Daisy gibi sarı bir labrador almana izin verir mi?" diye sorarım.

"Evet! Ona söyleyeceğim. Eve gittiğimde, ailemize yeni bir üye katılacak."

"Bigfoot köpekleri sever mi?"

"Sasquatch'ların evrimsel besin zincirinin üstünde oldukları için herkese karşı dostça davrandıklarını düşünmek istiyorum."

"Otçul mu, etçil mi?" "Her ikisi de."

"Risk almıyorsun."

"Tanışmadığımız bir şeyi bilemeyiz. Ama günümüz kriptozoolojistleri, Bigfoot'un maymun ailesiyle birçok ortak özelliği olduğunu ve bu yüzden omnivor olduklarını teorize ediyorlar." Bob, şüpheciliğe alışkın olduğu için, olayı olduğu gibi anlatıyor. Bu konuda birbirimize çok benziyoruz.

Daisy yemeğini bitirir. Luciana onu dışarı çıkarıp çalıları sular, sonra sarı Labrador'a yatmasını söyler. Daisy bu emri pek sevmemiş gibi görünür, ama itaatkar bir şekilde halının üzerine kıvrılır ve motel odasının kapısını gözetleyerek sahibinin dönüşünü bekler.

Sonunda tekerlekli çantamı bir kenara koyarım ve akşam yemeğine çıkarız. Üç yeni arkadaş, diye düşünmek hoşuma gidiyor.

Fırtına öncesi sükunetin tadını çıkarıyorum.

—

Motelden yürüyüş mesafesindeki biftek restoranında masa bulmak için bir saat beklemek zorundayız. Batı temalı restorana sürekli turist akını olduğunu izliyoruz. Aileler, çiftler. Bazıları başını kaldırıp gülümsüyor, bazıları ise gözlerini cep telefonlarından ayırmıyor. Hepsi Bob'a yaklaşıncı belirgin bir şekilde kenara çekiliyor. Bir ara onun bunu fark ettiğini görüyorum. O da bana omuz silkiyor, sanki "ne yaparsın" der gibi.

Oturduktan sonra Luciana ve Bob birer bira sipariş ediyor. Ben yemeğe odaklanıyorum. Seçici değilim. Her şeyi yerim. Sanırım önümüzdeki hafta MRE'lerle beslenirken bu açık görüşlülüğüm işime yarayacak. Ancak gelecekteki yoksunluk düşüncesi, menüdeki her şeyi istememe neden oluyor. Nachos. Etli biftek. Fajitas. Hatta bir bira da fena olmaz.

Sonunda bu isteklerin geçeceğini düşünebilirsiniz. Ama geçmiyor. İçki içenlerin yanında bulunabiliyorum. Bu arada, benim tek istihdam edilebilir becerim barmenlik, bu yüzden hayatımı içkiyle çevrili olarak sürdürüyorum. Ancak bazı şeyler, uzun zamandır kayıp bir sevgilinin sözleri gibi bana fısıldamaya devam ediyor. Şerbetçiotu kokusu. Buz küplerinin bardağa çarpması. Mükemmel dökülmüş köpüğün kremesi zenginliği.

Bundan sonra bir toplantıya gitmeliyim. Ayrıca gece boyunca uyumalı, kalbimde mutluluk bulmalı ve mutlu bir anıyı yeniden yaşamalıyım.

Ama ben hala benim. İki yeni tanıdıkla yemek yiyebilen, ama yine de kalabalık bir odada kendini yalnız hisseden bir kadın. İlk içkimi içtiğim yaşı tam olarak hatırlamıyorum. Gençtim, çok gençtim, ama o zamanlar birçok çocuk, yetişkinliğin gizemini çözmeye çalışırken ebeveynlerinin içkilerinden bir yudum çalar.

Çoğu kişi çakmak gazı kokulu punçtan tiksindir. Oysa ben...

İlk öpücüğümü hatırlamıyorum. Lise mezuniyetimi hatırlamıyorum. Hatta anne babamın ölümünü haber veren telefon görüşmesi bile bulanık bir anı, sanki başka birine olan bir şey gibi.

Ama babamın içkisini ilk kez gizlice içtiğim an... Sıvı altın, boğazımı yakıyordu. Sızan sıcaklık, huzursuz uzuvlarımı ve hızla çalışan beynimi yavaşlatıp sakinleştirdi.

Alkol benim ilk aşkı ve en kötü ilişkimdir. Diğer her şey onun yanında sönük kalır. Paul'a olan aşkı bile.

Garson siparişlerimizi almaya geliyor. Restoran o kadar gürültülü ve kalabalık ki, duyulmak için yarı bağırarak zorundayız. Ben fajita alıyorum. Luciana ızgara tavuk sipariş ediyor. Bob nachos, rib eye ve yanında akçaağaç şurubu ile kızartılmış Brüksel lahanası istiyor. Masa için, diyor.

Garson not almayı bırakır. İlk kez başını kaldırır. Yemek hizmetinde çalıştığım dönemden, onun telaşlı dikkatini tanıyorum. Bakışları Bob'un devasa gövdesinden parıldayan yüzüne doğru kayar.

"Size ekstra ekmek getireceğim," diyor.

"Harika!"

Hala biraz şaşkın görünüyor. Gülümserim, mutfakta anlatacağı hikayeleri şimdiden hayal etmeye başlarım.

EKMEK GELİYOR. Bob hemen üzerine atlıyor, tereyağı sürüyor. Hiçbirimiz konuşmuyoruz, ama ortalık dostane bir havaya bürünüyor. Luciana telefonuyla birine mesaj atıyor. Bob ekmek sepetinden memnun. Ben de diğer yemek yiyenleri inceleyip, hayatlarının ne kadar mutlu ve mükemmel olduğunu hayal etmekten memnunum, her ne kadar bunu en iyi bilen kişi ben olsam da.

Sonunda yemekler geliyor: bana bir tabak, Luciana'ya bir tabak, Bob'a masanın yarısı. Luciana telefonunu kaldırıyor ve hepimiz yemeğe dalıyoruz.

Yemek yerken, otuzlu yaşlarındaki Luciana'nın Kolombiya'dan geldiğini öğreniyorum, ancak ailesi o sekiz yaşındayken Amerika'ya taşınmış ve o da o dönemden önce olanları pek hatırlamıyor. Hayvanları her zaman sevmiş ve yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmaya başlamış, orada hayvan eğitimi konusunda uzman bir kadınla tanışmış. Sonunda Luciana, Belçika Malinois cinsi köpeklerle çalışmaya başlamış, bu da onu arama kurtarma köpeklerine yönlendirmiş ve sonunda Daisy ile tanışmasına neden olmuş.

Kurtarma çalışmaları benim işim kadar iyi para kazandırıyor, hatta Bob'un işi kadar. Pek çok insan bunun farkında değil, ama dünya çapında arama kurtarma köpekleri sağlamak bile gönüllü bir iş. Luciana, Bob ve benim gibi kayıp kişiler panolarını sık sık takip etmiyor. Daha büyük bir afet müdahale ekibinin parçası olduğu için, telefonu çaldığında, o ve Daisy hemen yola çıkıyorlar. Ekipleri ücretsiz olarak taşıyan gönüllü pilotlardan oluşan bir ağ var. Uluslararası durumlarda, örneğin Kızıl Haç gibi birincil kurum, yemek ve konaklama masraflarını karşılayabilir, ama hepsi bu kadar.

Gündüzleri bir çevrimiçi sigorta şirketinde profesyonel proje yöneticisi olarak çalışan Luciana, geceleri Batcave'de eğitim alıyor.

Sıra Bob'da. Idaho'da beş çocuklu bir ailede büyümüş ve ailenin en küçüğü olduğunu iddia ediyor. Ona inanmıyoruz, ta ki

Telefonunda bir aile fotoğrafı gösterene kadar ona inanmıyoruz. Teknik olarak konuşursak, annesi ve kız kardeşi biraz daha kısa boylu, ama aynı zamanda oldukça tombul görünüyorlar. Babası ve erkek kardeşleri ise gerçekten iri yarı, profesyonel bir futbol takımının savunma hattı gibi görünüyorlar. Ailenin tamamı bahçecilik ve hayvancılıkla uğraşıyor, bu da Bob'un kriptozoolojiye olan ilgisini anlaşılır kılıyor.

Bob şu anda Washington'da yaşıyor ve gündüzleri yerel bir lisede biyoloji öğretmeni olarak çalışıyor. Yazları ise Bigfoot avına ayırıyor.

"Neden Sasquatch?" diye soruyorum, maymun benzeri bir türle yakın bir karşılaşma hikayesi bekliyorum.

"Neden Sasquatch olmasın?" diye cevaplıyor Bob, son nachos'u mideye indirirken. Sonra, ben hala şüpheyile ona bakarken, "Neden kayıp kişilerle ilgili çözülmemiş davalar?" diye bana meydan okuyor.

"Çünkü birisi onları bulmak zorunda ve ne yazık ki yetkililer genellikle aramıyor."

"Aynen öyle." Bob bana gülümsüyor. Bakır rengi sakalında peynir lekesi var. Bu görünümü yakıştıracabilecek biri varsa, o da bir İskandinav tanrısıdır.

Luciana'ya dönüyorum. "Bu grubun üyesi nasıl oldun?"

"Daha önce Nemeth ile çalışmıştım, dağlara kaybolan yaşlı bir adamı bulmuştuk. Nemeth aradı, ben de cevap verdim."

"Peki ya sen?" Bob'a soruyorum.

"Marty birkaç yıl önce bilgi almak için benimle iletişime geçti. O zamandan beri görüşüyoruz."

"Diğer kayıp yürüyüşçülerden haberdar mısınız?" "Evet.

Toplamda altı kişi."

Lisa Rowell en az beş demişti. O halde altı doğru gibi görünüyor.

Luciana başını sallıyor, görünüşe göre o da genel durumu biliyor.

"Başarı şansımızı ne kadar görüyorsunuz?" diye kimseye özel olarak sormuyorum.

Luciana cevap veriyor. "Bence bir şey bulacağız, daha doğrusu Daisy bir şey bulacak. Vahşi doğada yapılan büyük çaplı aramalarla ilgili ilginç bir gerçeği bilmek ister misin?"

"Tabii."

"Gönüllüler neredeyse her zaman bir ceset bulurlar. Ama aradıkları ceset değil. Ormanda o kadar çok insan kalıntısı var."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Bob ise böyle bir sorunu yok. İkimize de umutla bakıyor. "Peki... tatlı?"

—

Motel'e döndüğümüzde saat dokuz olmuştu. Rowell'in tahmin ettiği gibi, sıcaklık keskin bir şekilde düşmüştü ve ben ısınmak için kollarımı göğsüme sıkıca sarıyordum. Güneş batmıştı. Üzerimizde, yıldızlar koyu mavi gökyüzüne elmaslar serpilmiş gibi yayılmıştı. Bu manzara güzel, büyüleyici ve insana tevazu hissi veriyordu.

Ve yeni bir davadan önce hissettiğim o heyecanlı, huzursuz hissi yaşıyorum. Sinirler. Kaygı. Temel kişilik. Çocukken bile yerinde duramazdım. Her zaman daha fazlasını arıyordum, önümde olanın dışında başka bir şey arıyordum. Bu da, Paul ile tanışıp bana kendime gösteremediğim sabrı ve kabullenmeyi göstermeden önce, yirmi yılı aşkın bir süre boyunca aşırı alkol tüketimine yol açtı.

Şimdi bu işim var, pek az kişinin anladığı bir iş. Ancak şu anda otoparkta dururken, bir tarafımda Bob, diğer tarafımda Luciana, bunun, benzer düşünen ruhları keşfetmeye en yakın olduğum an olduğunu düşünüyorum.

tek fark, onların bu çabalarını yan projeler olarak sürdürmeleri, benim ise çoğu insanın değer verdiği her şeyden uzaklaşıp, hiç tanımadığım insanlarla birlikte, asla eve canlı dönmeyecek birini aramak için buraya gelmiş olmam.

Yorgunum. Hiperaktifim. Ormana dalıp Timothy O'Day'in cesedini bulmak istiyorum, böylece annesi huzur içinde ölebilir. Boston'a kadar koşmak ve başımı Dedektif Dan Lotham'ın sağlam omzuna yaslamak ve... kendimi bırakmak istiyorum. Düşmek, böylece o beni yakalayabilir. Vücudum onun vücuduna eriyip gidecek. O benim tenimi okşayacak ve bu, bir şişede bulduğum her şeyden daha iyi hissettirecek.

Ama sonra sabah olacak. Her zaman sabah olur.

Ve o beni tutmaya devam etmek isteyecek, çünkü o öyle bir adam. Bilmece çözücü, kırık şeyleri tamir eden.

Ama ben bir bilmece değilim ve kesinlikle kırık da değilim. Ben sadece... benim.

Nemeth aydınlık otoparkta bekliyor. Ayaklarının dibinde iki sırt çantası var: Josh'a ait devasa sarı çanta ve daha küçük, umarım daha hafif olan, sanırım artık bana ait olan çanta.

"Josh nasıl?" Luciana ilk soruyu soruyor.

"Detoks yapıyor. Diğerleri geri döndü, yarın için hazırlanıyorlar."

Nemeth iki sırt çantasını alır ve ikisini de bana uzatır.

"Malzemelerini düzenle. İhtiyacın olanı nasıl bulacağını bil. Minibüsler sabah altı da burada olacak. Geç kalma."

Hepsi bu kadar. O gitti. Bob odasına çekildi. Ben de Luciana'yı odasına kadar takip ettim, orada Daisy bizi sevinçle karşıladı.

Ve ormanda bir hafta boyunca kaybolmuş olarak geçireceğim zamanla ilgili bilmediğim her şeyi öğrenmek için dokuz saatim var.

BÖLÜM 6

Luciana banyoyu ilk olarak kendisi kullanmak istiyor. "Bir haftadır ilk sıcak duşum," diyor ve küçük bir çanta dolusu banyo malzemelerini alıyor. "Beni beklemeyin."

Bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi ben de sıcak bir duş almayı çok istiyorum. Bunun yerine, bir tarafta kişisel çantalarım, diğer tarafta iki yürüyüş çantası ile yere oturuyorum. Daisy kapalı banyo kapısına özlemle bakıyor, sonra derin bir nefes alıp yanıma çöküyor.

"Kamp malzemeleri hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyorum ona.

Kuyruğunu sallıyor ama hiçbir tavsiye vermiyor.

Josh'un çantasını boşaltarak başlıyorum, yiyecekleri, kullanılabilir giysileri ve çeşitli kamp malzemelerini bir yığın halinde topluyorum. Kendi az sayıdaki eşyalarımı da bu yığına ekliyorum ve iyimser bir şekilde her şeyi çantaya geri koyuyorum. Ancak çantayı kapatmak hızla imkansız hale geliyor. Hayatının tamamını tek bir valize sığdırabilen bir kadının birdenbire çok fazla eşyası olacağını kim bilebilirdi?

Sadece en gerekli eşyaları seçmek için ikinci bir deneme yapıyorum. Altı gömleğimi dörde indiriyorum. Diğer giysilerim için de aynısını yapıyorum.

Hala pantolon seçenekleri üzerinde tartışırken Luciana banyodan çıktı. Islak saçlarını tararken

ve benim projemle ilgileniyor.

"Bunlar senin giysilerin mi? Tüm giysilerin mi?"

"Hafif seyahat ederim."

"Hayır, demek istediğim, yürüyüş pantolonun, çabuk kuruyan gömleklerin, ter emici tişörtlerin yok mu?"

"Ter emici tişörtler mi var?"

Derin bir nefes alır, beni baştan aşağı süzer. "Benden daha küçüksün, ama çok da değil."

Boy olarak belki. Ama vücut olarak, Kolombiyalı güzellik, benim tüm hayatım boyunca özlem duyduğum ve henüz elde edemediğim kıvrımlara sahip.

Şimdi dolabın yanında yığılmış kendi eşyalarına doğru yürüyor. "Öncelikle, kot pantolonlarla uğraşma," diyor bana. "Denim çok ağırdır, sürtünmeye neden olur."

"Sürtünme mi?" Kot pantolonuma dikkatle bakıyorum, onun gizli tehlikelerinden habersizim.

"Bunları dene." Bana zeytin rengi bir pantolon atıyor. İnanılmaz derecede hafif, belinde ipi var, çok sayıda cebi ve her iki pantolon paçasını çevreleyen fermuarları var. Pantolonu şorta dönüştürmek için, anlıyorum. Şimdiden etkilenmiş durumdayım. Hareket halindeki minimalistler için tasarlanmış bir giysi parçası hakkında konuşalım.

Ardından Luciana bana iki tişört ve bir düğmeli bebek mavisi gömlek atıyor. Kumaşlar sahip olduğum her şeyden daha hafif ve ipeksi, açıkça bir tür çabuk kuruyan karışım. Luciana benim yürüyüş çantama geri dönüp şimdiye kadar içine sıkıştırmayı başardığım her şeyi çıkarırken, ben hayranlıkla her parçayı parmaklarımla okşuyorum.

"Ama," diye itiraz ediyorum, "Nemeth bu eşyaları onayladı. Yemin ederim. Onları zaten inceledik!"

Beni tamamen görmezden gelir ve incelemesine devam eder. "Tamam, Josh sarhoş olabilir, ama en azından ne yaptığını biliyordu. Gereksiz eşyaların olduğunu fark ettim.

Su geçirmez kibritler ve bütan çakmak, ilk yardım çantası ve moleskin, kafa lambası ve el feneri. Ne demişler, en iyisini um, en kötüsüne hazırlıklı ol."

"Tabii."

"Şimdi, taşıdığın eşyaları dağıtmalısın. Kibritleri sırt çantana, bütan çakmağı cebine koy. Böylece, sırt çantan kaybolursa bile ateş yakma imkanın olur."

"Nemeth bıçağı vücuduma bağlamamı söyledi." Taktik bıçağı kınından çıkararak, onun incelemesi için havaya kaldırdım.

"Vay canına. Ben de basit bir orman bıçağı taşıyorum ama bu bıçağın yarısı kadar ve bu kadar ciddi değil." Josh'un bıçağını aldı, motel odasının tavan lambası, kötü görünümlü tırtıklı kenarından yansiyordu. "Bunu saldırı silahı olarak değerlendirirdim. Özel operasyon ekibinin taşıyabileceği bir şey."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım Josh'un bıçaklara ciddi bir ilgisi var."

Ancak sesinde beni tedirgin eden hafif bir tereddüt var. Benim işimde, insanların size söyledikleri değil, söylemedikleri şeyler genellikle daha önemlidir.

"Tamam, Wilderness One-oh-one'a geri dönelim." Luciana dikkatini benim ekipman yığınımına geri çevirir. "Temel hayatta kalma konusunda, üçler kuralını hatırlamalısın: Hava olmadan üç dakika, barınak olmadan üç saat, su olmadan üç gün ve yiyecek olmadan üç hafta yaşayabilirsin. Buna göre önceliklerinizi belirleyin."

Ben zaten şüpheliyim. "Barınak olmadan üç saatten fazla dayanabilirim."

"Olumsuz koşulları varsayarsak, örneğin kar fırtınası, şiddetli yağmur veya aşırı sıcak hava. Hipertermi

düşündüğünden daha büyük bir katildir."

Şimdi anladım. "Üçler kuralı öncelik vermeyeyle ilgilidir. İlk işim hava bulmak. Sonra barınak, sonra su. Yiyecek konusunda çok endişelenme."

"Aynen öyle. Bu bir dolarlık çakmak" — Bic çakmağı havaya kaldırır

—ateşi temsil ediyor. Bu, barınak bulmanıza yardımcı olacak — geceleri sizi sıcak tutacak — ve içilebilir suyu kaynatmanıza yardımcı olacak. Bu muhteşem ama biraz korkutucu hayatta kalma bıçağı, barınak inşa etmenize ve ateş yakmak için çıra hazırlamanıza yardımcı olabilir. Bu iki eşya tek başına hayatta kalmanıza büyük ölçüde yardımcı olabilir."

"O halde bunları yanımda taşımalıyım."

"Gördün mü, sen doğuştan yeteneklisin. Şimdi, acil durum düdüğü."

"Benim düdüğüm var!" Gerçekten heyecanlandım. "Onu her zaman tehlikeli mahallelerde yanımda taşıyım."

"Kentsel ortamda kendini savunma fikrin bir düdük mü? Ölmek mi istiyorsun?"

Bu soruya cevap vermiyorum.

"Düdükler pantolon cebine sığmayacak kadar büyük. Bunun yerine bunu öneririm." Luciana kalın ipli bir bilekliği bana doğru fırlatıyor. Onu havada yakalıyorum, kamuflaj rengindeki örgüsünü parmaklarımla okşuyorum.

"Bunları görmüştüm. Bir tür naylon ip, moda aksesuarı olarak örülmüş." Plastik tokayı açtım ve şaşırtıcı derecede güçlü paslanmaz çelik bir dil keşfettim.

"Hafif tırtıklı kenarını fark ettin mi?" Luciana metal dili işaret eder. "Bu küçük bir bıçak görevi görebilir. Şimdi tokenin diğer yarısına üfle."

Ona bir bakış attım ama itaatkar bir şekilde dudaklarımı büzüp kısa bir üfleme yaptım. Boş plastik parçadan hafif bir ısıklık sesi çıktı. Daha fazla güç uygulayarak tekrar denedim ve daha keskin bir sesle ödüllendirildim. "Bu bir düdük!"

"Bileğinize takabileceğiniz, aynı zamanda küçük bir jilet ve kullanışlı ipler de sağlayan bir düdük." Luciana gururla gülümsüyor.

Onu suçlamıyorum. Bileziğe biraz aşık oldum. Bir tarafında tırtıklı kenarlar ve ortasında alet seçenekleri bulunan beş dolarlık kullanışlı saç tokalarımı hatırlatıyor. Vahşı doğada beni kurtaracaklarını söyleyecek kadar ileri gitmem, ama bazı temel kırma ve girme işlerinde çok işime yaradılar.

"Bir cebinde bütan çakmak. Belinde bıçak. Bileğinde paracord bileklik," diye özetliyor Luciana. "Son olarak, pantolonunun paça cebine koyabileceğin küçük kalem şeklindeki el feneri. Karanlıkta ormanda dolaşmak istemezsin, sadece büyük olasılıkla kendini öldürmekten değil, diğer canlıların seni yiyecek olarak görüp sana bu şerefi bahşetmesinden dolayı."

"Bir boz ayının sallanan bir el fenerini umursayacağını mı düşünüyorsun?"

"Umarım bunu asla öğrenmem."

"Silah taşıyor musun?" diye merakla soruyorum.

"Hayır. Silahları sevmem ve saldırgan bir ayı olsa bile başka bir canlıyı vurabilirim mi emin değilim."

"Ya ayı Daisy'nin peşine düşerse?"

"O zaman grizzly'yi çıplak ellerimle öldürürüm ve silah gereksiz olur."

Ona hiç şüphe duymuyorum.

"Nemeth'in bir tüfeği var," diye ekliyor. "Bu, rehber olarak sorumluluklarının bir parçası. Benim çantamda ayı kovucu var. Ancak en yararlı silahımız, grubumuzun büyüklüğü olacak. Vahşi hayvanlar utangaçtır. Sekiz kişi ve bir köpeğe saldırmak istemezler. Geceleri kamp ateşinden çok uzaklaşmayın. En yakın çalıyı seçin, çömelin, işetin ve geri dönün."

"Çantamda tuvalet kağıdı yok."

Luciana gözlerini devirir. "Cidden, kadın, bu hafta sonuna kadar kendini tanıyamayacaksın."

Haliya dağılmış, onun henüz bahsetmediği birkaç eşyadan birini alıyorum. "Bir erkeğin vahşi doğa çantasında neden maxi ped var?"

"Saha ilk yardımı. Ağır kanamayı durdurmak için mükemmel. Yaraya bastır, bandajla sabitle. Tamponlar da işe yarar."

Omzumdaki nispeten yeni yara izini dalgın dalgın ovuşturuyorum, sonra her bir eşyayı alıp çantama geri koymaya başlıyorum.

Odanın diğer tarafında Luciana da aynısını yapıyor. Her bir giysiyi rulo haline getirerek daha fazlasını sığdırdığını fark ettim. Onun örneğini takip ettim ve bu sefer işim bittiğinde çantayı kapatmayı başardım.

Sırt çantamı kaldırıyorum. Ağırlığı hissediliyor, ama Josh'un orijinal yükünden daha iyi.

Bunu yapabilirim, diyorum kendime. Bütan çakmaklar, emici kumaşlar, üçler kuralı. Burada başa çıkamayacağım hiçbir şey yok.

Sonra Luciana yüzümdeki paniği görmesin diye tuvalete koşuyorum.

—

SAAT 10:30. IŞIKLAR söndü. Luciana ve Daisy bir yatakta çoktan uykuya dalmışlar. Ben ise diğer yatakta tamamen uyanığım.

Daisy horluyor. Hafif bir havlama gibi. Ritmik ve yatıştırıcı. Buna odaklanmaya çalışıyorum. Çoğunlukla, şu anda Lotham'ı arasam ne olur diye merak ediyorum. İki saatlik zaman farkı var, Boston'da gece yarısı olmuş.

Muhtemelen uyuyordur. Ya da önemli bir davada çalışıyordur. Her iki durumda da, telefonuma cevap verir mi? Ucuz Tracfone telefonumu kaç kez açtım, parmağım tuşların üzerinde dolaştı. Sonra telefonu kapattım. Kaldırdım.

Onu kaç kez düşündüm ve kendimi devam etmeye zorladım.
Şimdi kendime bırakmamı emrediyorum. Bu anı yaşamamı.
Timothy O'Day'i ve üstlendiğim görevi onurlandırmamı.
Uyumamı. Yarın yeterince zor olacak.

Ama uykuya dalamıyorum.

Uyanık kalıyorum, tavana bakarak, sahip olamayacağım şeyleri istiyorum. Geride bırakmayı seçtiğim bir adamı özlüyorum.

Sonunda yan dönüp yatıyorum. Patrice O'Day'i hayal ediyorum, oğlunun eve dönmesini bekliyor. Kocasını sonunda oğlunun cenazesini getirip eve döndüğünde yüzündeki çizgilerin yumuşadığını hayal ediyorum. Bekarlığa veda partisine katılan arkadaşlarının topluca rahatladığını ve suçluluk duygusunun yükünü bıraktığını hayal ediyorum.

Sevilen birinin kurtarılması. Bir görevin tamamlanması. Her şey yoluna girecek, diyorum kendime. Bu yeterli olacak.

Ve bu yalan beni sabaha kadar idare ediyor.

BÖLÜM 7

Alarm sabah uyanma saatinde çaldığında kimse konuşmaz. Luciana alarm çaldığı anda yataktan kalkar, ayağa kalkar, giyinir ve Daisy'ye bakar. Ben de uykusuzluktan sersemlemiş bir halde onu takip ederim. Benim dünyamda, sabah beşi yatmak içindir, kalkmak için değil.

Sohbet yok, kahvaltı yok. Sadece giyin, kişisel eşyalarını topla ve hareket et. Sonra dışarı çıkıyoruz, iki beyaz panelli minibüs çalışıyor ve Nemeth, hava trafik kontrolörü gibi park yerinin ortasında duruyor, yarısımızı buraya, yarısımızı oraya işaret ediyor. Luciana, Daisy, Bob ve Nemeth ile aynı araca biniyorum. Martin ve oğlunun arkadaşları diğerine biniyor.

Güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlarken, yine ayrı olduğumuzu düşünüyorum. Tim'in üniversite arkadaşları ve babası bir grup, biz başka bir grup. Bu düşünceyi takip etmeliyim, ama saat çok erken, zihnim çok bulanık. Kafamı soğuk yan cama yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Sonra, birdenbire minibüs durur ve kapı açılır. Nemeth dışarı çıkar.

"Fazla bagajlarınızı minibüste bırakın. Marge hafta sonuna kadar onları saklayacak."

O anda, kamuflaj kıyafetli yaşlı kadın şoförümüzün aynı zamanda lokantanın sahibi olduğunu fark ettim. Nemeth, hafifçe

elini omzuna koyar, bu normal bir insan için dostça bir hareket gibi görünebilir, ama sanırım Nemeth'in mütevazı dünyasında bu, samimiyetin açık bir göstergesidir. Marge ona bakmaz bile, ama bizi soğuk, değerlendirci bir bakışla süzer.

Onların ruh ikizi olduklarından eminim. Öte yandan, tanrım, kahve nerede?

Bob hareket ediyor. Luciana ve Daisy de öyle. Ne yaptıklarını biliyor gibi görünüyorlar, ben de onların peşinden gidiyorum, minibüsten inip eşyalarımı yere bırakıyorum, sonra geç de olsa böcek kovucuyu çıkarıyorum. Diğerleri bolca sıkıyorlar. Daisy bile nane kokulu, köpek dostu sivrisinek napalmına maruz kalıyor. Bu iş bittiğinde herkes sırt çantalarını takıyor. Yine Daisy, şişkin cepleri ve tek bir su şişesi olan kırmızı yeleğiyle ortama tam uyum sağlıyor.

Bir köpek bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim, diyorum kendime. Tabii ki köpek çok daha fazla eğitim almıştır.

Marge, Nemeth'e bir kez başını salladı. Her şeyin hazır olduğunu belirten bir işaret gibi. Hala, kabarık buklelerini haki yeşili şapkasına nasıl sığdırdığını anlamaya çalışırken, Nemeth de başını salladı ve her şey bitmiş gibi görünüyordu. Bir hafta sonra tekrar görüşmek üzere ayrılırken uzun bir öpücük ya da yanağa bir öpücük bile yoktu. Marge minibüse geri döndü, Nemeth ise bize doğru döndü.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en romantik şey olabilir diye düşünürken, Nemeth önümde durur, ekipmanımı inceler, sonra burada burada kayışları sıkılaştırır. Son bir baş sallamayla geri çekilir.

"Bugün hedef bölgemize doğru yürüyüş yapacağız," diyor. "İlk 13 kilometre o kadar da zor değil, ama sakın aldanmayın. Orada kazanamadığımız rakımı ikinci yarıda telafi etmemiz gerekecek. Yalan söylemeyeceğim. Son kilometre çok zorlu."

Cesaret verici konuşma bu kadar.

"Unutmayın, yavaş olmak düzgün olmaktır, düzgün olmak hızlı olmaktır. Önümüzde zorlu bir hafta var. İlk günden aptalca davranmaya gerek yok. Luciana, Daisy" — Nemeth onların yönüne başını sallar — "hızı siz belirleyin. Hepimiz arasında en zor işi Daisy'nin. İhtiyacı olan her şeyi ona sağlayacağız."

Daisy'nin kırmızı yürüyüş yeleğinin, çoğu SAR köpeğinin görev sırasında giydiği resmi koşum takımı olmadığını fark ettim. Bugün sadece arama hedefimize yürüyüş yapacaksak bu mantıklı. Koku alma zor bir iştir. Gerekecekçe grubumuzun en değerli üyesini yormaya gerek yok.

"Anlaşma şöyle," diye devam ediyor Nemeth, sesi tamamen emir verici. "Ben dur dediğimde durursunuz. İç dediğimde içersiniz. Atıştırmalık molası dediğimde atıştırmalık yersiniz. İster misiniz, istemez misiniz umurumda değil. Biz bir grubuz. Lider benim. Ben ne dersem o olur."

Biraz daha uyanıyorum, biraz daha dik duruyorum. Lanet olsun, bu adam çok iyi — ve sadece omzuna bir tüfek asmış olduğu için değil.

"Ayaklarınızda herhangi *bir* rahatsızlık hissederseniz" — duraksıyor, tekrarlıyor — "ayaklarınızda *herhangi* bir rahatsızlık hissederseniz, sesinizi çıkarın. Dururuz, botlarınızı ayarlarsınız, çoraplarınızı değiştirirsiniz, moleskin yapıştırırsınız, ne yapmanız gerekiyorsa yaparsınız. Keşif gezilerinin başarısız olmasının bir numaralı nedeni boz ayılar, kayalıklardan düşmek veya bacak kırmak değildir; su toplama. Su toplama olmayacak. Anladınız mı?"

İtaatkar bir şekilde başımızı sallıyoruz. Martin ve genç adamlar, bu dersi daha önce de dinlemiş oldukları için pek etkilenmemiş görünüyorlar. Zihnimde ayaklarımın her santimini katalogluyorum ve Nemeth öyle dediği için ayaklarımın sağlıklı ve mutlu olacağını söylüyorum. Ayaklarımın etkilendiğine inanmak istiyorum.

"Sırtınız ağrıyaya başlarsa, omuzlarınız ağrırsa, sesinizi çıkarın. Dururuz, sırt çantanızı bizzat ben ayarlarım." Nemeth bana bakıyor. "Herkes rahat hissettiğinde, yolumuza devam ederiz. Ama tekrar söylüyorum, yedi

gün. Şu anda sizi rahatsız eden şey, daha sonra sizi öldürebilir. Bu yürüyüşte kimse ölmeyecek."

Tamamen ve tamamen ikna oldum. Bu adam ne derse desin, ben varım. Belki de gençken boot camp'e katılmalıydım, çünkü şu anda gerçekten biraz heyecanlandım. Yakında ondan nefret edeceğimi biliyorum, çünkü otorite figürleriyle uzun ve sorunlu bir geçmişim var. Ama şu anda, Kool-Aid içiyorum ve bir bardak daha istiyorum.

"Yorgun düşerseniz, söyleyin. Susarsanız, söyleyin. Herhangi bir nedenle mola vermeniz gerekirse: Söyleyin.

Hepimiz tek bir vücut olarak başımızı sallıyoruz.

"Son kural: Önünüzdeki kişiye dikkat edin. Belirlenmiş bir patikadan başlayacağız, ama çok geçmeden işaretlerin çok az olduğu ve birbirinden uzak olduğu bir araziye gireceğiz. Sonunda, resmi bir yolu hiç takip etmeyeceğiz, sadece Popo Agie Wilderness'ın muhteşem doğasında yürüyüş yapacağız. Daha önce buraya gelmediyseniz veya ıssız bir yerde yolunuzu bulmakta gerçekten iyi değilseniz, grubumuzdan ayrılmayın. Aptalca şeylerle uğraşarak zaman kaybetmeden yapmamız gereken yeterince iş var."

Yine bana bakıyor. Ona dilimi çıkarmak istiyorum. Ama bana ne yapacağından da korkuyorum.

Kimse soru sormaz, karşılık vermez veya çocukça hakaretlerde bulunmazsa, Nemeth bir kez başını sallar ve ellerini çıkarır.

"Hazırlanın. Çıkın." Bize ekipman, giysi ve botlarımızı ayarlamak için yaklaşık altmış saniye verir, sonra başka bir şey söylemeden arkasını dönüp patikaya doğru yürür, Martin de hemen arkasındadır.

Etrafıma bakıyorum. Medeniyete son bir bakış mı? Bob omzuma dokunur, sonra sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi cesaret verici bir şekilde gülümser. Önce benim gitmemi işaret eder, dev Bigfoot avcısı açıkça arkada kalmayı planlamaktadır. Bu konuyu düşünmeye vaktim yok, çünkü grubumun diğer üyeleri hızla uzaklaşıyor ve Nemeth'in uyarıcı sözleri hala aklımda. Nerede olduğumu ve ormanda nasıl yolumu bulacağımı bilmiyorum. Şehir sokaklarında evet, ama ağaç sıralarında hayır.

Hızla koşarak gruba yetişiyorum. Ve bir anda koşmaya başlıyoruz.

Hazır ol ya da olma, Timothy O'Day, geliyoruz.

—

KAYIP bir kişiyi nasıl bulursunuz?

Gerçek bir eğitimim ya da kodlanmış bir yaklaşımım yok. Polis olmadığım için adli tıp kullanmıyorum, ancak genellikle ben devreye girdiğimde, fiziksel kanıtlar açısından önemli olan her şey yerel yetkililer tarafından toplanmış, analiz edilmiş ve işe yaramaz olarak işaretlenmiş oluyor. Bilgisayar korsanı da değilim, bu yüzden kurbanın yeni bir hayata kaçmasına neden olan kirli sırlarını ortaya çıkarmak için internetin karanlık okyanusuna dalmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kayıp kişinin her şeyi planladığı veya kendi isteğiyle gittiği bir durumla henüz karşılaşmadım.

Bazen vakalar polisin ilgisini bir dereceye kadar çekmiştir, yani bariz olasılıklar sonuç alınamadan zaten araştırılmıştır. Diğer durumlarda ise, özellikle hizmetlerin yetersiz olduğu topluluklarda, yerel yetkililer aktif bir dosya açma zahmetine bile girmezler. Bu tür durumlar beni en çok öfkeliendirenlerdir: tek bir soru bile sorulmadan tüm bir hayat silinip gitmiştir. Ama o zaman bile, aylar veya yıllar sonra birisi bazı temel

araştırma. Sevilen biri, sorunlu bir arkadaş, endişeli bir komşu.

Genellikle, herhangi bir davaya dahil olmanın ilk adımı, benden önce yapılan işi, ister titiz ister üstünkörü olsun, incelemektir. Bazen bu, yepyeni bir soru dizisine yol açar: Bir dakika, kimse üst kata taşınan yeni adam hakkında soru sormadı mı? Diğerk zamanlarda ise kafamı kaşıyarak bu davanın zorlu olacağını anlarım.

Bu da beni son derece bilimsel olmayan ikinci adıma getirir: Ortaya çıkmak. Toplumda dolaşmak. Herkese ve herkese sorular sormak. Odaklanma yok, yön yok, sadece rastgele taşları alıp ters çevirmeye başla. Asla bilemezsin.

Polis, böyle dağınık bir yaklaşım için zamanları olmadığını söyleyecektir. Aile üyeleri, genellikle çok utandıklarını söyleyecektir.

İşte bu noktada benim gibi olmak iyi oluyor: Benim ikisi de umurumda değıl. En adanmış dedektiflerin bile bir seferde düzinelerce davayla uğraşmasına karşın, ben bir seferde tek bir davaya takıntılı bir şekilde odaklanıyorum. Kişisel bir bağlantım yok, yani sormayacağım soru, aşmayacağım sınır yok.

Tüm bunları, iskelet kalıntılarını bulmak için bir haftalık bir keşif gezisine nasıl dönüştürebilirim? Yürüyüş parkurunda, rahat bir tempoda ilerlerken, temiz dağ havasının tadını çıkarırken, Daisy'nin her şeye duyduğı saf mutluluğı gülümserken... bu sorunun cevabını bulmakta zorlanıyorum. Yardım etmek için buradayım. Yardım edeceğime söz verdim. Ama nasıl?

Sorgulayacağım komşularım yok, dolaşacağım şehir sokakları yok, dikkate alacağım temel nedenler yok. Tim, gece yarısı arkadaşına yardım etmek için yola çıktı. Onurlu bir davranış. Ondan sonra olanlar ise korkunç. Ve koşullar göz önüne alındığında,

arama alanı, sorgulayacak tanık yok, takip edecek ipucu ya da iz yok.

Nemeth, Tim'in izden sapmış olabileceği topografya konusunda uzmandır. Martin, oğlunun problem çözme becerileri konusunda uzmandır; Tim yolundan saptıktan sonra, sonraki adımda ne tür kararlar almış olabileceği konusunda.

Buna nasıl katkıda bulunabilirim? Bir çift göz daha mı? Ben bile buna inanmıyorum; bir şey bulursak, bu bizim son derece sınırlı insan görüşümüz sayesinde değil, Daisy'nin olağanüstü koku alma yeteneği sayesinde olacaktır.

Bu beni bu grubun tek yararsız üyesi yapmaz. Tim'in sağdıçları, tanık ifadelerine göre, Tim kamp alanından ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmiyorlar. Bu trajik olaylar zincirini ilk kaybolarak başlatan Scott, nasıl kaybolduğunu bile hatırlamıyor. Ve hiçbirisi doğa sporları meraklısı olarak bilinmiyordu — kamp yapmak Tim'in tutkusu idi. Onlar sadece ona uyuyorlardı.

Yine de burada, ormanda dolaşıyor, Nemeth durmamızı söylediğinde duruyor, atıştırmamızı söylediğinde protein barlarını zorla yutuyoruz. Scott, Neil ve Miggy'nin kendilerine saklanmaları beni çok etkiliyor.

Bu sabah kendilerini tanıttılar, tavırları çok resmiydi. O zamandan beri konuşmalarını duymadım, ancak sekiz kişilik grubumuz hızla ayrı gruplara ayrıldı. Nemeth ve Martin önde, ikiz liderler gibi, Nemeth tüfekte önde yürüyor, sonra aynı şeyi yapması için Martin'e tüfek veriyor.

Üç arkadaş, arkalarında düzenli bir sıra halinde yürüyorlar. Başlarını eğik, yüzlerini gizliyorlar. Kendilerine söyleneni yapıyorlar, hiçbir şeyi sorgulamıyorlar. Üçü de her yaz aynı umutsuz göreve mi dönüyorlar? Acaba dördüncü

Josh'u içkiye yöneltmiş olabilir mi? Yoksa o geceki suçluluk duygusu mu?

Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Luciana ve Daisy, genç adamları takip ediyor, ayrı bir ikili grup olarak. Luciana, Daisy'nin tasmaından kurtulup rahatlmasına izin veriyor, ancak Daisy sincapların peşinden ormana daldığında onu hemen geri çağırıldığını fark ediyorum. Luciana, Nemeth'in köpek yöneticisi versiyonu, görevini yerine getirmesini zorluyor.

Luciana ve Daisy'nin hemen arkasında gidiyorum. Şu ana kadar her şey yolunda. Baldırlarım hafifçe ağrıyor ve başladığımızdan beri nefes nefeseyim, ama çok kötü bir şekilde değil. Tabii ki, günün henüz başındayız. Kaç kilometre yol kat ettiğimizi bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Her bağımlı gibi, son on yılımı bir adım bir adım yaklaşımını mükemmelleştirerek geçirdim. Şimdi tek rekabet avantajımdan vazgeçmeyi reddediyorum.

Bob en arkada yürüyor. Atıştırmalık molası verdiğimizde Nemeth ve Martin ile görüşüyor, bu da onun liderlik hiyerarşisinde üçüncü adam olduğunu düşündürüyor. Bir Bigfoot avcısı olarak, diğer ikisi kadar vahşi doğaya hakim olmalı. Bu nedenle, takımın hiçbir üyesinin geride kalmamasını sağlayan süpürücü olarak stratejik bir pozisyonda.

Arkamda boş boş dolaşırken pek konuşmuyor, ama onda güven veren bir enerji var. Hepimiz arasında sadece o ve Daisy eğleniyor gibi görünüyor. Nemeth, bir an bile dinlenmeyen, kartal gözlü bir keşifçidir. Martin ise gergin bir gitar teli gibi görünüyor. Üç üniversite arkadaşı sessizdir ve Luciana, köpeğine izin vermiş olsa da iş modundadır. Ben ise kendi küçük "Ne oluyor lan?" dünyamdayım, ki dürüst olmak gerekirse bu benim normal halimdir.

Bu da bizi, zorlu bir yolculuk yapan ilginç bir grup haline getiriyor. Patika, ormanın içinden kıvrılarak ilerliyor; sert toprakla kaplı, adaçayı ve otlarla çevrili, yer yer çam iğneleriyle kaplı bir şerit.

çam iğneleriyle kaplıdır. Hava, güneşle ıslanmış bitki özü ve buz gibi akarsular gibi kokar, arka planda böcek ilacı, güneş kremi ve insan teri kokusu vardır. Yeşil, mavi ve kahverengi hissedilir, yüzümü okşar.

Ara sıra böceklerin vızıltısı duyuluyor. Yükselen çam ağaçları arasında rüzgârın fısıltısı. Sincapların, bizim izinsiz girişimizden rahatsız olup cıvıdamaları. Timothy O'Day bu ormanı çok severdi. Tim, bekarlık günlerinin son günlerini en yakın arkadaşlarıyla kutlamak için burayı, bu dağları, bu patikaları seçmişti.

Bu da bana, kenarlarda gizlenen daha derin, daha karanlık gölgelerin farkına varmamı sağlıyor. Yere vuran botların acımasız sesi, Nemeth'in omzuna asılı tüfek, arkadaşlarının kalıntılarını aramak için bir kez daha yola çıkarken konuşmayan arkadaşlarının sessizliği.

Bu kasvetli cenaze töreni ve kurtarma görevinin birleşiminden başka ne ekleyebilirim?

Belki de bu durumda önemli olan doğru soruları sormak ya da yanlış cevapları dinlemek değildir. Belki de çoğu insanın asla yapmadığı şekilde, bu neredeyse geçilmez vahşi doğada olan her şey için en büyük tehlikenin, buraya yürüyüşe çıkan sekiz insandan geldiğini biliyor ve kabul ediyordumdur.

BÖLÜM 8

Bir sonraki molamızı, bir tepenin üstündeki küçük bir açıklıkta veriyoruz. Etrafımız, manzarayı engelleyecek kadar yoğun ormanlarla çevrili. Ne yazık ki, bu, sözde Şeytan Kanyonu'na yaklaşmadığımız anlamına geliyor. Öğlen saatini geçmediğimize göre, Nemeth'in bizi uyardığı zorlu ikinci yarıya henüz başlamadık bile. Bu da, bacak kaslarını çalıştırmanın verdiği ferahlatıcı hissin, hızla yanıcı bir ateşe dönüşeceği ve bu acıya alışmam gerektiği anlamına geliyor.

Nemeth haklı: Yürüyüş, yürüyüşle aynı şey değildir. Ancak, diğer kişinin haklı olduğunu kabul etmektense cehennemin donmasını tercih edecek insanlardan biri olarak, devam etme yeteneğime güvenim tam. Sırf patronu kızdırmak için olsa bile.

Sıcak içecek su ve jelatinimsi enerji barları için kısa molalar verdiğimiz önceki duraklardaki davranışlarının aksine, Nemeth ve Martin devrilmiş bir ağacın yanına gidip sırt çantalarını çıkarıyor ve oturuyorlar. Bu, öğle molası verdiğimiz anlamına mı geliyor? Dağlık bölgelerdeki keşif gezilerinde öğle molası verilir mi?

Diğerleri de hemen onları takip eder, üniversite arkadaşları bir tarafa, Bob, Luciana ve Daisy diğer tarafa yerleşir. İlk içgüdüm onlara doğru gitmektir. Onları seviyorum,

bizim kendi mantıklı grubumuz olduğumuzu belirtmeme gerek yok. Dışarıda kalanlar.

Ama ait olmak benim işim değil. Yani, kendimi hazırlayıp Marty ve Nemeth'in oturduğu yere geçiyorum, kafaları neredeyse birbirine değecek kadar yakın, Martin'in her yerde bulunan haritasına bakıyorlar.

Nemeth önce başını kaldırıp dar mavi gözleriyle önce benim silüetimi, sonra da çevredeki ormanı tarar. Bu deneyimli rehberin bir kısmı cyborg olabilir. Ben terden sıırıslıklamken, onun yıpranmış yüz hatları hafif bir nem tabakasıyla kaplı olduğu için bu beni hiç şaşırtmaz.

Dikkatini tekrar bana çevirir. "Sırt çantan nasıl?" diye sorar.

"İyi." Sanki omuzlarıma on tonluk bir ev bağlanmış gibi hissediyorum, ama sanırım olması gereken de bu. Artık sırtımdan indiğine göre, ödünç aldığım yüksek performanslı tişörtün sırtıma yapıştığını çok net hissediyorum. Hoş bir his değil.

"Botlar?"

Aşağıya bakıyorum. "Harika. Ayaklarım çoraplardan çok memnun."

"Dizler, bel?"

Bu vücut kısımlarını hiç düşünmemiştim, ama şimdi dikkatimi onlara çektiği için tüm vücudumun ağrıdığını fark ediyorum. "Harika hissediyorum!" diyorum ve ona karşı çıkmaya cesaret ederek ona doğru topallayarak yaklaşıyorum.

O, bariz bir sorun arıyormuş gibi beni baştan aşağı incelemeye devam ediyor. Görünüşe göre, çocuklar sadece bir şeye ihtiyaçları olduğunda yetişkinlere yaklaşabiliyorlar.

Martin haritadan başını kaldırmaya bile tenezzül etmedi. Onun dünyasında, ben yokmuşum gibi. O kadar takıntılı mı? Odaklanmış mı? Kederli mi?

Yoksa sorun bende mi?

"Nasılsın diye merak ediyordum," diyorum.

Nemeth, sorumdan açıkça şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırır. Martin, sanki benim yaklaştığımı şimdi fark etmiş gibi, sonunda başını kaldırır.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Nemeth ihtiyatla. "Şu ana kadarki ilerlememizden memnun musun?" "Planladığımız gibi gidiyoruz."

"Yol koşulları iyi görünüyor," diyorum, sanki bu konularda bir şey biliyormuşum gibi. "Hava güzel, gökyüzü açık, sıcaklık ne çok sıcak ne de çok soğuk."

"Evet." Hala şüpheci.

"Şikayet ya da grup içi tartışma yok," diye devam ettim. "Hayır."

Martin başını yana eğip, sanki ben uzaylı bir yaşam formuymuşum gibi bana bakıyor. Bu ast neden hala konuşuyor?

Aslında bir amacım yok. Sadece bu iki adamla sohbet etmeye çalışıyorum. Rahatlık alanımın dışında çok fazla zaman geçirdiğim için, ne yaptığımı bilmemi beklemiyorum. Ama içgüdülerimi dinlemeyi öğrendim. Hayatta kalmamızı elinde tutan Nemeth. Bu partiyi düzenleyen ama hiçbirimizle konuşmayan Marty. Bu adamları tanımak istiyorum. Nedenini henüz bilmesem de bu önemli.

Sanki bana kişisel bir davetiye göndermişler gibi, onların önüne oturuyorum. Sonra hiçbir şey söylemiyorum. Hiç AA toplantısına katıldınız mı? Sessizlik konusunda uzmanız. İçki içmemizin büyük bir kısmı, bu boşlukları doldurmak, garip anları yumuşatmak, çoğumuz hayatımız boyunca kalabalık bir odada yalnız hissetmişken, ait olduğumuzu hissetmeye çalışmakla ilgili. Yani, bu aşmamız gereken ilk şeylerden biri. İçkiyi bırakmak yeterli değil. Kim olduğumuzu değiştirmeliyiz, çünkü biz sarhoşuz.

Şimdi pantolonumun cebinden, sabahtan beri çiğnediğim hindistancevizi ve bademli yüksek enerjili barı çıkarıyorum. Gerçek bir insan olarak, bunu umursamıyorum

; çoğunlukla Josh'un sakladığı fıstık ezmesi çikolataları istiyorum. Ama yedi günlük ölüm yürüyüşünün sadece dördüncü saatinde olduğumu düşünürsek, sabırsızlıkla bekleyebileceğim bir şey olması gerektiğini düşünüyorum.

Çiğne. Yut. Çiğne.

Su iç, çünkü dürüst olmak gerekirse, ne kadar çiğnersen çiğneme, bar yine de sert bir topak olarak boğazından aşağı iner.

"Diğerleri nasıl?" Martin aniden sordu. Şimdi beni hazırlıksız yakalayan o oldu.

"Diğerleri mi? Luciana ve Daisy gayet iyi görünüyorlar. Bob yürüyüşten açıkça keyif alıyor. Erkeklerle gelince... Onlar gerçekten konuşuyor mu?"

Martin küçük açıklığa bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Kendilerini suçluyorlar," diyor aniden. "Olanlar için."

"Sen de mi?"

"Oğlum sevdiği şeyi yapıyordu. O... kayboldu... en çok sevdiği şeyi yaparken."

Ölmek kelimesini kullanmadığını fark ettim.

"Bob ve Kuzey Amerika Bigfoot Derneği ile nasıl tanıştığımı biliyor musun?" diye soruyor Martin.

Kafamı sallıyorum.

"Onların üzerinde çalıştığı başka bir vakayı okudum. Washington dağlarında kaybolan genç bir adam. Bigfoot avcıları özellikle o bölgeye odaklanmışlar. Yolları iyi bildikleri için yardım etmeye gönüllü oldular. Yıllar sonra, hala ormanı tarıyorlar. Adamlardan biri röportajda, genç adama ne olduğunu bilmediklerini, ancak onun bir Sasquatch ailesi tarafından kabul edildiğini ve sonsuza kadar mutlu yaşadığını görebildiklerini söyledi.

"Ben mesleğim gereği marangozum. Elleriyle çalışan bir adam, hissedebileceğim ve dokunabileceğim şeylere inanırım. Ama o alıntı..."

Martin bana bakıyor. "Çocuğunuzu kaybettiğinizde, yani oğlunuzu *kaybettiğinizde*, nerede olduğunu bilmediğinizde, ona ne olduğunu bilmediğinizde, son anlarının nasıl geçtiğini bilmediğinizde, gece korku sizi tekrar bulmadan önce günü atlatmak için bir tür umuda ihtiyacınız olur. Beş yıl önce Bigfoot'u hiç düşünmemiştim. Şimdi ise inanmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Tim çocukken nasıldı?"

Martin, sanki mutlu anıları bile artık zorla ondan sökülüp alınmış gibi, isteksizce gülümser. "Tim o tür çocuklardandı: Koşabilecekken neden yürü, minderlere atlayabilecekken neden kanepede otur, kükreyebilecekken neden konuş? Annesini deli ederdi. O kadar enerjisi vardı ki... Gözlerini açtığı andan itibaren dikkate alınması gereken bir güçtü."

"Bu yüzden onu ilk kez kampa götürdüm. Tim anaokuluna başlamıştı ve şimdiden başını belaya sokmaya başlamıştı - hareketsiz oturmak ona göre değildi. Okul onu sınıfta bırakmak istedi. Ama Patrice ve ben onun çok zeki olduğunu biliyorduk. Sadece hareket etmesi gerekiyordu."

Martin omuz silkiyor. "Etrafıma sordum ve birkaç arkadaşım kamp yapmayı önerdi. Çocuğu dışarı çıkar, uzaklara, doğaya götür. Bu aktivite tek başına ona iyi gelecektir. Ayrıca, çoğumuz için..." Martin duraksıyor, yükselen ağaçlara, altındaki sonsuz yeşil, yeşil, yeşil alana bakıyor. "Biz buraya aidiz."

Kıskanıyorum. Kırk yıl sonra, hâlâ bunu bulamadım. "Çok paramız yoktu. Patrice yeni gitmişti. güzellik salonunda resepsiyonist olarak çalışmaya geri döndüm; ben serbest çalışan bir müteahhitim. Ama yirmi beş yıl önce, mikrofiberler, çılgın pahalı çadırlar falan yoktu. Ekipmanları ödünç alırdın, bir kutu fasulye konserve ve bir paket sosisle ormana giderdin, hepsi bu kadar."

eğlenirdik. Dışarı çıkardık, uzaklaştırdık ve çocuğunuzla deli gibi gülerdik.

"Tim ve ben de öyle yaptık. Evimizden çok uzak olmayan bir kanyona yürüyüşe çıktık, gün boyunca keşif yaparak yorulduk, gece neredeyse donarak öldük

— ve *lanet olsun*, bunların hiçbirini değiştirmek istemem. Timmy çok sevdi. Kimse ona yavaşlaması için bağırmadı, çok gürültü yaptığı için azarlamadı ya da olduğu gibi davranmaması için yalvarmadı. O hafta sonu parladı. Hatırladığım bu. Oğlum, dağınık saçları ve çılgın koyu renk gözleriyle, sırtıyordu. Kulaklarından kulaklarına. İki gün boyunca. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ondan sonra, bağımlısı olduk. Mümkün olduğunca kaçtık. Patrice'in kendine zaman ayırması iyiydi. Onun delileri için, vahşi doğada eğlenmek için zaman ayırması iyiydi, derdi.

"Daha sonra, ilk kez kanser teşhisi konduğunda... Tim'i haberi vermek için kampa götürdüm. Annesi orada olamazdı, ama ikimiz de böyle olmasının daha iyi olacağı konusunda hemfikir olduk. Tim aya uluyabilirdi. Ben de onunla birlikte uluyabilirdim. Çünkü bu adil değildi. Kanserde adil olan hiçbir şey yoktur.

"O zamanlar bunu bilmiyorduk elbette. Anlamıyorduk. O günler güzel günlerdi. Savaşmamız gereken tek bir savaş vardı. Çok geçmeden..."

Martin konuşmayı keser. Anlamam için devam etmesine gerek yoktur. Çok geçmeden, ölümcül hastalığı olan bir eşten kayıp bir oğula geçecektir. Ve şimdi, birkaç ay içinde, ailesinden geriye kalan tek kişi olacaktır. Gözlerim nemlenir. Marty fark etmese de, grubun geri kalanının dikkatle dinlediğini fark ederim.

Bir ses duyulur. O gece ilk kaybolan bekar arkadaş Scott aniden ayağa kalkar. "Sikimi boşaltmam lazım," diye mırıldanır, sonra dönüp ormana doğru sendeler.

Diğer ikisi, Miggy ve Neil, birbirlerine bakışıyor. İkisi de ayağa kalkıyor ve arkadaşlarının peşinden gidiyor, çünkü ormanda işemek için üç kişi gerekir elbette.

Nemeth bana bakmaya devam ediyor. Onun yürüyüş grubunun kırılğan dengesini nasıl bozabilirim? Hem haklı hem de haksız. Bu tür aramalar, somut kalıntıları bulmaktan çok daha fazlasıdır. Kapanışa ulaşmakla ilgilidir.

Bazen o gelir o sonunda sahip bir ceset.
Bazen bu, yol boyunca yapılan yolculuktan gelir.

Ayağa kalkıp, Martin'in elindeki haritayı tutarken elinin arkasına dokunacak kadar yaklaşıyorum. Beklemediği bir temas olduğu için irkiliyor.

Birçok yönden berbat durumdayım. Gece uyuyamıyorum. Bir saat bile içki içmeden duramıyorum. Diğer insanların nasıl yaşadığını bilmiyorum.

Ama keder. Kemiklere işleyen acı, ruhu yakıp kavuran öfke. Bunu anlıyorum.

"Tim'den bahsettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Bu hafta onu eve getirmek için elimden geleni yapacağım. Ama onun hikayelerini her zaman yanımda taşıyacağım."

Marty keskin bir bakışla bana bakar. Acısının vahşi doğasını görebilecek kadar hızlı. Benim acımın vahşi doğasını görebilecek kadar hızlı.

Elimi geri çekiyorum. Martin haritasını katlıyor.

Ve her yerdeki hayatta kalanlar gibi, günümüze devam ediyoruz.

BÖLÜM 9

"Isır beni, ısır beni, ısır beni," diye tekrarlıyorum. Sonra, sadece değişiklik olsun diye: "Lanet olsun!"

Bu ormanı siktir et. Sırt çantamı siktir et. *Kesinlikle* bir cyborg olan Nemeth'i siktir et. Son yarısı daha mı zor olacak? Cidden mi?

Nefes nefeseyim. Sendeleyerek, bir adım bir adım ilerliyorum. Bacak yukarı, bacak aşağı. Nefes nefese. Bacak yukarı, bacak aşağı. Nefes nefese. Ter yüzümden akıyor, güneş kremi, böcek ilacı ve insan tuzunun zehirli karışımıyla gözlerimi yakıyor.

Yeşil ormanda şerit gibi kıvrılan güzel bir patika yok. Topografya düzleşmiyor. Sonu görünmüyor. Toprak, kayalar, çam ağaçları. Bazen, cehennemden geçen yeni bir rotadan önce sağa veya sola hafif bir dönüş olan bir virajla karşılaşıyoruz. Sonra, hiç yolun olmadığı dik çıkıntılar var. Bunun yerine, örümcek maymunları gibi tırmanıyoruz, ince ağaçlara tutunarak aşağı kaymamak için dua ediyoruz.

Flora ve fauna hakkında pek bilgim yok, ama şu ana kadar orman tamamen yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşuyor gibi görünüyor. Çam, ladin, köknar. Temel olarak Noel'i yürüyerek geçiyorum. Noel'den nefret ediyorum.

Nemeth ve Martin ortadan kayboldu, Scott, Neil ve Miggy ise zorlukla nefes alırken ağır adımlarla ilerliyorlar. Daisy bile öncü olmak zorunda kaldı. Artık ormana deli gibi koşmak yok. Luciana yavaş ve istikrarlı bir şekilde arkadan takip ederken, tek tek adımlarla ilerliyoruz.

"Ayağa kalk," diyor Bob arkamdan. "Ayağa kalktım!"

"Belinden eğiliyorsun. Bu, diyaframını sıkıştırıyor ve oksijen alımını azaltıyor. Sırt çantanı alabilirim..."

"Bana dokunursan seni öldürürüm."

"O zaman ellerini kalçalarına koymayı öneririm, bu göğüs kapasiteni artıracaktır. Ya da kollarını gevşek bırak ve onları öne doğru sallamaya odaklan. Kolların nereye giderse, bacakların da oraya gitmelidir."

Hırlıyorum. Homurdanıyorum. Sızlanıyorum. Sonra isteksizce kollarımı sallıyorum.

İşe yarıyor. Ve yanık gibi ağrıyan baldırlarım ve patlayacak gibi atan kalbimden başka bir şeye odaklanmamı sağlıyor. Bunu yapabiliyim.

Daha da geride kalıyorum.

"Sen devam et," diye Bob'a mırıldanırım, tamamen aşağılanmış hissederek.

"Ben iyiyim."

"Acınmasında

n nefret

ediyorum."

"O zaman bu kadar acınası davranmayı bırak."

"Umarım Bigfoot senin zavallı kıcını tekmeler."

"Ne güzel olurdu! Lütfen videoya çek."

Tekrar hırlamaya çalışıyorum, ama daha çok inilti gibi çıkıyor. Hakaret edilmeyi reddeden birini hakaret etmek hiç eğlenceli değil.

İleride bir kargaşa var. Daisy ve Luciana sessizce yanlarından geçerken, birisi yolun kenarına çekilmiş.

Üniversite üçlüsünden Miguel. Gruptan ayrılıp bir kenara çekilmiş, nefes almaya çalışırken belinden eğilmiş durumda. Kısa siyah saçları kafasına yapışmış, haki rengi gömleği tamamen sıırlıklam olmuş. Benim hissettiğim kadar iyi görünüyor, ki bu da onun benden oldukça genç ve kompakt, kaslı yapısı göz önüne alındığında, kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Yaklaştığımızda, ellerini uyluklarına dayayarak başını kaldırıyor.

"Devam et," diyor.

"Siktir... git," diye nefes nefese cevap veriyorum ve onun yanında duruyorum. Bob da duruyor. Bize kıyasla, gür sakallı Bigfoot avcısı tamamen dinlenmiş görünüyor. Onun Miggy'yi bir omzuna, beni diğer omzuna atıp, geri kalan yolu bizi taşıdığını hayal ediyorum. Keşke bunu yapsa.

"Su," diyor Bob. "Kalp atışını kontrol altına alana kadar küçük yudumlarla iç. Aksi takdirde, kusarak daha da susuz kalırsın."

"Öyle mi dersin?" diye hırıldarım.

Miggy yorgun bir şekilde başını sallar. Paslanmaz çelik su şişesini elinde çevirir. Uzanıp ona yardım ederim. Minnettarlığını göstermek için o da benim için aynısını yapar.

Luciana ve Daisy artık görüş alanımızdan kaybolmuş, üçümüz geride kalmışız. Zayıf halkalar. En azından ikimiz.

Miggy'nin düzensiz nefesi yavaşlamaya başlar. Genç adam berbat görünüyor, bronzlaşmış yüzü kızarmış, gömleği sıırlıklam. Acaba arkadaşı Josh kadar çok mu içiyor? Yoksa sadece sıradan bir ölümlü mü, milyonlarca kilometre boyunca tırmanmaya alışkın değil mi?

Nefes al. Nefes ver. İç. Kulaklarımda çınlayan ses azalmaya başlıyor. Hala çok sıcak, fiziksel olarak bitkin ve inanılmaz derecede

titriyorum. Ayaklarım... Bu kadar çok acıyabileceğini bilmiyordum, üstelik su toplama bile yok. Tekrar başlamak için gereken gücü nereden bulacağımdan emin değilim.

Miggy bana ağır su şişesini uzatıyor. Onu yan çantasına geri koyuyorum. O da benim için aynısını yapıyor.

Sıcak, kuru ormanın içinden acımasızca yükselen dik toprak sırtı dikkatle inceliyor. Grubumuzun geri kalanının önceden gittiği yer. Şimdi bizim de gitmemiz gereken yer.

"Golf oynamak istedim," diye mırıldanıyor. "O hafta sonu. Golf oynamayı seçtim. Neden golf oynamaya gitmedik ki?" Sonra, neredeyse vahşice: "Bu lanet ormanı nefret ediyorum."

İşte o anda Miggy'nin arkadaşlarından ayrılmasının gerçek nedenini anlıyorum — yanaklarından akan terden daha fazlası var.

"Ben de bu lanet ormanı nefret ediyorum," diyorum bir süre sonra.

O kırık bir kahkaha
atar. Yürümeye
devam ederiz.

—

Sonsuz yokuşun tepesine vardığımızda, hepimiz içimizin derinliklerine çekilmiştik. Zihnim uyumsuz anıların bir karuseli gibiydi.

Sıcak ışıklar altında dans ediyorum, dönüyor, dönüyor, dönüyor, kalabalık bar neon ışıklarının bulanık görüntüsü ve çılgın kahkahaların kakofonisi haline gelene kadar, ama umurumda değil çünkü bu benim bedenim değil, bu benim hayatım değil ve dönmeye devam ettiğim sürece asla acı hissetmeyeceğim.

İlk kez kusmuk içinde uyandım ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

İlk kez başka birinin yatağında uyandım ve oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum.

İlk kez ilçe hapishanesinde uyandım ve oraya nasıl geldiğimi tam olarak hatırladım, ama yine de tek istediğim şey bir içki daha içmekti.

On iki yaşındaki arkadaşımın köpeği Shaggy, kuyruğunu sallayarak ve şapşal bir gülümsemeyle mahallede dolaşan büyük, sevimli bir melezdi, ta ki bir gün lastiklerin çığlığı ve ardından gelen korkunç bir gürültü duyulana kadar. Babam bana dışarıya bakmamamı söyledi. Odama gidip dolabımın içine saklandım çünkü bilmek istemiyordum. Daha sonra Sophie geldi ve buzdolabından gizlice altı paket bira çaldım. Hiç konuşmadan birbiri ardına içtik ve babam ne yaptığımızı anlamış olmalıydı — iki yarı baygın on iki yaşındaki kız, yatak odamın zemininde bulanık bir şekilde ona bakıyordu — ama tek kelime etmedi. Ve ben onu bunun için sevdim.

Paul'u ilk gördüğümde.

Son, son kez içki içtiğimde.

Dedektif Lotham'ın kalp atışlarının sesi, sağlam ve düzenli, sonra geçen yıl, kendimi ona bastırduğımda giderek hızlanan, evim gibi hissettiğim bir yerde ilk başarılı davamı tamamladıktan sonra.

Neden bu özel anıları hatırladığımı bilmiyorum. İyi, üzücü, saygı dolu, alçakgönüllü anıları. Sadece bedenimin çektiği acıya odaklanmam gerektiğini biliyorum.

Vardığımızda, diğerleri geniş, hızlı akan bir derenin önünde pozisyon almış, sırt çantalarını çıkarmış, bedenlerini yere uzatmışlardı. Nemeth ve Martin her zamanki gibi sert görünüyorlardı. Bizim gibi, gömlekleri terden sıırılsıklam, saçları kafalarına yapışmıştı. Ancak, yere yığılmış ve bir daha kalkmayacak gibi görünen Scott ve Neil'in aksine, Nemeth ve Marty 18 mil daha yürümeye hazır görünüyorlar. Luciana bir yerlerde ortasında

çekilmiş, kaynaklarını topluyor. Daisy ayaklarının dibinde toprakta uzanıyor. SAR köpeği yaklaşmamızı fark edince başını kaldırıyor, selam vermek için kuyruğunu sallıyor, kalkmaya çalışmıyor. Onu tamamen anlıyorum.

Arazi dramatik bir şekilde açılmış. Yazın bu geç saatlerinde güneşin etkisiyle altın kahverengiye dönüşmüş, beyaz, sarı ve mor kır çiçekleriyle bezeli devasa bir yabani ot alanı. Bu rakımda hava daha temiz, buzul zirveleri ve hatta kışın ilk işaretleri ile sınırlanıyor. Etrafımızı, bazıları mütevazı kısa, bazıları şaşırtıcı derecede yüksek, yemyeşil, mavi ve kahverengi dağ sırtları çevreliyor.

Her şey nefes kesici güzellikte. Öncüleri, bilinenin güvenliğinden uzaklaştırıp bilinmeyen vahşi vaatlerine çeken türden manzaralar. Önce yorgunluktan ölmeseydim, mükemmel bir kaşif olurum.

Göğsümdeki ve belimdeki tokalarımı açmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Parmaklarım beceriksiz ve şişmiş. Sırt çantamı çıkarmaya çalışıyorum ve omuzlarımdaki ağrıdan neredeyse inleyeceğim. Ne kadar acı çektiğimi belli etmek istemediğim için çabucak kendimi tutuyorum.

Nemeth'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o bir an bile aldanmamış. Yanımda, Miggy sonunda çantasını yere indirmiş. Tek kelime etmeden nehrin kenarına doğru yürümüş, dizlerinin üzerine çökmüş ve başını doğrudan suya daldırmış.

Bu, benim de eşyalarımı bırakıp olabildiğince hızlı bir şekilde onu takip etmem için bir teşvik oluyor.

Su tam bir şok. Sadece soğuk değil, *buz gibi*. Canlandırıcı ve beyni uyuşturan, mükemmel bir şekilde ferahlatıcı ve dayanılmaz derecede acı verici. Geri çekilmek ve ağzımı suyla doldurmak istiyorum. Sabit duruyorum, yüzüme ve boynuma su akmasına izin veriyorum, ta ki buzlu dondurma baş ağrısı hissetmeye başlayana kadar.

Oturup başımı geriye attığımda, uzun ıslak at kuyruğum omuzlarımın arasına çarparak aşırı ısınmış vücuduma yeni bir buz gibi soğuk dalga gönderir. Bu, seyircilerin önünde yaşadığım en orgazma yakın deneyimdir.

Yanımda, Miggy boynundaki mavi bandanayı çıkarıyor, suya batırıyor, sonra yüzünü, boynunu ve çıplak kollarını ovmak için kullanıyor. Son bir kez suya batırdıktan sonra, damlayan bezi bronz boynuna bağlıyor.

Yüzümde saf bir özlem ifadesi olmalı, çünkü bir anda Bob yanımda diz çökmüş. "İster misin?" Turuncu bandana hala temiz, katlanmış bir kare şeklinde.

"En son bu kadar çok istediğim şey, bir şişe ucuz votkaydı."

Bob sırtıyor. "Al, senin."

Miggy'nin tekniğini en ince ayrıntısına kadar taklit ediyorum. Aptal olabilirim, ama en azından hızlı öğreniyorum.

"Su?" diye sordu Bob.

"İster misin?"

"Hayır. Ne kadar kaldı? Burası doldurmak için iyi bir yer."

Ne dediğini anlamam gerektiğini hissediyorum, ama fiziksel yorgunluğum İngilizceyi anlama yeteneğimi bozmuş.

Bob, iki dev su bidonunu kayışlarından sarkıtıyor. Sonra, boş bir mesaneye takılı, uzun plastik bir kapak gibi görünen bir şey çıkarıyor. Su filtreleme sistemi. Benim çantamda da benzer bir şey var.

Ben izlerken, o boş su torbasını dereden akan suyla dolduruyor. Filtre kapağını vidalıyor. Sonra, ters çevirerek, su torbasındaki suyu kömür filtresi kapağından içme matarası içine sıkıyor.

Şimdi anladım. Ve kesinlikle iki şişemi de yeniden doldurmalıyım. Ancak bunun için ayağa kalkıp hareket etmem gerekiyor.

Ağırlık olmayacağıma söz verdim. Takımı yavaşlatmayacağıma söz verdim. Yine de acı içinde ayağa kalkarken alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Miggy de pek iyi durumda değil. Scott ve Neil de bulundukları yerde gömülmekten rahatsız olmayacaklar gibi görünüyor. Aktif ve formda olduğunu düşünmek var, bir de Nemeth'in formda olması var.

Döndüğümde, o tam orada duruyor. Korkutmamaya ve suçluluk duymamaya çalışıyorum. Bana su şişelerimi ve sırt çantamdaki filtreleme sistemini uzatıyor.

"Son bir mil kaldı," diyor. "Bu gece bir dere gölünün yakınında kamp kuracağız. Orada ayaklarınızı suya sokabilirsiniz. İyi gelir."

Başımı sallıyorum.

"Bugün en zor gün. Hedef bölgeye ulaşarak aramaya başladığımızda, hızımızı azaltıp dikkatli olmamız gerekecek, Daisy'nin mola ihtiyacını da göz önünde bulundurmalıyız."

Hiçbir köpeği bu kadar sevmemiştim.

Nemeth geri adım atarak grubun geri kalanını gözden geçiriyor. Sert biri olabilir, ama aynı zamanda dinleyicilerini nasıl değerlendireceğini bilen deneyimli bir rehber olduğu da açık. Marty, oğlunu eve getirmek için hiç durmadan dünyanın sonuna kadar yürür. Bob da onu takip eder, çünkü kalbi de vücudu kadar büyüktür.

Ama bekarlığa veda partisi arkadaşları, ben ve hatta Luciana için bu düzeyde bir efor sınırlarımızı zorluyor. İlk gün, Nemeth hiçbirimizin pes etmesine izin veremez.

"On dakika daha," diyor şimdi. "Sonra hazırlanacağız. İyi haber, gün ışığı bol, bu yüzden son düzlükte acele etmenize gerek yok. Vardığımızda kamp kuracağız, sıcak bir yemek yiyeceğiz, sonra Marty ve Luciana bize yarınki planı anlatacak."

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Kimse konuşmuyor ama herkes dikkatle dinliyor.

Sonra, uzaktan garip, tiz bir çığlık duyulur ve bu çığlık ensemdeki tüyleri diken diken eder. Elimi Rambo bıçağına götürürüm ve çığlığın şiddeti arttıkça savaş ya da kaçma hissi duyarım.

"Sorusu olan var mı?" diye sorar Nemeth.

Scott, gözleri çılgınca: "Bu da ne böyle?"

"Sadece bir hayvan."

İkinci çığlık rahatsız edici bir şekilde yankılanır. Daisy'nin kulakları dikilir, vücudu gerilir. Taktik bıçağın sapını sıkıca tutarım.

Nemeth kaygısız kalır. "Tamam, mola bitti. Hazırlanın."

Bu, bize söz verdiği on dakikalık mola değildi. Bu durum dikkatimi çekiyor, Nemeth ve Martin'in birbirlerine attıkları bakışları yakalarken, Bob'un duruşunda daha önce görmediğim bir gerginlik olduğunu fark ediyorum.

Üçüncü bir çığlık. Tiz. Giderek yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor. Sonra, ani ve keskin bir kesinti. Sanki bir bıçak sesi kesmiş gibi. Ya da onu çıkaran yaratık.

Daisy inliyor, bakıcısına daha da yaklaşıyor.

İki liderimiz arasında yine bir bakış alışverişi olur, ama hiçbir şey söylenmez.

Nemeth tüfeği omzuna alır, öncü olur. Bob arkada kalmaya hazırlanır.

Bize yalan söylüyorlar. Vahşi hayvanlarmış, hadi oradan. Ama neden? Neyi bilmemizi istemiyorlar?

Nemeth geniş dereyi kayalardan atlayarak geçer ve ötesindeki sık ağaçlıkta kaybolur. Martin onu takip eder, sonra diğerleri de tek tek ormana kaybolur.

Taktik bıçağımı sıkıca tutarım. Çok isteksizce, ben de onları takip ederim.

BÖLÜM 10

On yaşındayken kamp yapmaya takıntılı hale geldim. Nedenini hatırlamıyorum. Muhtemelen sınıfımdaki diğer çocuklar eğlence dolu aile maceralarından bahsediyorlardı ve ben kıskançlık duydum.

Ailemi durmadan rahatsız ettim. Annem bu konuda kararlıydı: "Biliyorsun, benim izin günüm yok, olsaydı da kesinlikle yerde yatarak geçirmeyeceğim."

Babam, uzlaşmacı biriydi, asla hayır demedi, ama evet de demedi. Böylece, ben çadırda uyumadan bir gün daha yaşayamayacağıma ikna olmuşken, ailem de sonunda bu hevesimin geçeceğine ikna olmuşken, bu tartışma uzayıp gitti.

Babam kısa süre önce işini kaybetmişti. İşten çıkarma, dedi ve bir bira daha açtı. İşsiz kaldığı günler haftalara dönüştü, vücudu yavaş yavaş kanepeyle birleşerek hop kokulu bir kütleye dönüştü, annem ise şu anda iki işte çalışıyor ve her akşam geç saatlerde dudaklarını sıkarak öfkeyle eve dönüyordu. Öfkeyle mutfakı temizliyor, çamaşırları makineye atıyor, boş şişeleri topluyordu. Hiçbir şey söylemiyordu, ama sarhoş gözleriyle onu izleyen babam, ikisi adına konuşuyordu.

"Haklısın. Kesinlikle haklısın. İş bulmalıyım. Bu lanet koltuktan kalkmalıyım. Yarın, tatlım. Söz veriyorum. Yarın." Sonra bir bira daha açıp Naugahyde koltuğuna geri dönerdi.

Bir öğleden sonra, evin işlerini üstlenmeye karar verdim. Tezgahları ovdum, banyoyu temizledim, yeri süpürdüm. Babamı mı koruyordum? Annemi mi kurtarıyordum? Bu soruyu cevaplayabilecek bir çocuk var mı?

Annem eve geç geldi, omuzları yorgunluktan çökmüştü. Yorgun bir şekilde tertemiz mutfığa, sonra da gece yarısı olmasına rağmen sabırla masada oturan bana baktı. Minnettarlıkla gülümseyeceğini düşündüm. Bana kocaman sarılacağını. Şarkı söylemeye başlayacağını?

O ise, "Tanrı aşkına Frankie, en azından benim hatalarımdan ders al" dedi.

Sonra yatak odasına gitti.

Daha sonra, kavgalarını dinledim: "Ciddiyim Ron. Yedi gün sonra hala böyle olursan, ben giderim. Frankie'yi de yanımda götürürüm. İkimizi de bir daha asla görmezsin."

Sonra babamın ağladığını duydum.

Ertesi gün okuldan sonra eve döndüğümde, babam kanepenin kenarında sırtını dik tutarak oturuyordu. Ellerini önünde sıkıca birleştirmiş, belli ki kendi içinde bir tür iç savaş veriyordu. Vücudu titriyordu. Titremesi durana kadar yüzünü şiddetli bir konsantrasyonla buruşturdu. Ama elleri onu ele veriyordu.

Sonunda, kapıda durduğumu fark etti. "Eve geldin. Tanrıya şükür, eve geldin!"

Sinirli bir enerji fırtınasına dönüştü, bana atıştırmalık hazırladı, sırt çantamı boşalttı, okul kitaplarımla uğraştı. Ödevim olmalıydı. Ödevim yok muydu? Hadi ödev yapalım!

Ödevim yoktu. Ama birkaç matematik çalışma kağıdı buldum ve onları masanın üzerine yaydım. Soruları birlikte çözdük, önce hafifçe kıkırdayarak, sonra ikimiz de bu konuda çok kötü olduğumuz için çılgınca gülerek.

haftalar boyunca, "*birini taş*" ifadesi bizi yine yerlere yatırdı.

Annem akşam yemeği için eve geldi. Dondurulmuş pizzaydı, ama yine de babam ambalajından çıkarıp kendisi pişirdi.

O gece kavgaya olmadı. O gece ev o kadar sessizdi ki, bilinmezliğin verdiği acıdan uyuyamadım.

Ertesi gün öğleden sonra, babam kanepeye yığılmış, ter içinde ve kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Alnını ıslak bir bezle sildim, ona battaniye üstüne battaniye getirdim.

Sonunda annem geldi. Bağırışları, suçlamaları, öfke selini bekledim. Ama benim için sürpriz olan —babam için de mi?— annem babamın yanına oturdu. Babamın sırtını ovuşturdu.

"Seninle gurur duyuyorum" dedi. "Seni özledim, Ronnie" diye fısıldadı.

Fısıldadı... Ben
duyamadım.

Birkaç gün sonra, babamın terlemesi ve kusması durdu. Rengi geri geldi. Bir kez daha dik durmayı başardı. Eve geldiğimde daha fazla atıştırmalık buldum. Annem temiz bir ev ve akşam yemeği kazandı. Ve ev sürekli bir huzur ve sessizlik içindeydi. Çok fazla huzur ve sessizlik. İnsanların bu kadar huzur ve sessizlik içinde gün be gün nasıl yaşadıklarını anlayamıyordum.

Bir gün babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni karşıladı. Sürpriz! O ve ben kamp yapmaya gidiyorduk. Aslında, arka bahçemizde ödünç aldığımız bir çadırda geceyi geçirecektik, ama yeterince yakın, değil mi? Heyecandan evin içinde zıplıyordum. Evet, evet, evet!

Annem de bizim coşkumuza kapılıp gülümsedi.

Cumartesi sabahı hazırlıklarla geçti. S'mores, sosisli sandviç ve fırında pişirilmiş fasulye için gerekli tüm malzemelere ihtiyacımız olacaktı. Kesinlikle ateş yakmamız gerektiğini düşündüm. Babam ise kesinlikle yakmamamız gerektiğini düşündü. Yemeğimizi alıp sihirli bir şekilde pişirip geri getirecek efsanevi orman perileri hakkında hikayeler uydurdu. Kırıldım. Ne? Beni hâlâ beş yaşında mı sanıyordu?

Daha dün, alaycı bir şekilde bana güvence verdi. Ve ondan önceki gün, ben yeni doğmuştum. Sonra boğazını temizledi ve saçımı karıştırdı.

Öğleden sonra, eşyalarımızı dışarı taşıdık.

Babam ödünç aldığımız çadırı kurmaya çalıştı. Ardından bolca küfür ve lanetler geldi. Evden bahçeye battaniye ve yastık yığınları taşıdım çünkü uyku tulumumuz yoktu, babam bunu o ana kadar fark etmemişti.

Her şey beklenenden çok daha uzun sürdü, babamın yüzündeki heyecan azaldı, yorgunluğu arttı. Ama sonunda, güneş batmaya başlarken, o çadır benzeri bir barınak kurmuş, ben de sahip olduğumuz tüm yatak takımlarını getirmiştım. Ben uyku alanımızı düzenleyecektim. Babam orman perilerine akşam yemeği rezervasyonumuzu bildirecekti.

Çok uzun süre ortadan kayboldu. Ama benim de düzenlemem gereken çok sayıda battaniye vardı.

Babam sonunda pişmiş sosis ve fırında fasulye dolu bir tepsiyle geri döndüğünde, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyordu. Kendinden çok memnundu. Çok mutluydu. Çok, çok mutluydu.

O anda, neden bu kadar uzun süre mutfakta kaldığını anladım. Gülümsemesi kayboldu. Ağzını açtı, sanki "Hayır! Yanılıyorsun! Asla böyle bir şey yapmam!" diyecekmiş gibi.

Ama sözler çıkmadı. Ağzını kapattı, tepsiyi uzattı. Yere oturduk ve sosisleri fasulyeye batırarak ellerimizle yedik ve ortalığı berbat ettik. Babamın kucağına damlayan pişmiş fasulyeye, yanağına bulaşan ketçapa gülmek istedim. "Birini taşı!" diye bağırmak istedim, böylece o kahkahalarla gülecek ve ben de onun yanına çöküp *ikimiz de* çok, çok mutlu olacaktık.

Bu anın gerçek olmasını istedim.

Ama babam gitmişti. Onun yerine, çok hızlı konuşan bir sarhoş vardı. Çocukluk anıları ve rastgele gerçekler ve, oh, bekle, gökyüzünün rengine bak. O her zaman çimlerin kokusunu severdi, açık gökyüzünün altında uyumak gibisi yoktu ve bunu tekrar yapmalıyız, bekle, bunu şimdi yapmalıyız ve hey, neden daha önce hiç kamp yapmadık? Gelecek hafta, Yosemite!

Babam tabaklarımızla birlikte eve girdi, sonunda sendeleyerek ve tökezleyerek geri çıktı. Dengede kalmak için çadırı tuttu. Hem çadır hem de o yere düştü. Boş ver. Hayalet hikayeleri!

Annem ortaya çıktığında, çadırdan battaniyeleri eve taşıyordum, böylece babamın baygın bedeninin üzerine örtebilecektim. O ve kanepe yeniden bir bütün oldular. Bu da annemle beni baş başa bıraktı. Hala paltosuyla, çantasını sıkıca tutarak, babamın hareketsiz bedenine bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Öfke mi? Teslimiyet mi? Evimizin nihayet normale döndüğü için rahatlama mı?

Anneme yorgun olduğumu ve yatmaya gittiğimi söyledim. Sonra, yastığı göğsüme sıkıca bastırarak, o yanımdan geçerken yan döndüm. Arkamda sakladığım yarısı dolu burbon şişesini görmesini istemedim.

Daha sonra, odamın mahremiyetinde, yatağımın arkasında yere oturdum ve babamın değerli içki şişesini inceledim. Siyah kapağı çevirerek açtım. Kehribar rengi sıvıyı inceledim, hafif tatlı kokusunu kokladım, avucuma damlattım, parmaklarımdan yaladım. Babamın tattığını tatmak istedim. Babamın hissettiğini hissetmek istedim. Dünyada her şeyden çok sevdiği bu güçlü sıvıyı anlamak istedim.

Benden bile.

Biraz bourbonu dudağımın üstüne sürdüm. Ellerimden daha fazla yaladım, kapağından küçük yudumlar aldım. Damarlarımdan yavaş yavaş sıcaklığın yayıldığını hissettim. Sonra, alkollü koku babamın şekline dönüşene kadar kokladım, yanımda sırtıyordu.

Arka bahçede kamp yapıyoruz. Gece soğuk ama battaniye stoğum sayesinde çadırımız çok rahat. Babam bana bunun şimdiye kadar yaşadığı en iyi macera olduğunu söylüyor ve şu kayan yıldıza bakın, bir tane daha hayalet hikayesi anlatacakmış. Konuşuyoruz, gülüyoruz ve çantadan çıkardığımız marshmallowları yiyoruz çünkü babam ateş yakmama izin vermedi. Sonra marshmallowları bitter çikolata ve kırık graham kraker parçalarıyla yiyoruz ve tadı o kadar güzel ki, bir daha asla başka şekilde s'mores yemeyeceğimizi söylüyoruz. Hala gülerek uykuya dalıyoruz.

Babam ve ben.

Hiç gerçekleşmeyen kamp macerasında. Ve hiç kurulamayan ilişkide.

Bir daha asla kamp yapmadım. Babamın ayık kaldığı anlar daha fazla oldu. Ardından başarısızlık anları geldi. Hayat böyle.

Annem... çalıştı, dayandı, öfkesini besledi. Önce babama. Sonra bana.

Ben mezun olana kadar. Hatırlamıyorum, o kadar sarhoştum ki, sabahın dördünde eve sendeleyerek geldiğimde babam bile bana acıyarak bakıyordu. Sonra çok geçmeden, Los Angeles'ın parlak ışıklarına ve çılgın partilerine doğru yola çıktım.

Ta ki bir gün, yüzlerce kilometre uzakta, bir sürücü orta çizgiyi aştı. Bir araca kafa kafaya çarptı ve bir anda, annemle babam öldü.

Bir barda dururken telefonu açtım, arka plandaki gürültüyü bastırmak için parmağımı kulağıma soktum ve teyzemin sözlerini dinledim. Sanırım başımı salladım. Sonra içeri girip işime döndüm.

Ayık bir yetişkin olarak anne babamı hiç tanıyamadım. Babama bu hastalığın yenilebileceğini hiç gösteremedim. Anneme, onun sandığından daha çok ona benzediğimi hiç kanıtlayamadım; ben iyi bir çalışanın, işimi nasıl yapacağımı biliyorum, bu dünyada fark yaratabilirim.

O, babamı sevdiğimi biliyordu. Ona da onu sevdiğimi söyleyemeden öldü. Onu hayranlıkla izlediğimi. Babam en sevdiğim oyun arkadaşım olabilir, ama o benim kahramanımdı ve onun gücünün bana yol gösterici örneği olmasaydı, kendimi asla toparlayamazdım.

Bitmemiş işler. Bir bağımlının hayatı bu tür örneklerle doludur. Bir daha asla gerçekleşmeyecek olan "yapabilirdim, yapardım, yapmalıydım"lar.

Bu, yardım ettiğim ailelerle empati kurmama yardımcı oluyor. Martin'in neden bizi acımasız adımlarla dağların derinliklerine doğru sürdüğünü anlamamı sağlıyor.

Sonunda Devil's Canyon'a vardığımızda, grubumuzun yarısı ayakta dururken, diğer yarısı kaya gibi yere yığıldı.

"İşte burası," diyor Nemeth, geniş mavi gölün yanındaki düz bir açıklığı işaret ederek. "Önümüzdeki altı gün boyunca evimiz burası.

Herkes, kamp alanımıza hoş geldiniz."

Babamı, arka bahçeyi ve hiç gerçekleşmeyen kampı düşünüyorum ve nihayet sırtımdan çantayı indirirken yanaklarımdan akan yorgunluk gözyaşlarını saklamak için elimden geleni yapıyorum. Zorlanan tek kişi ben değilim; Neil, Scott ve Miggy de aynı derecede bitkin görünüyorlar.

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye Miggy aniden patlar. Parmağını Martin'e doğru uzatır. "Şimdiye kadar hayatımızı yeterince mahvetmedin mi? Biz de Tim'i seviyorduk, biliyorsun. Her yıl bizi öldürmeye çalışmak hiçbir şeyi değiştirmez."

Sırt çantasını yere atar ve ağaçların arasına doğru yürür.

İşte o anda, bu çilemizin sonu değil, sadece başlangıcı olduğunu resmen anladım.

BÖLÜM 11

Devil's Canyon, sonsuza kadar uzanan geniş, düz bir alan gibi görünüyor. Önümüzdeki göl, şaşırtıcı gri-kahverengi bir uçurum ve uzaktaki kırmızı ve yeşil çizgili dağlarla çevrili. Yakınlarda, güneşte kurumuş otlarla kaplı çayırlar ve tozlu topraklarla kaplı ovalar arasında koyu renkli ormanlar var.

Miguel'in öfke krizinin en azından bir kısmını anlayabiliyorum. Bütün gün süren yorucu bir yürüyüşün ardından ayaklarım ağrıyor, omuzlarım sertleşmiş ve ağrının nerede bittiği, benim nerede başladığım belli değil. Sert toprak ve buz gibi bir göl mü? Yumuşak bir yatak ve köpük banyosu istiyorum. Daisy bile yorgun bir iç çekişle yere çökmüş durumda. Tim'in eski üniversite arkadaşlarının gerçek hayatlarında hala ne kadar yürüyüş yaptıklarını merak ediyorum, yoksa Miggy'nin iddia ettiği gibi bu yıllık bir işkence testi mi?

Martin'in yüzüne bakarak bu patlamaya tepkisini inceliyorum, ama o sırt çantasını boşaltmaya başlarken ifadesi anlaşılmaz kalıyor.

Nemeth işaret etmeye ve emirler vermeye başlar. Ateş buraya, tuvalet oraya. İlk çadır grubu buraya, ikincisi oraya, üçüncüsü buraya. Luciana ve ben, iki kadın olarak kendi küçük toprak köşemize atanırız. Bekar arkadaşlar üçlü bir grup oluşturur, korkusuz liderlerimiz ise son üçlü olarak kalır.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Çadır kurmayı, kamp alanı oluşturmayı hiç bilmiyorum. Kendi bahçemde bir gece bile geçirmeyi başaramadım, bu işi nasıl yapacağım? Herkes ekipmanlarını boşaltıyor gibi görünüyor, ben de onların izinden gidiyorum. Luciana çoktan çadırını yere sermiş. Onu izlerken, hata yapma ve aptal görünme korkusu içimi kaplıyor. Nasıl oluyor da hepimiz liseyi bitiriyoruz, ama lise bizi hiç bırakmıyor?

Bob yanımda belirir. İri bir adam olmasına rağmen, şaşırtıcı bir şekilde sessizce hareket eder. Hala çantasında duran çadırıma ve bana bakar.

"Sen ateş için odun toplamaya başlarsan, ben de çadırını kurabilirim," diyor.

Hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Oluşan kamp alanının etrafında daireler çizerek, önce çıra, sonra daha büyük dallar, sonra da rastgele kuru dallar topluyorum, çünkü bu aşamada hareket etmeyi bırakmak çökmek demektir ve ben ölmeyi göze alamam. Daha uzağa doğru spiral şeklinde ilerleyerek, en yakın çam ağaçlarının arasından geçiyorum ve sonunda Miggy'ye rastlıyorum. O, dalgalı çimlerin arkasına saklanmış, devasa gölün kenarında oturmuş, hiçbir şeye bakmadan boş boş bakıyor.

Kamp alanına bakıyorum, ağaçların arasından zar zor seçebildiğim uzak bir hareketlilik var. Sonra kollarımdaki kuru dalları yere bırakıp Miguel'in yanına oturuyorum.

Konuşmuyorum. Günümüzde hepimiz çok fazla konuşuyor ve çok az dinliyoruz. Dinlemek, dünyanın çok ihtiyaç duyduğu, unutulmuş bir sanat haline geldi.

"Üzgünüm," diyor Miggy kısaca. Bir taş alıyor. Onu göle atar. Küçük bir şaplak sesiyle suya düşer. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorarım ona.

"Berbat. Her gün gerçek bir işte çalışan, çünkü bu sorumlu bir davranış, sonra da yılda bir kez dağlara geri atılan bir adam gibi, çünkü beş yıl önce ortadan kaybolan en iyi arkadaşım kamp yapmayı seviyordu ve babası o zamandan beri bizden nefret ediyor."

"Tek başına yürüyüşe çıkmıyor musun?"

"Adın neydi? Frankie mi?" "Frankie."

"Bana inan, Frankie, seçim şansım olsaydı bir daha asla yürüyüşe çıkmazdım. Josh, Neil, Scotty de benimle aynı fikirde. O gece yeterince kaybettik. Martin'in yıllık ölüm yürüyüşleri hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyor. Sadece bizi tekrar tekrar işkenceye maruz bırakıyor."

"Josh bu yüzden mi bu kadar çok içiyor?" "Belki. Ona sormalısın."

"Dördünüz hala görüşüyor musunuz?"

Miggy başka bir çakıl taşı alır. Onu havada keser, suyun üzerinde üç kez sekmesini izler. "Onlar benim kardeşlerimdi," der sessizce. "Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını düşünüyordum."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ya da daha doğrusu, söylemediklerini. Paylaşılan travma bağ kurabilir, ama çoğu zaman koparır. Suçluluk. Acı. İlerleme ihtiyacı, bırakmanın ıstırabı. Beş kişi ormana girdi. Biri bir daha hiç görülmedi. Diğer dördü ise... onlar da eskisi gibi değiller. Hayat böyledir.

"Hala nispeten yakın mı yaşıyorsun?"

O başını salladı. "Beaverton'da birkaç büyük teknoloji şirketi var. Scotty, Neil ve ben o bölgede çalışıyoruz. Josh imalat sektörüne girdi, ama şirketi hemen köşede. O kasabada bir mühendis görmeden taş atamazsın."

"Ama iş çıkışı barda buluşmak, haftalık basketbol maçı, periyodik üniversite mezunlar toplantıları yok mu?"

"Geri döndükten sonra denedik. Ama... artık eskisi gibi değildi. Kimse ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını bilmiyordu. Oturup Tim hakkında mı konuşacaktık? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktık? Karar veremedik. Josh ilk pes etti. Artık gelmedi, telefonlara cevap vermedi. Bir yıl sonra Marty yeni bir arama çalışması için bizimle iletişime geçtiğinde, Josh'un gelmesine şaşırdım. Aylardır onu ilk kez görüyorduk. Uzak duruyordu, ama ona nasıl başa çıkacağını kim söyleyebilirdi ki? Ancak o günden sonra da uzak durmaya devam etti. Alkollü araç kullandığına dair söylentiler duydum. İşinde zorluklar yaşadığına dair. Telefonu kaldırmayı düşündüm, ama yapamadım. İki gün önce, geçen yıldan beri onu ilk kez gördüm. Ona bakarken... Lanet olsun. Onu yine yüzüstü bıraktık.

Suya bir taş daha attı, sonra ikinci, üçüncü, dördüncü, arka arkaya hızlıca. Süslü atışlar değil, sadece odaklanmamış öfke.

"Hepimiz buradayız çünkü Marty bizi elinde tutuyor ve bunu biliyor," diyor Miguel sonunda. "Ama yarın Tim'in cesedini bulsak bile... bu gerçekten bir şeyi değiştirir mi? Josh içmeyi bırakır mı? Martin sonunda bizi kendimizden daha az nefret eder mi?"

Bana bakar ama cevap veremem çünkü onun ihtiyacı olanın benim sözlerim olmadığını zaten biliyorum. Bu tür bir arayış tamamen kişiseldir. Bazıları için cevapları bulmak bir sonuca ulaşmak anlamına gelir. Diğerleri için ise sevdiklerine ne olduğunu sonunda öğrenmek, kabuslarını daha da netleştirir.

Miggy dalgalanan göle bakmaya geri döner. "O gece korkmuştum," der aniden.

"Scott çoktan ortadan kaybolduğu için mi?"

"Çünkü... çünkü çığlıklar ve o sesler ve..." Başını sallar.

Bekliyorum.

Üç taş daha alır ve onları fırlatır.

"Çok sarhoştuk. Bazen ne olduğunu bile tam olarak hatırlamıyorum. Kötü bir anı mıydı, kabusun bir parçası mıydı, yoksa alkolün etkisiyle gördüğüm bir halüsinasyon mu? Yürüyüşe çıktık. Kamp kurduk. Kamp ateşi, akşam yemeği, bira. Sonra... her şey mahvoldu. Bağırışlar, çığlıklar, ormandan gelen sesler. Scott gitmiş ve Josh... Josh çok üzgün. Nedenini biliyorum ama bilmiyorum. Bulanık bir film şeridi gibi, ne kadar görmeye çalışırsam o kadar odaklanamıyorum."

"O geceyi ilk düşündüğünde, aklına hemen ne geliyor? Nasıl hissediyorsun?"

"Korkmuş."

"Ne yapmak istersin?"

"Kaçmak. Ormandan çıkmak. Asla geriye bakmamak."

"Peki ya diğerleri? Josh, Neil ve Scott?"

"Josh bu konudan bahsetmiyor. Neil ve Scott ise 'geçmiş değiştiremezsin' düşüncesindeler. En çok onlar hayatlarına devam ettiler." Miggy duraksıyor, benim anlamadığım bir şeye gülümsüyor. "Bir nevi."

Konuyu değiştiriyorum. "Tim'le nasıl tanıştın?"

"OSU'da birinci sınıftayken. Bir öğretim asistanının ofisinin önünde bekliyorduk, sohbet etmeye başladık ve ikimizin de mühendislik öğrencisi olduğunu öğrendik. Josh benim oda arkadaşımdı. Tim, Neil ve Scott'la birlikteydi. Hepimiz birlikte derslere girdiğimiz için takılmaya başladık. Üçüncü sınıfta birlikte bir daire kiraladık. Mezun olduktan sonra hepimiz Beaverton'da bir ev aldık. Tim oraya Dudeville diyordu. Cuma geceleri bira içilen, cumartesi geceleri çılgınlık yapılan, pazar günleri dinlenen bir yerdi. Tanrım, ne güzel günlerdi."

"Ne oldu?"

"Hayat." Miguel omuz silkiyor. "Daha zorlu işlere terfiler, sıradan randevuların ciddi ilişkilere dönüşmesi. Genç ve aptal olabilirsin, ama biz elimizden gelenin en iyisini yaptık."

"İçinizden biri Tim'i nişanlısıyla tanıştırdı, değil mi?" "Neil.

Latisha ile çalışıyordu. Latisha pazarlama departmanındaydı." "Hâlâ görüşüyor musun?"

"İlk yıl, tabii. Ama ortak tek noktanız kaybettiğiniz şey olduğunda bu zor oluyor. O bizi suçlamadı. Martin gibi değil. Sana söyleyecektir, Tim'in... sonunu... dağlarda en sevdiği şeyi yaparken bulması onun için doğru yoldu."

"Neden burada değil? Onun da büyük bir yürüyüşçü olduğunu okumuştum." "Hamile."

"Biriyle mi tanıştı? Onun için ne güzel." "Onun ve Scott için ne güzel demek istiyorsun."

Gözlerimi birkaç kez kırıyorum. "Yani..."

"Evet. Mart ayında evlendiler. Küçük bir tören oldu. Tim'in ailesi katılmadı. Biz de katılmadık."

"Bu konuda ne hissediyorsun..." "Hiçbir şey."

"Peki ya Josh ve Neil? Tim'in arkadaşlarından birinin eski nişanlısıyla evlenmesi hakkında mutlaka bir fikirleri vardır."

"Onlara sormalısın."

Ancak Miggy'nin yüzünden cevabı zaten okuyabiliyorum. Scott ve Latisha'nın birleşmesi, ekibin geri kalanı için mutlu bir gelişme değil. Bu da demek oluyor ki: aslında bir grup olmayan grubumuzda daha fazla gerginlik olacak.

"Bu haftaki hedefin nedir?" diye soruyorum Miggy'ye.

"Tim'in kalıntılarını bulup onu eve getirmek dışında mı?"

"Bunu istiyor musun?"

Miggy gerçekten şaşırmış görünüyor. "Bunu istemem gerekmez mi?"

"Soru bu değil. Ne istersen isteyebilirsin. Burada sadece sen ve ben varız, kimseye söylemeyeceğim."

Bir süre durup, o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, bana cevap verecek mi emin olamıyorum. Sonra: "Bu dağlarda bir daha asla yürümek istemiyorum. Artık gece yarısı çığlık atarak uyanmak istemiyorum. En iyi arkadaşımı düşünmekten ve suçluluk duygusundan yıkılmaktan vazgeçmek istiyorum. Tekrar insan gibi hissetmek istiyorum."

Bana bakar. "Bu mümkün mü? Bu hafta başarılı olursak, bunların herhangi biri sonunda gerçekleşecek mi?"

"Bazı insanlar için oluyor."

"Yani, şansım yok demek."

Gülümserim, sonra olabildiğince nazikçe şöyle derim: "Tecrübelerime göre, asla eskisi gibi hissetmeyeceksin. Ama sonunda, yeni normalin o kadar da kötü olmayan bazı yanlarını keşfedebilirsin. Bir gün, hayatının haline bile bayılabilirsin. O zaman, o anda farkında olmasan da, hayatına devam ettiğini anlayacaksın."

O, yine sinirli bir şekilde bir çakıl taşı fırlatır. "Keşke o kadar basit olsaydı."

"O kadar da karmaşık değil." "Beni de senden nefret ettirme."

Onu tamamen anladığımı gösteren bir gülümsemeyle ona bakarım. Bir süre daha sessizce otururuz, sonra Miguel ayağa kalkar, kışını silkeler. "Geri dönmeliyiz. Nemeth bizi bulmadan önce."

"Onu seviyor musun?"

"Hayır. Hiçbirini sevmiyorum. Ama zaten, kendimi de pek sevmediğimi az önce belirttik. Arama köpeği Daisy mi? Onu destekleyebilirim. Onun dışında, medeniyete dönene kadar günleri sayıyorum."

"Ben Bob'u seviyorum," diyorum, ben de ayağa kalkarak.
"Gerçekten neşeli birine benziyor."

"O zaman sen bir aptalsın."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Anlamadım?"

"Soru sormak senin işin değil mi? Neden Bob?

Neden bir Bigfoot avcısı?"

"Çünkü Bigfoot Derneği, Amerika'nın vahşi doğasında
kaybolan kişilerle ilgili en iyi verilere sahip, değil mi?"

"Peki bu ilgi için ne kadar para alıyorlar?"

"Ödeme mi? Bu bir hobi, mesai sonrası yapılan bir ş e y ..."

"Beş bin dolar diyelim."

Şu anda tamamen şaşkınım. "Bob'a beş bin dolar mı ödendi?"

"Martin'den. Çeki kendim gördüm."

"Ama... neden?"

"Duyduğum kadarıyla, bizi sağ salim çıkarmak için. Ya da
aslında, Marty'yi sağ salim çıkarmak için."

"Ama... ben... anlamıyorum..." Bu açıklamayı tam olarak
anlayamadığım için kaşlarımı çattım. Bob, Martin'in güvenliğini
sağlamak için mi ödeme aldı? Neyden?

Miggy benim düşünce yapımı mükemmel bir şekilde takip
ediyor. "Aynen öyle," diyor. "Hala bizim neşeli grubumuza
katıldığın için mutlu musun?"

Sonra bir kucak dolusu kuru odun alır ve kampa geri döner.

Ben de bir süre sonra, oldukça yavaş bir şekilde onu takip
ederim.

Martin'in takıntısı, Miggy'nin suçluluk duygusu ve Bigfoot
Bob'un maaşı? Sincap beynim tüm bu yeni bilgilerle hızla
çalışıyor ve dönüyor. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir
anlam veremiyorum.

İlk gün bitti. Bundan sonra ne olacağı konusunda şimdiden
gerginim.

BÖLÜM 12

Kamp alanı hayal edebileceğimden daha hızlı şekilleniyor. Miggy ve ben geri döndüğümüzde, çadırlar daha büyük bir açıklığın etrafında üç grup halinde kurulmuş ve ortasında kamp ateşi için bir taş çember var. Miguel de aynısını yaparken, ben de odun yükümü yanına bırakıyorum. Ne yaptığını çok iyi bilen Miguel, çıraları yerleştirme işini üstleniyor.

Neil ve Scott'ın, aralarında kocaman bir ağaç gövdesi ile ormandan sendeleyerek çıktıklarını fark ettim. Onu, bir kanepelerleştiren gibi ateşin önüne yerleştirdiler, sonra daha fazla oturma yeri getirmek için tek kelime etmeden ortadan kayboldular.

Bob'un Luciana'nın çadırının yanına kurduğu çadırıma doğru yürüdüm. Daisy, Luciana'nın küçük mavi kubbeler barınağının önünde yere uzanmıştı. Yaklaştığımda selam vermek için kuyruğunu salladı.

"Yorgun musun, kızım?" diye soruyorum ve kulaklarının arkasını kaşımak için biraz duruyorum. Memnuniyetle esniyor. Köpek, uzun bir günün ardından açıkça yorgun ama keyfi yerinde görünüyor. Bu da onu çoğumuzdan daha önde tutuyor.

Luciana çadırından başını dışarı çıkarır. "Tam zamanında." "Ne için?"

"Su görevi." Birkaç taşınabilir kova kaldırır. "Gönüllü oldum." Bana komplo kurmuş gibi bakar. "Temiz kıyafetlerini al, sonra beni takip et."

Ben kimim ki itiraz edeyim? Sırt çantamı karıştırıp uzun kollu bir tişört ve siyah yoga pantolonumu buluyorum. Hava çoktan serinlemeye başlamış, alacakaranlık hızla yaklaşıyor. Lisa Rowell'in bu mevsimde gecelerin soğuk geçtiğini söylediğini hatırlıyorum. Sıcak ve terli bir günün ardından, bunu dört gözle bekliyorum.

Luciana, kampı terk ederken kolunun altına kendi eşyalarını sıkıştırmış. Hareket etmekten gerçekten üzgünüm. Ayaklarımdaki ağrı, her adımımı acı verici bir topallamaya dönüştürmüş, vücudumun geri kalanındaki ağırlı kasları saymıyorum bile. Yarın daha kötü olacağını bilmek için deneyimli bir yürüyüşçü olmama gerek yok, özellikle de yerde uyuduktan sonra. Bu yüzden dişlerimi sıkıp sessiz kalıyorum, Luciana ağaçların arasından geçerek gölün kenarına, kimsenin göremeyeceği bir yere doğru ilerliyor.

Giysilerini yere koyar, katlanabilir kanvas kovaları sallar. Bana iki tane verir ve tasarımından hemen etkilenirim. Sert metal halkalar, üst ve alt kısımlara ve kova saplarına yapı kazandırır. Ancak su geçirmez malzeme ortada neredeyse hiç yer kaplamayacak şekilde katlanır. Oldukça zekice.

Hepsini doldurduk. Kamp alanı için birkaç galon su - içmek ve akşam yemeği hazırlamak için kaynatmak için, sanırım. Susuzluğum ve açlığım göz önüne alındığında, hepsi iyi bir fikir gibi görünüyor.

İşimiz bittiğinde, Luciana gölgelerin içinde zar zor seçebildiğim küçük bir nesneyi zaferle havaya kaldırdı.

"Sabun," diyor ve hemen ardından soyunmaya başlıyor.

İki kez sorulmasına gerek yok. Hayatımın on yıllarını yabancıların yataklarında çıplak uyanarak geçirdiğim için, artık utançtan endişelenen biri değilim.

Su buz gibi soğuk. Nemeth, derenin beslediğini söylemişti. O zaman bu dere bir buzuldan geliyor olmalı, diye düşünüyorum, çünkü aniden geri çekilip çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama cildimdeki ter ve kir tabakalarını temizlemek için bu acıya katlanmaya değer. Hiç bu kadar kaşınmamış ve bu kadar kötü kokmamıştım.

Luciana tamamen suya dalıyor, koyu renkli bir su samuru gibi zarafetle su yüzüne çıkıyor ve uzun siyah saçlarını geriye atıyor. Belli ki bir profesyonel, küçük sabunu saçlarına, yüzüne ve vücuduna sürüyor. Bana bunun doğal bir sabun olduğunu, göl suyu için güvenli olduğunu, ancak köpürme özelliğinin çok iyi olmadığını, bu yüzden köpük olmamasına aldırmmamamı söylüyor.

İkimiz de çabucak durulanıp göl kenarına geri dönüyor ve hala ıslak olan vücutlarımıza temiz kıyafetlerimizi giyiyoruz. Luciana kirli kıyafetlerini kısaca yıkamaya çalışıyor, ben de aynısını yapıyorum. Her gün bir kıyafet terleyeceksem, yürüyüş kıyafetlerimin ne kadar az olduğunu ilk kez anlamaya başlıyorum.

"Giysilerimizi ateşin yanında kurutabiliriz," diyor Luciana. "Mükemmel olmayacak, ama birkaç gün sonra, sahip olduğumuz diğer giysilerden daha iyi kokacaklar."

"Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle. Gerçekten arkadaşım yok, bu yüzden nazik insanlara daha da minnettarım.

Miguel'in ateşi yaktığı kampa geri dönüyoruz. Ateşin üzerine paslanmaz çelik bir tencere asarak bir pişirme standı kurmuş. Luciana ilk kovayı boşaltıyor ve kısa sürede kaynar su elde ediyoruz. Midem beklentiyle guruluyor.

"Aynen öyle," diyor Luciana. "MRE seçeneklerindeki kalori miktarını fark ettin mi? Çoğu porsiyon başına birkaç bin kalori içeriyor. Normal hayatta bu çok saçma. Ama

Şimdi size söylüyorum, dondurularak kurutulmuş stroganoff, şimdiye kadar tattığınız en lezzetli şey olacak."

Daha fazla gürültü, Scott ve Neil'in geri döndüğünü haber veriyor. Bu kütük daha küçük ama aynı derecede iyi iş görüyor. Bob, omzuna bir tane daha asarak ortaya çıkıyor ve Scott ve Neil'in zorlu teslimatının yanına onu bırakırken neşeyle ılık çalıyor. Açıkça güçsüz kaldıkları için başlarını sallıyorlar. Ama işte böylece, şömine kenarında oturma yeri de olan bir açık hava oturma odamız oldu.

Nemeth ve Martin yemek kitleriyle ortaya çıkarlar. Geri kalanlarımız da hemen onları takip ederiz. Daha fazla su kaynatılır, hazır yemekler hazırlanır ve gün ışığı sönmeye başladığında, normal bir akşam yemeği partisi olur. Kütüklerin üzerine oturur, küçük çatal-kaşıklarla sallayarak, yeniden nemlendirilmiş lazanyanın mükemmelliğini övüyoruz. Luciana yalan söylememiş: Makarna ve peynirli poşetim, şimdiye kadar yediğim en lezzetli yemek. Bir saniye düşünürüm ama kendimi biraz frenlemem gerektiğini anlarım.

Daisy kendi akşam yemeğini hızla yiyor, sonra ateşin önünde dilini sarkıtarak takılıyor.

Sohbet hafif, ara sıra şakalarla renkleniyor. Bu anda, birleşik bir grup gibi hissediyoruz. Uzun bir fiziksel eforun ardından dinlenen sekiz kişi. Gökyüzü üzerimizde esniyor, pembe çizgilerle, sonra güneş ufukta batarken kırmızı çizgilerle.

Sınıfımdaki çocuklar kamp yapmaya gittiklerinde de böyle hissetmişler mi acaba diye merak ediyorum. Bu hayranlık ve şaşkınlık, korku ve heyecan duygusu.

Babamı düşünüyorum, ödünç aldığı çadırı kurmaya çalışırken yüzündeki kararlı ifadeyi. En çok neyi hatırlıyorsunuz: ebeveynlerinizin gerçekten çaba gösterdiği anları mı, yoksa kesinlikle başarısız oldukları anları mı? Bu sorunun cevabını hiç bulamadım.

Şu anda burada otururken, iyi olanlara odaklanıyorum. Bu anın güzel ve mükemmel olduğunu ve artık beni buraya getiren, daha az güzel ve daha az mükemmel olanlar da dahil olmak üzere, önceki tüm anları takdir edecek kadar akıllı olduğumu.

AA'da şükran armağanı deriz. Bunu bulmam uzun zaman aldı ve hala bunu hatırlamakta pek iyi değilim, ama ara sıra neredeyse anlıyorum. Bu dağların ihtişamı. Arkadaşım Stoney'nin barının tezgahını silerkenki memnun sessizliği. Sokakta yediğim mükemmel sosisli sandviğin tadı.

Fazla bir şeyim olmayabilir, ama kendi çapımda bir koleksiyoncuyum.

Rehidre edilmiş peynir ve makarnamı bitiriyorum, folyo poşetin içini hüznle kazıyorum. Nemeth, çöplerimiz için ağır hizmet tipi, koku geçirmez bir çöp torbası üretmiş. Bu torba ve yenmemiş erzaklar, benzer şekilde poşetlenerek kamp alanından uzaklaştırılacak ve yüksek bir yere bağlanacak. Ayı yönetimi, diye açıklıyor. Gün boyunca ilk kez rahat görünüyor. Daha önce haklıydım: O, bu dağlardan oyulmuş gibi, uzak kayalıklar, dik duran çam ağaçları, yükselen zirveler gibi bu habitatın bir parçası gibi görünüyordu. O bu dünyaya ait, diye düşünüyorum, oysa geri kalanımız sadece ziyaretçiyiz.

Nemeth'in ilk olarak ortamı bozacağını düşünüyorum. Ama bunun yerine Martin yapıyor.

Hızla kararan ışıktaki, her zaman yanında taşıdığı haritasını çıkarır ve açar. "Pekala. Toplanın. Önümüzdeki beş gün boyunca oyun planımız şöyle."

—

MARTIN, Devil's Canyon'u bir dizi kadrana bölmüştür. Uzman değilim, ama birkaç gün içinde bu alanı tamamen tarayamayacağımızı ben bile anlıyorum. Bu nedenle her kadrana

ağırlıklı bir değer verilmiştir. Nemeth daha önce ne açıklamıştı? Tespit olasılığı, öyle bir şey.

"Daisy'yi zor işler için saklamamız gerekiyor," diye açıklıyor Martin. "O, aralıksız olarak sadece kırk beş dakika arama yapabilir, sonra devam etmek için on beş dakikalık bir molaya ihtiyaç duyar. Bu nedenle, insanlar onun çabalarını mümkün olduğunca verimli bir şekilde hedeflemeli ve öncü ekip olarak çalışmalıdır."

Son on yılda, istediğimden daha fazla ceset buldum, ama yine de kemikleri bulmak için açıkça yola çıkmadım. Kuru iklim ve geçen yıllar göz önüne alındığında, Timothy O'Day'in kalıntıları büyük olasılıkla kurumuş kemiklere dönüşmüş ve leş yiyiciler tarafından dağınık hale getirilmiştir. Dürüst olmak gerekirse, bu kemikler bu geceki ateş için topladığım odunlardan çok da farklı görünmeyeceklerdir. Hepimizin sonunda neye dönüştüğümüzün üzücü bir kanıtı.

"Tim'in yola çıktığında çadırını, uyku tulumunu ve yiyeceklerini geride bıraktığını, ancak diğer ekipmanlarının çoğunu yanında götürdüğünü biliyoruz," diye devam ediyor Martin. "Son birkaç yılda, Tim'in patikadan sapmış olabileceği birkaç mantıklı alanı yeniden araştırdık, sağ yerine sola sapmış olabilir gibi. Varsayımımız, oğlum kadar deneyimli birinin kaybolduğunu fark ettiğinde hızla temel hayatta kalma becerilerine geri döneceği yönündeydi. Her şeyden önce barınak ihtiyacı vardır."

Ben her zaman suyun en önemli öncelik olduğunu düşünmüştüm, ancak Luciana'nın üçlü kuralına göre barınak ilk sıradaydı.

"Bu nedenle, kanyonun uzak tarafındaki bir dizi mağarayı içeren bu dört bölgeden başlayacağız. Bunların herhangi biri sığınmak için uygun bir seçenek olabilir. Bu hedefe ulaşmak için iki saatlik sağlam bir yürüyüş gerekiyor. yolunda, I want everyone to pay

dikkat edin. Unutmayın, biz sadece Tim'i değil, Tim'in izlerini arıyoruz.

"Sırt çantası lacivert renkteydi. Koyu yeşil bir rüzgarlık giyiyordu. Yanında çeşitli haki pantolonlar ve çoğunlukla uzun kollu beyaz triko üstler taşıyordu, bunların üzerine kırmızı, yeşil veya gri flanel giyiyordu. Renk parçaları, kumaş parçaları, sıra dışı her şeye dikkat edin. Bu bölge çok yoğun trafiğe sahip değil. Herhangi bir bot izi, insan geçişi belirtisi görürseniz, sesinizi yükseltin."

Martin duraksıyor. Biz itaatkar bir şekilde başımızı sallıyoruz.

"Tim, arkasında iz bırakmanın önemini de biliyordu. Dallara bağlanmış uzun ipler arayın. Belki yırtık kumaş parçaları veya koli bandı parçaları. Kendi yönünü bulmak ve arama çalışmalarını kolaylaştırmak için geldiği yeri işaretlemek isteyecektir. Dikkatli olun.

"Ayrıca, doğal bir sığınak olarak mağaralara doğru ilerlerken, Tim barınak yapımında oldukça deneyimliydi. Sırt çantasında bir branda ve bol miktarda ip vardı, bu sayede geçici bir çadırdan dallardan yapılmış bir barınağa kadar her türlü sığınağı kurabilirdi. Böyle bir şeyi fark etmenin en iyi yolu, keskin hatları veya düz nesneleri aramaktır. Doğa nadiren mükemmeldir. Bir şey dikkatinizi çekerse, durun ve bir kez daha bakın. Çoğu zaman gözlerimiz, beynimiz görüntüyü tam olarak işleyemeden önce bazı şeyleri algılar."

Elimi kaldırıyorum.

Martin başını kaldırır, şimdiden biraz sinirli görünmektedir. "Ne var?"

"Bu Daisy için nasıl işliyor? Çok ileri gidersek, onun koku alanını kirletir mi?"

Luciana soruyu yanıtlar. "Canlı bir kurtarma operasyonu yapıyorsak, evet, Daisy'nin önde olması ve geri kalanınızın rüzgârın altında kalması gerekir. Ancak ceset kurtarma operasyonu çok özeldir. Daisy insan kokusunu almaya çalışmıyor,

ama çürüme kokusunu takip ediyor. Güvenin bana, bizi bununla karıştırmaz."

"Kemikler olsa bile mi? Yani..." Scott, bariz olanı yüksek sesle söylediği için biraz şaşkın, hatta biraz da utanmış gibi görünüyor. "Beş yıl sonra, ne kadar çürüme kalır ki?"

Luciana tekrar: "Kalıntıların yaşı önemli değil. Köpeklerin yüz yıllık kemiklere saldırdığı vakalar olmuştur. Hayvan kemiklerini insan kemikleriyle karıştırmazlar."

Bu benim dikkatimi çekti. "Yüz yıllık kemikler neredeyse fosilleşmiş olmalı. Bir köpeğin koklayabileceği ne tür organik madde kalmış olabilir ki?"

"Bilmiyoruz." Luciana omuz silkiyor. "Bir köpeğin koku alma duyusu bizimkinden on bin ila yüz bin kat daha iyidir. Bu, ekibimin eğitim için sentetik kadavra kokuları kullanmamasının nedenlerinden biri. İnanın bana, bütün kitleri satın alabilirsiniz: Sahte Kadavra Kokusu, Boğulmuş Kurban Kokusu. Kimyasal derecelendirmeler, kütle spektrum profilleri ve her türlü bilimsel jargonla birlikte gelirler. Ancak sonuçta, köpeğin tepkisini neyin tetiklediğini kimse tam olarak bilmiyor. Yüz yıllık kemiklerde hala kalan bir ceset kokusu var mı? Kesinlikle bizim tespit edebileceğimiz bir şey yok. Bu nedenle, tercih ettiğimiz eğitim malzemesi insan dişleridir. Bunları elde etmek kolaydır, yasal olarak sahip olunabilir ve örneğin kesik vücut parçaları kadar rahatsız edici değildir. Eski dişler bana özellikle çürümüş gibi gelmiyor, özellikle de onları milyonlarca kez gömdükten sonra. Ama köpeklerimiz her zaman bilir.

"Belirlediğimiz arama alanına vardığımızda," diye devam ediyor Luciana devam ediyor, "rüzgar yönünü belirleyip Daisy'nin çalışması için bir başlangıç noktası seçerken hepinizin yerinde kalmasını istiyorum. O bir hava kokusu köpeği, yani algıladığı her şey hava akımlarıyla ona ulaşacak. Umulur ki istediği kokuyu algılayana kadar bir yandan diğer yana çalışacak. Sonra

o kokuyu kaynağına kadar takip edecektir. Tabii ki, işleri zorlaştıran faktör, topografyaya bakılmaksızın doğrudan bir çizgiyi takip etmek isteyeceğidir. Bizim görevimiz, onun için en iyi çözümü bulmak olacak. Örneğin, dik bir vadiye veya geçilmez, yoğun ağaçlık bir çalılığa gelirse, o engeli nasıl aşacağımızı bulmalı ve sonra diğer tarafta kokuyu tekrar bulmasına yardım etmeliyiz. Bu biraz zaman alabilir. Ama o iyidir. Onu yakınlarla getirebilirsek, bizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Martin'in haritasını ters çevirerek inceliyorum. Devil's Canyon çok uzun ve geniş. Bu hiç de basit bir arama olmayacak, özellikle de mümkün olduğunca geniş bir alanı taramak için sadece beş günümüz varken. Sınırlı zamanın Daisy'nin dayanıklılığına saygıdan kaynaklandığını düşünüyorum. Çalışan köpekler bile bir gün dinlenmeye ihtiyaç duyar. Ama sonuçta, bu haritaya bakınca, grubumuzun büyüklüğünü düşününce, bu bana giderek daha çok boşuna bir çaba gibi geliyor.

Miggy'nin haklı olabileceğini düşünüyorum: Martin gerçekten oğlunun cesedini bulabileceğine inanıyor mu, yoksa sadece oğlunun asi arkadaşlarını her yıl işkence etmek için bir bahane mi arıyor?

"Neden Devil's Canyon?" diye soruyorum Martin'e. "Tim'in son bilinen konumundan çok uzak görünüyor."

"Bu uzak bir ihtimal," diye itiraf ediyor Martin. Ben bekliyorum, çünkü bu benim sorumu cevaplamıyor. Marty sonunda haritayı işaret ediyor, parmağı beş yıl önceki kamp yerinden şu an bulunduğumuz yere kadar bir çizgiyi takip ediyor. "Çalışma varsayımımız, Tim'in kaybolduğu ve yönünü kaybettiği yönünde."

Teoriyi anladığımı belirten bir şekilde başımı sallıyorum. Tim, arkadaşlarının kamp yerine daha yakın bir yerde ölseydi, şimdiye kadar biri cesedini bulmuş olurdu.

"İlk birkaç yıl, en mantıklı 'yanlış' yollara odaklandık. Tim bu kavşakta doğuya dönmek yerine batıya gitmiş olsaydı, bu yola gelirdi ve

o patikaya, oradan da bu patikaya ulaşabilirdi. Ya da kuzeye sapmış olsaydı, bu nehre ulaşırdı ve bu nehri takip ederek o geçide, oradan da bu çayırılığa ulaşabilirdi."

Yine başımı sallıyorum.

"Tüm bu seçenekler, Tim'in bilinen yan yollarda kaldığını varsayıyor. Ormanda kaybolan bir adam için en güvenli yol. Ama..." Martin kelimeyi uzatır.

"Onu hiç bulamadınız."

"Bu da beni düşündürdü. Ya bir karar vermişse? Ya bir şey onu daha kolay görünen rotayı terk edip kendi başına yola çıkmaya ikna etmişse? Şuradaki bölüme bak." Martin parmağını harita üzerinde gezdirir. "Tim gece boyunca aceleyle ilerlerken ilk dönüşü kaçırdıysa, güneye değil kuzeye doğru yürümeye devam etmiş olur. Sonunda, bu yoğun ağaçlık vadinin dibinde yürüyüş yaparken bulur kendini. Nemeth ve ben geçen yıl bunu yaptık. Zorlu bir yol. Dar, yoğun ağaçlık, gerçekten zorlu. Tim kendini bitkin, yönünü kaybetmiş ve umutsuz bir durumda bulmuş olmalı. Bu da bizi buraya getiriyor. Ağaçların arasında bir açıklık var. Formda, girişimci bir genç adam, daha yüksek bir yere ulaşmak için patikadan sapıp vadinin kenarından doğrudan yukarı çıkmak isteyebilir. Belki de tepeye çıktığında cep telefonu sinyali alabileceğini veya daha iyi bir görüş açısı elde edebileceğini düşünmüştür. Tabii ki, bu olmadı."

"Nemeth, bu ormanda cep telefonlarının işe yaramadığını söylüyor."

"Uydu telefonları bile işe yaramıyor. Ama denediği için onu suçlayamayız. Şimdi" — Martin haritaya geri döner.

—“Tim patikadan çıkmış, bir vadinin tepesini geçiyor. Kuzey rotasına devam etseydi, o yol onu bu kanyona getirecekti. Bu yolculuk neredeyse bütün gününü alacaktı, ama vardığında düz bir arazi, büyük bir su kütlesi ve doğal barınak fırsatları görecekti. Barınak, su ve yiyecek.” Martin parmaklarıyla maddeleri sayıyor. “Tim akıllıydı.

bu kanyonun hayatta kalmak için en iyi şansı olduğunu hemen fark etti."

"Onun buraya sığındığını umuyorsun." Tereddüt ediyorum, birden emin olamıyorum. Martin, oğlunun hala hayatta olabileceğini mi düşünüyor? Beş yıl boyunca tek başına hayatta kalmış olabileceğini mi?

"Kış atlatamazdı," diyor Martin, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Böyle bir donanımı yoktu. Bu kadar yüksek dağlar ve bu kadar engebeli bir arazi için."

Başımı sallarım, bu konuyu açtığım için suçluluk duyarım. Martin dikleşir, haritasını katlar.

"Uzun zamandır arıyoruz," diye mırıldanır. "Önümüzdeki hafta sihirli bir şekilde bir fark yaratabilir mi... Patrice'in hatırı için, umarım öyle olur."

Marty çadırına geri dönerken, geri kalanımız ısınmak için kamp ateşinin etrafında toplanmaya devam ederiz.

Kimse konuşmuyor. Yorgun bedenlerimiz, tok midelerimizle, tek tek komaya giriyoruz. Kütükten yere iniyorum, burada yorgun bacaklarımı uzatıp arkama yaslanarak gece gökyüzünü seyredebilirim. Muhtemelen dörtte üçü dolu olan ay, şişman bir kabak gibi parlıyor. Ve yıldızlar. Sayısız yıldızlar, sonsuza dek uzanıyor. Büyük şehirlerde geçirdiğim son bir buçuk yılın ardından, yıldızların nasıl görüldüğünü neredeyse unutmuştum.

Aynı yıldızlar, Lani Whitehorse'un cesedini bir gölün dibinde bulduğum kabile topraklarının üzerinde de yayılıyordu. Küçük Johnny'yi paslı bir hurda arabanın bagajında bulduğum çiftliğin üzerinde. İlk kayıp kişiyi bulduğum uyuşturucu evinin üzerinde, erkek arkadaşı onu bırakmak yerine kafasını uçuran üzgün genç bir kadın.

Timothy O'Day beş yıl önce buraya kadar gelmiş miydi acaba? Bu cennet köşesine rastladığı için minnettar mıydı, sonunda şansının döndüğünü mü düşünüyordu? Her gece bu gökyüzüne bakıp, onu bekleyen müstakbel eşini mi düşünüyordu?

ve ıldırımış olmaları gereken ailesini mi dūřünürdü? Bu uzak ışıık noktalarına gizli umutlarını ve saklı korkularını fısıldar, onları, teselli arayan yalnız bir insan olarak kendisini hatırlamaları için güvenir miydi?

Sonunda, herkes tek tek ormana gizlice girip çadırlarına çekildi.

Luciana kalktığıında ben de kalkarım, Daisy yavaşça ayağı kalkar. Onları kamp alanının bizim köşesine kadar takip ederim. Uzun kollu gömleğim yeterince rahat olduğı için giyinmeye zahmet etmem. Ödünç aldığım tek kişilik adıma tırmanırım, çadır rahat bir oda büyüklüğündedir. Sonra uyku tulumuma girerim, gümüş rengi astarı vücudumun ısısını bana geri yansıtır, ta ki ben kendi küçük konveksiyon fırınım olana kadar.

Hala ateşin etrafında oturan üniversite arkadaşlarıımın düşük sesli mırıldanmalarını duyuyorum. Uzak sesler ağaçlarda yankılanırken, kurbağalar göle yakın bir yerde şarkı söylüyor, bir orman ninnisi...

—

Panik ve şaşkınlık içinde birden uyanıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Sonra ikinci kez duyuyorum. Dışarıda bir yerlerde birisi çığlık atıyor.

BÖLÜM 13

Çadırımın fermuarını açmaya çalışıyorum, sonunda dışarı çıkıyorum ve bir anda birkaç şeyi fark ediyorum. Ateş kızıl közlere dönüşmüş ve kamp kaos içinde. İnsanlar barınaklarından çıkıyor, çılgınca dönüp duruyor, hepimizin duyduğu ama göremediğimiz tehdidi tanımlamaya çalışıyor.

Sonra, yine o çığlık. Kesinlikle insan, kesinlikle erkek.

Yanımda, Luciana ortaya çıkmış, gergin Daisy'yi yakasından tutuyor. Kadının yüzü solgun, Daisy açıkça sıkıntılı.

Nemeth, elinde tüfeğiyle ileri adım atıyor. "Herkes burada kalsın."

Ama bizim grup, ki aslında bir grup sayılmaz, çoktan dağılmış durumda. Bob ağaçların arasına kayboluyor; üniversiteden arkadaşlar el fenerlerini kapıp diğer ağaçların arasına koşuyorlar. Bir elimle botlarımı giyerken, diğer elimle bir ışık kaynağı arıyorum. Kafa lambasını buluyorum. Yeterli.

"Dikkatli olun," diyor Luciana uyarı olarak. Daisy'yi çadırına geri sokmak için boğuşuyor, ikisini de çadırın içine sokmaya hazırlanıyor. Karanlık çöktükten sonra köpeğinin ağaçların arasında koşmasını istememesini anlayabiliyorum. Ben de bunu yapmamalıyım

. Silahım, uzmanlığım ya da herhangi bir eğitimim yok.

Ama ben hiçbir zaman boş boş oturan biri olmadım. Çılgınca, aptalca ve dürtüsel olsa bile, *özellikle* çılgınca, aptalca ve dürtüselse, muhtemelen yapacağım. Dürtüyle savaşarak zaman kaybetmenin anlamı yok.

Kanyonlarda sesler kafa karıştırıcıdır. Son çığlığın, grubumuzun çoğunun gittiği çam ağaçlarının olduğu yönden geldiğini sandım. Ama sonra arkamdan başka bir ses duydum. Çığlık değildi. Belirgin bir patlama sesi. Bir ağaç dalının kırılması gibi. Ya da bir insan kemiği.

Kampın diğer tarafındaki geniş bilinmeyene doğru rotamı düzeltiyorum, baş lambamın ışığı çılgınca sallanırken, ben de çılgınca sağa sola bakıyorum. Hemen ardından, keşke el feneri getirseydim diyorum. Baş lambamın ışığı, manzarayı kafa karıştırıcı bir karışım haline getiriyor: burada çayır otlarının tepeleri, orada bir ağaç gövdesi parçası, şurada tek bir kaya parçası. Bu arada, ayaklarımın önündeki görünmeyen her şeye takılıyorum.

İleri doğru ilerlerken kulaklarımı dikiyorum.

Nefes alıyorum. Ağır, derin. O yöne dönüyorum. Sağımdan, gölün yakınından geliyor. O yöne doğru tökezleyerek ilerliyorum, sol bacağımla bir ağaç kütüğünün kenarına takılıp, bacağımın ön kısmını vuruyorum ve neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Kurutulmuş çayır otlarının altın rengi parıltısı arasında daha koyu bir gölge mi var? Yavaşlıyorum, artık daha az emin adımlarla ilerliyorum. İnsan mı, hayvan mı? Her iki durumda da ne yapmam gerekiyor?

Acil durum düdüğünü veya ayı spreyi almalıydım. Nemeth haklı: Keskin zekâm vahşi doğada pek işime yaramayacak.

Sessizce ilerlemek için elimden geleni yapıyorum. Parlak farımın her hareketimi ortaya çıkardığını düşünürsek, belki de bu aptalca bir önlemdir.

her hareketimi ilan ediyor.

Şekil çömelmiş durumda. Çömelmiş bir insan mı? Dört ayak üzerinde bir ayı mı? Bir bebek Sasquatch mı? Şimdi düşük bir inilti duyuyorum. Ardından daha hızlı, panik içinde nefes alıp verme sesi geliyor. Sıkıntıda olan bir yaratığın sesleri.

Kalan mesafeyi kapatıyorum, ışığım sonunda şekli tam olarak yakalıyor, mavi flanel gömlek ve dağınık kahverengi saçları aydınlatıyor.

"Scott?" diye sesleniyorum.

Dönüyor. Elini uzatıp ışığımı engelliyor. O anda kanı görüyorum.

Onu kolundan tutup kamp alanına geri götürüyorum. Yürüyebiliyor ama tutarsızca konuşuyor. Onu rahat bırakıyorum, adımlarımıza odaklanmam gerekiyor. Kolu sağlam ve sıcak. Onu kullanarak kendimi o ana sabitliyorum ve yavaş yavaş karanlıkta ilerliyoruz.

Vardığımızda, onu ateşin yanındaki kütüklerden birine oturtuyorum. Etrafımızdaki orman gürültü, çarpma sesleri, bağırışlar ve küfürlerle dolu. Arkadaşlarım hala arama yapıyorlar.

Scott'a bir teneke kaynamış içme suyu veriyorum, sonra Josh'un çantasından düdüğü alıp üç kez hızlıca üflüyorum.

Luciana hemen ortaya çıktı.

"Scott'tı," diyorum ona. "Onu kamp ateşinin yanına getirdim, ama yaralı."

Çadırına girip, elinde ilk yardım çantasıyla geri döner, Daisy de peşinden gelir. Etrafımızda, herkes acil durum sinyaline yanıt verip kampa geri koşarken, gece daha da gürültülü hale gelir.

Nemeth ilk gelen olur. Baş lambası yanıyor, bu yüzden ona doğrudan bakmak zor, ama iki elinde tuttuğu tüfeği ve savaş pozisyonundaki ayaklarını seçebiliyorum.

"Scott," diye bağıriyorum. "Kamp ateşinin yanında. Luciana ona bakıyor.

Tanrı aşkına, şunu kapat!"

Nemeth geç de olsa baş lambasını kapatır ve parlayan kırmızı közlere doğru döner. Diğerleri ağaçların arasından akın akın çıkarlar. Miggy, Neil ve hemen ardından Martin. Bob'dan hala iz yok, ancak boyutu ve hızı göz önüne alındığında, muhtemelen en uzağı gitmiştir.

Herkes nefes nefese ve çeşitli derecelerde kargaşa içindedir. Nemeth bir kez daha kontrolü ele alır.

"Ateş," diye emreder.

Miggy hemen harekete geçer ve ateşi büyütür. "Su."

Ben de harekete geçip tencereyi yeniden dolduruyorum. "Işık."

Neil itaatkar bir şekilde el fenerini kaldırır, sonra Scott'ın vücuduna doğru tutar ve diğer adamın kanlı yüzünü, yırtık gömleğini aydınlatır.

"Onu gördüm," diye Scott hemen gevezelik etmeye başlar. "Onu gördüm." "Kimi?" Martin, ileri doğru adım atar.

"Tim. Yemin ederim! Ormanın kenarında. Oradaydı, yeşil ceketini giymişti. Onu açıkça görebiliyordum."

Ateşin ışığında Martin'in yüzünün kapandığını gördüm.

"Yanılmışsın," dedi kısaca. "Tim öldü."

Onun bu sözleri daha önce söylediğini duymamıştım. Bu sözlerin ona neye mal olduğunu tam olarak bilmiyorum. Martin duygularını paylaşan biri değildir. Yine de, çenesinin duruşunda, omuzlarının sert çizgisinde bir şey var. Onun dünyasında, bu tek cümle korkunç bir sınır çizgisi olduğunu hissediyorum. Hayatında olan tüm iyi şeyler geçmişte kaldı. şimdi, sadece sonrası var.

Hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

"Onu gördüm!" Scott ısrar ediyor. "Nasıl?" Nemeth soruyor.

"Tuvalete gitmem gerekti. Çadırımdan çıktığım anda onu gördüm, tam önümde. Bizi izliyordu."

"Onu nasıl gördün?"

"Ne demek istiyorsun? Orada duruyordu. Gayet açık bir şekilde. Sana söylüyorum."

"El fenerinin ışığında mı?" Nemeth ısrarla sorar.

"Benim... Benim... " Scott başını eğdi, ilk kez elinde fener ya da baş lambası olmadığını fark etti. Aslında, hiçbir ışık kaynağı yoktu.

Luciana ıslak bir bandana ile yüzünü siler. Yanakları ve alnı çizik ve yırtıklarla doludur. Birinin gece karanlığında ormana körü körüne koşarak girip yol boyunca her ağaç dalına çarparsa olacağı gibi.

"Gömleğin," diye mırıldanır.

Scott tişörtünü başından çıkarırken keskin bir şekilde tıslar. Göğsünde iki uzun, derin çizik vardır. Luciana ilkinin parmaklarıyla okşayarak kenarlarını hisseder ve Scott yüzünü buruşturur.

Miggy keskin bir bakışla başka yere bakar. O kadar dehşete kapılmış mı, yoksa suçluluk mu duyuyor acaba?

"Rüya görüyordun dostum," diye fısıldadı Neil. "Tuvalete kalkmışsın ve görmek istediğin şeyi görmüşsün. Hepimizin görmek istediği şeyi."

Scott arkadaşına bakar, öfkesinin bir kısmını kaybeder. "Ama yemin ederim..."

"Işığın yoktu. O kadar uzakta duran adamı nasıl görebildin?" Neil, gecenin çevredeki manzarayı mürekkep duvarına dönüştürdüğü kampın kenarlarını işaret eder.

"O kadar gerçekçiydi ki," der Scott sonunda.

Su, tencerede kaynamaya başladı. Luciana, suyun soğumasını bekledi, sonra bandanayı suya batırdı ve

yaralarını silmeye devam eder. Scott'ın hakkını vermek gerekirse, Luciana göğsündeki yaralardan kir ve kalıntıları temizlemeye başladığında hiç irkilmez.

Ben konuşuyorum. "Uykuda yürüme geçmişin var mı?"

Bana bakıyor. "Bazen."

"Stres altında daha mı kötü oluyor? Tanımadığın yerlerde?" "Evet."

"Beş yıl önce olan da bu muydu?"

"Belki. Çocukluğumdan beri ara sıra bu tür olaylar yaşıyorum. O gece... Gerçekten o kadar sarhoş muydum, yoksa uyurgezer miydim? Belki de bu yüzden kimsenin sesini duymadım. Ama son zamanlarda... durum daha da kötüleşti."

"Tim'in ortadan kaybolmasından sonra mı?"

Scott bana bakmıyor. "Evlendikten sonra."

"Suçluluk duygusu," diyor Neil, sesinde bir keskinlik var.

Scott cevap vermez. O tek kamp gezisinden dolayı hep birlikte suçluluk duyuyorlar, ama şimdi arkadaşlara bakınca, Scott'ın ekstra bir yük taşıdığı açık. Eğer o kaybolmasaydı, Tim yardım istemeye gitmeseydi...

Scott en iyi arkadaşının eski nişanlısıyla evlenmemiş olsaydı? O zamanki ve şimdiki davranışları onu daha da yalnızlaştırdı. Miggy haklıydı. Artık kardeşler gibi değiller. Yaralı insanlar gibiler, acı içinde çırpınırken daha da fazla zarar veriyorlar.

"Neden çığlık attın?" diye soruyorum. "Çığlık mı? Çığlık atmadım."

"Belki göğsünü yırttığın zaman," diyor Luciana yatıştırıcı bir sesle. "Bu, bir iki çığlık atmaya değer bir şey gibi görünüyor."

"Bağırdığımı hatırlamıyorum," diyor Scott belirsiz bir şekilde.

Başka bir sorum daha var: "Eğer vizyonunu kovalamaya başladın... ormana... nasıl oldu da kampın diğer tarafında, arkamızda buldun kendini?"

"Hiçbir fikrim yok. Tim'i gördüm. Tim'i *gördüğümü* hatırlıyorum. Sonra... Sonra ne oldu, emin değilim. Belki de sadece bir kabustu."

Yeni bir ses duyulur. Hepimiz irkiliriz, sinirlerimiz gerilir. Nemeth hemen tüfeği omzuna alır.

Bob kampa ağır adımlarla girer. Botları giymiş ama bağcıkları çözülmüş ve açık gömleği, yüzündeki kadar tüylü kırmızı saçlarla kaplı gövdesini ortaya çıkarmaktadır. Alnında bir kan izi vardır, ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor, çünkü el fenerini kapatıp "Yiyeceklerimize ne oldu?" diye sorar.

—

LUCIANA, MIGGY ve Neil, Scott'ın yaralarını tedavi etmek için onunla kalırlar. Luciana, dikiş atmaya gerek olmadığını söyler. Ama kesiklerin yapıştırılmadan önce iyice dezenfekte edilmesi gerektiği kesindir.

Herkesin sağlık hizmetleri için karşılayabileceği tek şey süper yapıştırıcı olan topluluklarda kaldım. Hala birinin göğsünün bir tüp yapıştırıcıyla kapatılmasını izlemek istediğimden emin değilim. Bu yüzden Nemeth, Martin ve Bob'u takip ederek kamptan uzaklaşıyorum.

Nemeth'in yiyeceklerimizi ve çöplerimizi koku geçirmez çöp torbalarına koyduğu yere gidiyorum. Üç siyah torbanın ikisi artık içi boş piñatalardan ibaret, içleri orman zeminine dağılmış durumda.

Nemeth, çömelip yeri ve sonra da etrafa saçılmış MRE'leri incelerken tüfeğini hazır tutuyor. Baş lambamı yakıp çevreyi aydınlatmak için elimden geleni yapıyorum.

Torbalar, yerden yaklaşık 2,5 metre yüksekliğe iplerle asılmıştı. İp hala sağlam ve sabitleme noktasına bağlı. Sadece yiyecek torbaları parçalanmış, plastik şeritler halinde kesilmiş gibi görünüyor.

"Ayılara karşı dayanıklı olduklarını sanıyordum," diyorum.

Nemeth bana bakıyor ama cevap vermiyor. Hasarın merkezine doğru ördek yürüyüşüyle yaklaşıyor.

"Hiçbir şey yüzde yüz ayı geçirmez değildir," diyor Bob sonunda.

"Neden her şeyi asıyorsunuz? Ayılar tırmanmaz mı?"

"Uzaklaştırmaya çalıştığımız tek vahşi hayvan ayılar değil."

Yine sekiz fit yüksekliğe bakıyorum. "Bu çok büyük bir ayı."

Bob, pek etkilenmemiş gibi omuz silkiyor. Belki Bigfoot'a kıyasla sekiz fit o kadar da büyük görünmüyor. Ya da kendi devasa bedenine kıyasla. Şahsen, plastik düdüğe güvenme politikamı yeniden gözden geçiriyorum.

Bob ipi çözerek hayatta kalan çuvalı indirip içine bakıyor. "Köpek maması," diyor. "En azından Daisy'nin akşam yemeği var."

"Elimizden geldiğince toplayalım," diyor Martin, fırlatılmış erzakları göstererek. "Envanterini çıkarın."

"Çadırımda fazladan çantalar var." Nemeth Bob'a bakar. "Birkaç tane al."

Bob yola çıkar. Ben kalırım ve baş lambamı tüm yüzeyleri tarayarak gezdiririm. Üç dört tur attıktan sonra sonunda farkına varırım. Görmediğim şey. Nemeth'in muhtemelen çoktan fark ettiği şey.

"Pati izi yok." Emin olmak için botumun burnuyla toprağa vuruyorum. Zemin sert ve kuru, ama çabalarım yine de sonuç veriyor. Toprakta bir çukur, sorun yok.

Bu çok kafa karıştırıcı. Bunu yapan hayvan her neyse, arkasında kanıt bırakmış olmalı. Ama ben ne yerde izler ne de çam ağacında taze çizikler görüyorum.

Nemeth ve Martin birbirlerine bakışlar atıyorlar.

Bob, elinde yeni çantalarla geri döner. Kalan yemek kitlerini tek tek toplarız. Bunun başlangıçta sahip olduğumuzdan çok daha az olduğunu bilmek için tam sayıya ihtiyacım yok. Sekiz kişi,

günde iki MRE... Bu bir haftalık yiyecek miktarı değil. En iyi ihtimalle, birkaç gün yetecek kadar var.

"Pati izi yok," diye Bob'a fısıldıyorum, yan yana yerde sürünürken. "Ne iz bırakmıyor?"

"Hafif bir şey. Ya da" — ağaçların tepesine bakarak — "uçan bir şey."

"Ve düzinelerce yemek setini taşımak için kendi market poşetini getiren bir şey mi?"

Cevabı yok, ama ben bu konuda endişeliysem de, onun ifadesi çok daha... düşünceli.

Son birkaç MRE'yi alıp ayağa kalkıyoruz. Martin ve Nemeth alçak sesle konuşarak birbirlerine sokulmuşlar. Şimdi ayrılıyorlar ve biz yaklaşıncaya sessizleşiyorlar.

"Diğerlerine bir şey söylemezseniz çok seviniriz," diyor Martin.

"Yani, şimdi yiyeceklerimizin yarısı eksik ve görevimizi iptal etmemiz mi gerekiyor?" diye karşılık veriyorum.

"Uzun bir geceydi. Endişelenmenize gerek yok."

"Daha fazla paniğe." Sessiz kalmamın söylenmesinden hiç hoşlanmam. "Önce Scott, şimdi de bu. Bu *daha fazla* paniğe neden olur."

"Sabah durumu değerlendirebiliriz." Martin'in sesi yatıştırıcı olmaya devam ediyor, ancak Nemeth'in pek ikna olmuş gibi görünmediğini fark ediyorum. "Sabah her şey daha iyi görünür."

"Bu ne, acil durum yönetimi için hazırlanan bir rehber mi?" Bob elini omzuma koyarken ben de hızlanıyorum.

"Şu anda alınabilecek hiçbir önlem yok," diyor sakın bir sesle. "En güvenli seçenek kampta kalmak. Sabah yeniden toplanın."

Kaşlarımı çatıyorum. O temelde Martin'e katılıyor, yani prensip olarak itiraz etmek istiyorum. Ancak onun ifade ettiği şekilde, karar daha mantıklı geliyor. Scott ve derisi yüzülmüş yiyecek çantalarımızın

, dağlar karanlık çöktükten sonra dolaşılacak yerler değil.

"Peki," diyorum. "Ama bir ekip toplantısı yapmamız gerekiyor." "Sabah ilk iş," diyor Martin.

Sonra o, Nemeth ve Bob birbirlerine bakışırılar. Histerik kadını sakinleştirmek iyi iş miydi?

Bu hoşuma gitmedi. Kamp ateşinin davetkar ışığına geri dönerken, kendimi neye bulaştırdığımı daha da merak ediyorum.

BÖLÜM 14

Sabah çok parlak ve çok erken gelir. Sesler beni zorla uyanmaya zorlar. Bu çekime direnirim, hayatım boyunca gecenin yarısını uyanık geçirmek ve sabahın yarısını uyuyarak geçirmek, erken saatlerde uyanmayı özellikle zor hale getirir.

Bir havlama, ardından iki ya da üç havlama daha. Otururum, karışık saçlarımı eliyle tararım, sonra alnımı ovuştururum. Başım zonkluyor, ağzımda kül tadı var. Ağır içki içtiğim günlerden beri bu kadar kötü hissetmemiştim ve kendimi acımı dindirmek için otomatik olarak bir şişe votkaya uzanırken buluyorum. Kas hafızası çok kötüdür.

Çadırımın önüne sürünerek gidiyorum, fermuarı açıyorum ve bulanık gözlerle dış dünyaya bakıyorum. Güneş doğmuş, gökyüzü mavi, kuşlar cıvıldıyor.

Siktir et. Altı gün daha uyumak istiyorum. Ve Advil. Birkaç tablet reçetesiz ağrı kesici için ruhumu satardım. Bu sabah vücudumun ağrıyacağını biliyordum, ama bu...

Daisy ortaya çıkıyor, kuyruğunu sallıyor ve yine havlıyor. "Sabah insanı olduğunu tahmin etmiştim," diye ona söyleniyorum.

Kuyruğunu tekrar salladı, sonra yüzümüz aynı seviyede olduğu için yanağımı yaladı. Sanırım nefesinin kokusu benimkinden daha iyi.

Sonra başka bir koku burnuma çarptı, zengin ve baştan çıkarıcı. Beni çadırdan çıkarıp ayağa kaldırdı. Kahve. Tanrıya şükür, sıcak kahve. Sonunda başarabilirim.

Uyanık kalan son kişi benmişim gibi görünüyor, ama acı çeken tek kişi ben değilim. Scott, Neil ve Miggy en uzun kütüğün üzerine oturmuş, buharlı kahveyle dolu paslanmaz çelik termosları ellerinde tutarak, dans eden ateşe boş boş bakıyorlar. Saçları dağınık, giysileri buruşuk, omuzları çökmüş. Scott dün geceki yırtık gömleğini değiştirmiş ama eşofmanının üzerinde hala kan lekeleri var. Kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

Nemeth ateşi yakıyor. Yaklaştığımda, bana bir kutu hazır kahve ve ardından bir kutu hazır yulaf ezmesi ikram ediyor. Kahveyle başlıyorum, paslanmaz çelik su şişeme kaşıkla kahveyi koyup kaynar su ekliyorum. Kampta yemek pişirme işine ve tek fincan, tek çatal-kaşıkla yemek yeme yaklaşımına alışmaya başladığımı düşünüyorum.

Martin çadırının önünde uğraşüyor. Düzenliyormuş gibi görünüyor, ama tam olarak neyi düzeltmeye çalıştığı benim için bir sır olarak kalıyor. Sanırım çoğunlukla kendini oyalıyor, duygularını yoğun işlerle meşgul ediyor. Bu tekniği tanıyorum.

Bu korkunç saatte bile inanılmaz derecede güzel olan Luciana'nın yanına oturuyorum. Parlak kahverengi ten, parlak siyah saçlar, kalın kirpikli gözler.

Sanki aklımı okumuş gibi: "Güzel olduğum için benden nefret etme," diyor mükemmel bir ses tonuyla ve bana şeytani bir gülümseme atıyor. Gülmek zorunda kalıyorum, ama bu gülümseme çabucak bir yüz buruşturmaya dönüşüyor.

Bob karşımızda yere oturur. Sabah selamı olarak fincanını kaldırır. Ben de aynı hareketi yaparım, sonra kaynar sıcak kahveden ilk acı yudumu alırım ve dilimi yakarım. Acıtır, ama acıyı tadını çıkarırım.

Luciana elini bana uzatır. Elindeki iki beyaz tableti fark etmem biraz zaman alır. "İbuprofen mi?"

"İkisi için yüz mü, yoksa tablet başına yüz mü istiyorsun?"

"Senin ilk çocuğunu alacağım."

"Anlaştık."

Hapları daha fazla sıcak kahveyle yutuyorum, boğazımın içini yakıyor. Hala umursamıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Düşünmemek en iyisi."

"Katılıyorum. Daisy ve ben dışarı çıkıp dolaşıyoruz, ama bütün gün zorlu bir yürüyüş, yine de bütün gün zorlu bir yürüyüş. Felaket kurtarma çalışmalarından kesinlikle farklı bir deneyim."

Daisy bizi Bob için terk etti, kızıl saçlı devin etrafında koklayarak dolaştı, sonra oturup ona açık bir beklentiyle bakmaya başladı.

"Köpekler yulaf ezmesini sevmez," diyor Bob, kahvaltılık fincanını göğsüne daha sıkı sıkı tutarak.

Daisy'nin ifadesi buna katılmıyor.

"İyice iyileşti," diyorum, sarı renkli Labrador melezi köpeği işaret ederek.

"Daisy her zaman toparlanır. Adı da buradan geliyor. O köpeği durdurabilecek hiçbir şey görmedim."

Daisy yine Bob'a kuyruğunu salladı. Bob inatla birkaç kaşık yulaf ezmesini ağzına attı.

Bob, Martin ve Nemeth, kaybolan yiyeceklerimizi gruba haber vermişler mi acaba? Herkesin uykulu hallerine bakılırsa, sanmıyorum. Yaklaşan felakete uyanmış insanlar için ortam çok sakın.

Scott dalgın dalgın göğsünü ovuşturuyor. "Nasılsın?" diye sesleniyorum ona.

"Yaşayacağım." Sesi alçak. Bu sabah mutlu görünmüyor, ama Miggy ve Neil de öyle. Acaba üçü

dün gece tekrar uykuya dalabilmişler mi acaba? Yoksa beş yıl önceki o geceyi düşünerek uyanık mı kaldılar? Scott'ın da kaybolduğu gece. Ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Görevlerinin yarıda kesildiğini öğrenince rahatlayacaklar mı? Yoksa bu aşamada, Tim'in cesedini bulup hayatlarına devam edebilmek için çalışmaya devam etmek mi isteyecekler? Miggy'nin ne diyeceğini biliyorum. Neil'in ne diyeceğini bilmiyorum. Scott ise... Tim'in kalıntılarına rastlarsak ve Scott en sonunda en iyi arkadaşının güneşte solmuş kemiklerini görürse...

Bundan sonra, Tim'in eski nişanlısıyla yeni hayatına nasıl devam edecek?

Scott yine göğsünü ovuşturdu, parıldayan ateşe bakarak.

Kahvemi bitirip, kahvaltılıkların olduğu yere topallayarak giderim. Ekstra enerji için badem ve esmer şeker eklediğim hazır yulaf ezmesi. Bu düzeyde fiziksel eforun bir iyi yanı var, o da tüm yiyeceklerin tadı harika oluyor. Zaten ikinci ve üçüncü porsiyon istiyorum, ama dün geceki olaylar nedeniyle bu mümkün değil.

Hâlâ bizden kaçınan Martin'e bir bakış attım, sonra Nemeth'e sertçe baktım. O da ipucunu anladı, boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

"Bir gelişme var," diyor. Herkes tek tek ona bakıyor. Karşı tarafta Martin sonunda uğraşmayı bırakıyor. "Dün gece bir hayvan yiyeceklerimize girmiş ve iki torbayı parçalamış. Daisy'nin sakladığı yiyecekler sağlam. Geri kalanlarımız birkaç düzine yemek seti kaybettik."

"Ne?" Neil ayağa kalkar. "Bir hayvan yiyeceklerimize mi girdi? Onların hayvanlara karşı dayanıklı torbalar olduğunu sanıyordum."

"Önemli olan, aynı hayvanın kampımıza girmemiş olması..."

"Ayı gibi mi demek istiyorsun?" Miggy de ayağa kalkar.

Nemeth'in çenesi gerilir. "Güvendeyiz. Ayrıca MRE'lerin çoğunu geri alabildik..."

"Çoğu ne kadar?" Neil yine sorar.

İtiraf etmeliyim ki, bu gösteriyi çok seviyorum. "Birkaç düzine..."

"Biz sekiz kişiyiz." Miggy, dün gece benim yaptığım hesaplamayı yapıyor. "Günde en az on altı taneye ihtiyacımız olacak. Yani, elimizde iki günlük erzak var mı diyorsun?"

"Üç. Dikkatli olursak dört."

"Dikkatli mi? Dikkatli ne demek? Dün gece her şeyi *dikkatli* yaptığımızı varsayarsak, Scott'ın göğsünün yarısı yok, sen de yiyeceklerimizin yarısını kaybettin."

Nemeth bu yorumu hiç hoş karşılamadı. Tartışmak için ağzını açtığı anda Martin öne çıktı.

"Kes şunu." Sesinde sert bir ton vardı. Nemeth, Neil ve Miggy sustu, Scott da sonunda ateşten başını kaldırdı.

"Yemek paketlerini saydım. Dört gün yetecek kadar var. Bu, yolculuğumuzu kısaltabilir, ama acil planlarımızı değiştirmez." Martin, Scott'a döner. "Hala yürüyebiliyor musun?"

"Evet, efendim."

"O zaman tartışacak başka bir şey yok. İşinizi bitirin, giyinin. Otuz dakika sonra yola çıkıyoruz."

Martin konuşmasını bitirir. Çadırına geri döner. Birkaç gergin saniye sonra Nemeth de onu takip eder.

"Bu çok ilginçti," diye mırıldanıyor Luciana yanımda. "Hiç bilemezsin," diyorum ona.

Üniversiteden arkadaşları çoktan harekete geçmişler. Martin'e kızgın olabilirler, hatta ondan nefret ediyor olabilirler, ama ona itaat etmek zorunda olduklarını açıkça hissediyorlar.

Yulaf ezmemi bitirip kahvemini son yudumunu içiyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Ayaklarımı botlarıma sokma düşüncesi

botları giyme düşüncesi beni neredeyse çıldırtıyor. Martin dün gece mağaralara iki saatlik bir yürüyüş olduğunu söyledi. Çadırıma zar zor ulaşabildiğim düşünülürse, bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bugün, bu güzel sabaha minnettarım," diye mırıldanıyorum, AA eğitimimden yararlanarak. "Bugün, güneşe, yeni köpek arkadaşım Daisy'ye ve bu harika doğada olma fırsatına minnettarım. Bugün, içki içmediğim için minnettarım."

Bir an duruyorum. Omuzlarımın gevşemesini bekliyorum. Zıplayan beynimin sakinleşmesini bekliyorum.

Sonra dünden kalma hala nemli kıyafetlerimi giyip, havalı bıçağımı kemerime takıyorum ve ormanda başka bir uzun yürüyüşe hazırlanıyorum.

—

LUCIANA, bir günlük gezi için yeterli erzakla bir haftalık keşif gezisi için yeterli erzakla çantamı yeniden düzenlememe yardım ediyor. Su şişelerimi dolduruyorum, atıştırmalıkları yeniden yüklüyorum. Geç de olsa, Josh'un gizli çikolata ve protein barlarını hiç teslim etmediğimi fark ediyorum. Yiyecek çantalarının akıbetini düşününce, atıştırmalıkları kendime sakladığım için minnettarım. Gerçi, çadırımda bir boz ayı ile uyanırsam fikrimi değiştirmek zorunda kalabilirim.

Nemeth ve Martin kamp işlerini bitiriyor. Yiyecekler güvence altına alındı, ateş söndürüldü, çadırların fermuarları kapatıldı. Sonra yola çıkıyoruz.

Dün sabah yaptığımız gibi yola çıkıyoruz, ki bu sadece yirmi dört saat önceydi ama sanki başka bir ömür geçmiş gibi geliyor. Nemeth, tüfeğini omzuna asarak öncü oluyor. Martin hemen arkasında. Sonra diğerleri, her adımda yüzlerini buruşturanlar. Ardından Luciana ve Daisy geliyor, Daisy artık siyah bir görev yeleği giymiş ve mutlu bir şekilde koşuyor. Köpek, işe gittiğini biliyor ve bunun için heyecanlı.

Onların ardından ağır adımlarla ilerliyorum, sırt çantamın çok daha hafif olmasına şükrediyor ve kendime, sertleşmiş ve ağrıyan kaslarımın her an gevşeyeceğini söylüyorum. Bir adım daha. Ve bir adım daha. Ve bir adım daha.

Bob, uzun bacaklarıyla yolu zahmetsizce aşarak süpürgeci rolünü üstlenir. Luciana ile aramıza biraz mesafe koymak için hızımı yavaşlatırım.

"İyi misin?" diye soruyor, biz yavaşlamaya başladığımızda.

"Ne kadar süredir Kuzey Amerika Bigfoot Derneği üyesisin?" diye soruyorum ona.

"On yıldır. Dur, belki on iki yıldır. Uzun zamandır." "Bu bir gönüllü kuruluş değil mi?"

"Seçilmiş bir yönetim kurulumuz var, öyle bir şey. Büyüklüğümüz göz önüne alındığında, çoğu toplantı çevrimiçi olarak yapılıyor. Ancak yerel üyeler genellikle grup yürüyüşleri, hedef bölgenin organize aramaları gibi etkinlikler için bir araya geliyorlar."

"Kayıp yürüyüşçülere yardım mı?"

"Elbette. Çoğumuz ormanda çok zaman geçiriyoruz. Yardımcı olabileceğimiz bir şey varsa..."

"Ücretli pozisyonlar var mı?"

Gülüyor. "Keşke olsaydı. Şu anda sekreterim. İnanın bana, hepsi para için değil, sevgi için."

"O zaman Martin neden sana beş bin dolarlık bir çek yazdı?" Bob'un yüzündeki ifadeyi görebilmek için arkamda yürürken yeterince dönüp bakıyorum. Kızıl altın rengi sakalı ya çok kalın ya da baskı altında çok soğukkanlı, çünkü hiçbir şey belli etmiyor.

"Marty bana para ödemedi. Marty" —Bob bir sonraki cümleyi vurgulamak için duraksıyor—"Kuzey Amerika Bigfoot Derneği'ne bir çek yazdı. Son birkaç yıldır onun araştırmasına sağladığımız tüm yardımlar için bir teşekkür olarak."

"Beş bin dolar çok büyük bir teşekkür." "Bu soruyu Marty'ye sormalısın, bana değil."

Bob'un sesinde şimdi bir gerginlik var. Normalde rahat tavırlarıyla çelişen bir sertlik. Bigfoot avcısı bu konuda hassas. Çek, grubuna minnettarlığını göstermek için bir hediye değilse neden?

Bob'u iyi tanımıyorum. Biz internetten tanışıyoruz, başkalarının bulamadıklarını aramak konusunda sanal silah arkadaşlarıyız. Ama yalancıyı duyduğumda anlarım ve Bob bana yalan söylüyor.

"Bu ormanda gerçekten Sasquatch olduğuna inanıyor musun?" diye soruyorum bir saniye sonra, gölün ucunu geçip mağaralara doğru yol alırken diğer tarafa doğru dönmeye başladığımızda.

"Bu mutlu bir sürpriz olurdu, ama ben Bigfoot'un doğal yaşam alanı olarak Pasifik Kuzeybatı'yı tercih ediyorum."

"Ama sen buradasın, ve sadece Martin ve oğlu yüzünden değil. Diğer kayıp insanlar?" diye düşünüyorum. "Bu dağları ilgi çekici bir bölge yapan haritanızdaki ek veri noktaları?"

"Efsanevi bir canavarı aramak, kaybolan bir yürüyüşçüyü aramak gibidir; sadece kişiyi aramazsınız, kişinin izlerini ararsınız. Uzak vahşi doğa alanlarında olağandışı faaliyetlerin yoğunlaşması, o ormanda daha fazlasının yaşıyor olabileceğine dair en iyi ipucudur."

"Sasquatch'ların insanlar için bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsunuz? Diğer altı kayıp yürüyüşçüye de bu mu oldu?"

"Bence Sasquatch'lar dev iki ayaklı maymunlardan başka bir şey olmasaydı, şimdiye kadar yerel halkı yiyerek görülmüş olurlardı. Ama görülmediler. Bu da, sadece zeki değil, aynı zamanda keşfedilmekten kaçınacak kadar sofistike bir yaratıktan bahsettiğimiz anlamına geliyor." Bob omuz silkiyor. "Beni romantik olarak nitelendirebilirsiniz, ama bu kadar uzun süre bize zarar vermeden yaşadıysalar, bize yardım etme içgüdüsüne sahip olduklarına inanmak isterim."

"O zaman neden kaybolan yürüyüşçüleri takip ediyorlar?"

"Önünüzdeki ormandan devasa, kıllı bir canavar yükseldiğini görerseniz ne yapardınız?"

"Altıma işerdim. Keşke son parça çikolatalı kekimi yeseydim." Onun haklı olduğunu kabul ediyorum. "Hayatım için koşardım."

"Bu, uçurumdan aşağı düşmeye, bir kayaya yüzüstü çarpmaya veya ormanda tamamen kaybolmaya yol açabilir."

"Yani yürüyüşçüler ölüyor, ama Bigfoot'un kötü niyetinden dolayı değil mi?" Şüpheyle kaşlarımı kaldırıyorum.

"Asla bilemezsin."

Yeter artık. Aniden dururum, ikimizi de birden durdururum. "Bigfoot'u bilmiyorum, ama sen bana yalan söylüyorsun Bob. Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Marty'ye yardım etmek için buradayım." "Beş bin dolar için mi?" "Ben..."

"Evet, yalan söyledin. Biri gördü. Çek senin adınaydı. Kabul et."

"Kim?"

Gülümsüyorum. Az önce benim haklı olduğumu kanıtladı.

"Dün gece ne oldu?" diye soruyorum ona, açıkça. "Yiyecek çantaları. Pençelerle parçalanmış gibi görünüyorlardı, ama hangi hayvan iz bırakmaz ki? İzlerini saklayacak kadar zeki tek bir yaratık biliyorum, o da *Homo sapiens* türü."

"Partimizden birinin yaptığını düşünüyorsun. Malzemelerimizi sabote ettiğini. Neden?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden seni sorguluyorum."

"Yiyecek torbalarına dokunmadım. Böyle bir şey yapmam." Bir an için sesi o kadar samimi geliyor ki, ona inanmak istiyorum. Sesi, onun hakkında düşündüğüm Bob gibi geliyor, ki bu bir şaka, çünkü onu sadece kırk sekiz saat önce şahsen tanıdım. Belki Miggy'nin şüpheleri doğrudur ve Bob'un sevimli

dev rutin, gerçek şeytani niyetlerini ortaya çıkarmadan önce geri kalanımızı rahatlatmak için tasarlanmış bir hile. Peki bunlar ne olabilir?

"Dün gece kaçan tek kişi ben değildim," diye devam ediyor Bob. "Son gördüğümde, herkes ormana doğru gidiyordu, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yani yemekler yirmi, otuz dakika boyunca başıboş kaldı. Herhangi birimizin geri dönüp çantalara el atması çok kolay olurdu."

"Luciana geride kaldı. Son gördüğümde, o ve Daisy çadırında sıkıca fermuarlarını kapatmışlardı. Daisy'nin dışarı çıkıp zarar görmesini istemiyordu."

Bob, benim düşündüğüm şeyi söylüyor. "Köpek mamasına hiç dokunulmamış."

"Luciana, yiyecek stokumuzu yok ederek ne kazanacaktı? O da yemek yemesi gerekiyor."

"Benim ne kazanacağım var ki? Benim de yemek yemem gerekiyor. Hatta sizlerden daha fazla." Bob, büyük bedenini utangaç bir şekilde okşadı. Yine o aşırı büyümüş köpek yavrusu havası vardı. Tatlı mavi gözleri, hafifçe yalvaran ifadesi.

Buna inanamıyorum; reddedemiyorum da. Dün çok mu yürüdüm, yoksa dün gece yeterince uyuyamadım mı? Çünkü içgüdülerim beni yanıltıyor. İnsanları hızlıca değerlendirebilme yeteneğim, sahip olduğum az sayıdaki yaşam becerilerinden biridir. Ama şimdi düşüncelerim bulanık, beynim dönüyor.

Şakaklarımı ovuşturuyorum, kafamda makul bir hikaye oluşturmaya çalışıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Dış dünyayla tüm bağlantılarımdan uzaklaşarak vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerliyorum ve bu insanların gerçekte kim olduklarını, gerçek niyetlerinin ne olduğunu hiç bilmiyorum.

Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde kendimi savunmasız hissediyorum.

"Hayatını Bigfoot'u aramakla geçirmek için ne gerektiğini biliyor musun?" Bob aniden konuşmaya başladı.

Ona bakıyorum.

"İnanç. Çok büyük bir inanç gerekir. Dün gece ne olduğunu, Scott'ın nasıl yaralandığını veya yiyecek stokumuzun nasıl yok edildiğini bilmiyorum. Ama sorun ben değilim."

Gülümsüyorum. Ona inanmak istiyorum, en azından geceleri daha rahat uyuyabilmek için. Ama onun kısa konuşmasında en çok dikkatimi çeken şey, Marty'nin ona yazdığı çeki hiç bahsetmemesi. Bu da ödemenin yapıldığına ve Bob'un bunu sakladığına dair bir başka kanıt.

Neden?

Sekiz kişi ormana giriyor. Yas tutan bir baba, bir yürüyüş rehberi, üç üniversite arkadaşı ve üç yarı profesyonel arama ekibi. Görünüşte mantıklı. Öyleyse neden sekizimizin geri dönmeyeceği hissine kapılıyorum?

İleride bir hareketlilik var. Neil ortaya çıkıyor, bir sonraki konuşmak istediğim kişi.

"İkiniz iyi misiniz?" diye seslenir.

"Sırt çantalarımızı düzenliyoruz," diye cevaplar Bob. Bizi ve konuşmamızı örtbas ediyor. Bana bakmıyor; ben de ona bakmıyorum.

"O zaman acele edin. Bir şey bulduk. Dümdüz ileride."

BÖLÜM 15

Grup, ana patikadan yaklaşık yirmi metre uzakta geçici bir kamp alanı keşfetti. Martin ilk fark etti, ama *nasıl* olduğunu bilmiyorum. Basit bir düzenek: elle kesilmiş çam dallarından yapılmış, insan vücudunun sığabileceği kadar büyük bir baraka. Dar girişinden birkaç metre ötede, eski bir kamp ateşinin kömürleşmiş kalıntıları var.

"Ateşi girişe yerleştirmek ısıyı hapseder," diye Martin kimseye özel olarak fısıldadı. "Fazla bir şey gibi görünmeyebilir, ama böyle bir barınak, koşullara bakılmaksızın elli derecenin üzerinde bir sıcaklığı koruyabilir. Bunu ona ben öğrettim. Bir süre, arka bahçede pratik yapar, okul bahçesinde arkadaşlarına öğretirdi. Çocuklar kale inşa etmeyi severler."

Sesinde bir ton var. Hem bugünü hem de geçmişi gören bir adam. Hem gururlu hem de yıkılmış hisseden bir baba.

Alan sekiz kişi için çok küçük, bu yüzden geri kalanımız geride durup Martin'in alanı gezmesine izin veriyoruz.

"Bunu Tim mi yaptı sence?" diye Nemeth'e alçak sesle soruyorum.

Hemen cevap vermez, bakışları çevreyi tarar. "Mümkün," der sonunda. "Beş yıllık olabilir, ama bu yazın başlarında da olabilir." Kaşlarını çatar, barınağa bakar, yine kaşlarını çatar. "Sanmıyorum."

En az bir yıllık olduğunu düşünüyorum. Bundan daha eski mi, bilemiyorum."

"Neden en az bir yıl önce?"

Martin şimdi barakanın etrafında dolaşıyor. Ara sıra durup, yoğun çam iğneleri örtüsüne, toplanan ağaç dallarının kesilmiş uçlarına dokunuyor. Nemeth sahneyi izliyor, ama Martin onu *hissediyor*.

"Birincisi, zemin. Hafif bir çöp tabakası olduğunu fark ettin mi? Bunu yapan kişi tüm alanı bozmuş olmalıydı. Karıştırılmış toprak, ateşin önünde oturan bir kişinin izleri olmalıydı. Ama yok. Görünüşe göre..."

"Hayalet kasaba gibi mi?" diye tamamlıyorum. "Sadece terk edilmiş değil, çok uzun zaman önce terk edilmiş gibi mi?"

"Aynen öyle." Nemeth çömelir ve bu yeni bakış açısından çevremizi inceler. "Ama yine de, beş yıl sonra, barınağın daha fazla kısmının yıkılmış, dalların devrilmiş olmasını beklerdim. Bu, harap bir yapı için oldukça iyi durumda."

"Dağ gurusu tiplerinin toprağı koklayıp, çam kozalağını yaladıktan sonra, buraya kimlerin, ne zaman ve saatte geldiğini, en sevdikleri yiyecekleri ve burçlarını kesin olarak söyleyebileceklerini sanıyordum."

Nemeth bana bakıyor. "Senin Başak burcu olduğunu biliyorum, bu yardımcı olur mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen başımın belasısın. İnatçı, eleştirel, fazla düşünen..."

"Tamam, tamam, tamam, berabere sayalım."

Martin, barakadan ateşin yanına geçmiştir. Yanmış bir odun parçası alır, elinde çevirir.

Luciana ve Daisy'nin kamp alanının etrafında daha geniş bir daire çizerek yürüdüklerini fark ettim — yarı ölü, dağınık çam ağaçlarının ortasında olduğumuzu düşünürsek, ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar.

Bob onların arkasında yürüyor. Neil, Scott ve Miguel kenarda durmuş, en iyi yaptıkları şeyi yapıyorlar, yani hiçbir şey yapmıyorlar.

"Neden patikadan bu kadar uzağa inşa ettiniz?" diye soruyorum.

"Genelde, doğal bir başlangıç noktası ararsın. Mesela, yapının çerçevesini oluşturan birkaç devrilmiş ağaç gibi. Ama patikadan ayrılıp bu kadar uzağa yürümek..." Nemeth arkamıza bakıyor, yürüyüş yolu kibrit çöpü gibi ağaç gövdelerinden oluşan çitin arkasından zar zor görünüyor. Yüzünde endişeli bir ifade var. "Bilmiyorum," diyor sonunda.

Dün yürüyüş yaparken duyduğumuz çığlıkları düşünüyorum. Nemeth'in bir hayvandan geldiğini söylediği çığlıklar, benim bildiğim hiçbir sevimli, dört ayaklı yaratığın sesine benzemiyordu. Burada barınan kişi de bu çığlıkları duymuş ve daha az göze çarpan bir barınak ihtiyacı hissetmiş olabilir mi diye merak ediyorum.

Nemeth ayağa kalkar ve pantolonundaki tozu silkeler. Sonraki yorumunu gruba yöneltir: "Devil's Canyon, ortalama bir yürüyüşçü için erişilmesi zor bir yer olsa da, her mevsimde buradan geçen pek çok insan var. En iyisi, Tim'in ekipmanlarından veya burada kalan kişinin izlerinden bir şeyler bulmaya çalışmak. Aksi takdirde, elimizde sadece en az bir yıl önce burada kamp kurmuş tek bir kişinin kanıtları var."

Martin söz alır. "Bu onun."

Hepimiz ona bakarız.

"Sığınak oluşturan ağaç dalları. Bunlar öylece kesilmemiş. Uçları, bir mühendisten bekleneceği gibi, tam olarak 45 derecelik bir açıyla kesilmiş. Bir de ateş çukurunun etrafına taşların dizilme şekli var. Hepsi boyut ve şekil olarak birbirine benziyor. Buna gerek yok. Fazladan çaba gerektiriyor. Ama Tim, her şeyin tek tip ve göze dengeli görünmesini severdi. Marangozun oğlu, bilirsiniz."

Bilmiyorum, ama Tim hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu tanıma fırsatım olmasını o kadar çok diliyorum. Hayatım hayaletlerle dolu. Hiç tanımadığım ve çoğu durumda asla tanımayacağım insanların görüntüleri ve hikayeleri. Beni rahatsız ediyorlar. Yine de daha fazlasını öğrenmek için geri gelmeye devam ediyorum, benim bile olmayan anıları topluyor ve onları göğsüme sıkıca sarılıyorum. Başkalarının trajedilerini biriktirmek, kendi trajedilerini daha kolay katlanılabilir hale getirir mi?

Hâlâ bunu öğrenmeyi bekliyorum.

"Buradan arayabiliriz." Luciana yumuşak bir sesle konuşuyor. O ve Daisy yirmi metre ötede dikkatle duruyorlar, Luciana elinde küçük bir kese tutuyor. Daha önce iz sürücülerin bunu kullandığını görmüştüm, turuncu tozu havaya üfleyip rüzgârın yönünü belirlemek için nasıl dağıldığını izliyorlardı.

Martin ona uzun uzun bakar. Yine yüzü kapıdır. Yine sadece kendisinin görebildiği şeyler görmektedir.

Üç arkadaşı huzursuzca hareket ediyorlar. Bob sırt çantasını düzeltiyor.

Bekliyoruz.

Martin hala cevap vermiyor.

Artık buradayız ve o an yaklaşıyor, gerçekten devam etmek istiyor mu? Çocuğunun kemiklerine rastlamak mı? Oğluna ne olduğunu bir kez ve sonsuza kadar öğrenmek, bunu asla unutamayacağını fark etmek mi?

Kapanış çok zor, çok zor bir şeydir.

Tek bir titreme, tüm vücudunu sarar.

Martin Luciana'ya döner.

"Evet" der.

—

"ARAMA ÇALIŞMALARI en iyi üç kişilik bir ekip olarak yapılır: köpek, eğitmen ve destek personeli." Luciana grubumuza umutla bakar.

Martin hemen elini kaldırır. "Destek personeli."

Luciana bir an onu düşünür, açıkça değerlendirir.

Sonra aniden: "Hayır."

Martin gözlerini kırıştırır. Birinin ona hayır dediğini ilk kez duyuyorum. Bu açıkça onun işi değil.

"Bir saniye bekle..."

"Destek görevlisinin ne yaptığını biliyor musun?"

Martin kaşlarını çattı. "Hayır."

"Pusula noktaları kullanarak ilerlemeyi planlarsın ve grubun geri kalanıyla iletişim kurarak birbirimizle kesişmememizi veya çabalarımızı tekrarlamamızı sağlarsın. Harita ve pusulaya bakmak mı istersin, yoksa Tim'in izlerini aramaya devam etmek mi?"

Yine o somurtkan ifade. Martin'in cevabını bilmemiz için konuşmasına gerek yok. Luciana yine de cevabı bekliyor. Bu onun uzmanlık alanı ve daha başlangıçta hakimiyetini kuruyor. Alkışlamak istiyorum ama bunun uygunsuz olabileceğinden endişeleniyorum.

"Peki," diyor Martin, sonuna kadar zarif bir şekilde.

Bob konuşuyor. "Pusula kullanmayı iyi bilirim."

Luciana ona başını sallar. "Mükemmel. Sen destek olacaksın. İşte böyle çalışacağız." *Çalışmak* kelimesini duyunca Daisy canlanır. Luciana köpek arkadaşını başını okşayarak onaylar. "Evet, çalış, çalış, çalış," diye mırıldanır. "Çalışmaya hazırlanıyoruz." Daisy heyecandan titriyor.

"Onu heyecanlandırmak önemli. Ne kadar çok ilgilenirse, o kadar iyi iş çıkarır," diyor Luciana bize. "Daisy'nin çok fazla şeye ihtiyacı olduğu söylenemez. Avlanmayı gerçekten seviyor.

"Daisy bizim iz sürücümüz. Bob bizim kayıtçımız. Bu da beni navigatör yapar. Çoğunuzun gerçek hobileri vardır. Ben su yüzeyinden yükselen sisi izlemek gibi şeyler yaparım.

Kanyonun içinden kıvrılarak geçen sisin hareketi, arka bahçedeki barbeküden yükselen duman. Koku da aynı hava akımları tarafından yakalandığı için tam olarak aynı şekilde davranır. Sıcaklık ve açık alanlarla birlikte yükselir. Çitler, dağ sırtları, kalın kayalıklar gibi engellerde birikir. Serin sabahlar rüzgârın estiği bir vadiye başlamak istersiniz. Sıcak öğleden sonraları ise aynı vadinin tepesinde olmak istersiniz." Bir süre durur. "Mevcut koşulları nötr olarak değerlendiriyorum, çok sıcak değil, çok soğuk değil. Yani Daisy'yi rüzgârın estiği yönde başlatacağım" — puffer'ı havaya kaldırır—"sonra topografyayı gözlemleyeceğim. Geri kalanlarınız da bu konuda yardımcı olabilir. Devrilmiş bir ağaç, dik bir yükseklik. Sis birikebileceğini düşündüğünüz yerleri arayın. Bunlar Daisy için harika hedeflerdir ve izi bulma olasılığını artırır.

"Bir sonraki göreviniz: Daisy'nin yoluna çıkmayın. arkamızda yayılmalısınız, futbol sahasındaki süpürücüler gibi, orada ekstra gözler olarak görev yapacaksınız. Daisy insan kalıntılarını takip edecek, yani diğer her şeyi görmezden gelecektir — atılmış bir sırt çantası, bir parça kumaş, bir parça ip vb. Hatta cesedin üç adım uzağında duruyor olsa bile, rüzgar hafifçe esiyorsa, yanından geçip gidecektir. O, koklayabildiği şeylere odaklanacaktır. Bizim odaklanmamız gereken ise görebildiğimiz şeylerdir."

İtaatkar bir şekilde başımızı sallıyoruz.

"İki kişilik üç takım oluşturmaınızı öneririm. Kısmen güvenlik için. Kimsenin yere o kadar dikkatle bakıp yolunu kaybedip uçuşumdan düşmesini istemeyiz. Saçma olduğunu düşünebilirsiniz, ama inanın bana, böyle şeyler olur."

"Olur," diye onaylar Nemeth.

"Daisy, çalışmaya hazır mısın?"

Daisy yine zıplıyor. Çalışmaya çok hazır. Bütün varlığı "*Çalış, çalış, çalış*" diye bağıyor.

"Birazdan Daisy'ye arama emrini vereceğim. Deli olduğumu düşüneceksiniz, ama bu aramızda bir şaka. Hemen ardından Daisy, koku izini bulmak için çaresizce etrafta koşuşturacak. Hazır olun ve yoluna çıkmayın. Sonra onun sakinleştiğini, yaklaşımının daha metodik hale geldiğini göreceksiniz. Standart protokol gereği ona iki saat vereceğiz. O zamana kadar bir şey bulamazsa, muhtemelen devam etmeliyiz." Luciana, Martin'e bakar. "Bu özel yer, sizin uzun vadeli barınak olarak belirlediğiniz mağaralara kıyasla geçici bir yer gibi görünüyor."

Martin başını sallar. Ana planının kabul edilmesi onu yatıştırmış görünüyor.

"Sorusu olan var mı?" diye sorar

Luciana. Başlarımızı sallarız.

"Çiftler oluşturun."

Martin ve Nemeth'in üstün varlıklar oldukları için ortak olacaklarını zaten tahmin ediyorum. Geriye B takımının dört üyesi kalıyor: ben, Neil, Scott ve Miguel. Neil ile konuşmak için bir fırsat arıyordum, bu yüzden otomatik olarak ona döndüm. Ama o ve Miggy çoktan aralarını kapatmışlardı. Ve bunu hiç de ince bir şekilde yapmamışlardı. Scott'tan kesin bir adım uzaklaştılar ve onu yalnız bıraktılar. Yüzünde reddedilmenin acısını gördüm. Sonra kaderini kabul edercesine omuzlarını dikleştirdi.

Son beş yılda bir eş kazandı, ama bunun bedeli ona çok pahalıya mal oldu. Acaba bu bedelin çok yüksek olduğunu düşünüyor mu?

Ona doğru yürüdüm, ortaklığımızı resmen kabul etmek için elimi uzattım ve "Akıllıca bir seçim yaptın dostum. Josh'un gizli şeker stoğu bende" dedim.

Bana minnettar bir gülümseme atarken, Miggy "Şeker zulası mı?" diye bağıyor.

"Daisy'nin izini bulmasına ilk yardım eden, fıstık ezmeli çikolata kazanır."

Nemeth ve Martin gözlerini deviriyorlar — çocuklar! Ama Luciana ve Bob kesinlikle varlar. Daisy'nin Luciana'dan çok ödöl alacağından eminim, bu yüzden insanların sabırsızlıkla bekledikleri bir şey olması uygun görünüyor.

Luciana bir harita çıkarır, kısa bir süre inceler ve sonra elinde pusula ve kulağının arkasına sıkıştırılmış bir kalem olan Bob'a verir. Puffer'ı uzatır. Turuncu bir toz bulutu salar. Hepimiz onun havada süzölmesini, kıvrımlı bir şekilde dolanmasını izleriz ve köpek eğitmeni haklı olduğunu anlarıım: Rüzgârın akışında inanılmaz derecede büyüleyici bir şey var.

Luciana orijinal yürüyüş yoluna yaklaşır. İkinci bir toz püskürtür. Turuncu toz doğrudan ona doğru sürüklenene kadar pozisyonunu hafifçe düzeltir.

"Yön?" diye Bob'a sorar.

"Rüzgar kuzeybatıdan esiyor." "Haritada başlangıç noktamızı belirledik mi?" "X işareti yeri gösteriyor."

"Tamam. Arkamda durun. Dağılın. Kendi konumlarınızı takip ettiğinizden emin olun. Hazır mıyız?"

Martin'in yüzü gerilirken, yanımdaki Scott o kadar titriyor ki, elini tutuyorum. Aramızda mutlu görünen tek kişi Daisy, yüzde yüz eğitmeninin yüzüne odaklanmış, vücudu gergin, kulakları öne doğru.

"Çalışma zamanı," diyor Luciana hevesli köpeğine. Sonra geri kalanımıza: "Ceset aramaları için komut kelimesi zor olabilir. *Ara, bul, bulmak* gibi kelimeler çok genel. *Ceset* veya *ölü kişi* eklemek çok korkunç. Bu yüzden takım arkadaşlarıımdan biri, kızının adet döngüsü için kullandığı şifre kelimesinden esinlenerek biraz farklı bir şey buldu — başka bir eğitim aracı da tamponlar. Şimdi geri kalanlar

Sen iyisin ve çok heyecanlısın, hazır mısın Daisy? Çalışma zamanı. *Fredericka'yı* bul.

Tamamen şaşırmış durumdayız.

Daisy ileri atılır ve bir anda, insan kalıntılarını aramaya başlarız.

BÖLÜM 16

Luciana'nın tahmininde haklı olduğu ortaya çıktı, Daisy her yerde ve her yerde. Kokluyor, koşuyor, biraz daha kokluyor. Scott ve ben, bize doğru koşarken geriye atlamak zorunda kalıyoruz. Sonra Neil ve Miggy'nin yolumuzdan çekilme sırası geliyor. Hepimiz köpeğin enerji ve çabasının patlamasına o kadar odaklanmışız ki, kendi görevlerimizi çabucak unutuyoruz.

"Gözler," diye bağıyor Luciana ve biz geç kalmış bir şekilde harekete geçiyoruz. Luciana henüz hareket etmemiş, sadece köpeğini gözleriyle takip ediyor. Bob elinde haritası ve pusulasıyla, köpek kadar izi bulmaya hevesli görünüyor.

Scott ve ben geri çekiliriz, çılgın köpeklerle aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışırız. "Doğal engeller," diye mırıldanırım. "Koku birikebileceği yerler."

Bu, Scott'ı harekete geçirir ve hep birlikte hareket etmeye başlarız. Neil ve Miggy ana yola geri dönmüşlerdir, bu yüzden biz de diğer yöne doğru ilerleriz, gözlerimiz araziye tarar. Uçup giden bir koku gibi düşünmeye çalışırım. Nereye giderdim? Nerede kalırdım? Ama bu düz arazide, cılız, yarı ölü çam ağaçlarıyla, herhangi bir toplama noktasını belirlemekte zorlanıyorum. Luciana'nın bahsettiği gibi, rastgele renkli noktalar aramaya başlıyorum, örneğin bir kumaş parçası. Çoğunlukla soluk nötr renkler görüyorum. Kırmızımsı kahverengi toprak. Gümüş grisi ağaç gövdeleri. Küçük yeşil

. Buradaki ormanlar zengin, tınlı bir kokuya sahip. Kamp alanımızın buzul ferahlığı değil, daha topraksı bir koku. Daisy'nin, bizimkinden en az on bin kat daha iyi olan zarif burnu için bu koku nasıl algılanıyor acaba?

Scott benden daha da uzaklaşmış. O kadar dikkatle yere bakıyor ki, sırt çantasının askısı kırık bir dala takılıyor ve bir anlığına takılı kalıyor. Yardım etmek için yanına gidiyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum ona.

"Tabii," diyor, ses tonu hiç de iyi olmadığını gösteriyor.

. Diğerleri uzak figürler haline gelmiş, duyduğumuzdan çok gördüğümüz uzak figürler haline gelmişlerdi. Kayışı gevşetip, sessizce yan cebinden su şişesini çıkarıp ona uzattım. Farkında olsun ya da olmasın, terden sıırılsıklam olmuştu.

"Göğsün nasıl?"

"Ölecek değilim." Utangaç bir şekilde göğsünü ovuşturuyor.

"Yüzün kızarmış. İyi olduğundan emin misin?"

Matara kapağını açıyor. Derin bir yudum alıyor. Kapağı kapatıyor. "Hayır."

"Şu anki yaralanma mı, yoksa geçmişteki pişmanlıklar mı?"

Gülümser. "Keşke bilebilseydim."

"Kampa geri dönmen gerekiyorsa, seninle gelirim. Sorun değil."

Kafasını sallar. "Yapamam," der sessizce ve ben anladığımı sanırım.

"Peki, bu işe nasıl yaklaşacağız? Konumumuzu izlemek mi istiyorsun, yoksa insan izleri mi arayacaksın?"

"Haritaya bakmak mı, yoksa arkadaşımın cesedini aramak mı demek istiyorsun?"

"Bu kolay olamaz."

"Hayır." Scott benden uzaklaşır, ıssız ormana bakar. "Marty, Tim'in kalıntılarını bulmaktan başka bir şey istemiyor," diye mırıldanır Scott. "Bunu kafamda yüzlerce kez canlandırmaya çalıştım."

Yüzlerce kez. Nasıl bir şey olabileceğini. Tim'in kıyafetlerini hâlâ giyen mummylanmış bir ceset mi? Kafatası ile üstüne yığılmış bir kemik yığını mı? Tek bir tutam siyah saç mı? Hayal edemiyorum. Sormamda sakınca var mı, kaç tane ölü insan buldun?"

"Çok fazla."

"Korkunç mu?"

"Evet. Ama bir daha aramaya gitmeyecek kadar korkunç değil."

"Ama sen yine bilmiyorsun bilmiyorsun; bu kişisel kişisel"

Onları sevenler için ise...

"Yine de her yıl gelmeye devam ediyorsun." Acı bir kahkaha. "Marty ile tanıştın mı?"

"Miggy de aynı şeyi söyledi."

Scott duraksıyor. Yeni bir spazm yüz hatlarını sarsıyor. Aramaya devam etmedik. Etmeliyiz, ama ben zorlamıyorum. Konuşmak istiyor. Konuşmaya *ihtiyacı* var. Ve ben dinlemek istiyorum.

"Beni suçluyorlar," diye fısıldar.

"Sen kendini suçluyor musun?"

"Evet."

"Neden? Uykuda yürümek uykuda yürümektir. Gece yarısı ormanda kaybolmak istediğin falan yoktu. Ya da Tim'in yardım aramaya çıkıp bir daha geri dönmemesini istediğin falan yoktu."

Scott uzun süre cevap vermiyor, bu da kendi başına bir cevap. Suçluluk mantığı gölgede bırakıyor. Her zaman öyleydi.

Ona biraz daha zaman veriyorum, sonra tekrar yürümeye başlıyorum. "Bana Tim'den bahset," diyorum, düşmüş bir kütüğün üzerinden bakarak, bu alana özgü, hastalıklı ağaçları ve çorak toprağıyla neredeyse hayalet gibi bir hava var. Etrafımızdaki renkleri ve şekilleri ayırt etmeye çalışırken beni gergin tutuyor.

"Tim o adam," diyor Scott sonunda.

Sesi sert. Ben bakarken, o düşünmüş belli ki.

"Gülümseyen, mutlu, partinin neşesi," diye devam ediyor. "İnsanlar onu fark ediyordu, kızlar onunla yatmak istiyor, erkekler onun gibi olmak istiyor. Ona Aziz Timothy derdik. Çünkü o bir odaya girdiğinde gökler açılır ve korolar şarkı söylerdi. Takma adı onu kızdırırdı, ama inkar edemezdi. Karizması vardı. Nerede olduğunu ve nereye gitmek istediğini biliyordu. Ve dostum, yaşamaya olan susuzluğu. Onun gibi yakışıklı ve zeki bir adam tamamen kibirli bir pislik olabilirdi. Ama o dünyayı ele geçirmek istemiyordu; onu deneyimlemek istiyordu. Her şeyini. Bu sınavı geçelim. Bu bira partisini bozalım. Hafta sonu için ormana gidelim. O öncülük etti, biz takip ettik. Bu yolculuğa katılmaktan çok heyecanlıydık."

"Dudeville," diyorum.

Scott güldü. "Miggy mi söyledi? Ne günlerdi ama." Ama sonra gülüşü sönüverdi ve yüzünde farklı, daha acı bir duygu belirdi. Çünkü o günler uzun sürmedi ve bir daha asla geri gelmeyecekti.

"Ailem Connecticut'ta yaşıyor," diyor şimdi. "Kısa tatiller için doğuya kadar gitmek mantıklı gelmiyordu, bu yüzden Tim'le birlikte eve gidiyordum. Onun ailesiyle Şükran Günü'nü kutluyor, üç günlük hafta sonlarını onun evinde geçiriyordum. Patrice ve Martin beni her zaman Tim'in arkadaşımıymışım gibi sıcak karşılardı. Tim ve babası açıkça çok yakındılar, ama Patrice, onların ortak evrenlerinin merkezindeydi. İkisi de ona çok düşküncüydü. Tim ona çiçekler getirir, masaya oturduğunda sandalyesini çekerti. Martin her zaman telaşlıydı, fazladan yemek sunar, en sevdiği süveteri alırdı. Onlar, birbirlerini gerçekten seven ilk aileydiler. Bu beni çok etkiledi ve

Tim'in cazibesini daha da artırıyordu. O mükemmel bir adamdı; elbette mükemmel bir ailesi vardı.

"Anladığım kadarıyla Connecticut'taki ailen farklı mı?"

"Beş yaşındayken annemle babam boşandı. Bir kız kardeşim, iki üvey kız kardeşim ve bir üvey erkek kardeşim var. Evler çok ve çeşitlidir. Tatiller çok ve dağınıktır. Yıllar önce hepsini takip etmeyi bıraktım."

Ağaç gövdesinin yanında bir şey gördüm. Yaklaşırken omzumun üzerinden, "Tebriklerimi iletmeliyim galiba" dedim.

"Düğünüm için mi? Yoksa Latisha ve benim bebek beklediğimiz için mi?" Bir duraklama, sonra: "Kim söyledi?"

"Ne fark eder?" Daha yakından baktığımda, gördüğüm şeyin düşmüş yosun yığını olduğunu anlıyorum. Dikleşiyorum, etrafa bakınıyorum ve şu anda gerçekten yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Sanki ürkütücü bir filmde çıkmış gibi, ormanın ortasında izole ve muhtemelen kaybolmuşuz. Hayır. Hoşuma gitmedi. Diğerlerine geri dönmek umuduyla sağa doğru ilerliyorum.

"Miggy ve Neil sadece kıskanıyorlar." Scott arkamda yürümeye başlar.

"Sen ve Latisha mı?" Bu ilginç.

"Onunla tanışsaydın, anlardın. Latisha'nın bir gülümsemesi var... Bir kez gördüğünde, tek istediğin onu tekrar gülümsetmek, sadece o ışıltıyı hissedebilmek için. Eskiden çocuk kanser koğuşunda gönüllü çalışıyordu. Söylemeye gerek yok, çocukların en sevdiği kişiydi. O kadar cömert biridir. Sıcakkanlı, samimi. Başarılı, zeki ve güzel olduğunu söylemeye gerek yok."

"Ne zamandır ona aşıksın?" "Neil onu eve getirdiğinden beri." "Ama o Tim'i sevdi?"

"Herkes Tim'i sever."

"Ve sen bunu sorun etmedin mi?"

"Bunu kabul ettim. Onlar için mutlu oldum. Gerçekten."

"Peki ya diğlerleri?"

Scott hemen cevap vermez, bu da elbette merakımı uyandırır. "Tim'in bir özelliğı vardı," der sonunda. "İyi biriydi, harika biriydi. Ama aynı zamanda tam bir pislik de olabilirdi."

"Tanrıya şükür. Aziz Timothy olayı beni biraz korkutmuştu."

"Bu da bir bakış açısı. Tim her zaman istediğini elde ederdi. Ama diğler insanların sahip olduğı şeyleri isteme eğilimi vardı."

"Latisha gibi mi?" Scott'ın yüzüne bakıyorum. "O ilk olarak kime aitti?"

Ama o bu tuzağı düşmüyor. "Bu farklı bir hikaye. Son sınıfın sonunda, hepimiz iş bulmak için çaresizdik. OSU'da, başka şirketlerde çalışarak zaman geçirebileceğiniz bir işbirliği programı var. Genellikle, her şey yolunda giderse, bu resmi bir iş teklifine yol açar. Josh ve benim için durum iyi görünüyor. Ama Tim çalıştığı yerleri sevmiyordu, Miggy ise her zamanki gibi kararsızdı. Son kooperatif deneyimini sevdi, orada çalışabileceğini düşünüyor. Ama sonra, yeni ve heyecan verici bir start-up şirketinde mühendislik pozisyonu olduğunu okuyor ve belki de peşinden gitmesi gereken şey budur? Böylece saatler geçiyor. Start-up şirketinden hala haber almadı. Sonunda kararını veriyor ve kooperatif şirketinde çalışmaya karar veriyor.

"hafta sonra, o öğrenir bir arkadaşından o start-up şirketinde bir iş görüşmesi için arandı. İş görüşmesi, onun kooperatif pozisyonunu kabul ettiğı günün ertesi günü geldi. O mesajı hiç almadı. Tim aldı. Ve Tim onun yerine iş görüşmesine gitti.

"Bekle, Tim Miggy'nin yerine iş görüşmesine mi gitti? Miguel'in hayalindeki şirkete mi?"

"Tim işi almadı, şükürler olsun, ama ikisiyle aynı daireyi paylaşmak için iyi bir zaman değildi. Ama Tim'in de kendine özgü bir tarzı vardı. Elbette,

Miggy'ye mülkten bahsetmedi. Ama Miguel zaten başka bir işi kabul etmişti. Yani bir zararı yoktu, değil mi?"

"Miggy ne düşündü?"

"Diğerlerimiz gibi. Aptalca bir hareket. Ama... ama Tim, Tim'dir ve Miguel kararını çoktan vermişti. Belki Miggy fazla sert davranıyor. Belki de bunu unutmali, biraları kabul etmeli ve Tim'le basketbol sahasına çıkmali. Hepimiz anliyoruz, biz de aynı durumdaydik. Kızgın kalmaya çalış. Tim her şeyi mahveden kişiydi, tabii ki kızgın olmaya hakkın var. Ama bir şekilde..." Scott omuz silkiyor. "Ondan nefret etsek bile, yine de onu affettik. Bazen pisliğin tekiydi, ama aynı zamanda her tatilde seni eve götüren ve bir kez bile kendini yabancı hissettirmeyen kişiydi. Böyle bir durumda nasıl kızgın kalabilirsin ki?"

Sesler. Sonunda. Rahat bir nefes alıyorum. Arama konusunda berbat bir iş çıkardık. Rapor edecek yararlı bir şey yok. Yine de, bu konuşmayı aydınlatıcı buldum, gezimizi kendi çapında verimli hale getirdi.

Scott'ın şimdiye kadar bana vermeyi reddettiği cevabı bir kez daha almaya çalışıyorum: "Tim Latisha'yı seviyordu. Sonunda onunla çıkmaya başladı ve nişanlandı. Ama onu ilk gören o değildi. Peki onu kimden çaldı? Senden mi? Josh'tan mı? Neil'den mi?"

"Latisha'ya çok aşkıttım," diye cevapladı Scott dikkatlice. "Aşık olmamaya çalıştım, ama elimde değildi. Ve bildiğin gibi, ben pek de incelikli bir adam değilim. Tim geri çekilip, ilgimi kabul edip, bana bir şans verebilirdi. Ama bu onun tarzı değildi. Onu istediğine karar verdiğinde..."

"Sonucunu biliyorsun. Kırık kalbim için onu suçlamak istedim. Ama bir noktada... Latisha'nın tanıdığım en olağanüstü insan olduğunu düşündüm. O günlerde, Tim'e her baktığında onun da böyle düşündüğünü anlayabiliyordum."

"Sen kabullendin. Hatta Tim onunla evlendiğinde yanında durmaya bile razıydın."

"Onların ilişkisini sabote etmeye hiç çalışmadım. Tim öldükten sonra onunla evlenmeye de niyetim yoktu. Ama Josh, Neil ve Miggy'nin konuşmak istemediği şey bu. Tim ortadan kaybolduktan sonra... eskisi gibi insanlar değildik. Hiçbirimiz. Ve dönüştüğümüz insanlar, Latisha ve benim dönüştüğümüz insanlar... Birbirimize uyduk. Önce, ortak kederimiz ve evet, Tim'le ilgili ortak anılarımız sayesinde. Sonra, birbirimize destek olan arkadaşlar olarak. Ve sonra... Birbirimizi seviyoruz. Birlikte iyiyiz. Şimdi bir aile kuruyoruz. Keşke çocuklar bunu kabul etselerdi, ama etmedilerse, siktir et onları."

"İronik bir şekilde, Tim senin eski nişanlıyla evlenseydi, onlar da bunu kabul ederdi."

Scott sertçe güldü. "Öyle de. En azından Patrice anlıyor."

"Tim'in annesi mi?" Bu beni hazırlıksız yakaladı.

"Patrice on beş yılı aşkın bir süredir kanserle mücadele ediyor. Ölümü düşünmek için çok uzun bir süre. Bu durum onu bu konularda çok daha pratik hale getirdi. Ölüm olur, hayat devam eder. Düğünümüz için bize bir kart göndererek bizi kutladı. Beni uzun zamandır ikinci oğlu olarak gördüğünü, ikimizi de sevdiğini ve bu kadar kötü bir olaydan iyi bir şey çıktığını bilmek kalbini mutlu ettiğini yazdı. Bir gün çocuklarımızla tanışmayı dört gözle bekliyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, bunun olacağından emin değilim. Latisha ve ben en son ziyaret ettiğimizde, Patrice yürüyen bir iskelet gibi görünüyordu. Önce Tim, şimdi de o. Lanet olsun. Onlar da benim ailemdi, biliyorsun. Kahretsin, onları kendi akrabalarımın daha çok seviyorum."

Scott artık konuşamıyor. Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor sonra gözlerini siler. Diğerlerine neredeyse vardık. Durup, kendine gelmesi için ona biraz zaman veririm.

"Her şey çok berbat," diye fısıldadı. "Josh, Neil ve Miggy'nin bana bakışları. Martin'in tamamen nefret dolu bakışları. Tim'i bulmanın bunların hiçbirini sihirli bir şekilde değiştirmeyeceğini biliyorum, ama en azından sonunda her şey bitecek. Onun kemiklerini toprağa verebileceğiz. Ve bir gün, Latisha ve ben çocuklarımızı mezarına götürüp, ikimizin de sevdiği bu harika adamı onlara anlatacağız. Hikayelerini paylaşacağız. Onun anısını yaşatacağız.

"Patrice de bunu istiyor. Martin'in çok kızgın olduğunu ve hatırlayamayacağını biliyor. Bu yüzden Tim'in anısını biz yaşatacağız. Tim'in eski nişanlısı ve şimdi onun arkadaşıyla evli olan kişinin bunu üstlenmesi biraz garip olabilir, ama başkalarının bu görevi üstleneceğini sanmıyorum."

"O zaman ikinize en iyi dileklerimi sunarım," diyorum ona içtenlikle. Çünkü ben de birini o kadar çok sevmenin, yıllar sonra bile kaybının hala bıçak sırtı gibi hissettirmesinin ne demek olduğunu biliyorum. Ve üzüntümü paylaşabileceğim tek kişi onun dul eşi. Paul'un sevdiği kadın, onu seven kadını arıyor. Scott haklı: Keder, garip yoldaşlıklar yaratır.

"Bunun bitmesi lazım," diyor Scott, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü son bir kez silerek. "Arama kurtarma köpeği Daisy'nin mükemmel olması lazım. Hepimizin bunu başarması lazım. Sonra eve, karıma ve bebeğime dönmem ve bu lanet dağları bir daha asla düşünmemem lazım."

"Kulağa hoş geliyor."

Bir burun çekme ve bir baş sallama. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Konuşmalar duyuluyor. Grubumuzun geri kalanı bu ağaç duvarının hemen ötesinde. Scott onlara doğru yöneliyor.

Son anda kolunu tutuyorum. "Hızlı bir soru. Bob, Bigfoot avcısı hakkında bir şey biliyor musun?"

"İki gün öncesine kadar onu hiç tanımamıştım. Neden sordunuz?" "Luciana ve Daisy mi?"

"Onları da yeni tanıdım. Martin'in tanıdıkları sanırım. O bu işten asla vazgeçmez. Asla."

Kolunu bırakmamla birlikte, tam da beni durdurmak için zamanında. "Bekle, bu bu bir bir bir bir ile gıda

azalan gıda kaynaklarımızla bir ilgisi olabilir mi?" diye sorar. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." "Bunu bir hayvanın yaptığını sanıyordum." "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Scott beni inceliyor. "Bana neyi söylemiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu bulmacayı çözersem, ilk bilen sen olacaksın."

Bana göz kırpmıyor, ama gerçekten bir cevabım yok. Omuz silkiyorum. Bana bakıyor ve ben yine omuz silkiyorum. Sonunda, hayalet ağaçların arasından geçip diğerlerine katılıyoruz.

BÖLÜM 17

Sonunda, doğaçlama aramamız sonuçsuz kalır. Daisy hiçbir koku izi almaz. İnsanlar hiçbir görsel kanıt bulamazlar. Elimizde sadece geçici kampımız var, hepsi bu. Daisy açıkça üzgün ve bolca okşanmaya ve yirmi dakikalık bir molaya ihtiyaç duyuyor. Martin de aynı derecede sinirli, ama kimse onu okşamıyor. Çantamdaki çikolataya özlemle bakıyorum, ama günün daha da işkenceye dönüşeceğini düşünerek, bunun yerine başka bir protein bariyle yetiniyorum.

Vahşi doğada ikinci günüm ve şimdiden kendimle anlaşmalar yapıyorum: Bu yürüyüşten sağ çıkarsam, bir daha asla protein bar yemeyeceğim. Sizi ayakta tutan küçük şeylerdir.

Nemeth zamanımızı ölçüyor olmalı, çünkü ambalajımı buruşturur buruşturmaz, o da bekleyiş içinde karşımda duruyor. Düşük sesli inlemeler duyuluyor, sonra tek tek ayağa kalkıyoruz, ekipmanlarımızı düzeltiyoruz ve sendeleyerek ilerliyoruz.

Sessiz bir alay halinde ormanda dolanıp, geniş bir dereyi geçerek uçsuz bucaksız bir çayırılığa ulaşıyoruz. Güneş yükselmiş, yüzlerimizi ısıtıyor ve uzaktaki karlı zirvelerde parıldıyor. Bu anda, dans eden kır çiçekleri ve nazikçe akan derelerle tamamlanan muhteşem bir gün yürüyüşünün tadını çıkardığımıza inanmak kolay. Son arama alanımızın ıssızlığından sonra, bu güzelliği takdir etmek istiyorum. Çayır otlarının kokusunu,

kuşların şarkılarını, yanaklarımda hissettiğim rüzgarı. Gökyüzü inanılmaz derecede mavi ve sonsuza kadar uzanıyor. Son birkaç gün kaldığım yerlerden çok farklı. Bizi çağırıyor ve adımlarımızın tazeliğinde bu çağrıya yanıt verdiğimizi hissedebiliyorum. Daisy bile kendine geldi ve zıplayarak koşuyor, esen çimlere atlıyor ve rastgele böceklerin üzerine atılıyor.

Kanyonun bu bölümünde yürürken, dağların cazibesini anlayabiliyorum. Tim gibi huzursuz, maceracı, kendine güvenen birini, kendini büyük doğada sınamaya iten şey ne olabilir? Zihnimde onun bir resmini oluşturmaya başlıyorum. Kaybolduğunu bilmesine rağmen, manzarayı hayranlıkla seyretmek için bir an durup, bu son sorunu çözmekten bir adım uzakta olduğunu düşünecek kadar iyimser olduğunu hayal edebiliyorum. Kendini kurtarmaktan.

O kayalıklara ulaşabilirse... diye düşündüğünü görebiliyorum.

Yakında bu ters giden kamp hafta sonu hakkında anlatacakları hikayeleri düşünerek kendini eğlendiriyor muydu? Yoksa hala panik içinde ve kaybolan arkadaşı Scott için endişeleniyor muydu? Ne zaman fark etti, ya da hiç fark etti mi, artık söz konusu olanın kendi hayatta kalması olduğunu?

Onun son adımlarını takip edebiliriz. Kemiklerini alıp annesinin yanına gömebiliriz. Ama Tim'e ne olduğunu asla tam olarak bilemeyeceğiz. Er ya da geç, babası ve arkadaşları bununla yüzleşmek zorunda kalacaklar. Gelecekte uyku kalitelerinin, mezarını ziyaret etmelerine değil, onu unutabilmelerine bağlı olacağına.

Çayırları geçip, daha fazla çam ağacı arasından geçip, sonra tekrar yukarı doğru kıvrılmaya başladığımızda nefes nefese kalmıştım. Neden yukarı çıktığımızı bilmiyorum. Yürüyüşe çıktığım için çok üzgünüm.

Bir kez daha Miggy, Neil, Scott ve ben geride kalıyoruz, Bob arka muhafız olarak pozisyonunu korumak için hızını yavaşlatıyor. Kimse konuşmuyor. Yorgunluktan terleyen ve damlayan yüzlerimizi yedirerek silerek nihayet tepeyi aştığımızda, kendimizi tozlu bir kaya tarlasının ortasında, çıkıntılı kayalardan oluşan sağlam bir duvarla karşı karşıya buluyoruz.

Uçurum. Kanyonun diğer tarafından hayal ettiğimden daha yüksek ve daha genişti. Beş metre uzaklıktan bir futbol stadyumunun tüm uzunluğunu tek bakışta kavramaya çalışmak gibi. Bu imkansızdı.

"Vay canına," Miggy, grubumuzun öndeki üyelerinin yanında durduğumuzda nefes nefese söylüyor.

Burada bir mağaranın karanlık açıklığını görebiliyorum, sonra orada bir tane daha, tabanı kaplıyorlar. Bazıları uçurumun yüzeyine oyulmuş gibi görünüyor, diğerleri ise çöken kaya yığınlarından oluşmuş. Kolayca bir düzine, hatta birkaç düzine olası barınak yeri var.

"Siktir," diye inliyor Scott.

Bir kez olsun, arkadaşları ona karşı çıkmaz.

—

ÖĞLE ARASI. MARTIN istemiyor; Nemeth ona seçenek bırakmıyor. Açıkçası, yapmamız gereken işler var. Şimdi içmek, yemek yemek ve yaklaşan savaşa hazırlanmak için tam zamanı. Biz yerleştikçe, Luciana ve Daisy hızlı bir keşif için yola çıkıyor. Köpek, küçük taşlar ve büyük kayalardan oluşan denizde kolayca yolunu buluyor. Bana öyle geliyor ki, yıllar geçtikçe kırmızımsı kahverengi kayalığın parçaları kopup aşağıya yağmış ve etrafımız sıcak, tozlu kayalarla çevrilmiş, bazıları futbol topu büyüklüğünde, bazıları Volvo büyüklüğünde, aralarında çok sayıda kum ve kum parçacıkları var.

Bir saat önce çok hoş gelen güneş, şimdi etrafımızdaki taşlardan yayılan bir fırın gibi hissettiriyor. Keşke yüzümü korumak için

yüzümü korumak için kenarlı bir şapkam olsaydı. Bob'un boynundaki bandanayı ıslattığını, sonra da yüzünün alt kısmına bağladığını fark ettim. Onun örneğini takip ettim ve bana doğru başını salladığında ona başparmağımı kaldırarak onay verdim.

Herkes üzerine daha fazla böcek ilacı sıkıyor ve heyecan verici öğle yemeğimize, fındık, granola ve kuru meyvelere kimyasal bir tat katıyor. Kendimle yeni bir anlaşma yapıyorum. Bu görevi atlatırsam, bir daha granola yemeyeceğim. En azından sınırlı yiyecek seçenekleri bizi oyalamıyor.

Luciana ve Daisy yeni bilgilerle geri dönerler. "On sekiz açıklık saydım, ama bu sadece tek bir yerden görebildiğim kadar. Bazıları muhtemelen çok küçük, bazıları ise oldukça derin. Her birini kontrol etmeden bunu söylemek imkansız. Daisy, moloz yığınlarında çalışarak yetenekli bir kaya tırmanıcısı oldu, ama bu duvarın büyüklüğü... Tek bir köpekle değil, bir arama köpeği ekibine ihtiyacımız var."

Martin başını sallar, haritasını çıkarır ve önündeki kayanın üzerinde açar. "Orijinal planımız bu alanı dört bölüme ayırıyordu. Şimdi buraya gelip baktığımızda... Bence bunu bir kenara bırakıp standart bir hızlı arama stratejisi izleyelim. İkimiz uçuşumun iki ucundan başlayıp dışarıdan içeriye doğru çalışırken, grubumuzun geri kalan üyeleri orta noktadan başlayıp içeriden dışarıya doğru çalışsın. Tüm olası mağara girişlerini hızlıca inceleyeceğiz ve yerleşim izleri olanları Daisy'nin daha ayrıntılı incelemesi için işaretleyeceğiz."

O duraksıyor, biz başımızı sallıyoruz.

"Şimdi, haritaya göre, orta nokta yaklaşık yüz metre uzakta görünüyor." Sağımı işaret eder. "Oraya yerleşeceğiz. İkimiz zıt yönlere doğru uzak uçlara doğru yürüyeceğiz. İki kişi daha yarı yola kadar gidebilir. Son iki yürüyüşü ortadan başlayıp uçlara doğru ilerleyecek. Anlaşıldı mı?"

Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, devasa çıkıntının mümkün olduğunca büyük bir kısmını mümkün olduğunca çabuk taramaya çalışıyor. Lean-to bölgesini plansız bir şekilde aramamız nedeniyle planladığımızdan daha geç vardık. Daisy dahil hepimiz yakında yorulacağız. Bu sıcak ve kuru koşullarda suyun sorun olacağına da değinmeye gerek yok. Yakın çevrede su ikmali için güzel göller ve dolambaçlı akarsular yok. Ben ilk şişemi çoktan bitirdim, Daisy ise bir iki kase daha yiyebilir gibi görünüyor.

Martin, Nemeth'e bakar. "Sen ve ben uç noktaları alacağız." Onlar en hızlı yürüyüşçüler, bu yüzden mantıklı. Sonra Bob'a bakar. "Sen yarı yolun birini al, kuzeybatıya ya da güneydoğuya git, umurumda değil."

Bob başını sallar. Martin'in bakışları, en nitelikli ikinci yürüyüşçüler olan Luciana ve Daisy'ye yönelir.

Luciana çoktan başını sallamıştır. "Hayır. Daisy ana etkinliğe hazır olmak için dinlenmeli. Biz kaleyi savunacağız. Hepsi bu."

Martin bu haberi pek sevmez ama kadavra köpeğinin sınırlamalarının gerçekliğine boyun eğiyor. Bu durumda geriye ben ve üç bekar arkadaşım kalıyoruz. Daha önce B takımı olduğumuzu fark etmemiş olsak da, artık kesinlikle biliyoruz. Nemeth ve Martin bir dağ oyun alanında yürüyüş takımları seçiyor olsaydı, kesinlikle en son seçtikleri çocuklar biz olurduk.

"Birinin Bob'un bulunduğu yerin tam karşısındaki yarı yolda bulunan noktaya tırmanması gerekiyor."

Scott elini kaldırır. "Ben yaparım."

"Hayır. Sen yaralısın. Başka biri." Neil konuşur. "Ben yaparım."

Miggy kısa bir süre homurdanır, ama çok ciddi değildir. Dün yapılan yürüyüşte en çok acı çekenler oydu ve ben. Ortadan aramaya başlamak için en mantıklı seçim biziz. Bu da Scott'ı bir kez daha dışlanmış durumda bırakır.

Marty umursamıyormuş gibi davranıyor. Scott'a doğru elini sallıyor. "Ya onlardan birine yardım edersin" — Miguel ve bana belirsiz bir hareketle işaret ediyor — "ya da Luciana'nın yanında kalırsın."

"Aramaya yardım edebilirim," diyor Scott inatla. Bana bakıyor, sonra Miguel'e yaklaşıyor. Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Bu aşamada, daha rahat bir eşleşme seçeneği ben olabilirim, ama en iyi arkadaşlar en iyi arkadaşlardır ve Scott, arkadaşıyla ilişkisini yeniden kurmak için çok çaba sarf ediyor.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz. Ağrıyan kaslarım sertleşmiş ve protesto etmek için çığlık atıyor. Miggy, Neil ve Scott da pek iyi durumda görünmüyorlar. Ama Martin, bizim boğuk inlemelerimize küçümseyen bir bakışla karşılık verse de, kimse itiraz etmiyor.

"Sadece birkaç günümüz var. Bunu yapabilirsiniz."

Bu, bir güvence olmaktan çok bir emir gibi geliyor. Belki de sadece bana öyle geliyor, ama Martin her geçen dakika daha da büyük bir pisliğe dönüşüyor gibi. Bunun, tek çocuğunun kalıntılarını bulmaya bu kadar yaklaşmanın verdiği endişeden mi, yoksa oğlunun eski sağdıçlarını bu kadar çok mu nefret ettiğinden mi kaynaklandığını karar veremiyorum.

"Eğer dikkatinizi çeken bir şey görürseniz veya başınız belaya girerse, düdüklerinizi kullanın," diye talimat veriyor Nemeth. "Uçurumun kenarına yakın durun, böylece kaybolmazsınız. Ayrıca, adımlarınıza dikkat edin. Bu kayalıklarda ayak bileğinizi burkmak çok kolay. Oh, ve yılanların üzerine basmayın."

"Yılanlar mı?" Sırt çantamı omuzlamaya çalışırken donakalırım.

"Merak etmeyin, onlar sizden daha çok korkuyorlar."

"Bundan ciddi şüphelerim var."

"O zaman bu civarda çok fazla zehirli yılan olmadığını bilmek sizi mutlu edecektir. Çayır çingiraklı yılanları bu rakımı sevmezler ve çoğu cüce soluk çingiraklı yılan güneyde yaşar."

"Çoğu mu?"

"Ayaklarına dikkat et," diye Nemeth keskin bir sesle tekrarlar.
"Bir şey olmaz."

İyi hissetmiyorum. Yaşadığım yerin koşulları nedeniyle fareler ve hamam böcekleriyle yaşamayı öğrendim. Hatta bazen tarantulalarla bile. Ama yılanlar... Yılanları hiç sevemedim.

Sırt çantamı omzuma taktıktan sonra, hepimiz Martin'i takip ederek yeni operasyon üssümüze doğru yola çıkıyoruz.

Luciana ve Daisy, özellikle büyük, düz kayaların oluşturduğu bir dairenin yakınında yerlerini alırlar. Daisy, Luciana'ya belli bir beklentiyle bakıyor. Muhtemelen daha fazla ikram.

Nemeth saatine bakar. "İki saat içinde herkesin buraya dönmesini istiyorum. Anladınız mı? O zamana kadar diğer arama ekibiyle buluşamadıysanız, duvarın üzerinde bulunduğunuz yeri işaretleyin ve geri dönün. Ve hiçbir mağaraya çok fazla girmeyin. Orada ne tür yaratıkların yaşadığını bilemezsiniz."

Harika, şimdi de yılanlara ve yaratıklara dikkat ederken kayaları aşmam gerekiyor.

Görünüşe göre bu Nemeth'in moral konuşmasıydı, çünkü başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşıyor. Martin hemen ters yönde, aynı hızla yürümeye başlıyor. İki adamın kum ve kaya yığınlarının etrafında ve üzerinden hiç zorlanmadan ilerlediklerini izlerken, son iki gün boyunca bizim hızımıza uyum sağlamak için ne kadar çaba harcadıklarını ilk kez fark ediyorum. Bu da onların gerçekten süper insan olduklarını doğruluyor.

Bob, Neil'e bir kez başını sallar, sonra Nemeth'in peşinden gider. Neil de Martin'in gittiği yöne doğru yola çıkar. Beni, Miggy'yi ve Scott'ı içeriden dışarıya doğru çalışmak üzere bırakırlar.

"Ben sola gideceğim, siz sağa gidin," diyorum ve iki arkadaşı Martin'in yoluyla kesişmeyen yola yönlendiriyorum. Minnettarlıkla başlarını sallıyorlar.

Sonra hepimiz işe koyuluruz.

BU BAĞLAMDA, ben iyi bir araştırmacı değilim. İşim göz önüne alındığında bu ironik bir durum. Ancak çözülmemiş davalarda çalışmak genellikle insan ilişkilerinde beceri gerektirir. Kime ne sorulacağını bilmek, yalanı nasıl tespit edeceğini bilmek. Birinin neden yaptığı şeyi yaptığını bilmek. Bu tür bir disiplin — buradaki kayalık çıkıntının altına bakmak, kafamı şuradaki açıklığa sokmak... Diyelim ki, Paskalya yumurtası avında başarılı olan çocuk ben değildim.

Nemeth kafama yılanların görüntüsünü yerleştirdiği için şimdi kendimi daha da hassas hissediyorum. Ayrıca odaklanmakta zorlanıyorum. Kahverengi, kumlu kayalıkların üzerinde yürüdükçe zihnim daha da dağılıyor. Daha büyük sorunları düşünürken ayrıntılara daha az dikkat ediyorum.

Tim gerçekten burada saklanacak mıydı? Elbette, mağaralar doğal bir sığınak oluşturuyor, ama burası çok kuru ve ıssız. Su kaynağı nerede? Yiyecek bulma olasılığı var mı?

Hayatta kalmak için barınak bulmanın önemini bilmek, Tim'in buna göre hareket ettiği anlamına gelmez. Nemeth'e göre, arkadaşlarını bırakıp gece yarısı ayrılması, en güvenli davranış biçiminden zaten sapmaktı. Yani, işler zorlaştığında Tim'in ilk içgüdüğü beklemek ve görmek değil, harekete geçmektir.

Devil's Canyon'a kadar gittiğini varsayarsak, Tim'in manzarayı domine eden uçurumun kenarına doğru devam ettiğini kesinlikle görebiliyorum. Mağara ağını keşfettikten sonra, belki de içine saklanmak için bir tane seçmiştir. Kaybolduğu geceler soğuktu, kış sonbaharın peşindeydi. Bu açıdan bakıldığında, güneşin ısıttığı güzel bir mağara mantıklıydı.

Benim hayal etmekte zorlandığım kısım, saklanma kısmı. Herkesin ifadesine göre, Tim hiç yerinde duramayan ve

hareketli bir adam olarak büyüdü. Böyle bir adamın, bu devasa kaya duvarına bakması...

Nemeth'in, insanların yeterince yükseğe çıkarsalar cep telefonu sinyali alabileceklerini düşündüklerini söylediğini hatırlıyorum.

Ne kadar çok düşünürsem, Tim'in bu kaya duvarında sığınak aramayacağına o kadar çok ikna oluyorum. O, tırmanmak isteyecektir.

Ayaklarımın altına dikkat ederek — yılanlar, yılanlar, yılanlar, lütfen Tanrım, yılan olmasın — kayalık yüzeye dik bir yol çizerek, onu bir bütün olarak görebilmek için yeterince geriye gitmeye çalışıyorum. Sonra, yolumuzun ilk kez kayalık araziye açıldığı yere doğru sürükleniyorum.

Tim O'Day, Devil's Canyon'a vardığında kilometrelerce yol kat etmiş olacaktı. Kaybolduğunu ve Scott'ın yardıma ihtiyacı olduğunu bilerek bütün bir gününü bir sırtı geçerek geçirmişti. Buraya vardığında gece çökmüş olacaktı. Belki de ilerleyemeyecek kadar karanlık olduğunda o sığınağı inşa etmişti. Marty, bunun oğlunun eseri olduğuna kesinlikle inanmış görünüyordu.

Bu da, Tim ertesi sabah yola çıkmışsa, buraya varmadan önce sadece bir mil yürümüş olacağı anlamına geliyordu. Gün henüz başlangıç aşamasındaydı. Tim formdaydı.

Duvara bakıyorum. Sola kayıyorum, biraz daha bakıyorum. Sonra daha da sağa kayıyorum, o kısmı inceliyorum. Uçurumun yüzeyi dik değil, katmanlar halinde kayalık çıkıntılarla kaplı. Burada geniş bir çıkıntı, orada da yeterince iyi bir çıkıntı görüyorum. Parça parça, tepeye çıkan, işe yarar bir yolun benzerini bir araya getirebiliyorum. Kesinlikle dar. Ve benim için çok korkutucu. Ama Tim? Arkadaşı için endişelenen? Sınırlı erzakla kaybolduğunu bilen?

O yolu denemiş olacaktı. Bundan eminim.

Duvara yaklaşıyorum, ilk mantıklı yukarı doğru yolun çıktığı yere. Kayaların çizgisini takip ederek bir sonraki çıkıntıya ulaşırım. Oradan sonra işler zorlaşır, ama Tim atlamaya cesaret ederse, kuzeybatıda 30 fit uzunluğunda dar bir çıkıntıya inecektir. Daha fazla çıkıntı, başka bir kayalık çıkıntı. Tim duvarın üçte birini tırmanmış, güçlü bir şekilde ilerliyor. Başaracak. Zirveye tırmanacak, yardım çağırarak, kendini ve arkadaşını kurtaracak...

Oh, bundan sonra anlatacakları hikayeler. Sonsuza kadar kötü şöhretle anılacak bir bekarlığa veda partisi.

Orada, en üst çıkıntıda, yeşilin olmaması gereken bir yerde yeşil bir parça görünüyor.

Düdüğümü çıkarıp zafer çığlığı atmaya hazırlanırken:

Farklı bir düdük sesi duyulur. Tiz bir ses. Hızlı bir şekilde üç kez. Evrensel yardım sinyali. Ses kanyon duvarından yankılanarak etrafımda yankılanır. Ama üçüncü çığlıkta, sesin Martin ve Neil'in yola çıktığı kuzeybatıdan geldiğinden eminim.

Ayaklarımın dibindeki küçük taşlardan birkaçını alıp, burayı işaretlemek için büyük bir kayanın üzerine hızla bir işaret yığını yapıyorum.

Yine düdük sesi. Bir. İki. Üç.

Ardından kanyonun derinliklerinden bir erkek sesi geliyor.

"Yardım, yardım, yardım. Biri yardım etsin, yardıma ihtiyacımız var." Yılanları unutmam ve onlara doğru koşarım.

BÖLÜM 18

Onları bulduğumda nefes nefese kalmıştım. İlk olarak Scott'ı gördüm, kocaman bir kayanın üzerinde durmuş, dudakları arasında parlak turuncu bir düdük tutmuş, çılgınca kollarını sallıyordu. Bir an kafam karıştı — Scott'ın Miggy ile birlikte ters yönde gitmesi gerekiyordu. Nasıl oldu da buraya geldi? Ve ben görmeden güneyden kuzeye nasıl geçti?

Sonra kanı fark ettim. Kayaların üzerine sıçramış çok fazla kan vardı.

Bir an için, huzursuz zihnim bir anda çok fazla anıyı birdenbire gözden geçirir. Paul, yerde yatarken, kan kaybederken bana özür diler gibi gülümsüyor. Tanımadığım bir gangster, son nefesini verirken başını kucağıma yaslıyor. Genç bir çocuk, genç bir kız, yeni anne olmuş bir kadın. Resmi kayıp fotoğraflarından gayri resmi ölüm maskelerine kadar, onların görüntüleri gözümün önünden geçiyor.

Ben kayıp insanları bulan birinden daha fazlasıyım. Son anların deposuyum ve bunların çoğu zihnime kazınmış durumda.

"Su," diye mırıldanıyor Scott. "Suyun var mı? Suyu ihtiyacı var."

Gözlerimi kırpıyorum, önümdeki meseleye odaklanıyorum.

Scott, Neil'in cesedinin başında duruyor. Genç adamın yüzü kanla kaplı, kahverengi diken diken saçları bir tarafta yapışmış, gözleri kapalı. İnliyor. Hala hayatta olduğunun ilk işareti.

Scott'ın yanındaki kayaya tırmanıyorum, sırt çantamı bırakıp termosumu alıyorum. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Onu bu halde buldum. Miggy ile birlikteydim, ama o, şey, Neil ile konuşmamı önerdi."

Yüzümdeki bandanayı çıkarıp suyla ıslatıyorum. Ellerim o kadar titriyor ki, suyu kayanın her yerine sıçratıyorum. Neil'in yüzünü silmeye başlıyorum, yarasının izini arıyorum.

"Düdüğü çalmaya devam et," diye Scott'a talimat verdim. "Daha fazla yardıma ihtiyacımız var."

Tam o anda Neil'in gözleri açılır. Ben keskin bir şekilde geri çekilirken o bana doğru bakar.

"Şşş," diye fısıldadım. "Artık iyisin."

Sırt çantası hâlâ üzerindeyken düşmüş, garip bir açıyla yatıyor. Belki de tökezleyip kafasını çarpmıştır. Açıklamanın bu kadar masum olmasını istiyorum, ama zaten bundan şüpheliyim. Etrafımızdaki taşlarda kırmızı lekeler olduğunu fark ettim. Sanki Neil, kanayan kafasını sallayarak, bir saldırganla mücadele ederken sendelemiş ve sonra yere yığılmış gibi.

Neil bana birkaç kez göz kırpmıyor, açıkça ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Ne... ne oldu?" diye soruyor. Çatlamış dudaklarını yalıyor. Su şişemi alıp ağzına biraz su döküyorum. Minnettarlıkla yutuyor.

"Biz de sana bunu soracaktık."

"Biz mi?" İlk kez Scott'ı fark etti. Neil'in yüzünde bir gerginlik belirdi, ama ben onu anlamaya fırsat bulamadan kayboldu.

"Scott seni buldu. Yardım çağırdı."

Scott, işaretle birlikte tekrar düdüğü çalar. Kanyonun içinde daha fazla ses duyuyorum. Kayalar kayıyor, ayak sesleri yankılanıyor. Süvariler geliyor. Umarım.

Neil keskin sese irkilir ve elini başına götürür.
O yapışkan pisliğe dokunamadan onu yakalıyorum.

"Henüz değil. Hala hasarın boyutunu anlamaya çalışıyorum.
Neren daha çok acıyor?"

"Başım. Kafatasımın arkası." Neil hafifçe titrer. "Tanrım."

"Uzuvlarını hareket ettirebiliyor musun?"

Kollarını ve bacaklarını kaldırır. Sonra, ona yapmamasını söylemeden önce, boynunu bir yandan diğer yana çevirir.

Şimdi kafatasının arkasını görebiliyorum. Kesinlikle kanlı olayın kaynağı burası. Bandanayı bırakıp kalan suyumu doğrudan saçlarına döküyorum. Kanlı bir nehir akarken, yüksekte çirkin bir yara izi görebiliyorum. Muhtemelen birkaç santim uzunluğunda. Muhtemelen dikiş atılması ya da en azından süper yapıştırıcı kullanılması gerekiyor. Ama birinin kafasına nasıl süper yapıştırıcı sürüleceğini bilmiyorum.

Bir sıcaklık dalgası ve nefes nefese kalma, sonra Martin üzerimize atılıyor. Yarağı nazikçe incelemek için başımı kaldırmıyorum. Neil yüzünü buruşturuyor ama ben hasarı incelerken sabit duruyor.

"Ne oluyor lan..." Martin, Neil'i, kanı ve daha fazla kanı görünce birden durur.

"Kafa kayaya karşı," diyorum. "Kaya kazandı."

Parmaklarımın altında Neil hafifçe gülüyor. Ya da belki histerik bir şekilde?

"Ne oldu evlat? Ayağın takıldı ve düştün mü?" Martin Neil'in önüne çömelir ve genç adamın yüzüne bakar.

"Sanmıyorum."

"Sanmıyorsun mı?"

"Bir açıklığa bakıyordum. Araştırmalı mıyım diye karar vermeye çalışıyordum. Sonra bir şey duydum. Bir ses. Döndüm... Bilmiyorum. İşte buradayım."

Martin dudaklarını inceltir, kaşlarını çatarak. "Bu kayalıklardan sürekli kayalar yağar. Ayaklarımızın dibinde bu kadar çok kaya olmasının sebebi ne sence? O kadar yakına yaklaşmamalıydın. Tehlikeli."

Neil'in yarasını incelemekten vazgeçip Martin'e keskin bir bakış attım. "Şimdi bunun sırası değil."

"Adi herif," diye mırıldanır Scott, çok daha az diplomatik bir şekilde.

"Uçuruma o kadar yakın durmuyordum," diye Neil sertçe cevap verir, ellerimi iterek oturmaya çalışır. "Ne yaptığımı biliyorum. Beş yıldır bu lanet dağlarda seni kovalıyorum, ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Şşş," onu sakinleştirmeye çalışıyorum, ama çok sinirli. Hazır olsun ya da olmasın, Neil oturuyor. Kafasının arkasında hemen daha fazla kan akıyor. İtaatsiz hastama dudaklarımı büzüyorum, sonra tekrar Martin'e sert bir bakış atıyorum.

En azından Martin pişmanlık duyuyor gibi görünüyor. Şimdilik.

"Dikkatli ol," Neil daha dik bir oturma pozisyonuna geçerken mırıldanıyorum. "Kafa yaraları çok kanar."

"Biliyorum. Futbol oynadım. Bu ilk kafatası yaralanmam." Bana bakar. "Ne oldu? Sen kimsin?" Sonra, gözlerim endişeyle büyürken: "Sadece şaka yapıyorum. Beynimi karıştırmak için düşündüğünden daha fazlası gerekir."

Arkadan sesler geliyor. Luciana ve Daisy hızla bize doğru geliyorlar. Onların biraz ilerisinde Miggy ve Bob, kayalardan kayalara çılgınca atlıyorlar. Aslında Miggy atlıyor. Bob sadece adım atıyor. Ama ikisi de ellerinden geldiğince hızlı koşuyorlar. Belki de bizim grup, sandığımdan daha güçlüdür.

Nemeth'ten hala haber yok, ama Scott düdüğü çaldığında muhtemelen uçuşunun uzak ucuna varmıştı. İletişim kurmanın hiçbir yolu olmadığından, onun dönüşünü beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Bulunduğumuz yerin uzaklığı. Dışarıdan yardım alamama durumu.

Yaralı bir adamın önünde diz çökmüş, bunu düşünmeyi reddediyorum

Daisy ve Luciana ilk gelenler, kısa süre sonra Bob ve Miggy de kısa süre sonra geldi. Miguel yaralı arkadaşına bir bakış attı ve hemen kusacakmış gibi göründü. Aniden arkasını döndü. Daisy ise kayaya tırmandı ve doğrudan Neil'in yanına gitti. Ondan birkaç santim uzaklıkta durdu ve yoğun bir şekilde inleyerek, otuz saniye sonra Luciana'nın nefes nefese gelmesini bekledi.

Neil, Daisy'yi sakinleştirici bir şekilde okşadı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Daisy onun yanağını yaladı.

Aniden Neil köpeği kendine doğru çeker ve kanlı yüzünü köpeğin boynuna gömer. Bir saniye sonra omuzları titremeye başlar.

Ağlıyor. Yaralanması yüzünden mi? Anın yoğunluğu yüzünden mi? Yıllar önce bu dağlarda yaşanan son olayın acısı yüzünden mi?

Bunu izlemek yanlış ve rahatsız edici geliyor. Ağlayan adam ve onu teselli eden köpeği görmezden gelerek başka yerlere bakıyoruz, ta ki Neil sonunda geri çekilip kirli eliyle gözlerini silerken. Daisy yine yüzünü yalıyor. Neil sertçe gülüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, yıllardır yaşadığım en iyi öpücüktü." Tekrar güldü, onu sıkıca kucakladı, daha da çok güldü.

Fiziksel iyileşmesini bir kenara bırakın, artık zihinsel olarak bizimle olup olmadığından bile emin değilim. Ama köpeği bırakır, Martin'e doğrudan bakar ve meydan okuyan bir tonla "Tamam. Sadece birkaç günümüz var, değil mi? Hadi yapalım şunu." der.

Bunu YAPMIYORUZ. Neil kendini iyi ve sağlıklı hissediyor olabilir, ama ayağa kalktığı anda yerçekimi sorun yaratıyor. Bob onu tutmak zorunda kalırken, Scott diğer taraftan onu desteklemek için aceleyle öne koşuyor. Neil'i duvarın ortasındaki geçici kampımıza yavaşça geri götürmek için ikisinin de yardımı gerekiyor.

Miguel, yaralı arkadaşından başka her şeye bakarak çok geride kalır. Neil farkında değil gibi görünüyor, ama ben farkındayım.

Nemeth de tam o sırada varır.

"Bir ısıklık sesi duydum sanırım. Ne oldu?" Sonra Neil'in kanlı yüzüne bakarak: "Kahretsin."

Neil yine gülüyor. "Evet, efendim. O benim. Bay Berbat. Saint Timothy'yi seçebilirdiniz, yazık."

Scott ve Miggy şaşkın bakışlar atışırlar.

"Onu tekrar oturtalım," diyorum. "Ve su. Daha fazla suya ihtiyacı var."

Benim suyum bitmiş, ama diğerleri arasında hızla sıvı üretiliyor. Yerleşik ilk yardım uzmanları olarak Luciana ve Nemeth sırayla Neil'in yaralı kafatasını inceliyorlar.

"Miden bulanıyor mu?" diye sorar Luciana. "Başın ağrıyor mu? Tünel görüşün var mı?"

"Daha önce de beyin sarsıntısı geçirdim," diye mırıldanır Neil, güneşi engellemek için elini kaldırarak. "Birden ona kadar bir ölçekte, buna dört verin. Dinlenmek. Sadece dinlenmem lazım."

Daisy onun yanına otururken, Luciana Neil'in diğer tarafına oturur. Martin ve Nemeth diğerlerinden biraz uzaklaşır. Sanki bu, yankı odasının ortasında söylediklerini duymamızı engelleyecekmiş gibi.

"Bu işi iptal edip çocuğu hemen dağdan indirmeliyiz," diyor Nemeth, ellerini beline koyarak.

"Dağdan aşağı indirmek mi? Nasıl? Zar zor yürüyebiliyor. Günün geri kalanında yeterli gün ışığı kalmadığını biliyorsun."

"O zaman kampa geri dönelim. Hemen. Onu rahat ettirin, gün doğarken yola çıkın."

"Bir kamp ateşi kalıntıları buldum," diyor Martin, sesi gergin. "Düdük çalınmadan hemen önce. Büyük bir mağaranın ağzının yakınında."

"Bu bölgede eski kamp ateşleri çok yaygındır. Birçok insan uzun bir günün ardından ateş yakıp vakit geçirmekten hoşlanır. Bunun bir anlamı yok."

"Ama benim bulduğum ateş, mükemmel şekilde dizilmiş taşlarla çevriliydi. Barakanın önündeki gibi. Tim'in denge ve simetriye düşkünlüğü vardı. Bu onun ateşi. Eminim."

Nemeth, Martin'e sertçe bakarak: "Herhangi bir arama ve kurtarma operasyonunun ilk tehlikesi, görmek istediğinizi görmekle gerçekte orada olanı görmek arasındaki farktır."

Tanrı yardımcım olsun, elimi kaldırıyorum. "Ben de bir şey buldum."

İki adam da tartışmayı bırakıp bana bakmaya başladı. Nemeth somurtuyordu, Martin ise sadece yas tutan bir ebeveynin bilebileceği türden ateşli bir yoğunlukla bana bakıyordu. Artık herkesin dikkatinin merkezindeydim.

Derin bir nefes alıyorum: "Tim'in sığınak arayacağına inanmıyorum. Bence o, kayalıkları tırmanmaya çalışırdı."

"Onu tanı mıydun bile." Miggy düşmanca bir ses tonuyla konuşur.

"Tanımadım. Ama hepinizden Tim hakkında çok şey öğrendim. Ve hepiniz onu çok seviyordunuz."

Neil, "Aziz Timothy!" diye alaycı bir şekilde konuşur. Scott ona sert bir bakış atar.

"Tim'in kaya tırmanışı ekipmanı yoktu," diye son olarak Nemeth söyler.

"Belki de buna ihtiyacı yoktu. Geri çekilerek, bir tür yol belirleyebildim. Zorlu ve muhtemelen korkutucu bir yoldu. Ancak uçurum duvar deliklerle dolu çıkıntılar ve çıkıntılarla doluydu. Eğer

birisi yeterince çaresizse, denemeye değer olduğunu düşünebilir."

"Olmaz," diyor Nemeth, tam da Martin konuşmaya başlarken. "Ne buldun?"

"Koyu yeşil bir şey. Belki bir giysi parçası? Yaklaşık üçte bir yükseklikte. Benim net görebilmem için çok yüksek. Ama orada kesinlikle bir şey var. Orayı bir taş yığınıyla işaretledim. Bir dürbün alıp kendin bakabilirsin."

Martin, sanki dürbünü almak istermiş gibi hemen sırt çantasına uzanır. Nemeth kolunu tutar.

"Tanrı aşkına dostum, yaşayanlar ölülerden daha önemlidir."

"Onu kampa geri götür." Martin çenesiyle Neil'i işaret eder. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama ben buradan ayrılmıyorum. Gün ışığı bu kadar varken olmaz."

"Böylece bir sonraki düşen kaya kafanı ezebilir mi?"

"Koyu yeşil dedi. Tim yeşil bir rüzgarlık giyiyordu. Bunu biliyorsun. Buraya bunun için geldik. Şimdi, kolumu bırak, eğer kendi kolunu kaybetmek istemiyorsan."

Bunu duyunca gözlerim fal taşı gibi açılırken, grup topluca bir nefes alır. Nemeth olduğu yerde kalır, yüzü ifadesiz, eli Martin'in bileğini sıkıca kavramış halde.

Sonra...

"Uh, millet." Neil, küçük, özensiz, sersemlemiş bir gülümsemeyle. "Birbirinizi öldürmeden önce, geri kalanımıza danışmak isteyebilirsiniz."

Nemeth ve Martin birbirlerine sabitlenmiş halde kalırlar, bu öneriden pek etkilenmemişlerdir.

"Kampa geri dönmeyeceğim," diye devam etti Neil neşeyle. "İstemediğimden değil. Uyku tulumu mu? Tanrım, kulağa hoş geliyor. Ama yürüyemem. Kayalar hareket ediyor. Akım gibi

bir akıntı gibi. Taşlar beyin yer mi? Hiç düşünmemiştim, ama sanırım benimkini sevmişler."

Martin, bu yeni çılgınlık düzeyinden o kadar şaşırır ki, Nemeth'e homurdanmayı bırakır ve oğlunun yaralı arkadaşına bakar. Buna karşılık, Nemeth de Martin'in kolunu bırakır ve düşünmeye başlar.

"Ben burada oturacağım," diye devam eder Neil. "Hayır. Ben şuraya oturacağım. Güneşin gözlerimi kamaştırmayacağı, gölgeli güzel bir yere. Daha fazla su. Daha fazla dinlenme. O zaman belki kayalar sabit kalır. Ve sonunda kampa geri dönebilirim. Ama şu anda? Bu mümkün değil." Neil duraksar. "Vay canına. Neden kafam kanıyor? Siz kimsiniz? Ne oluyor lan?" Daha uzun bir duraklama. "Boş verin. Şaka!"

Şu anda hepimiz endişeliyiz, ama Neil haklı. Hareket edecek durumda değil ve buradaki zorlu zemin göz önüne alındığında... Onu taşıyabileceğimizden bile emin değilim.

Bob çekinerek elini kaldırır. "Frankie'nin gördüğü yeşil kumaşı kontrol etmeyi sorun etmem. Yani, Neil dinlenmeye ihtiyaç duyduğu sürece..."

"O yoldan geçemezsin," diye bilgilendiriyorum onu. "O yol, mütevazı boydaki insanlar için yapılmış, Bigfoot'lar için değil."

Bob, bu karşılaştırmadan açıkça hoşnut olarak gülümser. Ortam biraz neşelenir.

"Gidebiliriz." Miggy ve Scott, yeniden birleşti.

Hepimiz bir nefes daha alıp Nemeth'e bakıyoruz.

Martin ilk konuşan olur: "Miguel ve Scott ile birlikte Frankie'nin keşfini kontrol etmeye gideceğim." Tereddüt eder, sonra Nemeth'e bakar. "Belki sen, Luciana ve Daisy, keşfettiğim mağaranın çevresini keşfetmek istersiniz. Kamp ateşinin belirli bir bireysel tarzda kurulduğunu düşünürsek."

"Birisi Neil'in yanında kalmalı," diyor Luciana. Elimi kaldırıyorum. "Ben kalabilirim."

Bir an daha geçer. Sonra Martin kısa bir baş sallama yapar, Nemeth de kısa bir baş sallama yapar. Hepimiz nefesimizi veririz.

Miguel, Scott ve Bob Martin'e doğru ilerler. Nemeth, Luciana ve Daisy üçlü bir takım olur. Neil ve ben ise artık kanka oluruz.

Neil yine hafifçe gülmeye başlar.

"Aziz Timothy," diye mırıldanır. "Ah, Aziz Timothy, Aziz Timothy. Herkes Aziz Timothy'yi sever."

"Şşş," diyorum ona.

Ama diğerleri uzaklaşırken o daha da çok gülüyor.

BÖLÜM 19

"Şovu beğendin mi?" diye sorar Neil, diğerleri ayrılırken, onu ve beni çöken kayaların oluşturduğu kubbe şeklindeki sığınağa bırakarak. Luciana anında soğuk kompres hazırlar, ben de onu Neil'in kafasının arkası ile dayandığı kaya arasına sıkıştırırım. Saçları ve boynu kanlı olduğu için yaranın hala kanayıp kanamadığını anlayamıyorum, ama en azından bilinci yerinde.

"Ben paramı Martin'e yatırıyorum," diyorum ve yanına yere oturuyorum. Küçük, pürüzlü taşlar popomu batırıyor ve rahat etmek için yerimi değiştiriyorum. "Nemeth zorlu bir rakip, ama Martin deli gibi ve ben asla delilere karşı bahis oynamam."

"Nemeth yenilmez."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yerel dedikodulardan. Yirmi küsur yıl önce, Ekim sonunda bir yürüyüş grubu kayboldu. Gönüllüler harekete geçti, Nemeth öncülük etti. Beklenmedik bir kar fırtınası 9000 fit yükseklikte Nemeth ve ekibini yakaladı. Sekiz kişilik bir gruptu. Dört gün sonra, sadece Nemeth canlı olarak kurtarıldı. Neredeyse insan bir buzlu şeker gibiydi, ama sonunda tamamen iyileşti. Yerliler, onun vahşi doğadan olmadığını, vahşi doğanın bir parçası olduğunu söylerler. Ve dağlar asla ölmez."

Etkilendim, sonra hastamın göz kapaklarının düştüğünü fark ettim. "Uh-uh-uh. Gözlerini aç. Üzgünüm, ama böyle olması gerekiyor. Biraz daha su ister misin?"

Neil'in gözleri açıldı. Daha derin bir nefes aldı. "Tamam."

"Nemeth ve Martin daha önce de kavga etmişler mi?" Termosun kapağını açarken ona soruyorum. Uzun ve hızlı bir şekilde içiyor. Rengi normal görünüyor, ama ilk yaralanmasının ardından adrenalin patlamasıyla ayakta kaldığından endişeleniyorum. Bu geçince...

"Doğrudan mı? Bildiğim kadarıyla hayır. Ama ikisi de inatçı yaşlı moruklar. Tim eskiden derdi ki... annesi ilk kez kanseri atlatabildi çünkü Martin öyle istedi."

"Bu günlerde iradesi pek işe yaramıyor galiba," diyorum sessizce.

"Sanırım öyle. Ya da belki karısına ne yapması gerektiğini söylemeyi bıraktı. Zavallı Patrice."

Neil huzursuzca kıpırdanır, sonra acıdan hemen yüzünü buruşturur.

Ona biraz daha su veriyorum. Nemeth bize en büyük şişelerden birini bırakmıştı. Şimdi cimri davranmanın sırası değil.

"Miden mi bulanıyor?" **diye** soruyorum. "Başın mı ağrıyor? Karnın mı ağrıyor?

Adın ne?"

"Siktir git," diye mırıldanır, hiç öfke duymadan.

"Bu benim adım. Ben senin adını sordum."

İsteksiz bir gülümseme. Gözlerini birkaç kez kırıştırır, kendini uyandırmaya zorluyor gibi görünür. "En son kafamın üstünü yaraladığımda" —saçlarının üst kısmını parmaklarıyla okşar— "zimba teli kullanarak kapattılar. Hâlâ izleri var. Altı tane. Duh, duh, duh. Çok acımişti. Bu... Yaşayacağım."

"Kafatasını o kadar çok kırdın mı?"

"Şöyle diyelim... Ben sakar bir çocuktum." *Sakar* kelimesini, anlamam için yeterince vurgulu bir şekilde söyledi.

"Üzgünüm."

"Senin suçun değil. Babam alkolikti. İçki ne kadar sertse, yumrukları o kadar hızlıydı. En azından sonunda içki yüzünden öldü. Kız kardeşim ve benim istediğimizden birkaç on yıl geç, ama olan oldu."

"Küçük mü, büyük mü?"

"Küçük. Dört yaş fark var. Ailenin en küçüğüydüm."

"Anladığım kadarıyla, o varken özellikle sakardın?"

"Ding, ding, ding, kadına bir ödül verin."

"Babam birayı çok severdi," diye ekledim. "Jack Daniel's ve eline geçirebildiği her şeyi severdi. Ama şiddet eğilimli bir sarhoş değildi. Sadece işsiz bir sarhoştur."

"Annen?"

"İki işte çalışıyordu. Onu nefret ediyordu, seviyordu, ona kızılıyordu. Ama onu kapı dışarı etmedi. Nedenini hiç bilemedim. Önce, soru soracak kadar küçük değildim. Sonra, umursayacak kadar sarhoştum. Ve sonra..." Omuz silkiyorum. "Sormak için çok geç kalmıştım."

Neil başını çevirip beni inceledi, buz torbasını yerinde tutmak için yavaşça hareket etti. "Alkolik geni var mı sende?"

"Erken başladım ve çok içtim," diye onu temin ettim. "Yirmili yaşlarımdan çoğunu hatırlamıyorum. Onları Los Angeles'ta, yabancı erkekleri bar hesabımı ödemeleri için teşvik ederek geçirdiğimi düşünürsek, muhtemelen böylesi daha iyi."

"Uyuşturucu?"

"İçki içtiğim günlerde, ne verirsen alırdım. Ama içki benim ilk aşkım olmaya devam ediyor. Gerisi, uzaklaşabilirim. Bu konuda şanslıyım."

"Kız kardeşim Becca hepsini severdi. İçerdi, koklardı, içerdi, enjekte ederdi. Denemediği hiçbir şey yoktu. Babamı suçladım. Onları yenemiyorsan, onlara katıl. Ama sonra babam öldü ve o hala bir enkazdı. Ehliyetini kaybetti. İşini kaybetti. Yeni bir ezik erkek arkadaş edindi. İkisi... metamfetamin bağımlısı

gibi, dibe doğru yarışıyorlardı. Annem ve ben denedik. Müdahaleler, rehabilitasyon, AA, madde bağımlılığı danışmanları. Bir süre, kazandığım her kuruş kız kardeşimin son tedavisine gitti. Ama Derek the Douche her zaman yeniden ortaya çıkıyordu. Ve o her zaman onunla birlikte gidiyordu."

"Sen yapamazsın yardım birine yardım yardım
yardım yardım yardım yardım

"Sen?"

"On yıl, beş ay ve" - tarihleri unuttum - "on sekiz gündür ayık. Ama birkaç deneme yaptım. Ve yardım aldım, kendime inanacak kadar güçlenene kadar bana inanan biri. Anladığım kadarıyla kız kardeşin...?"

"İçki içerek kendini öldürdü mü?" Neil ince bir gülümsemeyle gülümsüyor. Elimden gelen tüm çabalarımın rağmen, gözleri yarı kapalı. Parmaklarımı şıklatarak onun dikkatini toplamaya zorluyorum.

"Unutma. Uyumak yok."

"Ölmek yok," diye bitirir.

"İşte ruh bu."

"Aşırı dozda uyuşturucu aldı. Kız kardeşim. Üniversiteden mezun olduktan iki yıl sonra. Polis, terk edilmiş bir depoda cesedini buldu. Derek the Douche çoktan gitmişti. Muhtemelen kalan uyuşturucuları da alıp, cesedi henüz sıcakken oradan kaçmıştı. Her zaman telefonun gece yarısı geleceğini düşünmüştüm, ama hayır. Salı günü saat 11'de. İşyerinde masamda oturuyordum. Annemin numarasını gördüm ve hiçbir şeyden şüphelenmeden telefonu açtım."

Elini sıktım.

Sonra Tim'i aradım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Annem histerik bir şekilde ağlıyordu. Ben ise... donakalmıştım. Yaptığımız onca şeyden sonra. Sanki bir yanımda bunun her zaman olacağını biliyormuş gibi. Ama diğer yanımda... O benim küçük kız kardeşimdi, babam baygınlık geçirdiğinde bana gizlice buzlu şeker getiren

babam bayıldıktan sonra bana gizlice dondurma getiren kızdı. Okulda yemekteki jöleyi benim ne kadar sevdiğimi bildiği için saklayan kızdı. O kadar yükseğe salıncakta sallanırdı ki, annem ona inmesini söyleyerek bağırırdı. Onu seviyordum. En kötü halindeyken bile."

Sessizce, ilk gözyaşını sildim, ardından ikinci, üçüncü ve dördüncü gözyaşlarını da sildim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Tim sana yardım etti mi? Onu aradığında?"

"Tim her şeyi halletti. Diğer arkadaşları aradı, ailesiyle konuştu, cenazeyi organize etti. Annem hiçbir işe yaramadı. Yardım etmem gerektiğini biliyordum, ama ben... yapamadım."

"Tim harika bir arkadaşmış gibi görünüyor," diyorum sonunda. "Aziz Timothy."

"Çünkü o bir odaya girdiğinde gökler açılır ve korolar şarkı söylemeye başlar," diye alıntı yapıyorum. "En azından Scott bana öyle söyledi."

"Scott bir pislik." Ama Neil hafifçe gülümsüyor.

Yine göz kapakları düşerek iç çekiyor. Bana sersemlemiş bir şekilde bakana kadar omzunu sallıyorum.

"Başın ağrıyor mu?"

"Çok fena."

Adrenalin etkisi geçti. Başlıyoruz. "Miden bulanıyor mu? Kusacaksan lütfen diğer tarafa yap."

"Zımbanız var mı acaba?"

"Üzgünüm, burası sadece süper yapıştırıcı kullanan bir acil servis. Hadi. Zor olduğunu biliyorum, ama konuşmaya devam etmelisin. Bana Tim'den bahset."

"Yapamam."

"O senin en iyi arkadaşındı. Kötü bir haber aldığında ilk aradığın kişiydi. Gelecekteki eşiyle tanıştırdığın kişiydi. Tüm detayları duymak istiyorum."

"Latisha benim randevumdu. Onun arkadaşını eğlendirmesi gerekiyordu."

Bir an durup, Scott'ın önceki çekingenliğini hatırladım ve daha önce bağlantıyı kuramadığım için kendimi aptal gibi hissettim. "Latisha ile ilk çıkan sensin."

"Sadece birkaç kez. Ona çıkma teklif etmek için cesaretimi toplamam çok uzun sürdü. Sonra çok gergin oldum, kendimi toparlayamadım. İlk buluşmada dilim tutuldu. İkincisinde deli gibi terledim. O da çok nazikti."

"Başarılı olmak için çaresizdim. Bu yüzden Tim'e danıştım. Onun fikri, bir sonraki buluşmayı çiftler buluşmasına çevirmektir. Baskı daha az olurdu. Rahatlayıp daha iyi bir izlenim bırakabilirdim. Öyle de yaptım. Baskı çok daha azdı. Özellikle Latisha bana ilgi göstermeyi bıraktıktan sonra. Bir bakışta, herkes gibi o da Saint Tim'e hayran kalmıştı."

"Garip."

"Evet." Derin bir nefes.

"Ona çok kızmış olmalısın."

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Onu ne kadar sevdiğimi biliyordu. Ama o da benim için aynı şeyi hissetmiyorsa, bu onun suçu değildi. Kendime böyle söyledim. Yastığıma ağlamayı bıraktıktan sonra." Zayıf bir gülümseme.

"Geri çekilebilirdi," diyorum sessizce.

"Onun tarzı değil."

"Randevudan vazgeçip sana sihrini göstermen için daha fazla zaman verebilirdi."

"Onun tarzı değil."

"O, diğer insanların sahip olduğu şeyleri istiyordu. En yakın arkadaşlarının sahip olduğu şeyleri bile."

"Tim, onu sevmediğiniz zamanlarda bile sevebileceğiniz türden biriydi. Ki hepimiz er ya da geç onu sevmedik."

"Onu sevmek mi, nefret etmek mi?"

"Yorgunum. Biraz kestirebilir miyim?"

"Uyumak yok. Hadi Neil, konuşmaya devam et. Senin randevunu çalan Aziz Timothy. Peki ya Scott? O da Latisha'yı istiyordu, bu çok açık."

"Scott, asla sahip olamayacağı bir şeyi özleyen bir aptaldı."

"Ama sonunda onu elde etti. Tim ortadan kaybolduktan sonra."

"Sanırım kafama bir kaya düştü," diyor Neil aniden. Şakaklarını ovuşturuyor, yüzünü buruşturuyor, acıya karşı gözlerini sıkıca kapatıyor. "Uçuruma o kadar yakın değildim."

"Sence ne oldu?"

"Bir ses duydum. Döndüm. Ve sonra..." Neil titrer, rahatsız bir şekilde hareket eder. "Su, lütfen."

Ona şişeyi veriyorum, derin bir yudum almasını izliyorum. Yüzünde nemli bir parlaklık var, şimdi kesinlikle daha solgun. Endişem birkaç kat artıyor.

"Bu kadar," diye mırıldanır Neil. "Dördümüz anlaşmıştık. Bu geziden sonra, biter. Artık iskelet aramayacağız. Bu dağlardan çıktığımızda, bir daha geri dönmeyeceğiz. Josh'u içkiden kurtaran da buydu. Son bir hamle yap. Ama sonra geziden çıktı. Şanslı herif."

"Neden bu son sefer?"

"Çünkü artık dayanamıyoruz. Hiçbirimiz. Josh en bariz olanı, ama hepimiz... O biliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum, ama biliyor. Ve şimdi... Bu artık bir kurtarma görevi değil. Bu..." Bana bulanık bir bakışla bakar. "Bu bir hesaplaşma."

İçimde kötü bir his var. Ardından bir ürperti. Cevabı duymak istediğimden emin olmasam da bir sonraki soruyu sormak zorundayım.

"Siz ne yaptınız, Neil? Beş yıl önce gerçekte ne oldu?"

Sonra, tam da korktuğum gibi:

"Yalan söyledik. Her şey hakkında yalan söyledik." Ağır, ağır bir iç çekiş. "Ve yalanlarımız Tim'i öldürdü."

BÖLÜM 20

Neil gözlerini kapattı. Yan tarafa kaydı. Yere düşmeden omzunu tuttum ve onu tekrar oturtmak için geri çektim.

"Uyan, uyan, uyan." Hâlâ slogan atarken, Nemeth aniden ortaya çıkıp gergin bir şekilde bana bakıyor.

"Gitmeliyiz. Fırtına yaklaşıyor. Ağaçların arasında sığınak bulmalıyız."

"Onun yürüyebileceğini sanmıyorum."

"Seçenek yok. Gerekirse ona tokat at, ama hareket etmesi lazım." Nemeth sanki fırtına hemen arkasında gibi omzunun üzerinden bakıyor. Şimdi ben de korkmaya başladım. Nemeth bir şeyden endişeleniyorsa, geri kalanımız da dehşete kapılmalı.

"Neil!" diye bağıyorum. Göz kapakları titriyor. Yüzüne hafifçe vuruyorum, sonra vazgeçip üzerine su döküyorum.

"Ne-ne?"

"Hadi. Kalkma zamanı. Biraz yürüyüşe çıkacağız."

Nemeth, Neil'in diğer tarafına geçer ve onu ayağa kaldırmama yardım eder. Bu çok zor, özellikle de ben onların yarısı kadar boyum olduğu için. Ama Nemeth çoktan Neil'i sürüklemeye başlamış, hem Neil'i hem de beni harekete geçmeye zorluyor. Şiddetli yağmur, kaya tarlasına dökülmek üzere mi? Bunu öğrenmek istemiyorum.

Birlikte Neil'i mağaradan çıkarmayı başarırız. Luciana ve Daisy çoktan bekliyorlar. Luciana Nemeth kadar heyecanlı görünürken, Daisy onun yanında gergin bir şekilde zıplıyor.

Daha serin bir rüzgar esintisi hissediyorum. Ufka baktığımda, kara bulutları görebiliyorum. Bir dizi bulut doğrudan bize doğru geliyor, mavi gökyüzünü yutan siyah bir duvar gibi. Hem güzel hem de korkutucu. Yaklaşan şimşeklerin habercisi olarak tüylerim diken diken olsa da, bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Luciana," diye bağılıyor Nemeth. "Frankie'nin yerine geç. Frankie, ekipmanı al."

Luciana ve ben hızla yer değiştiriyoruz. Daisy yine sızlanıyor.

"Diğerleri ne olacak?" diye soruyorum.

"Marty sorumlu. Umarım dikkatini veriyordur."

Nemeth son cümleyi dişlerini sıkarak söyler. Çünkü Martin'in dikkati bütün gün tek yönlüydü. Hatta belki de son beş yıldır.

Neil ayağını kaldırmaya çalışıyor. Soğuk rüzgar onu bilincine geri getirmiş, gücünü toplamasına yardımcı olmuş. Nemeth ve Luciana'nın baston görevi görmesiyle, topallayarak ilerlemeye başlar. Daisy, başı eğik, kuyruğu bacaklarının arasında, Luciana'nın yanından ayrılmıyor. Bir kurtarma köpeğinin hava koşullarından etkilenmeyeceğini düşünürdüm. Yoksa başka bir şey mi var? Çünkü Luciana'nın ifadesi kapalı kalıyor, bu hiç ona göre değil.

Hâlâ Neil'in bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Ya da bana söylediğini sandığım şeyleri. Yalanlar. Bu da sırlar olduğu anlamına geliyor. Bunlardan biri büyük olasılıkla yiyeceklerimizi çalmış ve Neil'in kafasına vurmuştur.

Scott, yiyecek torbaları sabote edildiğinde ortada yoktu, ama Neil'e vurulduğunda oradaydı. Yani bir sonraki soru turumu onunla başlayacağım. Diğerlerinin önünde. Bundan sonra ne olursa olsun, tanıklar istiyorum.

Şişman bir yağmur damlası düşüyor.

Sonra, morarmış gökyüzünü bir şimşek çakar ve hemen ardından, o kadar yakın ki beni sıçratacak kadar güçlü bir gök gürültüsü duyulur. Karanlık, çalkantılı bulutlar üzerimize çöker ve tüm kanyonu aniden gölgeye boğar. Vahşi güzelliği hayranlıkla seyretmek için artık zaman yok. Acele etmeliyiz.

"Sadece patikanın başlangıcına ulaşmamız gerekiyor," diyor Nemeth cesaret verici bir şekilde. "Ağaçların altında çömelip fırtınanın geçmesini bekleyebiliriz. Birkaç metre daha. Başarabilirsin."

Tamamen yalan söylüyor. Yürüyüş parkurunun başlangıcı en az otuz metre, belki daha da uzakta. Ama Neil yine ayaklarını kaldırıyor.

İnsanlar, dümdüz ilerleyin. Martin ve diğerlerini görüyorum. Dikkatimizi çekmek için bağıyor ve ellerini sallıyorlar. Onlar çoktan ormana ulaşmışlar. Ancak Bob, durumumuzun vahametini açıkça fark ediyor ve hemen saklandığı yerden çıkıp yardım etmeye koşuyor. Birkaç dakika içinde Luciana'nın yerini alıyor ve Nemeth ile birlikte Neil'i kalan mesafeyi yarı yarıya taşıyorlar.

Yeni bir şimşek gökyüzünü aydınlatırken ormana varıyoruz. Ardından, ikinci bir büyük gürültüyle, fırtına kanyona patlıyor. Yağmur sağanak halinde yağıyor, saçlarımızı ıslatıyor, cildimizdeki tozu yıkıyor.

Nemeth ve Bob, Neil'i küçük bir çam ağacı grubunun altına yerleştirir. İnce dallar, sağanak yağmuru engelleyecek kadar kalın değildir, ama Neil umursamıyor gibi görünür. Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırır, kafasındaki kurumuş kan taze kırmızıya döner, sonra kanlı damlalar halinde akmaya başlar.

Yaralarını yıkıyor. Günahlarını temizliyor. Keşke öyle olsaydı.

Sonra bana bakar, çok uzun süredir ağır bir yük taşıyan bir insanın kemiklerine kadar işleyen yorgunluğuyla. Ona anladığımı söylemek istiyorum. Her şeyin yoluna gireceğini söz vermek istiyorum. Ama yalanlara bir yenisini daha eklemek istemiyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi solgun bir gülümsemeyle gülümser. Sonra gözlerini kapatır ve yağmura teslim olur.

Fırtına, geldiği kadar çabuk kaybolur. Bulutlar, ışık gösterisini de beraberinde götürerek üzerimizden geçer. Kısa süre sonra gök gürültüsü uzak bir patlama haline gelir ve havada artık elektriklenme hissedilmez.

Bob saçlarını ve sakalını sallar, sonra sırt çantasındaki yağmur damlalarını silkeler. Bigfoot avcısı, bir anda gitmeye hazır hale gelir. Geri kalanlarımız çok daha yavaş bir şekilde onu takip ederiz. Kimse konuşmaz. Ne olup bittiğine dair bir ipucu bulmak için herkesin yüzüne bakarım. En uzun süre Scott'a bakarım. Yüzü kızarır. Suçluluktan mı? Pişmanlıktan mı?

Dikkatimi Miggy'ye çeviriyorum, o da çabucak aynı şekilde telaşlanıyor.

Ana kampa vardığımızda, çok hararetli bir tartışma olacak.

"Neil'i kampa geri götürmek için bir travois yapmalıyız." Nemeth patikanın ortasına çıkar ve sırt çantasından mavi bir acil durum battaniyesi çıkarır. "Siz ikiniz," diye Miggy ve Scott'a seslenir. İkisi de dikkat kesilir. "Yaklaşık olarak aynı çapta ve buradaki arkadaşınızdan yaklaşık bir metre daha uzun iki sağlam dala ihtiyacım var. Çabuk olun."

Nemeth'in aciliyetinden açıkça etkilenen ikili, aceleyle uzaklaşır.

"Sen." Gözleriyle beni sabitliyor. Arkamda kimse var mı diye dönüp bakmak istiyorum, ama zaten cevabı biliyorum.

"O bıçağı kullanmayı öğrenme zamanı."

Tanrım.

Bana ince naylon bir ip atıyor. "Bunu iki buçuk metre uzunluğunda parçalara kes. Sonra, Martin'in sana vereceği brandanın kenarına delikler açmanı istiyorum."

Basit bir X işareti yeterli, ipin geçebileceği kadar büyük olsun."

Nemeth, Luciana'ya dönerek ek emirler veriyor. Martin bana katlanmış bir brandayı atıyor ve ben de belimden devasa bıçağı çıkarıp dikkatle incelemekten başka seçeneğim yok. Dokulu sapı yeterince rahat. Elimi bıçağın kaymasından koruyan geniş koruyucuya da minnettarım. Ama bu şey yine de bir canavar, bir tarafı jilet gibi keskin, diğer tarafı ise şeytani bir şekilde tırtıklı.

Ellerim titriyor. Birkaç kez derin nefes alıyorum. Sonra ağaç sınırından çıkıp, şimdi parıldayan gri kayalıklara geri dönüyorum. Büyük bir kayanın üzerine brandayı açtım, ipi çözdüm ve işe koyuldum. Cesaretimi toplayıp bıçağı kullanmak için birkaç deneme yapmam gerekti. Sonunda, tırtıklı kenarın naylonu kesmek için en uygun olduğu ortaya çıktı. Adil olmak için, brandayı keserken düz kenarı kullandım.

Bıçağı giderek daha çok seviyorum. Kolay kesiyor, elimde sağlam ve güven verici hissettiriyor. Sırf öyle olduğu için birkaç kez daha ağırlığını deniyorum. Sonra bir kez daha merak ediyorum: Josh, kendini savunmak için mi bu kadar sert bir taktik bıçak yanına almıştı? Yoksa bu dağlarda kendi hesabı mı vardı?

Miggy, Tim yüzünden potansiyel bir işi kaybetti. Scott ve Neil, hoşlandıkları kadını kaybetme şansını kaçırdı. Peki ya Josh? O ne kaybetti? Ve o zamandan beri alkolün içinde boğuluyormuş gibi görüldüğüne göre, bu ne kadar kötü bir şeydi?

Çift kenarlı bıçağı dikkatlice kınına koyup ödevimle Nemeth'e geri döndüm.

Martin brandayı kapar. Nemeth ipi alır. Birkaç saniye içinde, Miggy ve Scott'ın getirdiği iki dal arasına bir tür askı yaparlar. Onlar

icadlarını ince ayar yaparken, ben Luciana'nın yanına gidip, olabildiğince doğal davranmaya çalışıyorum.

"Martin'in mağarasında ne oldu? Bir şey buldunuz mu?" Sesimi alçak tutuyorum çünkü onun bunu grupla paylaşmak istemediğini hissediyorum.

"Belki." Sesi kısa ve aynı derecede sessiz. "Daisy kokuyu aldı mı?"

"Evet. Peşinden gitmeye başladık, ama hiç mantıklı gelmedi. Sürekli çıkmaz sokaklara rastladık, burada dev bir kaya, orada bir kayalık. Doğal engeller kokuyu biriktirmeliydi. Ama Daisy izi kaybetmeye devam etti." Luciana başını salladı. "Bilmiyorum. Korkmaya başladı. Sonra ben de gerginleşmeye başladım."

"Nasıl yani?"

Luciana, kimse duyamayacak kadar yakın olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. "İzleniyormuşum gibi hissettim. Sanki biri bizi inceliyormuş gibi."

"Peki ya Nemeth?"

"Onu bilirsin, hiç konuşmaz. Ama alışılmadık bir şekilde gergin görünüyordu, sürekli arkamıza bakıyordu. Fırtınanın yaklaştığını fark ettiğinde, kaçmak için bir bahane bulduğumuz için minnettardık. Burayı sevmiyorum. Bu ormanı sevmiyorum. Sadece... sevmiyorum."

Yanında, Daisy de aynı fikirde olduğunu belirtmek için sızlanıyor. Luciana, onu sakinleştirmek için elini kafasına koyuyor. "Kampa döndüğümüzde, onunla ilgilenmem gerek. Yemek ve ayak bakımı demek istemiyorum. Koşullar yüzünden sarsılmış ve hedefini bulamadığı için morali bozuk. İyi bir şekilde bitirmesi gerekiyor. Moral önemli." Lucy grubumuza bakıyor. "Hepimiz için."

Anladığımı belirten bir şekilde başımı sallarım. Uzun ve garip bir gün oldu. Ne yazık ki, daha da kötüye gidecekmiş gibi bir his var içimde.

Nemeth ayağa kalkar. "Tamam," der. "Çıkma zamanı."

NEMETH, mavi acil durum battaniyesini geçici sedyeye çapraz olarak serer. Miggy ve Scott, Neil'in üzerine uzanmasına yardım eder, ardından Nemeth battaniyenin kenarlarını kullanarak yaralı adamı bir burrito gibi sarar. Oldukça zekice, diye düşünüyorum. Neil tekrar bilinci yerine gelir, ancak açıkça acı çekmektedir. Luciana ikinci bir soğuk kompres etkinleştirir ve onu Neil'in başının arkasına yerleştirir. Neil minnetle gülümser. Son adım, ipin bölümlerini kullanarak Neil'i sedyede sabitlemek.

Şimdi Bob kendini sağ ön direğin başına yerleştirirken, Miggy sol direği tutar. Üç deyince, birden kaldırarak sedyenin önünü yerden kaldırır. İki direğin arka uçları yerde sürüklenir, bu da sonunda

—travois ile sedye arasındaki farkı anlıyorum. Neil, ciddi bir kırık veya omurga yaralanması olan biri gibi tamamen hareketsiz hale getirilmeye ihtiyaç duymuyor. Sadece taşıma yardımı gerekiyor. Ayrıca, artık yedi kişilik hareketli bir grup olduğumuz için, dört taşıyıcı yerine iki taşıyıcıyı çok daha kolay bir şekilde dönüşümlü olarak kullanabiliriz.

Herkes yerini aldıktan sonra Nemeth yürümeye başlar, Daisy ve Luciana da onun peşinden gider. Sırada travois vardır, Scott da onun arkasında yürür. Martin sabırsızca bana bakar; Bob'un sağlık görevleri olduğu için artık arkada yürümek için beklediği açıktır.

Bu fırsatı değerlendirip Scott'ın yanına geçiyorum. Hemen tedirgin oluyor, benden başka her şeye bakıyor.

"Kayalık tırmanış nasıldı? Yukarıda yeşil şeyi gördün mü?"

"Evet." Sesi Luciana'nınki kadar kısa ve öz. Görünüşe göre herkes eğlenceli bir öğleden sonra geçirmiş.

"Kim tırmandı?"

"Ben tırmandım. Haklıydın. Bob için çok dardı ve Miggy yükseklik korkusu var."

"Peki ya Marty?" Çünkü o adam, oğlunu bulmasına yardımcı olacağını düşünseydi Empire State Binası'na bile tırmanabilirdi.

"Bob onu eledi. Aşağıda kalıp yolumu bulmama yardım etmesi gerektiğini söyledi."

"Martin bunu kabul etti mi?"

"Benim daha fazla acı çekmemi izleme şansı mı?

Kesinlikle." "Bu konuda bir kompleksin var gibi

görünüyor." "Neil sana ne anlattı?"

"Sence ne?"

Scott tuzağa düşmüyor. Sessiz kalıyor, sonra aniden: "Yapamadım. Uçurumun kenarındaki patikayı takip etmek mi? Orada bir bölüm var, devam etmenin tek yolu atlamak."

Ben de başımı sallarım, çünkü ben de görmüştüm.

"Yapmak istedim. Denedim. Ama her atlayışta... Latisha'yı görüyordum ve tek düşünebildiğim, ya kayıp düşersen? Ya o ikinci kez o telefonu almak zorunda kalırsa? Ona bunu yapamazdım. Yapamazdım... Kendime bunu yapamazdım."

Hiçbir şey söylemedim, sessizliğin uzamasını bekledim. Kısa süre sonra:

"Daha iyisini yapmak istiyorum," diye fısıldadı. "Daha iyi *olmak* istiyorum. Hiç bilemezsin. O gecedен beri..." Derin, titrek bir iç çekiş. "Lanet olsun."

Yine beklerim.

"Yolu sonuna kadar çıkamadım. Orada ne varsa onu alamadım. Marty bana bağırdı. Bob, bana saldırmasını fiziksel olarak engelledi. Sonra rüzgârın yönünün değiştiğini hissettik, güneye baktık ve oradan kaçtık. Tanrıya şükür."

"Martin geri dönmek isteyecek."

"Evet."

"Ya sen?"

"Daha iyisini yapmak istiyorum. Daha iyi olmak istiyorum," diye tekrarlar, üzgün bir ifadeyle. "Lanet olsun."

"Neil'i taşla vurdun mu?" "Hayır!

Neden öyle bir şey yapayım?"

"Sen söyle, çünkü belli ki sen ve arkadaşların bir şeyler saklıyorsunuz."

Scott başını sallar. "Neil'e saldırmadım. Ona zarar vermek için hiçbir nedenim yok. Onu yerde kanlar içinde buldum. Doğmamış çocuğum üzerine yemin ederim."

"Peki ya yiyecek çantaları?"

"Hiçbir fikrim yok. Dün gece tam dediğim gibi oldu. Çadırımdan çıktım, Tim'i gördüğümü sandım ve ormana doğru koştum, sonra... sen beni buldun. Luciana da göğsümü yapıştırıcıyla yapıştırdı. Sence...?" Scott duraksar, sonunda gözleri fal taşı gibi açılmış halde bana döner. "Sence bu Tim olabilir mi? Bunca yıl sonra, bir şekilde hala hayatta olabilir mi?"

"Bu mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Belki. Tanrım." Scott şimdiye kadar hiç olmadığı kadar korkmuş görünüyor.

"Josh ne kaybetti?"

"Ne?"

"Tim genel olarak iyi bir adam ve harika bir arkadaştı. Ama başkalarının sahip olduklarını isteme alışkanlığı vardı. Ve sizler onu affetme alışkanlığınız vardı. Ta ki affetmeyi bırakana kadar. Josh mu? Kırılma noktası bu muydu? Josh ne kaybetti?"

Bana cevap vereceğini sanmıyorum, ama sonra aniden, acı bir şekilde:

"Arkadaşlarına olan inancını. İnsanlığa olan güvenini. Kendine olan saygısını. Ondan sonra geriye ne kalır?"

Cevabım yok, ki bu da iyi, çünkü Scott tekrar konuşmayı reddediyor.

Ormanın içinden ana kampa doğru ağır adımlarla yürüyoruz. Bir kişi eksildi. Yedi kişi kendi düşüncelerine dalmış durumda.

Ve kafamda büyüyen korkunç bir şüphe.

BÖLÜM 21

Hiçbir yere, nemli çadırlarımıza vardığımızda olduğu kadar minnettar olmamıştım. Kamp alanına girdiğimizde güneş batmaya başlıyor, ışık azalıyor, sıcaklık düşüyor. İki saat önce ferahlatıcı gelen yağmurla ıslanmış giysilerim artık soğuk ve cildime yapışıyor.

Günün fiziksel ve duygusal yorgunluğundan sonra, tek istediğim uyku tulumuma girip kendimi bırakmak. Ancak kamp yapmak öyle kolay değil. Neil'e bakmak, ateş yakmak, su getirmek gerekiyor.

Herkes kendi görevine odaklanırken kimse konuşmuyor. Nemeth ve Scott, Neil'i travois'tan çıkarıyor. Miggy ateşe vuruyor ve ıslak odunları yakmak için bir tür sihir yapıyor. Ben su kovalarını getirirken, Luciana Daisy'ye bakıyor. Martin yiyeceklerimizi getiriyor. İşler bitene ve yemek masaya konana kadar, neredeyse elle tutulur gerginliği görmezden gelen işlevsiz bir aile gibiyiz.

Son iki kovayla geri döndüğümde, Neil artık şömine önünde oturuyor, omuzlarına mavi bir şal gibi battaniye sarılmış, Luciana ise dikkatlice başının arkasını yıkıyor. O dokunuyor. O irkiliyor. O tekrar dokunuyor. O yine irkiliyor. Yine de kimse tek kelime etmiyor.

Martin, kalan yemeklerin bulunduğu koku geçirmez çantayla ortaya çıkar. Çantayı yere koyar, açar ve işte böylece akşam yemeği servis edilir. Sırayla ana yemekleri seçer ve kaynar su ekleriz. Hem açım hem de aç değilim. En iyi koşullarda bile sincap beyni gibiyimdir. Bugünkü olaylardan sonra konsantre olamıyorum. Zihnim uğulduyor, cildim çok gergin ve sinirlerim çılgınca titriyor. Bu tür anlarda en çok içki içmeyi arzuluyorum. Kendimden kurtulmak için. Ya da en azından bir süreliğine kaçmak için.

Neyse ki, ıssız bir yerde bar yok. Ne yazık ki, cep telefonu, uydu telefonu veya radyo da yok.

Son on yılın çoğunu tek başıma geçirdim, ama hiç bu kadar savunmasız ve yalnız hissetmemiştim.

Miggy ve Scott, Neil'in iki yanında yere oturuyorlar. Neil su içiyor, onlar ise suyla ıslatılmış makarnayı çiğniyorlar. Luciana ateşin diğer tarafına, bana daha yakın bir yere geçmiştir. Daisy ayaklarının dibinde yatıyor, ama köpeğin koyu kahverengi gözleri açık, etrafı izliyor.

"Hala saklambaç oynaması gerekiyor mu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Şimdi değil. Çok karanlık." Luciana uzak bir sesle cevap veriyor. Bir karar vermiş.

bir karar vermiş. Ne karar verdiğini zaten biliyorum ve onu suçlamıyorum. "Sen ve Daisy ne zaman gideceksiniz?"

"Şafak sökünce." Bana bir bakış attı. "Sen de gelebilirsin."

"Henüz emin değilim." Ama onun gibi ben de bir karar verdim. Benimki sadece daha mantıksız. Kuru bir alkolik. Paul, bu işe ilk başladığımda beni bununla suçlamıştı. Tehlikeli bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla değiştiriyormuşum. Bunun daha fazlası olduğunu düşünmek istiyorum. *Benim için* daha fazlası olduğunu. Ama böyle zamanlarda, ben bile emin olamıyorum.

Martin ateşe yaklaşır, boğazını temizler, ağzını açar. Beklemiyorum.

"Neil'e taşla saldırdın mı?" diye yüksek ve net bir sesle soruyorum. Bu, onu durdurmaya ve diğerlerini şaşırtmaya yetiyor.

"Ne?"

"Kaya tarlasında Neil'i öldürmeye mi çalıştın?"

"Hayır." Martin, biraz öfkeli olmasa da, gerçekten şaşkın görünüyor. "Kendi araştırmamı yapıyordum."

"Peki ya yiyecekler? Torbaları sen mi yırttın?"

"Neden çantaları yırtayım ki? Onları bulduğumda sen de yanımdaydın..."

Ben çoktan Nemeth'e geçtim. "Peki sen, bu öğleden sonra neredeydin?"

"Kayalıkların diğer ucundaydım." O da aynı şekilde savunmacı bir tavırla konuşuyor.

"Peki ya sen, Bob?"

"Nemeth'i kovalıyordum."

"Miguel?"

"Diğer yöne gittim, beni gördün."

Dikkatim Scott'a odaklanıyor. "Geriye sen kalıyorsun dostum."

"Zaten söyledim..."

"O yapmadı," Neil yorgun bir şekilde sözünü kesti. "O yapmaz. Ne o ne de Miggy. Tanrı aşkına, zamanı geldi. Beş yıl geçti. Onlara söyle. Her şeyi anlat. Hala yapabiliyorken."

Scott, Miguel ve Neil aralarında fısıldaşırken dikkatimi Martin'e veriyorum. Emin olmak için Nemeth ve Bob'a da bir göz atıyorum, ama en çok ilgimi çeken Martin. Neil, onun bildiğini söyledi. Martin'i kastettiğini düşündüm. Martin, arkadaşlarının sakladığı sırrı çözdü. Ama şu ana kadar Martin şaşkın ve kızgın görünüyor. O kadar iyi bir oyuncu mu?

Nemeth, sanki başına kötü bir şey geleceğini biliyor ve darbeyi tahmin etmeye çalışıyormuş gibi, çekingen ve temkinli bir ifade takınıyor.

Bob'un ifadesi en düşünceli, en az şaşkın olanı. Bir tür büyük bir açığa çıkma bekliyor gibi görünüyor. Teorik olarak, sanal forumlar aracılığıyla tanıştığımız için, en çok onun hakkında bilgi sahibi olmam gereken kişi o. Ama üç üniversite arkadaşının da ortaya çıkaracağı gibi, birini tanıdığını düşünmekle onu gerçekten tanımak arasında büyük bir fark var.

Çocuklar fısıldayarak konuşmayı bırakıp arkaya yaslanarak geri kalanımıza bakıyorlar.

Miguel, baş konuşmacı olarak atanmış gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Yalan söyledik. O gece hakkında. Her şey hakkında değil, ama yeterince."

Bu stratejiyi takdir ediyorum. Bir kez yakalandığınızda, önemsiz inkârları bırakıp sadede gelin.

Karşımda, Martin'in gözleri şaşkınlıkla açılır. Ama bu seferlik, adam susar ve dinler. Nemeth ve Bob zaten aynı fikirde.

"İçki içiyorduk. Hepimiz."

"Hatta Tim." Neil konuşuyor konuşur. "Çok çok.

Daha biz daha fazla. Kimsenin yapmaması gerektiğinden daha fazla."

"Sarhoş olmuştuk," diye açıklıyor Miguel, belki de durumu tam olarak anlamamışız diye.

Martin yavaşça başını sallar, oğlunun ilk başta bildirilenden daha sarhoş olması çok da önemli değildir.

"Özellikle Josh," diye mırıldanır Neil.

"Onu durdurmalıydık," diye iç geçirir Scott.

"Ne oldu?" diye soruyorum, onları konuşturmaya çalışarak.

"Tim konuşmaya başladı..."

"Konuşma yapıyordu," Miguel Scott'ı düzeltir. "Her neyse. O, ahkâm kesiyordu..."

Neil boğuk bir kahkaha attı.

Tanrım, hepsini öldürmek istiyorum. Martin'i tekrar inceliyorum. Hala bu hikayenin nereye varacağını bilmiyor gibi görünüyor. Nemeth'in yüzü ifadesiz, Bob ise cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

"En yakın arkadaşları olduğumuz için bize teşekkür etmek istedi. Bilirsin, şimdi, evliliğinin arifesinde." Miguel, bunca yıl sonra hala acı bir ses tonuyla konuşuyor. "Bize mükemmel olmadığını, her zaman en iyi arkadaş olmadığını bildiğini söyledi. İlk olarak benimle başladı, iş görüşmemi çaldığı için özür diledi."

Martin'in ağzı açık kalıyor. Tekrar kapatıyor.

"Latisha'yı çaldığı için üzgün olduğunu söyledi." Sıra Neil'de. "İyi bir kanat adamı olmak niyetiyle çiftler buluşmasına gitmişti. Ama sonra onu gördü. Bir pislik olduğunu biliyordu, ama başka türlü davranamazdı. İlk anda, onun hayatı boyunca bulmak için beklediği kadın olduğunu anladı."

"Bir dakika." Bob elini kaldırır. Neil'e bakar. "Önce Latisha ile mi çıktın?"

"Kısa bir süre."

"Ama şimdi onunla evlisin." Scott'ı işaret eder, Scott kısa bir süre başını sallar. Sonra Bob Miguel'e döner. "Peki ya sen?"

"Beşimizden üçü yeter!"

Bob başını sallar. "Peki diğer arkadaşın Josh?"

"Josh pek çıkmaz. En azından aşk hayatı hakkında konuşan biri değildir."

"Konuşan biri değildir," diye mırıldanır Neil. Üç arkadaş yine birbirlerine bakışır.

Miguel kapatır gözlerini gözlerini başka bir derin nefes alır. "Bu arada, Tim'in Josh'a özür dilemesi."

Şimdi ilgimi çekti.

"Tim'in sağdıcı," diye açıklıyor Bob, bu da benim dikkatimi çekiyor. Bu soruyu sormayı hiç düşünmemiştim. Hepsi

hepsi Tim'in sağdıçlarıydı, ama elbette içlerinden biri sağdıç olmalıydı. Muhtemelen Tim'in en yakın hissettiğı kişi. şu anda Wyoming'deki bir hastanede detoks tedavisi gören adam.

"Josh'un iki yaş küçük bir kız kardeşi var," diye açıklıyor Miguel. "Üçüncü sınıfta OSU'ya başladı. Güzel bir kız."

"Josh nasıl böyle bir kız kardeşe sahip oldu acaba..." Neil başını salladı.

Josh'un çöküşünden önce nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyorum. Kirli sarı saçlar, terle kaplı yüz. Onun semptomlarını not ettim, adamı değil, bu da onun o kadar da çarpıcı olmadığını düşündürüyor. Tim'in olağanüstü kişiliğinin bir başka arka plan parçası.

"Julianna'nın taşınmasına yardım ettik," diye hikayeyi Scott devam ettiriyor. "Julianna, Tim kampüsün en popüler erkeğı rolünü oynarken hemen ona göz kırpmaya başladı. Tim odadan çıkar çıkmaz, Josh da hemen arkasından çıktı. Koridora çıktığımda Tim'i duvara dayalı buldum. Josh, ki kayıtlara geçsin, ondan 10 cm daha kısa ve 15 kilo daha hafifti, Tim'i yerine sabitleyip gözlerinin içine bakıyordu. 'Hayır,' dedi. 'Kız kardeşime dokunursan canına okurum.'

Tim gülerek yanıtlar. "Tabii ki. Sorun değil kardeşim. Aileye bulaşma. Anladım." Scott, üniversiteli Tim'in yatıştırıcı ses tonunu taklit eder. "Tim kendini kurtarır ve uzaklaşır. Ama Josh'un hala endişeli olduğunu görebiliyorum. Latisha'dan önce Tim bir çapkındı. Cumartesi sabahı yatak odasından hangi güzel kızın çıkıp bir daha geri dönmeyeceğini asla bilemezdi."

Neil ve Miguel başlarını sallar.

"Dersler başladı ve hepsi bu kadar. Bazen Julianna bizim eve gelip takılırdı, ama sık sık değil. Kendi arkadaşları, sosyal çevresi vardı. Tim ve onun çok fazla etkileşimde bulunduğunu hiç görmedim." Scott, Neil ve Miguel'e bakar.

"Hiçbir şey fark etmedim," diye Miguel de aynı fikirde olduğunu belirtir.

"Kesinlikle hiçbir şeyin farkına varmadım." Neil omuz silkiyor.

"Tim, Josh'un kız kardeşiyle birlikte oldu," diye ekliyorum,
"Ama Josh bunu hiç bilmedi."

Scott ateşin karşısından bana bakar. "Julianna ikinci sınıfta bir dönem okulu bıraktı," der sessizce. "Hamileydi. Sonunda kürtaj oldu. Babasının kim olduğunu Josh dahil kimseye söylemedi."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Martin'e bakarım, o da en az benim kadar şaşkın görünmektedir.

"Yani" —Martin yavaşça konuşmaya başlar— "Tim, Josh'un kız kardeşini hamile mi bıraktı?"

"Tim o zamanlar hiçbir şey söylemedi," diyor Miguel, "Josh olanlara deliye dönmüşken bile. Ailesi bu haberi çok zor karşıladı. Kürtajı onaylamıyorlardı, ama kızlarının üniversiteyi bırakmasını da istemiyorlardı. Her şey çok karışmıştı. Josh, son sınıfın ilk yarısını bir an ailesini teselli etmeye, bir an kız kardeşini desteklemeye çalışarak geçirdi. Kız kardeşini kliniğe kendisi götürdü, işlem yapılırken elini tuttu. Sonra odasına kapandı, bir hafta boyunca dışarı çıkmadı. Sonunda odasından çıktığında hepimiz kapının altından yemek sokmaya başlamalı mıyız diye merak ediyorduk. Berbat görünüyordu. O konuyu bir daha hiç açmadı, biz de açmadık, ama Josh böyleydi. Sessiz sular derin akar."

"Tim hiç itiraf etmedi mi?" diye ısrar ettim.

"Asla." Bu sefer Scott cevap verdi. "Sürekli 'Sana yardım edeyim Josh, hey, ben hallederim Josh. İşte sınav notlarım. Son ödevleri dert etme.' diyordu. Belki de fazla iyiydi? Ama Tim, en çok ihtiyacın olduğunda yanında olan biriydi. Tatillerde sana evinden uzakta bir ev sağlardı..."

"Kız kardeşinin cenazesini planladı," diye mırıldanır Neil.

"Arabamı tamir ettirmek için bana bin dolar borç verdi." Miggy'nin sırası.

"Hiçbirimiz bir şeyden şüphelenmedik."

"Anlamıyorum," diyor Martin, ama sesindeki kasvetten anladığını anlayabiliyorum.

"Maker's Mark'ı hiç açmamalıydık," diye mırıldanır Scott.

"Tim o lanet ağzını hiç açmamalıydı!" Miguel daha öfkeli bir şekilde söyler. "Cidden. On yıl sonra, birdenbire itiraf etmek mi istiyor? Gençliğinin hatalarını telafi etmek mi? Vicdanı rahat bir şekilde evlenmek mi? Josh'u bir saniye bile düşündü mü? En iyi arkadaşının arkasında iş çevirip kız kardeşiyle yatmakla kalmayıp onu hamile bıraktığını ve *bunu hiç söylemediğini* öğrenince Josh'un nasıl tepki vereceğini düşündü mü? Tabii ki Josh çıldırdı."

"Tim, her birinize karşı geçmişte yaptığı yanlışlar için özür diledi," diyorum yavaşça. "Çoğunu zaten biliyordunuz, neyse ne. Ta ki Josh'a gelene kadar. Josh, Tim ve kız kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Josh ne yaptı?"

"Josh ne yaptı?" Miguel inanamayan bir şekilde sorar. "Sence ne yaptı? Tim'i çıplak elleriyle öldürmeye çalıştı."

BÖLÜM 22

Josh Tim'e saldırdı," diye devam eder Miggy. "Onu yere düşürdü ve feci şekilde dövdü. Üçümüz onu çekip çıkarmak için uğraştık, ama ayaklarımız pek hızlı hareket etmiyordu."

"Çok sarhoştı," diye sızlanıyor Neil.

"Tim şaşırmıştı," diye ekliyor Scott sıkı bir şekilde. "Josh'un kızacağını düşünmüştü, ama bu kadarını değil. Geçmişte kalan bir olaydı, diye düşünmüştü."

"Josh ona tekrar yumruk attı," diyor Miguel. "Sonra işler çirkinleşti," diye mırıldanıyor Neil.

"*Sonra* işler çirkinleşti mi?" Resmen hayretler içindeyim. Martin acı içinde inliyor.

"Her şey ortaya çıktı," diyor Scott. "Aziz Timothy. O alırken biz affederdik. İşleri ve kız arkadaşları çalabilirdi, hatta en iyi arkadaşının yapmamasını istediği kişiyle çıkabilirdi. Sonra gülümser, omuz silker ve yoluna devam ederdi."

"Sonunda bağırıp çağırmaya başladık. Hatırlamıyorum bile..." Miguel, sanki hala o anı hatırlayarak acı çekiyormuş gibi başını tutuyor. "Josh bittiğini söyledi. Onun ve Tim'in arkadaşlığı bitmişti."

"Ben de benzer bir şey söylemiş olabilirim." Scott, yere bakarak.

"Temelde," dedi Miguel, "biz ayrıldık."

"Sen kavga kavga oğlumla dedi. Martin, hala tamamen şaşkın bir ses tonuyla. "Hepiniz... sağdıçlıktan istifa mı ettiniz?"

"Sarhoş. Çok sarhoş." Yine Neil.

"Ne oldu?" Nemeth ilk kez konuşuyor.

"Tim çantasını aldı. Ormana doğru fırladı." "Hangi yöne?"

Nemeth Scott'a bakıyor.

"Geldiğimiz yöne. Düşünmedik. Sadece... düşünemedik."

"Yatmaya gittik," diyor Miguel. "Sarhoş ve aptal olduğumuzu biliyorduk. O yüzden çadırlarımıza girdik."

"Josh hariç," diye araya girer Scott. "O hala ateşin başında oturuyordu."

"Doğru." Neil başını sallar. "Gerisi... daha sonra anlattıklarımızdan çok da farklı değildi. Korkunç bir ses duyuldu."

"Bir tür hayvan," diye ekliyor Miguel titreyerek. "Ve Scott ortadan kaybolmuştu."

"Hâlâ nedenini bilmiyorum," diyor Scott. "Uykuda yürüdü herhalde."

Miggy hikayeyi devam ettirir. "Sabah olduğunda Scott hala kayıptı ve Tim de dönmemişti. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Neil, Josh ve ben çantalarımızı alıp medeniyete doğru yola çıktık. Tim'i ya yol üzerinde uyurken bulacağımızı ya da kasabada karşılaşacağımızı umuyorduk. Ama ATV'lere vardığımızda onunki hala orada duruyordu... Paniklemeye başladık. Durum kötüydü, gerçekten kötüydü."

"Tim'in Scott'a yardım etmeye karar verdiğini söyleyen fikir kimin fikriydi?" diye soruyorum.

Neil, Miguel ve Scott birbirlerine bakışır. "Hikaye öylece gelişti," der Miguel belirsiz bir şekilde.

Onlara gözlerimi deviriyorum, birbirlerini sonuna kadar koruyorlar. "Josh'tı, değil mi? Diğerlerinin,

. Hepiniz Scott'tan çok Tim için endişeleniyordunuz. Neden, çünkü Tim'i dövdünüz mü?"

"Josh ona o kadar da sert vurmadı," diye homurdandı Miguel. "Ama... biz sadece çok korkmuştuk. Tim kaçmıştı ve şimdi Tanrı bilir neredeydi. Scott da o korkunç hayvan sesleriyle aynı zamanda ortadan kaybolmuştu. Yardıma ihtiyacımız vardı. Ve düşündük ki... yaptığımızı itiraf edersek, insanlar arama yapma isteği duymazlar diye düşündük."

"Biz her zaman sorumluluk alırız." Nemeth onlara kaşlarını çattı. "Kayıp olanlar aptal olsa bile, onları bulmaya kararlıyız."

Martin ateşe yaklaşarak üç adama sertçe baktı. "Mutlu bir akşam geçirdiğinizi söylemekle yalan söylediniz."

Birlikte başlarını salladılar.

"Tim'in neden gittiği konusunda yalan söylediniz."

Yine başlarını salladılar.

"Ama ana patikaya doğru geri döndü. Bundan emin misiniz?"

Hafif bir tereddüt. Miguel başını sallar.

"Baş lambası takılı mıydı? Rüzgarlık, ekipmanlarla dolu sırt çantası?"

"Evet, efendim."

Martin bakışlarını Scott'a çevirir. "Gerçekten uykunda dolaşmaya mı çıktın? Ondan sonrasını gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Gerçekten hatırlamıyorum. Keşke hatırlasaydım. Hiç bilmiyorsunuz..."

"Sus." Martin elini kaldırır. "Yalanlarının ilk arama çabalarına neye mal olduğunu anlıyor musun? Biz, zihni açık, deneyimli bir yürüyüşçü aradığımızı sanıyorduk. Karanlıkta sendeleyeni, yarı sarhoş ve yaralı bir genç adam değil. Kurtarma operasyonunda her dakika önemlidir ve sen bize *yıllar* kaybettirdin."

Neil, Scott ve Miguel tek kelime etmiyorlar.

"Biliyor muydun?" diye Martin'e soruyorum. "Neyi?"

"O gece gerçekte neler olduğunu?"

"Tabii ki hayır. Bilseydim, kendi arama çalışmalarımı planlarken bunu dikkate alırdım. Ve belki de başarılı olurdu." Eski sağdıçlara tekrar öfkeyle bakar.

Haklı. Martin'in, onların yalanını örtbas etmek için kendi keşiflerini sabote ettiğini düşünemiyorum.

"Kime söyledin?" Üçlüye genel olarak soruyorum. Çünkü birisi biliyor olmalı. Bu yüzden yiyeceklere ilaç katılmış, Neil'in kafatası parçalanmış. İzlediğimiz hissinden bahsetmiyorum bile. Burada olduğumuzu, ama yalnız olmadığımızı.

Scott sonunda elini kaldırır. "Latisha'ya anlattım. Her şeyi. Evlenmeden önce. Söylemek zorunda hissettim."

"Demek arkadaşından daha iyi bir kocasın," Martin acı bir şekilde yorumladı.

Scott adamın bakışına karşılık verdi. "O kadar da kötü bir arkadaş değildim. Latisha için Tim'i hiç suçlamadım. Ve hepimiz ayıldığımızda, eminim bunu da hallederdik. Josh ve o hariç, ama..." Scott başını sallar. "Ama geri kalanımız... Tim tek pislik olan değildi, ayrıca onun 'günahlarının' çoğu genç ve aptal olduğumuz zamanlarda işlenmişti. O zamandan beri olgunlaşmıştı. Hepimizin olgunlaştığını düşünmek hoşuma gidiyordu."

Ancak Tim bu durumdan kurtulamamıştı ve onlar gerçeği söylememişlerdi ve şimdi, beş yıl sonra, hala suçluluk duygusuyla yaşıyorlardı.

"Latisha haberi nasıl karşıladı?" diye soruyorum Scott'a, üç farklı arkadaşımı büyüleyen bu kadına çok merak duyuyorum.

"Anladı. Affetti. Bazı insanlar bunu yapmayı bilir." Scott'ın Martin'e sert bakma sırası geldi.

"Siz ikiniz kimseye söylediniz mi?" Miggy ve Neil'e bakıyorum. İkisi de başlarını sallıyor. Geriye şu soru kalıyor: "Peki ya Josh?" "Bilmiyorum," diyor Miggy. "O, o zamandan beri kendi yolunda gidiyor."

kendi yoluna gitti."

Açıkçası, Josh'un yolu çok fazla içki içmeyi içeriyordu. Bu dikkate değer bir nokta. Sarhoşlar konuşur.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor Martin sonunda. "Her halükarda, Tim bu dağlarda ortadan kayboldu. Ve şimdi, ilk kez, onun geçtiğine dair izler bulduk. Nemeth, köpeğinin mağaranın yakınında bir koku aldığını söylüyor." Martin, Luciana'ya bakıyor.

"Daisy bir iz buldu, ama izi takip edemediğimiz için ne olduğunu söyleyemem."

"O zaman yarın." Martin'in sesi kararlıdır. "Kayalıklara geri döneceğiz. Arama için kendimize bolca zaman ayıracağız."

"Daisy ve ben sabah yola çıkıyoruz." Luciana'nın sesi de aynı derecede kararlı. "Ben bunun için anlaşmadım. Kendimin ve köpeğimin güvenliğini öncelikli tutmam gerekiyor."

"Bir saniye bekle..."

Luciana, Martin'in cümlesini bitirmesine izin vermez. "Ona gerçek tıbbi yardım gerekiyor." Neil'i işaret eder, sonra dikkatini Nemeth'e çevirir. "Aşağı indiğimde şerifi bilgilendireceğim. Bu kanyonda helikopterin inebileceği birçok yer var. Onu tıbbi tahliye ile çıkarabilirler."

Nemeth başını sallar.

Martin telaşlanır. "Bekle. Şu anda karar vermeye gerek yok. Uzun bir gün oldu, hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Nemeth bana bakıyor. "Onunla gidiyor musun?"

"Hayır."

"Kimse tek başına yürüyüş yapmamalı, özellikle de kırsal bölgelerdeki patikalarda." Bob'a döner. "Ya sen?"

"Ben kalacağım." Onun bakışları, onay istercesine Martin'e kayıyor. Onların nesi var böyle? Bigfoot Derneği'ne 5 bin dolarlık bağış, hadi oradan.

"Neil'le kalacağız." Miggy ve Scott sorulmadan konuşuyorlar. "Bir adamı geride bırakmanın dersini aldık. Aynı hatayı bir daha yapmayacağız."

Nemeth başını sallar, dudaklarını büzerek, kafasında hala oyuncuları yerleştirmeye devam eder. Luciana'yla birlikte birinin gitmesini istemesini anlıyorum. Bu konuda bir fikrim bile var. Ama Nemeth'in kendi başına çözüme ulaşmayı seven bir adam olduğunu tahmin ediyorum.

"Bir gece uyuyalım," diyor Nemeth sonunda. Ayağa kalkıyor, esniyor. "Siz ikiniz, sırayla onu izleyin. Her saat başı uyandırın." Miggy ve Scott başlarını sallıyor.

"Gözlerinizi dört açın," diye ekliyorum. "Bu ormanda hareket eden her şeye, buraya ait olmayan seslere dikkat edin. Burada başka bir şeyler dönüyor."

Herkes Nemeth'e bakar, o da yavaşça ama kesin bir şekilde başını sallar. "Bu benim bildiğim orman değil," der.

Luciana ayağa kalkar, Daisy hareket etmekten mutlu görünür. Onları çadırlarımıza kadar takip ederim.

"Sabah sana haber veririm," diyor Luciana, "fikirini değiştirirsen diye."

"Helikopter ne zaman gelir?"

"Araziye bakılırsa, sekiz saatlik bir yürüyüş gerekecek. Sonra Daisy ve ben şehre gitmek için otostop çekip şerifle iletişime geçmemiz gerekecek. Helikopterin uygunluğuna bağlı olarak..." Düşünerek başını sallar. "Tahminimce, en erken yarın akşam, en geç ertesi sabah."

"Yaklaşık yirmi dört saat," diye mırıldanıyorum. Yirmi dört saat boyunca her şeye dayanabileceğimi düşünmek istiyorum. "İyi uykular," diyorum ona.

"Sen de."

Ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

Nihayet uykuya daldığımda, eski korkularım ve yeni endişelerim bir tren kazası gibi üstüme üstüme geliyor. Bir kemik yığını içinde sendeleyerek, iskelet elleri ayak bileklerime tutunurken, dışarı çıkmaya çalışıyorum.

Kemiklerin sevinçle fısıldadığını duyabiliyorum. Ben onlara aidim. Burası benim evim. Sonra Timothy O'Day beni kemikli kollarının arasına çekerken, sırttan yeni bir kafatasına bakıyorum.

NEFES NEFESE UYANDIM. Önce bıçağımın hala yastığımın altında olup olmadığını kontrol ettim. Sonra uzun bir yudum su içtim. Sonunda, çadırımın duvarlarının gün ışığıyla aydınlandığını fark ettim. Hiç bu kadar uyanmaktan mutlu olmamıştım.

Çadırımın fermuarını açıp dışarı çıktığımda üç şeyi birden keşfediyorum:

Neil hala hayatta.

Luciana çadırını topluyor. Ve kalan yiyeceklerimiz gitmiş.

BÖLÜM 23

Hiçbir şey duymadınız mı? Hiçbir şey görmediniz mi? Birinizin bütün gece uyanık kaldığından emin misiniz? Görevlerinizi ihmal edip uyuyakalmadınız mı? Martin, Scott ve Miggy'yi sorgularken neredeyse ağzından köpükler saçıyor.

İki adam da geri çekiliyor. Ne söylerlerse söylesinler, Martin'in onlara inanmayacağı zaten belli. Martin uzaklaşıyor ve ateşin önünde öfkeyle volta atıyor.

"Lanet olsun!" diye patlıyor sonunda.

"Buradan gitmeliyiz." Nemeth, mantığın sesi. "Unutmayın, çoğu yaralanma iniş sırasında meydana gelir. Buradan çıkmak için yapacağımız yürüyüşü düşünürsek, zayıf veya aç kalmayı göze alamayız."

Scott ve Miggy birbirlerine bakışırlar. Miggy bahsi kaybetmiş olmalı, çünkü yüzünü buruşturur, sonra tereddütle elini kaldırır. "Neil'in bunu yapabileceğini sanmıyorum. Ona bir bakın."

Hepimiz dikkatimizi Neil'e çeviririz. Uyanıktır, sayılır. Yüzü solgun ve bitkindir, gözleri güneş ışığının saldırısına karşı sıkıca kısılmıştır. Tahmin etmek gerekirse, birden ona kadar bir ölçekte baş ağrısı şu anda on bir puandır. Miggy haklı. Neil'in engebeli arazide ve tehlikeli inişlerde tüm gün süren zorlu bir yürüyüşü başarması imkansız.

"Onunla birlikte bekleyeceğiz." Bu sefer Scott, hala geçmişteki hatalarını telafi etmek için çaresiz. "Siz gidebilirsiniz. Sırt çantamda hala

sırt çantamda PowerBar ve granola var. Üçümüz için yeterli olur."

Miguel söz alır. "Benim de biraz atıştırmalık var."

Bu, Nemeth'in yüzünü buruşturmasına neden olur: Temel ayı güvenliği konusundaki konuşması boşa gitmiş. Ama Tanrıya şükür hepimiz kötü dinleyicileriz, yoksa tamamen mahvolurduk.

"Siz kasabaya varıp helikopter ayarlayana kadar idare edebilirsiniz," diye devam eder Scott.

Martin çoktan başını sallamaya başlamıştır. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Neil'le kalacaksın..." diye başlar Nemeth.

"Ben bebek bakıcılığı yapmayacağım. Diğerlerinin ne yapacağı umurumda değil. Ama ben uçurumun kenarına geri döneceğim. Tim oradaydı, bunu biliyorum. Şimdi pes etmem mümkün değil."

"Zaten ölmüş biri için kendi hayatını ve başkalarının hayatını tehlikeye atmaya mı hazırsın?" diye bağırır Nemeth.

"O benim oğlum!"

"Peki ya karın? O da sana ihtiyaç duyuyor."

Martin dudaklarını inceltir. İlk kez öfkesi kırılır. Öfkesinin altında, görmek için çok daha korkunç bir şey vardır. "Artık ona yardım edemem," diye fısıldar.

Nemeth kaşlarını çatır.

"O sonuna yaklaşıyor. İkimiz de bunu biliyoruz. Artık sadece zaman meselesi."

Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Nemeth bile açıkça şok olmuş durumda. İlk toparlanan o oluyor. "Patrice *ölüyor* ve sen binlerce kilometre uzakta ormanda mısın?"

"Evet! Ve o da tam olarak burada olmamı istiyor, son arzusunu yerine getirmemi! Başka türlü olmasını istemediğimi mi sanıyorsunuz? Tanrı'ya benim yerime beni alması için yalvarmadığımı mı? Ama dikkat etmediyseniz, Tanrı bu günlerde beni dinlemiyor. Ya da belki ilk seferinde beni çok iyi dinledi, ona her şeyi vaat ettiğimde

Ama oğlumu kastetmemiştim. Asla oğlumuzu kastetmemiştim." Martin'in sesi kırılır. Öfkeyle bizden uzaklaşır, birkaç adım geri atar.

Şimdi her şey daha mantıklı geliyor, Martin'in son birkaç gündür gösterdiği acımasız azim. Tüm takıntılar acıdan kaynaklanır, ama Martin'in acısı sadece oğlunu kaybetmenin beş yıllık kederi değil, karısını kaybetmenin şu anki ıstırabı. Bir zamanlar üç kişilik bir aile varken, yakında sadece bir kişi kalacak.

"Ben kalıyorum," diye tekrarlar Martin, sırtı hala bize dönük.

"Aramaya devam edecekse, Neil'le ilgilenmemiz gerekiyor," diyor Scott.

Nemeth Bob'a döner. "O zaman Luciana ve Frankie ile git. Kasabaya dön, Şerif Jim Kelley ile iletişime geç. O ne yapılacağını bilir."

Bob göğsünden derin bir iç çekerek "Yapamam" diyor.

"Ne halt..."

"Ben sadece patronumdan emir alırım. Ve patronum da odur." Bob, Martin'i işaret eder. Ve sonunda anlarım. Başından beri gözümünden kaçan şeyi.

"Sen gerçek hayatta biyoloji öğretmeni değilsin!" diye bağıryorum. "Sen özel dedektifsin, değil mi? Bekle, kim vahşi doğada yürüyüşe kendi özel dedektifini getirir ki? Tabii... Kahretsin! Siz ikiniz, konuşmaya başlayın. Hemen!"

MARTIN HÂLÂ konuşma havasında değil, ama Bob'a başını sallayarak konuşmayı ona bırakıyor. Bob, Martin'in birkaç ay önce, bir dizi rahatsız edici olayın ardından kendisini işe aldığını açıklıyor.

"İlk olarak, evine hırsız girmiş. Bu tür şeyler olur." Bob omuz silkiyor. "Ama hırsızların çoğunlukla kamp malzemeleri dahil olmak üzere spor malzemelerini çalması pek yaygın bir durum değil."

Martin'in çantası mükemmel durumda. Onun tutkusu göz önüne alındığında, en kaliteli ürünlere sahip olduğn düşünmüştüm. Bu parçanın da yepyeni olduğn fark etmemiştim.

"Sonra Ramsey'den uzak durmasını söyleyen bir dizi isimsiz e-posta aldı. Yerel halk artık onun orada olmasını istemiyordu, işleri için kötüydü. Martin ilk olarak e-postaların izini srmem için beni işe aldı. E-postalar tüm küresel sunucularda dolaştığı için bunu yapamadım. Daha az sofistike Rus hackleme işleri görmüştüm. Bu, küçük bir kasabanın dükkan sahipleri için pek karakteristik bir davranış değil."

Nemeth onaylayarak başını salladı.

"Sonra birkaç hafta önce Martin'in arabası bozuldu. Birinin benzin deposuna çamaşır suyu dökerek motoru aşındırıcı pasla tahrip ettiğı ortaya ıkt. Arabalar tamir edilebilir, ama bu zaman ve para gerektirir. Ve karın ölmek üzereyken, oğlunun kalıntılarını bulmak için son bir arama ekibi organize etmeye alışıyorsan..."

"Biri Martin'in gelmesini zorlaştırmak istemiş," diye tamamlarım. "Onu yolculuğ iptal etmeye zorlamak için."

Bob başını sallar. "yle düşünüyoruz. Ben evrimi forumlardan BFBob'um," der özür dilercesine. "Ve Bigfoot'a hayranım ve zlmemiş davaları araştırmaya tutkuyla bağlıyım. Her şeyin bir yalan olduğn düşünmeni istemem."

Ona bir bakış attım. Çok az, çok geç.

Bob omuz silkerek kabul eder. "Her halükarda," diye devam eder, "birkaç aydır birinin bu keşif gezisinin gerçekleşmesini istemediğ açıktı. Ancak kim olduğn belirleyemedim. Dürüst olmak gerekirse, her zaman en isteksiz katılımcı olduğı için Josh' düşünüyordum. şimdi, dün gece nzn anlattığı hikayeden sonra..."

"Ne kadar hastaydı?" diye sorarım aniden, Martin'in sırtınd 'a bakarak the college buddies. " the

hastaneye kaldırıldığında, alkol yoksunluğu belirtileri gösteriyordu. Ama bunu numara yapıyor olabilir miydi?"

Kimse buna ne cevap vereceğini bilmiyor gibi görünüyor. "Titriyor, terliyor ve sallanıyor muydu?" Miguel sonunda konuşuyor. "Elbette. Hepiniz gördünüz. Ama numara yapıyor olabilir mi, ya da belki bir şey almış olabilir mi . . . ?" Onay için Scott ve Neil'e bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok." Scott, açıkça şaşkın bir şekilde başını sallıyor. "Ama Josh olsa bile, bizi buraya kadar takip ettiğini mi düşünüyorsun? Nasıl? Sen de tırmanışta oradaydın. Bu, atlayıp zıplayarak yapılacak bir şey değil. Hele ki... neden bize saldırırsın ki? O gece ne olduğunu zaten biliyoruz ve kimseye söylemedik."

"Haklısın."

Miggy de kaşlarını çatıyor. "Ayrıca, kız kardeşini hamile bırakıp kürtaja zorlayan arkadaşını dövmek suç sayılmaz. Tim yine de kendi başına kaçtı. Ondan sonra olanlar bir kaza olarak kalır."

Martin alaycı bir şekilde burnunu çeker.

Onu görmezden geliyorum. "Bir başka iyi nokta. Ama..." Üç arkadaşı inceliyorum. "Tim gittikten sonra hepiniz yatmaya gittiğinizi söylemediniz mi? Ama Josh gitmedi. Josh'u en son gördüğünüzde kamp ateşinin önünde oturuyordu."

Tek tek başlarını salladılar.

"Yani hikayenin sonu bu muydu, aslında bilmiyorsunuz. Belki Tim geri dönmüştür. Ya da Josh onun peşinden gitmiştir."

Bu düşünceyi hiç sevmedikleri belli.

Miguel konuşur. "Ne yaptı? Tim'i kovaladı, onu çıplak elleriyle öldürdü, sonra kampa dönüp yatağa mı yattı? Şimdiye kadar cesedi bulmuş olmaz mıydık? Yani, o bölgede." Miggy, Nemeth'e onay için bakar. "O ormanlar onlarca kez arandı."

Nemeth başını sallar. "Tabii, biz kayıp bir yürüyüşçüyü arıyorduk. Sığ bir mezar gibi bir şeyi değil."

"Köpekler onu bulurdu," diye ekler Luciana. "Herhangi bir arama kurtarma köpeği, ceset bulmak için özel olarak eğitilmemiş olsa bile, bir cesede tepki verir. Köpek ekiplerini kullanmış olmalısınız."

"Yarım düzine farklı köpek ekibi kullandık."

"O zaman ne olduysa, o bölgede olmadı, ya da... Bilmiyorum. Bu Josh denen çocuk, cesetleri ortadan kaldırmak için çok zekice bir yöntem biliyordu. Umarım kimse bu yöntemi keşfetmez."

"Josh akıllıdır. Hepimizden en akıllısıdır," diyor Miggy.

"Josh zekidir," diye Neil yorgun bir şekilde onaylar. "Ama kötü niyetli değildir."

Asla."

Kimse buna cevap veremedi.

"Ben gidiyorum," diyor Luciana sakın bir sesle. "Daisy'yi ve diğerlerini de yanımda götürüyorum. Kasabaya varır varmaz, durumu şerife bildireceğim. Kurtarma helikopteri ayarlamamanın yanı sıra, Josh'un durumunu da kontrol edebileceğinden eminim."

Nemeth başını sallar ve bakışlarını bana çevirir. "Geriye sen kalıyorsun," der. "Sen onunla git."

"Başka bir çözüm daha var."

"Yiyeceğin ve hayatta kalma deneyimin olmadan burada kalmak mı?"

"Fıstık ezmeli çikolatam var."

Nemeth, sanki bu benim hayatta kalma becerilerim hakkında yeterince şey söylüyormuş gibi bana keskin bir bakış atar.

"Sen onunla gitmelisin," diyorum ona. "Lider benim..."

"Evet, yani bize yardım bulmaktan sorumlu olan sensin. Neil kendi başına aşağı inemez. Bu durumda, Miggy ve Scott'ın onunla kalması mantıklı, çünkü

en güçlü yürüyüşçüler değiller. Geriye, açıkça asi olan Martin kalıyor. Onun güvenliğini grubun geri kalanının önüne koymamalısın. Bob, Luciana'ya eşlik etmek için iyi bir seçim olurdu, ama onun Martin için çalıştığı ortaya çıktı. Öyleyse neden onun parasını hak etmesine izin vermiyorsun? Sen ve Luciana aşağıya inerken, o da bizimle birlikte burada aklıktan ölebilir. Siz ikiniz rekor sürede medeniyete ulaşp süvarileri çağırabilirsiniz." Omuz silkiyorum ve açıkça şunu söylüyorum: "Kabul et, bu aşamada sana ihtiyacımızdan çok tıbbi tahliye helikopterine ihtiyacımız var."

Nemeth hiç tereddüt etmez. Onun bu yönünü takdir ediyorum. Yalan söyleyen o kadar çok insanla uğraşıyorum ki, gerçeği kaldırabilen biriyle tanışmak her zaman güzel.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sorar bana sessizce.

Onun dürüstlüğüne kendi dürüstlüğümle karşılık veriyorum. "Çünkü başka türlü yaşamayı bilmiyorum."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. Beni anlıyor. Ben de onu anlıyorum. Ama en çok, Boston'daki bir dedektifi özliyorum.

Nemeth asla evet demez. Sadece dönüp tüfeği Bob'a uzatır. Sonra Luciana'yı ve titreyen Daisy'yi alır.

"Hazır olana kadar ne kadar sürer?"

"Yirmi dakika."

Geri kalanımıza bakar. "En iyisini um, en kötüsüne hazırlan. Bu, kalan atıştırmalıklarınızı hemen paylaştırmaya başlayın demek. Sonra gece çökünce helikopteri bekleyin."

Başımızı sallıyoruz. Titriyorum, midem bulanıyor ve istediğim kadar cesur hissetmiyorum. Sırlar ve yalanlar, anlıyorum. Ama bu, vahşi doğada tek başıma. İletişimden kopuk. Yiyecekler bitti, arkadaşım yaralandı, tüm grup kimliği bilinmeyen kişi veya kişiler tarafından saldırıya uğradı.

Avcı olmaya alışkınım. Hiç av olmadım.

BÖLÜM 24

Nemeth, Luciana ve Daisy ayrıldıkları anda kamp farklı bir havaya büründü. Çadırları kaldırılınca liderlik grubu iki kişiye indi, benim barınağım ise artık tek başına, hüzünlü küçük mavi bir kubbe olarak duruyor. Onlara daha yakın bir yere taşımam gerektiğini düşünüyorum, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve bunun iyi bir fikir olduğundan hala emin değilim. Şimdiye kadar, kalan beş arkadaşımın hepsini en az bir kez yalan söylerken yakaladım. Bu pek güven verici değil.

Güneş doğup etrafımızı ısıtmaya başladığında, yavaşça yanan ateşin yanına geri dönüyorum. Neil yorgun ve solgun görünüyor. Miggy bitkin. Scott depresif. Sürekli göğsünü ovuşturuyor ve her ovuşturduğunda yüzünü buruşturuyor.

Bob ve Martin çadırlarının önünde, alçak sesle konuşuyorlar. Şüphesiz günün yeni arama stratejisini planlıyorlar. Ya da aslında Martin sonraki adımları dikte ediyor ve Bob, onun maaşlı çalışanı, başını sallayarak onaylıyor.

Soru şu: Ben ne yapacağım? Çocuklarla kampta kalacak mıyım, yoksa Marty ve Bob ile birlikte uçuruma geri dönecek miyim?

İçimdeki şeytanlarla savaşırken, katlanabilir kovaları alıp gölde dolduruyorum. Geri döndüğümde, Bob ve Martin sırt çantalarını kapatıyorlar.

Bana sessizce bakıyorlar. Derin bir nefes alıyorum. Luciana, ortak ekipmanlarımızdan çaldığı küçük bir kimyasal soğuk paket yığını bırakmış. Şimdi en üsttekini alıyorum, etkinleştirmek için ezip Neil'e kafasına koymasını söylüyorum. Sonra Scott'a dönüyorum.

"Lütfen gömleğini çıkar."

Bu sözümle herkes bana bakıyor. Scott tereddüt ediyor, sonra dikkatlice kollarını kaldırıp solmuş pamuklu tişörtünü çıkarıyor. Tahmin ettiğim gibi, göğsündeki yaraların yapıştırılmış kenarları kızıl bir renge bürünmüş.

"Kahretsin," diye mırıldanır Miggy.

Scott şişmiş eti dokunur, yüzünü buruşturur. "Tahmin etmiştim. Yine de diğer adamdan daha iyiyim." Neil'i işaret eder, Neil bu karşılaştırmaya gülümser.

"Ona soğuk kompres." Neil'i işaret ediyorum. "Sana ibuprofen." Scott'ı işaret ediyorum. "Bu da seni baş sağlık görevlisi yapar." Miggy'yi işaret ediyorum.

"Onlarla mı gideceksin?" Miggy bana sorar.

"Maalesef, evet. Üçünüzün başka bir ihtiyacı var mı?"

Birbirlerine bakıp başlarını sallarlar. "Granola barlarım var. Bir süre idare ederiz," der Scott.

Kanyon duvarına kadar olan yürüyüş mesafesi göz önüne alındığında, Martin, Bob ve ben on ila on iki saat boyunca yok olacağız. Biraz fazla ama kimse onu düzeltmiyor. Ayrıca, iletişim imkânımız olmadan grubumuzu böleceğiz. Kimsenin fark etmediği bir başka akıllıca olmayan hareket.

Bob öne çıkar ve Miggy'ye kırmızı bir sprej kutusu uzatır. Ayı saldırısına karşı sprej.

"Her ihtimale karşı," der ve hepimiz bunun ayları kastetmediğini biliriz.

Son bir gergin an. Ölmek üzere olan bizler size selam duruyoruz.

Aklımda çok fazla anı var. Her zamanki gibi, Paul grubu yönetiyor. On yıl önce beni çukurdan kurtaran ve bana dünyayı sunmaya çalışan adam. Aşk bile bana hapishane gibi geldiği için terk etmek zorunda kaldığım adam.

Ama onu tam olarak bırakamadım. Bir telefon görüşmesinden sonra, o likör dükkanında, son hatamı telafi etmem için beni ikna etmeye çalışırken, bir çocuk içeri girer, silahını çeker ve her şey bir anda ters gider.

Beni kurtarmaya çalışan Paul.

Kanlı karnını tutan ve son nefesini verirken karısının adını fısıldayan Paul.

Hayaletler hakkında çok şey biliyorum. Geçmişteki hatalar ve iyi niyetler hakkında. Ne pahasına olursa olsun, ikinci seferde işleri doğru yapma arzusu hakkında. Ve bu tür bir takıntının, sonraki her kararı daha da kötü hale getirebileceği hakkında.

Hepimiz burada hayaletler tarafından takip ediliyoruz. Tanrı yardımcımız olsun.

Martin omuzları sırtında sırt çantasını baktı
baktı Bob ve bana keskin bir şekilde
bakar. Üç arkadaşına son bir kez cesaret verici bir gülümseme atarım.

Ölmek üzere olan bizler, ölmek üzere olan bizler, ölmek üzere olan bizler...

Miggy bana başparmağını kaldırır. Bu hareketi beni ürpertir.

Sonra dönüp Marty ve Bob'u takip ederek kamp alanından çıkıyorum.

—

İKİ GÜN süren yorucu yürüyüş, beni sihirli bir şekilde daha hızlı veya daha güçlü yapmadı. Öte yandan, korku ve endişe dalgaları arasında içimi kaplayan adrenalin, bacaklarımı pompalıyor ve kaslarımı ateşliyor. Her şey hala acıyor, ama çok heyecanlıyım ki umursamıyorum. Zihnim kanyon duvarına doğru hızla ilerliyor. Yeşil kumaşı almak için tırmanmayı denemeli miyim? Daisy'nin

kokuyu aldığı gizemli mağaraya mı gidelim? Çok az zaman kaldı; bunu en iyi şekilde nasıl değerlendirebiliriz?

Marty konuşmuyor, ama artık onu umursamıyorum. Bütün bu olay, Tim'in cesedini bulmaktan daha büyük bir şeye dönüştü. Daha kötü bir şeye.

Neil, bunun bir hesaplaşma olduğunu söylemişti. Kim tarafından? Ne için? Ve nasıl? Damadın sağdıcının büyük itirafı ilginçti, ama Martin'in dediği gibi, dramatik bir fark yaratmıyordu. Hikayenin sonu aynıydı: Tim, çantasını alıp gece yarısı patikaya geri dönmüştü. Sarhoştur, ayık değildi, bu da muhtemelen kaybolmasının nedenini açıklıyordu, ama kaybolmak kaybolmaktır. Sonu aynı, sadece nedeni daha iyi açıklanmış.

Tabii Josh, diğerleri çadırlarına döndükten sonra gerçekten bir şey yapmadıysa. Ama çılgın sesler tüm kampı uyandırmadan önce, o kısa sürede ormanın ne kadar içine girebilirdi ki? Ve eğer Tim'e bir şekilde zarar verdiyse, neden Tim'in cesedi hemen bulunmadı?

Dönüyor. Bacaklarım yukarı-aşağı, yukarı-aşağı, yukarı-aşağı hareket ederken zihnimdeki çarklar dönüp duruyor.

Bir sonraki hatırladığım şey, çorak çam ağaçlarından sıyrıldığımız ve karşımızda uzanan gri-kahverengi kayalık yamaç. Kötü şöhretli kaya yığınları. Ve belki de tüm sorularımızın cevabı.

"Dün keşfettiğim mağaraya gidiyoruz," diyor Marty, duvarın kuzey ucuna doğru yön değiştirirken.

"Artık tırmanmaya çalışmayacak mıyız?"

"Çok az ödül için çok fazla risk. Daisy mağaranın yakınında koku aldı, bu da onu daha kesin bir hedef haline getiriyor."

Onun arkasında yürürken başımı sallıyorum. Kaya alanına girerken, adımlarıma dikkat etmem gerekiyor, kayaların üzerine basarak ya da daha büyük yığınların etrafından dolaşarak ilerliyorum.

"Neden kaldın?" diye soruyor Martin aniden.

"Neden kaldın?"

Marty bana kaşlarını çatarak bakar. "Tim benim oğlum."

Omuz silkiyorum. "Birçok ebeveyn çocuklarını kaybeder. Hepsi de kendileri ve başkaları için tehlikeye rağmen beş yıl boyunca ormanı taramaya çıkmaz. Tabii ki..."

"Ölmek üzere olan eşlerini terk etmiyorlar mı?" diye sorar. "Bunu sen söyledin, ben değil."

Martin hemen cevap vermez. Heyecanı yüzünden adımları hızlanır. Onu takip edemem ve denemem bile. Bob, patronuyla birlikte ilerlemeye devam mı etsin, yoksa benimle kalmalı mı diye karar vermeye çalışırken, Marty uzaklaşıp hedefine doğru fırlayacaktır diye düşünürüm. O yüzden Marty aniden durup dönünce, yıpranmış yüzünde öfkeli bir ifadeyle, şaşırırım.

"Korkuyor musun?" diye sorar. "Ödüm patlıyor."

"Vahşi doğada kazalar olur. Bu kadar basit olabilir."

"Peki ya evine giren, arabana sabotaj yapan kişi?" diye karşılık verdim.

"Çocukça şakalar."

"Sonra da sana dünyanın dört bir yanından tehdit e-postaları gönderen kişi mi? Ben gerçeği olduğu gibi kabul etmeyi tercih ederim, teşekkürler."

"Sen tam bir kaltak olabilirsiniz," diye ters bir şekilde cevap verir. "Sen de tam bir pisliksin."

"*Lanet olsun!*"

Martin'in küfürü, yüksek kayalıkların yankıları arasında uzaya yayılır. Bob ve ben bir anda dururuz, Bob sol omzumun arkasında pozisyon alır. Bunun bir

bir dayanışma gösterisi olduğuna inanmak istiyorum, ama bu aynı zamanda geri çekilmemi engellemek için de olabilir.

Martin zor nefes alıyor, elleri yanlarında yumruk haline gelmiş. Yüzündeki ifade sonunda çatladı ve yüzeyin altında erimiş öfke değil, daha kötü bir şey görüyorum. Yanıldığını ve yanlış yaptığını bilen bir adamın acısı. Hâlâ farklı davranamayan bir adamın ıstırabı.

Bu ıstırabı tanıyorum. Nefesimi kesiyor. Başarısızlık, tüm sertliği ve acımasızlığıyla. Bunu çok iyi biliyorum. Ve tıpkı Martin gibi, ben de hala aynı hataları yapmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

"Biliyorum," Martin sertçe titreyerek, "takıntılı, kibirli ve kontrolcü olduğumu biliyorum. Dinlemem gereken zaman konuşuyorum. Vazgeçmem gereken zaman harekete geçiyorum. Sevdiklerime karşı sertim. Kahretsin, sevilmesi zor bir adamım. Bunların farkındayım. Oğlum kaybolmadan önce de tüm bunlar olduğumu biliyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bob omzuma sabitleyici bir el koyuyor.

"Karımın ölümünü nasıl izleyeceğimi bilmiyorum. Bilmiyorum. Denedim. Başaramadım. Artık onun eli gibi gelmeyen elini tutarak, onun yatağının başında bir saniye daha geçiremem. Onun sesi olmayan bir sesle konuşmaya çalışmasını dinleyemem. Benim Patrice'im olması gereken ama... olmayan bir bedeni izleyemem. Onu on sekiz yaşımdan beri seviyorum. Şimdi orada oturup onun gitmesine izin vermeyi bilmiyorum."

Bob ve ben hiçbir şey söylemedik.

"Ben de gittim. Ona oğlumuzu getireceğimi söyledim. Tekrar bir araya geleceğimize söz verdim. Ailemiz. Anlamıyorsunuz... Bir zamanlar çok iyiydik. Birbirimizi çok seviyorduk." Sesi kırılır, devam edemez. Gözyaşları, derin çizgileri olan yüzünden aşağı akar. Silmeye çalışmaz.

onları uzaklaştır. "Patrice... O benim hayatımın aşkı," diye fısıldar. "O benim en iyi yanımdır, doğru verdiğim karar, günlerime anlam katan kişi. Ve Tim... Belki mükemmel değildi. Belki hatalar yaptı ve arkadaşlarını, Josh'un kız kardeşini incitti. Ama bizi seviyordu ve arkadaşlarına çok değer veriyordu. Latisha ile tanışıp, yerleşip, nişanlandığında, onun nasıl bir koca ve baba olacağını görebiliyordum... O adamla tanışmayı çok istiyordum. Onu dünyayla paylaşmak için sabırsızlanıyordum."

Martin yine titreyerek nefes verdi. Yüzünü sildi, sakinleşmek için zorlukla yutkundu.

"Evet, ben bir pisliğim. Patrice'in bana söylediğı şeyi yapmalıydım: Tim'in arkadaşlarının hayatlarına devam etmelerine izin vermeliydim. Scott ve Latisha'nın evliliğini kutsamalıydım. Ama yapmadım. Bunun yerine herkesi buraya sürükledim. Nefretlerine rağmen. Tehditkar e-postalara ve çalınan kamp ekipmanlarına rağmen. Benim olmam gereken yer burası. Yapmam gereken şey bu. Ben buyum."

"Peki ya bu öğleden sonra Tim'in kalıntılarını bulamazsak?" diye sessizce soruyorum.

"Yaklaştık. Hissedebiliyorum."

"O kadar yakın ki, başka biri bizi durdurmak zorunda hissediyor mu?" diye ısrar ediyorum.

Martin omuz silkiyor. Bu fikir onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Hatta, bu fikri destekliyor gibi. "Siz ikiniz kendinize dikkat edin. Bana bir şey olursa, olsun. Ben içim rahat. Cesedimi aşağı indirmek için endişelenmenize gerek yok. Bu kanyon, huzur içinde yatmak için başka yerler kadar güzel bir yer. Belki Patrice'in ailesi, onun küllerinin bir kısmını buraya getirmemize izin verir. O zaman üçümüz, onun istediğı gibi birlikte oluruz. Tim de bunu isterdi, sanırım. Sonsuza kadar açık gökyüzünün altında. Ölmek için daha kötü yerler, daha kötü yollar var. Patrice'e sorabilirsiniz."

Omzumun üzerinden Bob'a gergin bir bakış attım. Konuşmanın bu kadar kasvetli bir hal almasına şaşkın görünüyordu.

"Şu mağaraya ulaşmaya odaklanalım," diyor Bob.

Martin eliyle doğru tüfeği tüfeği sarkan
Bob'un Bob'un omzuna asılı. "Onu yakınında tut."

Bob ciddiyetle
başını sallar.

"Hissedebiliyor
musun?"

Martin'in ne demek istediğini anlamıyorum, ama bir saniye sonra... Hissediyorum. Sırtımın ortasında bir kaşıntı gibi. İzlendiğimi hissediyorum. Artık yalnız olmadığımı.

Çılgınca etrafa bakınıyorum. Bob da öyle. Yükselen kayalıklar, açıkta kalan kayalıklar, uzaktaki bir uçurum. Tek bir yaşam belirtisi bile göremiyorum, başımın üstünde uçan bir kuş bile yok, ama artık bu hissi fark ettiğim için, onu bırakamıyorum. Daireler çizmek istiyorum. Ciğerlerimden gelen tüm gücümle "Kendini göster" diye bağırmak istiyorum.

Ama hiçbir şey hareket etmiyor. Kimse görünmüyor.

"Mağaraya gidelim," diyor Bob sessizce, sesindeki aciliyet açıkça belli.

Martin çoktan kuzeye doğru yürümeye başlamıştı. Ama sonra aradığım şeyi gördüm. Dün öğleden sonra kanla lekelenmiş kayaları.

Ne kadar acı verse de, o yöne dönüyorum. Çünkü Martin'i onun sandığından çok daha iyi anlıyorum. Ayrıca, bunun sadece kalp kırıklığına yol açacağını bilsem de, yapmam gerekeni yapmak zorundayım.

"Orada buluşuruz," diyorum onlara, yeni hedefimi işaret ederek. Kırmızı acil durum düdüğümü kaldırıyorum. "İletişimde kalacağım. Bir tane iyi. Üç tane kötü."

"Ayrılmak zaten kötü," diyor Bob.

"Yine de buradayız. Dün sinyali duydun, değil mi?" Marty'ye bakıyorum, o da başını sallıyor. "O zaman beni duyabileceksin

beni duyabilirsin."

"Frankie, hayır..." Bob kolumu tutar. Ben çekilirim.

"Senin işin var, benim işim var."

"Senin bir işin yok!"

"Evet, var. Ölüler için çalışıyorum. Ve benim yolum beni oraya götürüyor."

Beklemiyorum. Ellerim titriyor ve midem bulanıyor olsa da, dün öğleden sonra Neil'in baygın halini bulduğumuz kanlı kayaya doğru yöneliyorum. Bob'un peşimden gelmemesini umuyorum. Umutsuzca gelmesini diliyorum.

Ama Martin çoktan gizemli mağaraya doğru yoluna devam etmiştir. Bir anlık mutsuzluğun ardından Bob, iş sözleşmesine boyun eğerek onu takip eder.

Birkaç dakika içinde, onlar sadece gittikçe uzaklaşan tozlu ayak izlerinden oluşan bir buluttan ibarettir.

Görünmez gözlemcimizin de onlarla birlikte gidecek mi diye bekliyorum. Ama o kadar şanslı değilim. Martin ve Bob ortadan kayboluyor. Omuzlarımdaki arasındaki kaşıntı devam ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra işe koyuluyorum. Günün kişisel görevim.

Av gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Uzun uzun düşündükten sonra, bana tek bir seçenek kalıyor. Avcıyı avlamak. Ve onu önce bulmayı ummak.

BÖLÜM 25

Neil saldırıya uğradığından beri iki şey beni rahatsız ediyor. Kim ve nasıl? Sonra aklıma bu soruların birbiriyle bağlantılı olabileceği geldi. Neil'e saldıran kişi, hedefinin birkaç santim arkasında, tam bu kanlı kayanın üzerinde belirmiş olmalı. Yani, o bölgede bulunan tek kişi, üniversite arkadaşı Scott olmalı. Ya da gözden kaçırdığımız başka bir şey var.

Güneş çoktan gökyüzünde yükselmiş, kanyonu ısıtmaya başlamıştı. Hava o kadar kuru ve tozluydu ki, her nefes alışımda boğazımın arkasında kum taneleri birikiyormuş gibi hissediyordum. Yine de henüz su içmedim.

Kaynaklarımı toplamam gerekiyor. En iyi tahminlerime rağmen, anlamadığım çok şey var ve şu andan gece helikopterle kurtarılanaya kadar hala çok kötü şeyler olabilir.

Kanlı kayanın tepesi tamamen açıkta. Bir takipçinin arkasına saklanabileceği ağaç yok, sığınabileceği yakınlarda çim kümeleri yok. Aşağı atlıyorum, aşağıdaki kumlu çakıl taşlarının üzerine pek de zarif olmayan bir şekilde iniyorum, sonra çevreme yeni bir bakış atıyorum. Buradaki kayalar tamamen dağınık. Bazıları birbirine o kadar yakın çökmüş ki, üstünde kalmak ve birinden diğerine atlamak daha kolay. Ancak diğer kayalar o kadar büyük ya da o kadar eğri duruyor ki, başka seçenek yok

onları dolaşmaktan başka çarem yok. İndiğim alan, burada orada kıvrılan dar bir şeritten ibaret. İki kişinin geçebileceği genişlikte, ya da bir Bob'un. Önümü pek göremiyorum, bu da gerginliğimi artırıyor.

Neil'in geçtiği kayanın etrafında dolaşıyorum. Neil tepede dururken biri bu koridorda olsaydı, fark eder miydi? Hareketin onun dikkatini çekeceğini düşünürdüm. Ama diğer yandan, şu anda bulunduğum yerde, diğer taraftan, yani geldiğim yönden bakan kimse beni göremezdi.

Kayayı tamamen dolaşamıyorum, çünkü aynı büyüklükte kavisli bir kayaya bitişik. Bunun yerine çakıllı yolu keşfetmeye çalışıyorum, ancak geç fark ediyorum ki önce bot izleri olup olmadığını kontrol etmeliydim. Ama yine de, bu tür bir yüzeyde iz kalacağından emin değilim. Ayaklarımin altında gevşek taşlar o kadar çok kayıyor ki, yürürken yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Yol boyunca 15 metre ilerledikten sonra, tekrar tırmanmamı gerektiren bir kaya yığınınına rastladım. Başka bir yönü denedim ama aynı sonla karşılaştım.

On beş dakika daha amaçsızca dolaştıktan sonra, hepsi bu kadar. Elbette, kayaların arasında dolaşıp daha az görünür olmayı sağlayan geçici koridorlar var. Ancak hiçbir yol, kişiye tekrar yukarı çıkmaya zorlamadan çok uzağa gitmiyor.

Scott ya da ben, tozlu bir sincap gibi kaya yığınları arasında belirip kaybolan bir yabancıyı fark edebilmeliydik. Martin'in kuzeyden koşarak gelmesinden, Miggy ve Bob'un güneyden yaklaşmasından bahsetmiyorum bile.

Yani Scott yalan mı söylüyordu? Yani suçlu bizim adamımız mıydı?

Bu hoşuma gitmiyor. Ne kazanacak ki? Kız zaten onun oldu. Arkadaşları yeni mutlu çifti kışkansalar bile, onların onaylamamalarının cinayet işlemeye degecek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Şimdi çok susamış ve terlemiş bir halde, ilk bulduğum kayaya geri dönüyorum. Dudaklarım çatlamış, şık tişörtüm sırtıma yapışmış. Artık yürüyüşü olmak istemiyorum. Bir otel odası, sıcak bir banyo, sürahi dolusu su ve üzerine çıtır çıtır dereotu turşusu konmuş yağlı bir çizburger istiyorum. Sırası önemli değil.

Güneşe karşı gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum. İnce toz parçacıklarıyla kaplı elimi zar zor görebiliyorum. Kollarımda, bacaklarımda ve saçlarımda kirin izlerini hissediyorum.

Aynen böyle, aklıma geliyor. Yukarıya ve yana bakıyordum. Peki ya aşağıya? Zaten ayaklarımın altındaki kumla neredeyse aynı renkteyim.

Sırt çantamı indiriyorum. Sonra, çömelerek, garip bir ördek yürüyüşü yapmaya başlıyorum, etrafımdaki kayaların tabanlarını inceliyorum. Dizlerim ağrımaya başlamışken onu görüyorum. Neil'in suç mahallinin diğer, daha büyük kayalarla birleştiği yerde. Yarım metre yüksekliğinde siyah bir açıklık. Yeraltı mağarasının dar ağzı gibi.

Kolumu öne doğru uzatıyorum. Sonra yılanları hatırlayıp elimi geri çekiyorum. Bunun yerine pantolonumun cebinde kalem şeklindeki el fenerini arıyorum. İnce ışığı karanlık boşluğa yönlendiriyorum. Işık, sonsuz bir boşluğu aydınlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum. O açıklıktan kıvrılmış ve çatallı dilli bir şey çıkarsa, Nemeth'i bizzat avlayıp öldüreceğim. Tabii önce korkudan ölmezsem.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde ileri doğru sürünürüm, etime acı verici bir şekilde batmış kaya parçalarına karşı yüzümü buruştururum. Artık o kadar yaklaştım ki, serin bir hava esintisi hissedebiliyorum.

Açıklık. Bu umut verici görünüyor. Deneme amaçlı kokluyorum. Toprak kokuyor, diğer seçeneklerden daha iyi. İhtiyacım olduğunda Daisy nerede?

Bir kez daha derin nefes alıyorum. Şimdi tek seçeneğim, kendimi düzleştirip başımı ve omuzlarımı içeri sokmak. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Üç kadar sayıyorum. İleri atılıyorum.

Gözlerimi zorla açtığımda, bir tür yeraltı mağarası olduğunu görüyorum. Ya da belki *mağara* yanlış kelime. Daha çok, bu kayalar çöktüğünde milyonlarca yıl önce oluşmuş, mağara büyüklüğünde bir hava boşluğu gibi. Beklediğimden daha derin, belki 1,5-2 metre yüksekliğinde ve şaşırtıcı derecede geniş.

Tereddüt ediyorum. Bu alan bir insanı barındıracak kadar büyük. Fırsatçı bir avcının pusuda bekleyip, saldırmak için yukarı tırmanıp sonra tekrar karanlığa dalabileceği mükemmel bir yeraltı av sığınağı.

Scott sonuçta doğruyu söylüyor olabilir.

İçeri girip keşfetmeliyim. İnsan izleri var mı diye bakmalıyım.

Oraya girmek istemiyorum. Ve bunun nedeni sadece yılanlar değil. Çünkü yeraltı mezarlarını keşfetmekten iyi bir şey çıkmaz. Bunu herkes bilir.

Tek seçeneğim Bob ve Martin'i çağırmak. Marty'nin gelmeyeceğini zaten biliyorum, Bob ise... Alan o kadar da küçük değil, ama o kadar da büyük değil.

Cesaret yoksa zafer de yok, diyorum kendime.

Arkamı dönüp geriye doğru kayarak, ayaklarım önde açıklığa giriyorum. Sonra kendimi uçuşuma bırakıyorum.

—

Yere çarptığımda çıkan toz bulutu beni öksürtüyor. El fenerimi silah gibi kullanarak önce karanlık köşeyi, sonra şunu, bunu, bunu ve bunu deliyorum. Dönen bir ışık çemberi.

Hiçbir şey zıplamayınca, ısırmayınca veya tıkırdamayınca, sonunda titrek bir nefes veriyorum. Buradayım. Hayattayım. Siktir, nasıl yukarı çıkacağım?

Başımın üstündeki açıklığa bakıyorum. Beş ya da altı fit yukarıda değil; daha çok sekiz fit.

Bir nefes daha alıyorum. Artık buradayım. Elimizdeki işleri halletsek iyi olur.

El fenerimi kullanarak dikkatimi etrafımdaki alana çeviriyorum. Zemin düz değil, karışık kayaların arasındaki çatlaklarda biriken kumlu bir toprak ve çakıl yığını. Ayaklarımın altında kayıyor, bu da yürümemi zorlaştırıyor.

Bu sefer, adım atmadan önce bot izlerini kontrol ediyorum. Çok yakınımda bir çukur var, sonra bir tane daha, bir tane daha. Toprak, lastik izleri gibi belirgin izleri tutamayacak kadar gevşek, ama bir amatörün gözünden bakıldığında, burada birinin dolaştığı kesin gibi görünüyor.

İlk adımımı atarken bir tarafa kayıyorum, sonra daha sağlam bir zemin buluyorum, muhtemelen kayan kumun altında daha büyük bir kaya. Duvara ulaşıyorum ve otobüs büyüklüğünde bir kayanın pürüzlü kenarını hissediyorum. Bin yıl önce kayalıktan kopmuş olabilir mi? Buzullar tarafından buraya getirilmiş olabilir mi? Bir dev tarafından atılmış olabilir mi?

Parça parça, düz olmayan çevrede yolumu bulmaya çalışıyorum. Ne aradığımı tam olarak bilmiyorum, sadece insan yerleşiminin kanıtlarını arıyorum.

Hemen göze çarpan bir şey yok. Yine de bu alan bana terk edilmiş gibi gelmiyor.

Sonra duvardaki ilk boşluğu buluyorum.

İki devasa kaya birbirine çarparak aralarında V şeklinde bir boşluk bıraktı. Bu boşluk, kendimi sıkıştırarak geçebileceğim kadar yüksek.

Nereye? Başka bir boşluğa mı? Ya da göğsüm sıkışıp ciğerlerim durana kadar gittikçe daralan bir alana mı?

Oraya gidemem. Sadece bu düşünceyle bile ellerim o kadar titriyor ki, el fenerim disko topuna dönüştü. Nefesim çok sığ, kalbim hızla atmaya başladı. Birdenbire, bu boşluk benim için çok karanlık, çok korkutucu, çok boş hale geldi.

Yılanları boş ver. Ben zaten mezardayım. Yukarıdaki açıklığa ulaşamazsam, kendimi dışarı çıkaramazsam, Bob ve Marty asla bilmeyecek. Üzerimden geçip gidecekler. Sonra gidecekler ve Devil's Canyon'da oğluna sonsuza kadar katılacak olan Marty olmayacak.

Neden Wyoming'e geldim? Neden kendime bunu yapmaya devam ediyorum? Paul öldü ama ben hala kurşunu kovalıyorum, sonunda karnıma saplanıp kanımı dökmesini bekliyorum. Tüm bu aramalar, bulup gömmeme yardım ettiğim bu yabancılar. Hiçbir şey değişmiyor.

Diğer insanlar kapanış bulur, diğer insanlar hayatlarına devam eder. Ben değil. Gittiğim her yerde, kendimi ayrılırken görürüm. Açılan her kapının kapanacağını bilirim.

Artık kendim olmak istemiyorum. Aşık olup kalıcı olan türden bir insan olmak istiyorum. Diğer insanların gerçekten anlayabildiği bir işi olan. Her gece evim dediğim yere dönen.

Bir zaman makinesi yapıp babamla kamp yaptığımız geceye geri dönmek istiyorum. Ama bu sefer aç olmayacağım. Babam mutfağa gidip sihirli orman perilerinin bize akşam yemeği hazırladığını iddia etmek zorunda kalmayacak. Bunun yerine, ikimiz sevimli ama dengesiz çadırımızın yanında kalacağız. Gökyüzüne bakıp yıldızların ortaya çıkmasını izleyeceğiz. Hikayeler paylaşacağız ve o ne söylediğini ve kime söylediğini bilecek.

Benimle birlikte kendisi olarak kalacak.

Belki başımı onun omzuna yaslarım. O da başımın üstüne hafifçe vurur. Sonra sessiz kalırız. Sadece

oluruz.

Hayatım boyunca, hep sadece var olmak istedim.

Ağlıyorum. Yanaklarımda nemi hissedebiliyorum. Sonsuz kir tabakalarının arasında daha fazla tuz izleri var. Nedenini bilmiyorum. Gözyaşlarımdın bir anlamı yok, hiç öğrenmediğim dersleri dilemenin bir faydası yok.

Babamın izinden giden bir alkolik oldum. Ta ki bir gün o ölene kadar. Ve ben ayıldım.

Şimdi her gün, dönüp durarak, isteyerek ve dileyerek yaşıyorum.

Ama ayık. Her gün.

Acı verse bile.

Yukarıdaki açıklığa bakıyorum. Çok yüksek, çok zor görünüyor. Ama paniğim azalıyor, kararlılığım geri geliyor. Her dakika bir içki içmeden geçirebiliyorsam, bunu da kesinlikle yapabilirim.

Görmem gereken şeyi gördüm. Biri burada saklanıp Neil'i bekliyor olabilirdi. Dahası, saklanmak için sadece uçurum duvarındaki mağaralar yok; en azından bir tür yeraltı sığınakları ağı var gibi görünüyor.

Büyük olasılıkla Scott doğruyu söylüyordu ve başka biri Neil'e saldırdı, sonra da biz farkına varmadan bu sığınaklara kayboldu.

Bizi sadece izleyen değil, bu bölgeyi çok iyi tanıyan biri. Öfkeli bir yerli mi? Geçmişte burayı ziyaret etmiş bir yürüyüşçünün hayaleti mi?

Ya da Timothy O'Day'in kendisi? Buraya kadar gelmişse, belki de hayatta kalmıştır. Ve bunca yıldır intikamını mı bekliyordu?

Bu da bana mantıklı gelmiyor. Ama bir şey kesin. Bu lanet mezardan çıkacağım. Sonra Marty ve Bob'a doğru koşacağım. Sadece öğrendiklerimi anlatmak için değil, onları uyarmak için de.

Tehlike her yerde.

Ve sandığımızdan çok daha savunmasızız.

BÖLÜM 26

Bob'a çarptığımda nefes nefese, ter içindeydim. O, büyük bir mağaranın girişinde duruyordu. Refleks olarak omuzlarımı tuttu, sonra dağınık halime bakıp gözlerini genişletti.

"Kayalar. Hava cepleri. Aşağıda mağara. Yukarıda mağaralar. Saklanma yerleri. Her yerde," diye nefes nefese söylemeyi başardım. Nefes alamıyordum. Yeraltı odasından sürünerek çıktığımdan beri koşuyordum. Çıkışa tırmanmak o kadar da zor olmamıştı, çünkü kayalık kayalar bolca tutunma yeri sağlıyordu. Ancak, güneşin altında kıvrılarak geri dönmek zorunda kalmak, bizi izleyen kişinin orada durup beni beklediğini düşünmek zordu. Silahla. Ya da bıçakla. Ya da zehirli bir yılanla.

Kendimi yeraltı mağarasından çıkarmak için, körü körüne içine atlamak için harcadığım kadar zihinsel güç harcamam gerekmişti. Sonra ayağa kalktım, omuzlarım kaşınmaya başladı, kollarımdaki tüyler diken diken oldu... Sırt çantamı kapıp kuzeye doğru koştum. Kayaları dolaşarak, kaya yığınlarına takılarak, sadece koşarak, koşarak, koşarak. Avlanan tavşan, güvenli bir yere ulaşmak için çaresizce koşuyordu.

"İyisin," diyor Bob. "Seni yakaladım. Al." Arkamdan uzanarak sırt çantamın yan cebinden su şişemi çıkarıyor

ve bana uzattı. Kapağını açtım ve çaresizce içtim, su çenemden aşağı kirli damlalar halinde akıyordu.

"Dur." Bob metal şişeyi elimden aldı. Nefesim biraz daha sakinleşince, şişeyi geri verdi. "Şimdi, içeri gel, burası daha serin. Marty ve benimle aynı anda konuşabilirsin. Hava cepleriyle ilgili bir şey mi?"

Başımı sallamayı başardım. Kalbim yavaşlıyor, adrenalinin azalıyor. Biraz aptalca hissediyorum, ama hala titriyorum. Martin'in dünkü büyük keşfi olan, etkileyici büyüklükteki mağaraya yavaşça giriyorum.

Alan o kadar yüksek ki Bob bile başının çarpmasından endişelenmiyor. Geniş de. En yakın on iki arkadaşını toplayıp kamp ateşi keyfi yapabileceğin kadar geniş. Marty şu anda orada, kayalık zeminde oturmuş, kömürleşmiş odun ve kül kalıntılarına bakıyor, etrafı iki düzine mükemmel simetrik, golf topu büyüklüğünde kayalarla çevrili.

Marty haklı: Taştan yapılmış ateş çukuru, hiç gerek yokken estetik bir dokunuş sergileyen, güzel bir eser. Bu Tim'in imzası mı? Özellikle güzel kamp ateşleri mi? Yoksa kaybolmuş, yalnız bir yürüyüşçü kendini böyle mi oyaladı? Sonsuz moloz yığını arayarak, tam da uygun olan çakıl taşlarını bulmak için.

Marty, biz yaklaşırken başını kaldırır. Sadece kayaları incelemekle kalmaz, bir kez daha onlara dokunur. Sanki hala oğlunun parmaklarını üzerinde hissedebiliyormuş gibi. Şimdi benim kirli halimi fark eder ve kaşlarını çatır.

"Sana ne oldu böyle?"

Elimden geldiğince açıklamaya çalışıyorum. Bazı kaya yığınlarının altındaki yeraltı ceplerinden bahsediyorum. Gözcümüzün her yerde, her an ortaya çıkabileceğinden. Yukarıda, kayalıkların üzerinde. Yanımızda, mağaralardan birinde. Aşağıda, bir saklanma yerinde.

Konuşurken sesim heyecanlanıyor. Ama Marty pek tepki göstermiyor. Dikkatini başka yere vermiş gibi görünüyor. Beni dinlediğinden bile emin değilim, sonra bunun önemli olup olmadığını merak ediyorum.

Martin'in artık kayıp oğlunu aradığını sanmıyorum. Kayıp ailesini bekliyor.

"Açıklığın boyutu ne kadardı?" Bob, ben bitirdiğimde bana soruyor.

"Belki iki fit yüksekliğinde?"

"Yani bir erkek ya da kadın için yeterince büyük."

"Evet. Ama çok iri bir adam olamaz." Ona anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Ama Martin ya da Nemeth boyunda biri kesinlikle sığabilir." "Bu bölgeyi iyi tanıyan biri olmalı. Nemeth bile yeraltı sığınağı gibi bir şeyden hiç bahsetmemişti."

"Yerel biri olmalı," diye onaylıyorum.

"Ama kasaba halkından biri neden Neil'e saldırırsın ki?" diye sorar Bob.

"Neden biri Martin'e geri dönmemesi için tehdit içeren e-postalar göndersin? Sonra da bu arama başlamadan önce sabote etmek için ek önlemler alsın?"

Martin sonunda tüm bu sorulara omuz silkerek cevap verdi. Sonra tüm dikkatini taş çemberine geri verdi. Ben de, tek işlevsel yetişkin gibi görünen Bob'a odaklandım.

"Devil's Canyon bu yılki keşif gezisinin hedefi miydi?" diye soruyorum ona.

O da başını sallar.

"Peki bunu kaç kişi biliyor?"

"Bu herkesin bildiği bir şey. Nemeth aylar önce izin belgelerini doldurdu. Vahşi doğada bir keşif gezisi düzenlerken bu bir protokol meselesi. Bölge korucularına neler olup bittiğini bildirir. Ayrıca, izin belgesi

belirtilen süreden sonra grubunuz geri dönmezse kurtarma çalışmaları başlatmak için de kullanılabilir."

"Diğer bir deyişle, birçok kişi bunu biliyor." Bir süre duruyorum. "Beş yıl sonra, Martin'in çabaları yeni bir değişken değil, değil mi? Ve daha önce hiç tehdit mesajı almamıştı."

"Hayır."

"O zaman sorun bu bölge olmalı. Yeni olan şey bu. Devil's Canyon'un kendisi. Birisi buraya yabancıların gelmesini istemiyor."

Bob düşünceli kalır. "Nemeth, bu bölgenin çok trafiği olmadığını ama diğer yürüyüşçülerin buradan geçtiğini söyledi. Bizim varlığımızı bu kadar özel kılan ne olabilir?"

"Biz buradan geçmiyoruz," diyorum. "Burada kalıp arama yapıyoruz. Ve bir ceset köpeği getirdik."

"Ama bize saldırmak sadece bu kanyona daha fazla dikkat ve insan çekecektir."

"Neil'in sakat kalmaması gerekmiyorsa tabii. Daha çok, çabalarımızı yarıda kesip medeniyete dönmemiz gerekecek kadar yaralanması gibi. Yiyeceklerimizi çalmak da aynı şey. Ayrılmamız için daha fazla motivasyon."

"Neil yürüyerek çıkamaz. Çoğumuz kaldık ve grubumuzun diğer iki üyesi şimdi süvarileri çağırıyor. Bu, saldırganın görevi için iyiye işaret değil."

Ona endişeli gözlerle bakıyorum. "Ya da bizim için iyiye işaret değil."

"Ne demek istiyorsun..." Bob, soruyu bitirmeden cevabı bulur ve sözünü keser. "Şimdi o kişinin daha ciddiye binip, bizden sonsuza kadar kurtulmak zorunda kalacağından endişeleniyorsun."

"Keşke bu kanyon konuşabilseydi," diyorum sessizce.

"Ben de." Bob yavaşça başını sallar. Sonra: "Bence şimdi diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

"Katılıyorum."

İkimiz de Martin'e dönüyoruz. Sonra asıl işimiz başlıyor.

MARTIN TARTIŞMAZ, ama aynı zamanda kabul de etmez. Dinliyormuş gibi yapar, ama sözlerimizi hiç dinlemiyor gibi görünür.

Kederin ne olduğunu anlıyorum. Daha önce onun yıkıcı etkisini gördüm, keskin dişlerini kendim hissettim. Martin'in sessiz teslimiyetine ne yapacağımı hala bilmiyorum. Tamamen takıntılı olmaktan tamamen kapanmaya geçti. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Sonunda Bob tartışmayı bırakıp emir verir. "Yirmi dakikan var," der adama. "Sonra gidiyoruz. Hepimiz. Sen de."

Bob, Martin'e biraz alan vermek için mağaranın derinliklerine doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum. Açıklıktan uzaklaştıkça tavan aşağı doğru eğimli hale geliyor. Bob'un eğilmesi için hala çok mesafe var.

Hafifçe kıvrılıp, sonuna yaklaşıyoruz. Mağara, benim kubbe şeklindeki çadırımdan çok da farklı olmayan, bir in gibi dar bir alana dönüşüyor. Burada daha küçük bir kamp ateşi daha yakılmış. Arkamıza bakıyorum, Martin'in hala oturduğu geniş açıklığın bir kısmını görebiliyorum. Oturma odası, sanırım. Burası da yatak odası.

İki ısı kaynağıyla, bu yer sıcaklık düşse bile rahat hissettirirdi. İlk kış fırtınası gelip tüm odunlarını metrelerce kar altında gömmeden önce, bu yerin sakini Timothy O'Day'e rahatlık vermiş miydi?

"Ne buldun?" diye Bob'a sessizce soruyorum.

"Sadece bunu. Biri burada kamp kurmuş. Ama kim? Ne zaman?" Bob omuz silkiyor. "Marty'nin simetrik taş teorisi var. Bunun Tim'in kanıtı olduğuna inanıyor. Ama ben mağaranın her yerini ve dışını da aradım. Tim'in sırt çantasının, ekipmanının, giysilerinin izini bulamadım. Yatak izi de yok."

"Tim'in uyku tulumu ya da çadırı yoktu sanıyordum."

"Hayır, doğada uyumak için kullandığı yatak. Topladığı yosunlardan yaptığı bir yatak ya da ince çam dallarından yaptığı bir hasır. Tim burada uzun süre kalacak olsaydı, sadece rahatlık için değil, yalıtım için de taştan başka bir şeyin üzerinde uyumak isterdi."

Başımı sallıyorum. "Burada ikinci bir ateş olması, buranın bir dinlenme alanı olduğunu gösteriyor. Ama uzun süre kalmak için değil diyorsun."

"Benim tahminim de öyle. Yiyecek artıkları da yok. Küçük hayvanların kemikleri, atılmış kökler, kurutulmuş mantarlar gibi."

"Gerçekten bu topraklarda yaşamayı biliyor musun?"

"Yeterince biliyorum." Bob omuz silkiyor. "Dediğim gibi, her konuda yalan söylemedim."

Hâlâ onu affetmek istemiyorum, ama onaylayarak başımı sallıyorum. "Nemeth, birçok yürüyüşçünün bu mağaralarda barınmayı ve kamp ateşinin tadını çıkarmayı sevdiğini söyledi."

"Birkaç tane daha kullanılmış mağara buldum," diye onayladı Bob. "Ama dürüst olmak gerekirse, kamp ateşlerinin etrafındaki taşlara bu kadar estetik bir yaklaşım sergileyen tek mağara burası."

"Belki de haklıyız. Tim buraya kadar gelmiş. Nefesini toplayıp gücünü geri kazanmak için yeterince uzun süre barınmış. Sonra geri dönmüş. Kışın hayatta kalamayacağını bilerek, uçurumun yüzünü tırmanmaya çalışmış."

"Yolculuğu burada sona erdiyse," diyor Bob dikkatlice, "sırt çantasını bulmuş olmamız gerekirdi. Bu, buraya hiç gelmemişse bile, yoluna devam ettiği anlamına gelir."

"Daisy bir koku aldı," diye mırıldandım.

"O bölgeyi geçtik; bu mağaranın hemen arkasında. Ben bir şey görmedim."

Mutsuz bir şekilde iç çektim. "Aşağıya baktın mı? Yeraltında herhangi bir açıklık var mı diye?"

"Aşağıya bakmakta pek iyi değilim."

Şimdi, bundan sonra ne yapmamız gerektiğini bilerek birlikte iç çekiyoruz.

Mağaradan çıkarken MARTIN'i çakıl taşlarıyla oynamaya bırakıyoruz. Bir an tereddüt ediyorum, sadece bizi bekleyen sıcaklık yüzünden değil, bir kez daha bu kadar açıkta kalma düşüncesine dayanamadığım için.

Bob da benim endişemi paylaşıyor gibi görünüyor, ikimiz de mağara girişinin hemen önünde duruyoruz. Burada, güneşin tam ışığına çıkmadan önce ince bir gölge örtüsü var. Bu noktadan manzara muhteşem, gri-kahverengi kayalık alan, bitişiğindeki ormanın yeşil patlamasından hemen önce kuru bir nehir yatağı gibi dalgalanıyor. Sağ tarafta mavi tonlu bir uçurum yükseliyor, kayalık yüz kadar etkileyici olmasa da, kendi orman gölgeleriyle bir mozaik oluşturuyor. Gözlerimi iyice kısarsam, uzaktan su görebiliyorum sanki. Geçtiğimiz derelerden biri ya da belki kamp alanımızın yakınındaki göl.

Ya da hepsi sadece hayal ürünü.

Bakışlarımı önümüze serpilmiş kaya yığınlarına geri çeviriyorum. Öğleden sonra oldu. Bunu yap, ana kampa dön, kurtarma helikopterlerini karşıla.

Sadece birkaç saat kaldı.

Konuşmadan mağara girişinden aşağı atlıyoruz. Bob en büyük kayanın arkasına doğru koşuyor, ben de onu takip ediyorum. Karşılıklı korkumuzu kelimelere dökmüyoruz, sadece Daisy'nin çürüme kokusunu algıladığı yere doğru ilerlerken birbirimizin arkasını kolluyoruz.

Luciana'ya göre, köpek koku izini sürekli kaybediyordu. Şimdi bu arazide yürürken, Luciana'nın ne demek istediğini anlıyorum. Bana göre, kayalar kokuyu

böyle bir koridorda kokuyu hapseder ve işi zorlaştırmak yerine kolaylaştırır gibi geliyor.

Özellikle büyük bir kayanın önünde çıkmaza giriyoruz. Bir an tereddüt ettikten sonra, ikimiz de kayanın tepesine tırmanıyoruz, hızlıca on ila on beş fit daha atlayarak ilerliyoruz, sonra tekrar aşağı iniyoruz. Ayak bileğimde bir serinlik hissediyorum.

Tahmin ettiğim gibi, kayaların birinin altında ince siyah bir boşluk var. Bir insanın geçemeyeceği kadar küçük, ama hava boşluklarının bir başka kanıtı. Daha yavaş ilerlemeye devam ediyoruz.

İleri geri. Yine terlemeye başladım, bandanamla alnımı sildim. Bandana da benim kadar kirliydi. Medeniyeti, akan suyu, sıcak duşları özlüyorum. Luciana, Daisy ve Nemeth nasıl durumdalar acaba?

Hızlı ilerliyorlardır, eminim. Süvariler olarak, daha iyisini seçemezdik.

"Yirmi dakikadan fazla oldu," diyor Bob arkamdan.

Başımı sallıyorum. Sıcak, yorgun ve yenilmiş hissediyorum. Ve yine o seğirme başladı. Bob da tuhaf görünüyor. Çorak bir kaya alanının ortasında durmak, insanı çok savunmasız hissettiriyor. Gözleri çılgın bir insanın aniden ortaya çıkıp bizi şaşırtacağı görüntüler geliyor aklıma. Belki de şu anda avcı, alçakta çömelmiş, ilerleyişimizi izliyor ve saldırmak için fırsat kolluyor.

Hayaletli evlerden hiç hoşlanmam, ve burası da ona çok benziyor.

Devasa kayalıkların olduğu bir bölüme doğru yol alıyorum, alçakta kalarak hızla ilerliyorum. Bob'un da aynı şeyi yaptığını görmek için ona bakmama gerek yok. Tabii ki, onun boyunda bir adam hala önemli bir hedef olmaya devam ediyor. Sonuna ulaşıyoruz, tozlu koridorlardan birine atlıyoruz. Buradaki kayalar bizi tamamen koruyacak kadar yüksek değil, ama yine de yukarıda olmaktan daha iyi.

Bu bölüm, yan yana kolayca yürüyebileceğimiz kadar geniş, ama Bob arkamda kalıyor. Beni koruyor mu? Dürüst olmak gerekirse, Bob'un gerçek mesleği hakkında yalan söylemesini anlıyorum. Yalanlar arasında, bu şimdiye kadar duyduğum en büyük yalan değil. Kalbinde, doğal bir koruma içgüdüğü olan iyi bir adam gibi görünüyor. Bu da, benim kişisel koruyucum Sasquatch gibi arkamda takip ettiği şu anki davranışlarını açıklıyor.

Uçurumun dibine yaklaşıyoruz. Martin'in mağarasına ulaşmak için son bir açık hava geçişi yapmak üzere dik bir kaya yığınının tırmanmamız gerekecek. Tırmanmaya hazırlanmak için duruyorum ve o anda hissediyorum. Boynumun arkasına soğuk bir rüzgar esiyor ve titrememe neden oluyor.

Kaşlarımı çatarak arkamı dönüyorum. Bob da aniden duruyor. Arkamızda, karışık bir yığın oluşturan dört veya beş adet özellikle büyük kaya var. Diğer kayalık kardeşleri gibi, bunlar da bir o yana bir bu yana eğilmiş, ilk bakışta kompakt bir grup gibi görünüyorlar, ama baktıkça taşların arasında daha fazla boşluk görünüyor. Özellikle uzun ve dar bir çatlağın önünde duruyorum. Soğuk hava dışarıya sızıyor.

Bu kaya yığınının içinde kesinlikle bir boşluk var. Ama bu açıklık, bir insanın girmesi için çok dar, ve bunu özellikle zayıf bir insan olarak söylüyorum.

"Ne?" diye soruyor

Bob. "Elini kaldır."

O benim talimatımı yerine getirir ve esintiyi hissedince başını sallar. Ben açıklığı incelemeye devam ederim. Beni rahatsız eden nedir? Görmediğim ne var?

Sonra anlıyorum. Sorun açıklık değil. Sorun devasa kaya parçası. Kaya parçasının yan tarafında devasa bir çıkıntı gibi görünen şey... öyle değil. Etrafında ince bir çatlak çizgisi görebiliyorum. Bu parça hiçbir şeye bağlı değil. Serbest duran, bir buçuk metre yüksekliğinde, bir metre genişliğinde bir bölüm. Şekli ve boyutları ile bir kapı. Taş bir kapı.

Bob'a bakıyorum, sonra bulduğum şeyi işaret ediyorum, parmak uçlarımla kayanın kenarlarını izliyorum. Tek kelime etmiyorum, o da etmiyor. Çünkü kapıyı bulduğumuz için, şimdi onun arkasında ne olduğu konusunda endişelenmemiz gerekiyor.

Bob dudaklarını inceltir. Açmak mı, açmamak mı, işte bütün mesele bu. Ama aslında pek tartışılacak bir konu değil. İkimiz de arayış içindeyiz. Elbette diğer tarafta ne olduğunu bilmek zorundayız.

Sırt çantasını çıkarır. Ben de aynısını yaparım. Eşyalarını karıştırır ve sonunda yeni bir kutu ayı kovucu çıkarır, dikkatimi çekmek için onu havaya kaldırır. Kendini savunmak için en iyi silah budur. Kemerime bıçağım takılıdır, ama o kadar kendime güvenen ya da kana susamış biri değilim, bu yüzden kendi yüksek oktanlı biber gazı kutumu çıkarırım.

Birbirimize başımızla selam veriyoruz. Sonra, sanki uzun zamandır ortakmışız gibi, ben açıklığın sağ tarafında pozisyon alıyorum, burada önce biber gazını sıkıp sonra soru sorabilirim, Bob ise kapıyı ele alıyor, iki eliyle kenarını kavrayıp sola kaydirmaya hazırlanıyor.

Levha inanılmaz derecede ağır olmalı, hareket ettirmek neredeyse imkansız. Bunun yerine, o kadar hızlı bir şekilde yana kayıyor ki, Bob neredeyse yere düşüyor.

İşte o anda ikinci keşfimizi yapıyoruz. Kapı, oyulmuş taştan değil, strafor benzeri bir maddeden yapılmış, boyanmış ve ince bir çakıl ve kum tabakasıyla kaplanmış, böylece hem gerçek gibi görünüyor hem de öyle hissediliyor.

İnsan yapımı. Buraya bir amaçla yerleştirilmiş. Bu odayı gizlemek için.

Kayaların arasında ortaya çıkan pürüzlü boşluğa bakıyoruz. Daha fazla soğuk hava dışarıya sızıyor ve beraberinde hafif bir koku geliyor. Küflü. Topraksı. Kötü kokulu.

Ayı spreyi elimde titriyor. "Ben giderim," diyor Bob.

İyi kalpli bir adam, ama dört fit yüksekliğindeki bu açıklığa sığması imkansız, sahte kapının boyutlarından bile daha küçük.

Gülümsüyorum. Bir kez daha kalem fenerimi çıkarıyorum. "Bana yılan olmadığını söyle."

"Yılan yok." "Tamam.

Yapabilirim."

Bunu düşünmek için kendime bir saniye bile zaman tanımıyorum. Başımı eğip gidiyorum.

BÖLÜM 27

Daha sonra, hikayeyi şöyle anlatacağım: Bir keresinde, kaybolan bir genci korkusuzca ararken, kayaların altında bulunan bir boşluğa girdim. Zorlu bir yolculuktu. Düzgün oyulmuş bir tünel değil, bir dizi fırsatçı boşluk vardı ve bu boşluklar sayesinde parça parça ilerleyebildim. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen, ama muhtemelen on dakika kadar süren bir yolculukta cesurca ilerledim.

Sonra aniden alan açıldı. Tam boyumu uzatabileceğim kadar geniş bir alan açıldı ve el fenerimle tüm odayı aydınlatabildim. Bunu yavaş yavaş yaptım, ta ki sonunda...

Daha sonra, hikayeyi böyle anlatacağım. Tabii, bunu tekrar anlatacak kadar uzun süre hayatta kalırsam.

—

GÜNDÜZ IŞIĞINA geri döndüğümde, artık titriyor değildim. Yanaklarımda gözyaşı, boğazımda safra yoktu.

İçimde bir çığlık yükseliyor ama dışarı çıkamıyor. Ses çıkarmak, kendimi tekrar bilincime geri döndürmek anlamına gelir. Konuşmak, gerçek olduğunu kabul edemediğim bir şeye ses vermek anlamına gelir.

Bunun yerine, Bob'a bakıyorum. Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum. Marty'yi ve sessiz teslimiyetini düşünüyorum. Kendim için de aynısını diliyorum.

"Frankie?" Bob endişeyle soruyor.

Ama ben sadece başımı sallayabiliyorum.

"Onu... onu buldun mu? Tim'in cesedi oradaydı mı?"

Omuz silkiyorum, çünkü gerçekten hiçbir fikrim yok.

Bob bana su şişemi uzatır. Bana zorla su içirir. Sonra, sessiz bir heykel gibi durduğumda, kocaman kollarını bana sarar. Beni terli vücuduna çeker ve ben aldırırmam. Onun sağlam ve sıcak hissine odaklanırım.

Sonra titremeye başlıyorum. Ve bir kez başladığımda, duramıyorum. Sonra ağlamaya başlıyorum. Ve bir kez başladığımda, duramıyorum.

Bob yatıştırıcı sözler fısıldıyor. Saçlarımı okşuyor. Beni bir çocukmuşum gibi kucağına alıyor.

Ona sarılıyorum. Anne babama asla sarılamadığım şekilde. Paul'a sarıldığımdan bile daha sıkı, çünkü en başından beri onun sevgisinin fazla olacağını biliyordum.

Ama şimdi, bırakmıyorum. Bob'un verdiği her türlü rahatlığı son damlasına kadar emiyorum. Onu içime çekiyorum ve daha fazlasını istiyorum, ondan dalga dalga şefkat emiyorum, talep ediyorum. O da titremeye başlayana kadar, nedenini bilmeden. Belki o da ağlıyordur, çünkü gözyaşları bulaşıcı olabilir. Kurtulmuş gemiciler gibi birlikte titriyoruz, kurtulmuş hissetmek için çaresizce.

Uzaklaşmak istemiyorum. Burada kalmak istiyorum, kendi kişisel Bigfoot'uma yapışık.

Ama burada güvenlik yok. Marty'yi bulup, kampa geri dönüp, karşımıza çıkan ilk helikoptere atlamamız gerekiyor. Bu vadiden bir an önce çıkıp, bir daha asla geri dönmememiz gerekiyor.

Yavaşça uzaklaşıyorum. Bob'un elleri omuzlarımda kalana kadar, bana güç veriyor.

Ciddi mavi gözleriyle bana bakar. "Frankie? Tim'i buldun mu? Bu yüzden mi böyle davranıyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum. Derin bir nefes alıp sözcüklerin akmasına izin veriyorum. "Bilmiyorum. Bir ceset bulmadım. Sekiz ceset buldum."

Kaçmaya karar veriyoruz. İkimiz de hızlı ve sessizce hareket ederek dik kayalık yığını tırmanıyoruz. Her yerde gözler var. Tek düşünebildiğim bu. Eğer izleniyorsak, avcımız onun sığınağını keşfettiğimizi biliyor demektir. Sekiz ceset bulduktan sonra, birkaç tane daha ne fark eder ki?

Yukarı çıkıyoruz ve hemen soğuk bir rüzgar esintisi hissediyorum, bir saniye sonra gün ışığı dramatik bir şekilde kararıyor. Başka bir fırtına geliyor. Bu da demek oluyor ki gerçekten acele etmeliyiz. Martin'i al. Kampa koş. Hadi, hadi, hadi.

Bob hala arkamda, ayı büyüklüğünde bir insanın olabileceği kadar küçük bir hedef olmaya çalışıyor. Tam hız koşuyorum, büyük taşların arasındaki boşluklardan atlıyorum, küçük taşlara takılıyorum. Mağara girişini hemen önümde görebiliyorum.

Martin ortaya çıkıyor ve bize kaşlarını çatıyor. Yirmi dakikadan çok daha uzun süredir yokuz ve şüphesiz o da yaklaşan fırtınayı fark etmiştir. Daha uyanık görünüyor, bu da ona vereceğim haber için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Ama artık nazik davranacak zaman yok.

Mağaraya dalıyorum, Martin'i geçip Bob da hemen arkamdan geliyor. Marty, açıkça tedirgin bir şekilde geride kalıyor. Sonra bir anda, sanki içimdeki bir radar devreye girmiş gibi:

"Buldun mu? Tim miydi? Beni ona götür. Hemen!"

Bob kolunu tuttuğunda, o çoktan mağara girişine doğru koşmaya başlamıştı. "Dur. Dinle. Frankie, ona söyle."

"Başka bir kaya odası keşfettik," diye geveledim. "İçine süründüm. Cesetler vardı. Sekiz ceset. Onları gördüm. Tim'in olup olmadığını bilmiyorum. Çok üzgünüm."

Martin kıpırdamadı. Sanki İngilizce konuşmuşum da, ama anlamsız sözler çıkmış gibi bana baktı. "Sekiz ceset mi?"

"Evet."

"Yerli halk için eski bir mezar odası gibi mi?"

"Bunun eski bir şey olduğunu sanmıyorum." "Ama yeni bir şeyse... nasıl sekiz tane olabilir?"

Tereddüt ediyorum, Bob'a bakıyorum. "Başka kayıp yürüyüşçüler olduğunu duyduk. Bilmiyorum. Ama sekiz tane vardı."

Martin başını bana doğru eğdi, söylediğimi anlamaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Bir kez daha derin nefes aldım, sonra bir daha asla görmek istemediğim bir şeyi tarif etmek için elimden geleni yaptım.

"Kalıntılar mumyalanmış gibi görünüyor. Giysi yok, ekipman yok. Bazıları muhtemelen erkek, bazıları kadın, saç uzunluğuna göre tahmin ediyorum." Boğazıma safra yükseldi. Onu geri bastırdım.

"Şey, bazı kalıntılar bir süredir orada duruyor gibi görünüyor. Onlar... daha ilerideydiler. Diğerleri daha yeni gibi görünüyordu, ama... taze değillerdi." Bunu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ve denemek de istemiyorum.

Bob ve Martin sessiz kalıyor.

"Cesetler yan yana dizilmişti. En eskiden en yeniye doğru bir sıralama vardı. Kafataslarında veya göğüslerinde, bazen de her ikisinde birden hasar gördüm." Gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Belki de ateşli silah yaraları. Ayrıca, boyunlarında bir tür iz vardı... Sanırım... Sanırım boğazları kesilmiş olabilir."

Bob mırıldanıyor, "Kan kaybından mı öldüler?"

Martin ikimize de bakıyor. "Bu insanlar öldürüldü mü diyorsun?"

"Bence birinin sizi buraya gelmemeniz için uyarmaya çalışmasının bir nedeni var. Sonra da bizi tekrar buradan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı."

"Ama o kişi çok fazla dikkat çekmek istemezdi," Bob benim düşüncemi takip ediyor. "Bu yüzden tehditler ve sabotajlarla başladı. İnsanları uzak tutmak, sırrını güvende tutmak istiyor. Ama artık biz biliyoruz..."

Dışarıda rüzgâr şiddetlenmiş, gökyüzü kararıyor. "Gitmeliyiz," diye ısrar ediyorum. "Üsse . Burada mahsur kalmak istemeyiz." *Ve burada derken*, sadece uçurumun kenarını ve çevresindeki kayalık alanı kastetmiyorum. Bu mağarayı kastediyorum, şu anda biri elinde tüfekte ortaya çıksa, gidecek hiçbir yerimiz, kaçacak hiçbir yerimiz olmaz.

Ama Marty çantasını almıyor. "Sence cesetlerden biri Tim'e mi ait? Oğlum vurulup öldürüldü mü?"

"Bilmiyorum. Giysi ya da ekipman olmadan... " Çaresizce omuz silkiyorum. "Bak, kurtarma helikopteri birkaç saat içinde gelecek. Kasabaya döndüğümüzde uzmanları çağırabiliriz. İyi bir adli antropolog ve DNA testi ile ihtiyacın olan tüm bilgileri elde edebilirsin."

"Ben bilirim," diyor Martin. "Beni onlara götür. Hemen. Cesetlerden birinin oğluma ait olup olmadığını anlarım. Bir ebeveyn çocuğunu her zaman tanır."

Yüzündeki ifade, ona tokat atmak istemeseydim kalbimi parçalayacaktı.

"Martin, bir katilin avlanma alanına rastladık. Şu anda oğlunu tanımlamayı unut. Kendi canımızı kurtarmamız gerekiyor. Miggy, Scott ve Neil'i bırak. Kampta tek başlarına oturuyorlar, ikisi kısmen sakat ve

hiçbiri gerçek tehlike hakkında bir fikre sahip değil.

harekete geçmeliyiz."

İlk şimşek kanyonda çaktı, beni irkitti, hemen ardından gök gürültüsü ve yağmur yağdı.

"Siktir!" Ben de kendi patlamamı yaşıyorum ve destek için Bob'a dönerek çılgınca bağıyorum. "Yine de gidelim. Fırtınayı geri çekilmemizi gizlemek için kullanabiliriz."

"Fena fikir değil."

"Cesetleri görmek istiyorum..."

"Seni götürmüyorum ve bensiz onları asla bulamazsın. O yüzden sus ve gidelim!"

Mağara girişine doğru yöneldim. Yine titriyordum. Sinirlerden, dehşetten, fırtınanın giderek artan elektrikinden. Ezici bir panik ve kıyamet hissinden. Tek bildiğim, buradan çıkmamız gerektiği ve bunu *hemen* yapmamız gerektiği.

Martin kolumu tuttuğunda açılışa neredeyse varmıştım. Gözleri çok parlak. Bu bakışı, Nemeth ile önceki kavgasından hatırlıyorum. Aklın ötesinde bir adam, çok şey kaybetmiş, geriye kalan tek hayali bir yığın kemik.

"Sana ödeme yapacağım."

"Gidiyorum."

"Ne istersen. Evimi, arabamı. Evinin olmadığını söyledin. Benimkini al. Hepsini al. Sana her şeyi veririm. Sadece bana göster... Bana göstermelisin..."

"Yarın," diye onu yatıştırmaya çalışıyorum, çünkü tartışmak işe yaramıyor. "Yarın geri döneceğiz. Daha fazla yardımla."

"Şimdi, gitmem gerek."

"Yağmur yağıyor ve kuru kayalıklarda bile yeterince sakarım. Beni yürüyüş yaparken gördün, Martin. Benim bir felaket olduğumu biliyorsun."

Martin'in arkasında, Bob yavaşça ilerliyor, yüzünde kararlı bir ifade var. Belli ki bir şey planlıyor. Ne olduğunu bilmiyorum

ama umarım Martin'in kafasına vurup, baygın bedenini buradan sürükleyip çıkarmakla ilgili bir şeydir.

Martin omuzlarımı kavrar, ela gözleri bana sabitlenir. Keder. Yüz hatlarına derinlemesine kazınmıştır. Kederin içinde boğuluyor, kederin sarhoşu, kederin delisi. Anlıyorum, ama vaktimiz yok.

Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Yıldırımlar çakıyor ve gök gürültüsü patlıyor.

Ancak Martin aniden geriye doğru sendeliyor ve mağaranın sığınağında yağmur yanaklarıma sıçırıyor. Sonra gök gürültüsü tekrar patlıyor ve yanımdaki kaya duvarından kaya parçaları fırlayarak derime saplanıyor. Bob bana eğilmem için bağılıyor. Martin, omzunda kırmızı bir leke beliren göğsünü tutuyor.

Kan. Silah sesleri. Kurşunlar.

Gerçekler sonunda şok olmuş beynime işliyor.

Zamanında çıkamadık. Ve şimdi avcı burada.

BÖLÜM 28

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bob, Martin'i açıklıktan uzaklaştırıyor. Geç kalmış olsam da onların peşinden koşuyorum. Daha fazla gök gürültüsü, o kadar yüksek ve yakın ki, tüm mağara sarsıcı patlamayla titriyor gibi. Bu fırtına kesinlikle dünkü fırtınadan daha büyük. Onun vahşi gücünden korkmalı mıyım, yoksa koruyucu örtüsüne minnettar mı olmalıyım, bilmiyorum. Şimdilik, Bob'un Martin'i yere yatırdığı yere sürünerek gidiyorum ve adamın gömleğini yırtıyorum.

Yüzümdeki nemi siliyorum. Parmaklarım kanla lekeleniyor. Martin'in kanı. Her tarafım kanla kaplı.

Kusmak istiyorum, sonra kendime geliyorum. İçki dükkanlarını veya karanlık sokakları düşünmeyeceğim. Her seferinde tek bir korku, ve bu yeterince zor.

"İlk yardım çantası," diye bağılıyor Bob.

Çantamı telaşla karıştırıp Josh'un hazırladığı küçük file çantayı çıkarıyorum.

"Yeterli değil. Benim çantam. Beyaz kutu. Onu al."

Bob'un eşyalarını karıştırıyorum. Tabii ki, ön cepte, benimkinden çok daha sağlam, sert, dikdörtgen bir çanta var. Onu veriyorum, sonra Luciana'nın kadın hijyen ürünlerinin ilk yardım amaçlı kullanımına ilişkin açıklamasını hatırlıyorum. Sırt çantama geri dönüyorum, tampon ve ped çıkarmak hiç bu kadar mutlu etmemişti beni.

Bob bana başını sallıyor. "İyi fikir. Ama önce ilk yardım çantasını açıp antiseptik mendilleri ve plastik eldivenleri çıkarmanı istiyorum. Açık bir yarayı ellemeyecek kadar kirliyim."

Dikkatim, kırmızı kan ve siyah kirle kaplı Bob'un kocaman ellerine kayıyor. Haklı: Önce önemli olan şeyleri halletmeliyiz.

Martin çığlık atmıyor ya da inlemiyor. Nefesi düzensiz, şok etkisi başlıyor. Ama yüzü... Korkmuş ya da acı çekmiş gibi görünmüyor. Öfkeli görünüyor; bakışları mağara girişine sabitlenmiş. Sanki karşıdaki keskin nişancıyı görebiliyormuş gibi. Sanki onu ve oğlunu ayırmaya cüret ettiği için avcıcıyı çıplak elleriyle öldürmeyi planlıyormuş gibi.

Plastik ilk yardım çantasını karıştırıyorum. Yorgun halimde anlam veremediğim bir tür süslü kırmızı sekmeler var. Kendime acele etmem gerektiğini ne kadar çok söylersem, o kadar koordinasyonum bozuluyor.

"Frankie, onları geri kaydır!"

Bunu başarırım, ama şeffaf kapak mavi tabana yapışık kalır. Sanki cehennemden çıkmış bir Tupperware kabıyla boğuşuyormuşum gibi hissediyorum.

"Bant. Yanlara. Yepyeni."

Tabii ki, kit hala bantla kapatılmış durumda. Benim aptallığım yüzünden Martin ölecek.

Ben cansız nesnelerle boğuşurken, Bob Martin'in omzuna su döküyor. Kan, düşündüğümde daha yüksek bir yaradan fışkırıyor. Daha çok kas ve sinir, daha az kalp. Ama yine de kanaması çok şiddetli.

Sonunda çantayı açtım, titreyen ellerimle içindekileri karıştırıyorum. Antiseptik mendiller, mavi cerrahi eldivenler, buldum.

Bob Martin'i tekrar yatırıyor, adamın gömleği omzunun altında toz almaması için kıvrılmış. Ben bir şey algılamıyorum.

Bob mendilleri açarken parmakları titriyor, hızla iki elini ovuyor, sonra cerrahi eldivenleri giyiyor. "Tamam, bu biraz acıtacak."

Martin'e söylüyor, bana değil, ama yine de sözlerini ciddiye alıyorum. "Frankie, alkollü mendilleri."

Kahretsin, bu acıtacak.

"Üçe kadar sayacağım. Bir, iki..." Bob üçü saymadan, ıslak izopropil alkol pedlerini kabarcıklar çıkan yaranın önüne ve arkasına aynı anda vurur ve iki eliyle sıkıca tutar. Martin çığlık atar, sırtı kavislenir, ayak parmakları kıvrılır, dışarıda ise gök gürültüsü devam eder.

"Ped," diye bağırır Bob bana. Kendi kirli ellerimle yüzeye dokunmamaya dikkat ederek, geç de olsa maxi pedi çıkarırım. Bob, Martin'i sertçe yana doğru çevirir. "İyi haber, dostum. Kurşun delip geçmiş. Şanslısın."

Bunun ironik bir ifade olduğundan eminim, ama tartışmıyorum.

Marty yarıya katlanmış haldeyken, Bob adamın omzunun arkasındaki alkol pedini toprağa düşürür ve yerine maxi pedi koyar. Bir kez daha, Marty'yi gömleğinin katlanmış kısmına yatırır ve emici pedi yerinde tutar.

"Tampon," diyor Bob.

Sonra ne olacağını izlemek istemiyorum ama ürünü uzatırken ve Bob'un sıkı pamuk ruloyu kurşun deliğine sokmasını izlerken gözlerimi ayıramıyorum. Marty tekrar uluyor, gökyüzü de cevabını gürültüyle veriyor.

Eğilip kusmak üzereyim.

"Burada kusma," diyor Bob o kadar soğuk ve emir verici bir şekilde ki, başım dönüyor. Sevimli, köpek yavrusu gözlü Bigfoot hayranı artık yok. Bu, tek bir sıçrayışla dağları aşabilecek bir adam ve Tanrıya şükür, çünkü ikimizden birinin onun ne yaptığını bilmesi gerekiyor.

Kalan saframı zorla yutuyorum ve ön kolumun arkasıyla ağzımı siliyorum.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Evet, iyisin. Şimdi, elini yıka." "Ne?"

"Antiseptik mendiller. Eller. Temizlemeye başla."

Talimatlara uyarım, ama giderek artan bir endişe duygusuyla. Doğal olarak mide bulandırıcı şeylerden hoşlanmam. Kayıp kişilerle ilgili eski davaları araştırmak, ön saflarda çalışmak gibi bir şey değil. İnsanlarla görüşmekle... bunun arasında büyük bir fark var.

Ama Bob bekliyor ve Martin, ağrıdan çenesini sıkmış, gözleri dikkatle kısılmış. Ellerimdeki kiri ve kanı elimden geldiğince temizledikten sonra, Bob'a bir sonraki emirleri bekliyorum.

"Kompresyon bandını al ve rulonun ilk çeyreğini aç."

"Tamam."

"Şimdi hepsini çantanın kapağına koy ve buraya gel. İki eline de ihtiyacım var."

Hâlâ bilmek istediğimden emin değilim, ama yaklaşıyorum. Bob, Martin'in gövdesini bir kez daha yana doğru çeviriyor, adam bir dizi küfürler savuruyor, ama itaat ediyor.

Sorunu hemen anlıyorum, Martin'in omzunun arkasındaki emici pedi tutarak yerinde sabitlerken, Bob kendi parmaklarını çözdüğü sırada kurşun yarasının önünü tıkayan tamponu da aynı anda vuruyorum. Ellerimle bandajları yerinde sabitlerken, Bob bandajı alıyor.

"Ben bandajları sabitlerken pedleri sabit tut."

Kusmayacağım, kusmayacağım, kusmayacağım.

Daha fazla çatal şimşek. Daha fazla gök gürültüsü. Yağmurun sesini duyabiliyorum, mağaranın hemen dışında sert ve taze kokuyor.

içerideyken, duyularım kanın yapışkan hissi ve paslı kokusuyla kaplanıyor.

Martin'in dudakları hareket ediyor, ama sözlerini anlayamıyorum.

Son bir dua mı? Karısına bir çağrı, oğluna bir söz mü?

Bob hem yanımda hem de üstümde. Hızlı ve verimli hareket ediyor, Martin'in omzunun üstüne, altına ve etrafına ilk yardım bandajını sararken konuşmuyor. Son saniyeye kadar parmak uçlarımı yerinde tutuyorum, sonra arka pedden, ardından ön tampondan elimi çekiyorum ve Bob onları yerine yerleştiriyor. Birkaç saniye içinde Martin'in omzu bandajlanıyor ve hepimiz geriye yaslanıp ağır ağır nefes alıyoruz.

Kanla kaplı hissediyorum, ama Bob da öyle, kollarının arkasında, gömleğinin önünde çizgiler var, hatta sakalına bile damlamış. İronik bir şekilde, üçümüzün en temiz olanı Martin, yarası artık bir bant deniziyle kaplı.

Bob ellerine su döküyor ve elinden geldiğince temizliyor. Sonra ilk yardım çantasına geri dönüyor ve ağır kesici ilaçların bulunduğu folyo paketi arıyor. Paketi açıyor ve iki tane Martin'in eline atıyor. Adam itiraz etmeden alıyor.

Martin ilk yudumu aldıktan sonra Bob, "Daha fazla iç" diye emrediyor. "Hayır, daha fazlasını. Tamam, Frankie'nin sözleriyle, buradan siktir olup gitmemiz lazım. Çünkü fırtına geçtiği anda, bizler kolay av olacağız."

Hızla başımı sallarım.

Martin gülümser. Gerçekten gülümser. Nefesi düzensizdir, cildi acıdan neredeyse griye dönmüştür. Yine de onda belirli bir ısıltı vardır. Fanatizmi devam etmektedir. "Çantamda temiz bir gömlek var. Çıkar şunu."

Bob basit mavi bir mikrofiber tişört çıkarır ve Martin'in onu giymesine yardım eder. Bob, adamın yaralı sol omzunu hareket ettirmeye çalışırken, sol kolunu yerine oturtmaya çalışırken,

sol kolunu yerine oturtmaya zorlarken, adamın çektiği acıyı hayal bile edemiyorum. Ama Martin sadece kararlılıkla dişlerini sıkıyor.

"Yağmurluk," diye devam ediyor.

Bob ve ben birlikte onu ceketin içine sokuyoruz. Bandajlı tarafına örtmek yetmez. Ceket tamamen giyilmeli, her iki kol da kolların içine girmeli. "Sırt çantamı... alabilmeliyim," diyor.

"Ben senin için taşıyım."

"Sırt çantam. Sırtım." En azından bu, kavga etmek için yeni bir konu.

Yıldırım yine gürledi, ama artık o kadar yüksek sesli değil. Depremi merkezi çoktan üzerimizden geçti, fırtına dinmeye başladı. Hala yağmurun yağdığını görebildiğim mağara girişine gergin bir şekilde bakıyorum, ama yağmur hafifliyor. Artık sadece zaman meselesi. Öğleden sonra fırtınaları kısa sürelidir. Sert vurur, çabuk geçer.

Bizim de bundan sonra yapmamız gereken bu.

Martin ayağa kalkar. Bob, tıslayan vücuduna sırt çantasını zorlukla yerleştirir. Sonra gitmeye hazırız.

Vücudum titriyor. Adrenalin ve korku içindeyim. Ama aynı zamanda odaklanmış ve keskin hissediyorum. Hayatta kalmak insana bunu yapar.

Artık iyi seçenek kalmadı. Biz tavşanlarız, açık alana fırlayıp avcının görüş alanından kaçmaya hazırlanıyoruz. Ben en yavaş ve en sakar olanıyım. Bir de zaten yaralı olan Martin ve ahır kadar iri Bob var.

Sanırım avcımız hayatının en güzel anlarını yaşayacak.

Martin bize dikkatle bakıyor. Farkında olsun ya da olmasın, ayakları hafifçe sallanıyor. "İlk atışların nereden geldiğini gördünüz mü?" diye soruyor bize.

Bob cevap verirken ben hala başımı sallıyorum. "Karşı tarafta, kırk fit kuzeyde, bir uçurum var. Yarısında, tüfek dürbünü gibi bir parıltı gördüm."

"O mesafeden iyi atış," diyor Martin, omzunu işaret ederek.
Bob başını sallıyor.

"Ama hareketli bir hedefi vurmak her zaman daha zordur." Bob tekrar başını salladı.

"Ben önden gideceğim," diyor Martin. "Bana bir iki dakika verin, sonra siz de gelin." Elini boynuna uzatıyor ve serbest eliyle turuncu bandanasını sertçe çıkarıyor. Yüzde yüz odaklanmış ve kararlı görünüyor. Ama aynı zamanda...

Bize son bir kez bakar. "Ana kampa gidin. Yardım çağırın. Oğlum için adalet sağlayın."

Böylece, dönüp açıklığa doğru koşar, turuncu bandanası bayrak gibi dalgalanır.

"Hey, pislik. Bunu vurabilecek misin bakalım!" Sonra ileriye doğru atılır, ama ağaçların güvenli olduğu yere doğru değil. Bunun yerine, kuzeye doğru keser ve sekiz cesedin olduğu yöne doğru koşar. Avcıyı, onu gözden kaybetmemek için mağaradan uzaklaşmaya zorlar.

Fırtınanın zayıflayan gürültüsünün ardından Martin'in savaş çılgılığı geliyor. "Oğlumu öldürdün, piç kurusu? Karşıma çık, lanet olsun, karşıma..."

İlk tüfek sesi. Martin'in ayaklarının yanında çakıl taşları patlar. Ama o zikzaklar çizerek koşar, bandanasını havaya kaldırır ve avcıya bağırarak alay eder. "Iskaladin!"

Bir atış daha, iki, üç, dört.

Bob kolumu tutuyor, beni zorla mağaradan çıkarıp yağmurun altında bırakıyor. Ama ben Martin'e bakmaya devam ediyorum. Taze kan fışkırıyor, vücudu dönüyor. Bir başka ilkel çılgılık.

"Seni pislik! Senin için geliyorum! Oğlum için. Geliyorum, *Timmy!*"

Sonra tüfek yine patlar ve Bob beni kayaların üzerinden, kenardan aşağı, ilk koridora iter,

yukarı tırmanıp karşıya geçmeden önce ileri doğru koşuyoruz. Yukarı, aşağı, karşıya. Yukarı, aşağı, karşıya.

Yağmur yanaklarıma çarpıyor. Martin'in öfkeli çığlıkları. Tüfeğin daha fazla patlaması. Ardından yeni bir çığlık, daha keskin, daha yüksek. Bir başka isabet. Avcı Martin'i paramparça ediyor.

"Timmy!" Martin bozuk bir sesle bağıyor.

Artık arkama bakmıyorum. Başımı eğik, omuzlarımı kambur tutuyorum, saçlarım yağmurla yapış yapış, yanaklarım gözyaşlarıyla kaplı. Martin'in bizden yapmamızı istediği şeyi yapıyorum.

Güvenli bir yere ulaşmak için koşuyorum. Nefes nefese, çaresizce ağaçların olduğu yere ve ana kampa giden patikaya doğru koşuyorum. Helikopterlerin geleceği yere. Sonunda yardımın geleceği yere.

Bizden çok daha iyi silahlanmış ve çok daha iyi eğitilmiş diğer insanların bu kayalıklara dönüp yapılması gerekeni yapabilecekleri yere.

Kayıpları kurtaracak.

Ölüleri taşıyacak.

Çok uzun süre koşarım, Bob hemen arkamda, ağaçlar bizi yutana ve fırtına bulutları dağılana ve güneş giysilerimizdeki ıslaklığı buharlaştırana kadar. Sonunda bir dereye ulaşırım, ilk taşta kayar ve buz gibi suya düşerim. Ve Bob, beni sudan çıkarmak bir yana, yanıma suya yığılır, göğsü benimki kadar hızlı inip kalkar.

Hâlâ konuşmuyoruz. Söylenecek söz yok. Kanlı giysilerimizi ve ter lekeli yüzlerimizi buz gibi suyun yıkamasına izin veriyoruz. Gözlerimizi yıkamasına izin veriyoruz, umarım bu görüntüler silinir.

Bu işe yaramayınca, ayağa kalkıyoruz ve çok daha yavaş, her an çevremizi farkında olarak, geride bıraktığımız üç adama doğru yol alıyoruz.

Hala hayatta olmalarını dileyerek.

BÖLÜM 29

Geniş gölün etrafındaki patikayı takip ederek ana kampa doğru ilerliyoruz. Son anda, kendimi durup kulaklarımı diktiğimi fark ediyorum. Göl çimlerinin yeşil perdesinin arkasında çömelmiş bu konumdan, kampımızın renkli kubbeli çadırlarını görebiliyorum, ama insanları göremiyorum. İnce bir duman çizgisi, kamp ateşinin hala yandığını gösteriyor. Bu, Scott, Miggy ve Neil'in hala ateşin etrafında toplandıkları anlamına mı geliyor?

Bob durma kararımı sorgulamıyor, yanıma çömeliyor. Akarsuda yaptığımız bu ani dalış hem içgüdüsel hem de ruhsal bir deneyim olmuştu. Ama karşıya geçtikten sonra Bob, uzun bir süre durup avuç dolusu çamur alıp, karanlıkta parlayan açık tenine sürdü, sonra da altın kırmızısı saçlarına yedirerek. Ben de onu taklit ettim; ten rengim onunkinden biraz daha koyu olabilir, ama çok da değil.

Şimdi bizi havalı bir aksiyon filmindeki iki sert komando olarak hayal ediyorum, ama belki de bu histerinin etkisiyle böyle düşünüyorum.

Bekliyoruz. Çadırlar görüyorum. Duman kokusu alıyorum. Hala insan sesi duymuyorum.

Gergin bakışlar atıyoruz.

Bob sağa işaret ediyor ve bizi patikadan saptırarak ince çam ağaçlarının bulunduğu karanlık bir koruya yönlendiriyor. Daha fazla koruma. Anladığımı başımla onaylıyorum ve çimlerin arasında sürünerek bir sonraki hedefimize doğru ilerliyoruz.

Saatim yok, ama iç saatim saatin öğleden sonra geç saatler, akşamüstü olduğunu gösteriyor. Güneş artık tam tepede değil, ama tamamen batmasına birkaç saat var.

Peki ya yaklaşan kurtarışımız?

Üç saat, yine de üç saattir. Özellikle de yüksek güçlü bir tüfekte bizi takip eden biri varsa.

Martin...

Onun son anlarını düşünmeyi reddediyorum. Onu, Tim'i ve Patrice'i tekrar bir arada hayal etmeyi tercih ediyorum. Güneşin her zaman parladığı, çimlerin yeşil olduğu ve esintinin sürekli hoş olduğu bir yerdeler. Ama en önemlisi, tekrar bir aile oldular.

Ormanlık alana giriyoruz, ince ağaçların ve alçak çalılarının arasından geçiyoruz. Hala sesleri dinliyorum.

Sonra, aniden: "Kim var orada? Silahım var ve kullanmaktan çekinmem."

Miggy, şükürler olsun! Ellerimi havaya kaldırarak öne çıkıyorum. "Biziz. Bob ve ben. Sizler iyi misiniz?"

Miggy, yosun kaplı bir kayanın arkasından ortaya çıktı, elinde silah değil, kırmızı ayı spreyi vardı.

"Martin nerede?" diye

soruyor. "Scott ve Neil

nerede?"

Bu da bizi bir sonraki tartışmamıza götürüyor.

—

"SİZLER gittikten sonra, Scott'ın yarasına baktık. Üçlü antibiyotik merhem sürdük, bandajı değiştirdik. Ama bir iki saat içinde ateşinin yükseldiğini fark ettim, Neil ise kusmaya başladı."

Bob ve ben Miggy'ye göz kırptık. Ormanın kenarında, Miggy'nin krallığını gözetleyebileceği ve aynı zamanda çevreyi de izleyebileceği kadar kampın yakınına yerleşmiştik.

Çevresini gözetleyebilecek kadar yakın bir mesafedeydik. Biber gazını hiç elinden bırakmadığını ve bakışlarının bir zamanlar Nemeth'te gördüğüm o kararlı uyanıklığı yansıttığını fark ettim.

"Daha da kötüsü," dedi Miggy, "ormanda sürekli sesler duyuyordum. Bir şey hareket ediyordu. Büyük bir şey. Birkaç kez kampı terk edip araştırmaya gittim, ama kimseye rastlamadım. Ancak, yakın zamanda bozulmuş çalılar gibi şeyler buldum. Sonra, ateşe döndüğümde, Martin'in çadırının kapısının açık olduğunu fark ettim. Daha önce açık olmadığını biliyordum, bu yüzden oraya gittim."

Miggy'nin sesi pek sakin değil. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Çadırın yanına yaklaşırken, içeri bakıp canavar olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. En iyi iki arkadaşı ona güveniyordu. Ve o, bu ormanda bir arkadaşını daha kaybetmişti.

"İçeride hiçbir şey yoktu," diyor Miggy. "Yani, içeride *kimse* yoktu. Ama yırtılmış folyo poşetler gördüm, akşam yemeğimizin geldiği poşetler gibi. Tabii ki, çadırın ortasında, kaybolan yemeklerimizin bir kısmı geri gelmişti, içeriği yere dökülmüştü. Bir yığın israf edilmiş yemek." Miggy yüzünü buruşturuyor.

Hala kafam karışık, ama Bob açıklamayı yapıyor. "Ayı yemi" diyor.

"Evet. Bu yüzden diğer çadırları da kontrol ettim, sonra da çevresini dolaştım. Tabii ki, her yerde açıkta duran yiyecek yığınları vardı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şimdi anlıyorum. Başta yiyeceklerimizi çalan suçlu, sonra da onları kullanarak tüm kampı sabote etmiş. Grizzly ayısının dikkatini çekmiş, ateşin ısındığı üç insanı görünce, onları bir ziyafet olarak görmüş olmalı.

Ve bu tür bir şey, çok geç gelen kurtarıcılarımız tarafından keşfedildiğinde, chalked up as an unfortunate

kaza. Rehberleri yardım çağırmaya gittikten sonra kendi başlarına kalan deneyimsiz yürüyüşçüler tarafından yapılan trajik bir hata.

"Saat kaçtı?" diye Miggy'ye soruyorum.

"Emin değilim. Öğlen olabilir mi? En sevdiğim öğle yemeklerini hayal etmeye başlamıştım. Horseradish soslu güzel bir rosto sandviç. Annemin dilimlenmiş avokado ve taze kişnişli karides tacoları..." Miggy omuz silkiyor, hatırladığı lezzetler hepimizin midelerini guruldattı. "Scott hala ateşliydi, Neil mide bulantısı çekiyordu ve konuşamıyordu. Sonunda onları çadırımıza sürükledim, fermuarını sıkıca kapattım ve bir kürekle mümkün olduğunca çok yiyecek topladım. Onlarla ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden gölün diğer ucuna bir çukur kazdım ve yiyecekleri oraya attım. Ayılar iyi koku alır mı acaba? Eğer öyleyse, bu canavarın beklenmedik ziyafetini olabildiğince uzakta yemesini istiyorum. Tabii ki çok uzağa gidemezdim, çünkü ya Scott'ın durumu kötüleşirse ya da Neil tekrar kusarsa? Ya da ben yokken o deli geri dönüp onlara zarar verirse?"

Miggy'nin sesi yeni bir endişe ve stres dalgasıyla hızlanmaya başlar.

Bu, hiçbirimizin tekrar yaşamak isteyeceği bir gün değildi.

"Hâlâ içerideler," diyor şimdi. "Ama o kişi geri dönerse diye dışarıdan gözetliyorum. Ya da bir boz ayı falan. Her otuz dakikada bir onları kontrol edip su götürüyorum. Neil için son soğuk kompres ve Scott için bir avuç ibuprofen kaldı. Yardım geliyor, değil mi? Nemeth ve Luciana şu anda şerifle konuşuyor olmalılar ve şerif arama kurtarma ekibini arayacak, helikopter kalkacak ve biz kurtulacağız. Her an olabilir. Her an."

Miggy ayağa kalkar, heyecanla ileri geri yürür, sonra tekrar ağaç kütüğüne oturur ve titremeye

titreme bardağı titreyen saldırı . O
kırıyor. Öğleden Öğleden sonrasında
düşünürsek, onu suçlayamam.

Derin bir nefes alıyor, yavaşça nefes veriyor. Sonra, yukarı bakarak: "Peki, Martin nerede?"

—

Konuşmayı BOB'a bıraktım. Henüz ayrıntıları tekrar gözden geçirebileceğimi sanmıyorum. Bob basit bir şekilde anlatıyor, ama bu olayı daha az korkunç hale getirmiyor.

"Bu kanyonda sekiz ceset var da ne demek?
Cinayet kurbanları mı? Avlanmışlar mı? Dalga mı geçiyorsun?"

Bob sakinleştirici bir hareketle elini kaldırır. Keskin nişancıya, Martin'in ilk yaralanmasına, ardından adamın kayalık alana atlayarak avcının dikkatini ikimizden uzaklaştırma kararını anlatır.

"Bizi öldürmek için yüksek güçlü bir tüfekte bekleyen bir ucube mi var? Tanrım. Şu anda burada olabilir, her an. *Siktir!*"

Miggy ayağa kalkar. Yürümek bir yana, başını dizlerine eğmiş, bayılmamak için kendini tutmaya çalışır. Bob hiçbir şey söylemez. Günümüzün hikâyesini yüksek sesle dinlerken, kendimi hiperventilasyona girmeye başladığımı fark ederim. Martin'e dönmek, sonra onu kurtarmaya çalışmak, sonunda ondan ters yönde kaçmak.

O anlar düşünmek için uygun değildi. O anlar harekete geçmek için uygundu. Ve harekete geçmek bir nevi tampon görevi görüyordu. Şimdi, tüm eylemler ortadan kalktığına göre, olanlarla, gördüklerimle, kaybettiklerimizle yüzleşmek zorundayım.

Küçük bir daire çizerek yürüyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Miggy hepimiz adına yeterince kendini kaybediyor. Neil ve Scott'ın durumunun daha da kötü olduğu söyleniyor, gün batımına hala saatler var ve evet, avcı dostumuz her an gelebilir, hatta belki de şu anda ağaçtan ağaca gizlice yaklaşıyor

konusurken, ağaçtan ağaca sürünerek, tüfeğin dipçliğini omzuna sıkıca bastırarak.

Arkamdan çok gerçek bir ses duyana kadar altı tur daha attım ve yeni bir alarmla döndüm.

Scott, kampın kenarında duruyor, solgun yüzü terle kaplı. "Neil yine kusuyor," diyor. "Onu buradan çıkarmalıyız."

—

BOB Neil'i kontrol etmeye gidiyor. Ben, yere bakan Miggy'nin yanında kalıyorum. Scott, ölü bir ağacın üzerine oturmuş. Hiç iyi görünmüyor, ama arkadaşı için kendini toparlamaya çalışıyor.

"Sizi duydum," diyor şimdi. "Konuşmanızı duydum. Bir adam burada insanları öldürüyor ve biz... onu bulduk mu?"

"Sanırım Daisy dün yaptı. Ama kalıntılar kaya yığınının çok altında olduğu için kafası karıştı." Onun enkaz yığınlarıyla çalışma tecrübesi göz önüne alındığında, bunun neden sorun olacağını anlamıyorum.

"Bence burada kalamayız," diye mırıldanıyor Scott.

Aynı şeyi düşünerek başımı sallıyorum. "Sence Neil seyahat edebilir mi?"

"Onu tekrar travois'e yükleyip, sırayla taşırsak," diyor Scott.

Scott'a bir bakış attım. Sanki şu anda herhangi bir şeyi taşıyabilecekmiş gibi. Ama iyi bir noktaya değindi. Travoisimiz var ve bu hiç yoktan iyidir.

"Ekipmanları bırakalım," diye ekliyor Miggy. "Çadırları, hatta üstünde tencere olan, az yanan kamp ateşini bile."

"Sahte bir hedef." Yavaşça başımı sallıyorum. "Biz kaçarken onun dikkatini burada tutmaya çalışacağız."

"Uyku tulumlarını bile doldurabiliriz. Bilirsin, sanki yine çocukmuşuz gibi, evden gizlice kaçarken ebeveynlerimizin bulması için giysi mankenleri bırakırız." Scott alaycı bir şekilde gülümser.

"Nereye gideceğiz?" diye soruyorum. "Neil'i ya da seni" — Scott'ı işaret ediyorum — "dağdan aşağıya kadar götüremeyiz. Özellikle de gece çökmeden önce."

"Bir mil kadar gidersek ne olur?" Miggy düşünceli bir şekilde konuşur. "Bizi bu kanyona getiren son zorlu tırmanışın dibindeki nehre geri dönersek? O bölge burası kadar açık değil, bu yüzden savunması daha kolay. Su kaynağı da var ve helikopterlerin geldiğini görebileceğimiz kadar yakın. El fenerlerimizle onlara işaret verebiliriz."

"O vadi helikopterin inebileceği kadar geniş değil bence," diye karşı çıkıyorum.

Scott gömleğinin kenarıyla yüzündeki nemi siler. "İniş yapması gerekmez," der. "Kurtarma ekibini bırakın, sedyeyi indirebilirler. Daha zor, ama yapılabilir. Evet, alan daha küçük... Arkamıza toprak set veya ağaçlık bir alan alarak konumlanırsak, en azından tehdidin geldiğini görebiliriz."

"Bir tüfeğimiz var," diye ekliyor Miggy. "Yarım düzine ayı biber gazı spreyinden bahsetmiyorum bile. O boktan şeyle birinin gözüne vurursan, o kişi hiçbir şeyin namlusuna bakamaz."

Başımı sallıyorum. Bunların ne kadar uygulanabilir olduğunu bilmiyorum, ama bu bir plan ve bizim bir plana ihtiyacımız var. Planlar, kendi korkunuzda boğulmamanız için size bir görev listesi verir. Planlar size kontrol hissi verir, o anda bu sadece bir yanılsama olsa bile.

Miggy bir çubuk alır ve toprağa savunma seçeneklerini çizmeye başlar. Scott yapılacakları işaretler. Bob, Neil'in durumuyla ilgili tahmin ettiğimiz şeyi söylemek için geri döndüğünde, biz hazırız.

Bob geri dönüp Neil'in durumuyla ilgili zaten tahmin ettiğimiz şeyi bize söylediğinde, ona hazırız.

Miggy, önündeki yere vurarak onurlandırır. "Tamam, helikopterler bizi buradan çıkarana kadar hayatta kalmak için yapacağımız şey bu."

BÖLÜM 30

Hızlı hareket ediyoruz. Bob ve Miggy, dik bir iniş için travois'i ayarlamaları gerekiyor. Direkleri çentikliyor, bir çapraz çubuk ekliyor, yukarıdan indirmek için bir halat sistemi oluşturuyorlar, çünkü iki kişinin aşağıdan kontrol etmesi için çok ağır olacak.

Ben, Martin'in çadırında bulunan tüm ipleri toplamak için ayak işlerini yapmaya başlıyorum. Bir rulo koli bandı ve boş su kaplarını alıyorum. Bob ve Miggy mühendislik projeleri için ihtiyaçları olan şeyleri topladıktan sonra, Scott'a katılarak kampımızı gizlemeye başlıyoruz. Kirli giysileri sarıp uyku tulumlarına doldurarak insan şekline yakın bir görünüm veriyoruz.

Sahte kampçılarımın her açıdan Scott'inkinden üstün olduğunu düşünüyorum, ama gençliğimi boşa harcarken bu becerileri mükemmelleştirmek için çok zaman harcadım.

Sırada Neil var. Çadır kusmuk kokuyor. Durumu gerçekten iyi değil, ten rengi solgun ve mat arasında bir yerde. Yarı baygın durumda, uyku tulumunun kenarlarını kaldırıp onu çadırdan mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde çıkarırken, ağır göz kapaklarının arkasından bizi görebilecek kadar bilinci açık.

Başının arkasını inceliyorum. Yara artık kanamıyor, ama kocaman bir şişlik var. Kafatasının içinde şişlik olmasından endişeleniyorum, ama bir dakika önce sahip olduğumdan daha fazla tıbbi bilgiye sahip değilim. Hastaya su, kafa yaralanması için

kafatasının içinde şişlik oluşmasından endişeleniyorum ama bir dakika önceye göre tıbbi bilgim sihirli bir şekilde artmış değil. Hastaya su, kafa yaralanmasına buz. İbuprofen yok, çünkü kan sulandırıcıdır ve kanamayı artırabilir. Bildiğim tek şey bu ve bu kadarını nasıl bildiğimden bile emin değilim.

Scott ve ben gergin bakışlar atıyoruz. O da solgun ve terli, ama beş yıl önceki hatasını tekrarlamamaya, arkadaşını geride bırakmamaya kararlı olduğu belli. Ve belki de yeni karısına ve yakında doğacak bebeğine kavuşmaya kararlı. Aşk ve pişmanlık. Bundan daha güçlü bir motivasyon olamaz.

Bob, Neil'i yeni ve geliştirilmiş travois'e kaldırır, adamı taşıyıcıya, uyku tulumuna ve her şeye bağlar. Son bir kez etrafa bakarız, avcımızın her an ortaya çıkabileceğinin, belki de şimdiden bir tüfek dürbününün nişangahında olduğumuzun farkındayız...

Miggy ateşi kontrol ediyor, alevlerin kontrolsüz bir şekilde yükselme riskini azaltırken, yine de iyi görünmesi için yeterince beslemeye çalışıyor. Ateşi gözetimsiz bırakmak, ormancılık kurallarına büyük bir ihlaldir. Ancak kendi hayatlarımız için yakın bir tehlike söz konusu olduğundan, bu riski almamız gerekiyor.

Son kaynamış suyu termoslarımıza dolduruyoruz. Son kalan göl suyunu tencereye döküyorum, Miggy de tencereyi düşük ateşte bırakıyor. Akşam yemeği hazırlıkları çoktan başlamış olan bu hareketli kamp alanına bakın!

Sonra zor kısım. Miggy ve Bob, travoisin ön direklerinin her birine birer tane olmak üzere pozisyonlarını alırlar. Üç saydıktan sonra ön kısmı kaldırılırlar, Neil'in başı yukarı çıkar, ayakları aşağıda kalır, böylece kafatasına binen basınç azalır.

Scott önde gidiyor, çünkü onun ateşli halini gözden kaçırmamamız gerekiyor. Bu da beni, en zayıf yürüyüşçüyü, arkada kalmaya mahkum ediyor. Bu kadar korkmasaydım gülerdim.

Beş kişilik mütevazı grubumuz. Biri yaralı ama en azından ayakta. Biri tamamen hareket edemez durumda. İkisi şimdi onu taşımak için yükü omuzlamak zorunda. Ve ben.

Miggy bir mil gidebileceğimizi düşünmüştü. Umarım haklıdır.

Gerçek vahşi doğada yürüyüş hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki, keşke hala bilmesem diyorum. Bu imkansız derecede dik bölümü tırmanırken kaslarımın yandığı, kalbimin çarptığı, göğsümün ağrıdığı kadar, aşağı inmek daha da kötü.

Ayak basacak yer yok. Küçük çakıl taşları ve gevşek toprak ayaklarımızın altında parçalanıyor, adım atmaktan çok kayıyoruz. Ben ve Scott için zor, Bob ve Miggy için ise travois'i idare etmeye çalışırken çok tehlikeli.

Kısa, keskin inişler en kolayı oluyor. Bob önce atlıyor. Sonra, boyunun uzunluğu sayesinde, travoisin önünü neredeyse omuzlarına kadar çekebiliyor, Scott, Miggy ve ben ise arka kısmına yardım etmek için çabalıyoruz. Yorgun kaslarımız için çok acı verici, ama en azından kısa süreli bir acı.

Oysa bir zamanlar elimizle ayaklarımızla tırmanmak zorunda kaldığımız inanılmaz uzun ve dik bölümler... Şimdi değişikliklerin ardındaki mantığı anlıyorum. Bob, travoisin tepesinde bir üçgen oluşturan bir halat sistemi kurdu. Halat, üçgenin ucundan Bob'a uzanıyor ve Bob, eldivenli elleriyle halatı yavaşça çözerek insan çapa noktası oluşturuyor. Gerçekten uzun bölümlerde, ağırlığı taşımak için yakındaki bir ağacı kullanıyor. Ancak her iki durumda da, Neil travois'e ayakları önde indirilirken, bu acı verici derecede yavaş, kasları zorlayan, dişleri sıkma gerektiren bir iş. Miggy ve ben uç direkleri tutmakla görevliyiz, her birimiz bir tarafta çılgınca inişi yavaşlatmaya çalışıyoruz. Benim boyumun önemli ölçüde daha kısa olması, travois'ı tehlikeli bir şekilde bir tarafa eğdiği için durumu daha da kötüleştiriyor.

ilk bölümden sonra Scott benim yerimi alıyor. Ancak taşıyıcının alçalan ağırlığının ilk gerçek etkisi onu dizlerinin üzerine çökertiyor.

Üçüncü keskin inişli patikaya geldiğimizde, yorgunluktan ağlamaya hazır durumdayım, Neil ise tüm bu sarsıntılar ve çarpmalardan dolayı hafifçe inliyor. 400 metre bile gitmiş olduğumuzu sanmıyorum. Bu şekilde daha fazla devam etmemiz imkansız.

Scott dizlerinin üzerine çökmüş, başını öne eğmiş, nefesini toplamaya çalışıyor ya da kusmamaya çalışıyor, ya da her ikisini birden.

Miggy ayakta duruyor, ama açıkça zorlanıyor. Bob bile, tüm yol boyunca bizim çabalarımızın yükünü üstlendiği için bitkin görünüyor.

"Beni... bırakın," diyor Neil nefes nefese. "Sadece... beni... kenara koyun."

"Hayır," diyor Miggy sertçe.

"Yardım... geldiğinde. Beni... alabilirler." "Hayır," diye inliyor Scott.

"Taşımak için... daha fazla insan... lazım. Yeterli... insan yok."

Şimdi neredeyse ağlayacağım. Çünkü yeterince insan yok. Ben yeterince insan değilim. Hiçbir zaman yeterince insan olmadım.

Bob konuşur. "Bunu yapabiliriz. Sadece... bir dakika bekleyin."

"Siktir et." Miggy Scott'a döner. "Daha fazla insana ihtiyacımız yok. Daha iyi fizik bilgisine ihtiyacımız var."

Scott dikleşir, bakışları keskinleşir. "Halat ve makara mı? Ama makaramız yok."

"Halatımız var." Miggy Bob'a döner. "Sırt çantanda çapa plakası, D halkası veya mekanik tutma cihazı falan yok mu?"

"Şey, birkaç D şeklinde karabina var."

Miggy düşünür. "Halat, karabina" — etrafına bakar — "ve bir insanın isteyebileceği tüm ağaçlar ve kayalar. Ne dersin, Scott?"
Yorgun, boğuk bir inilti. "Nerd güçleri devreye giriyor." "İşte bu ruh. Tamam. Yeni plan."

Hepimiz çantalarımızı karıştırarak bulabildiğimiz tüm karabinaları çıkarırız. Karabinaların bu kadar çok şekil ve boyutta olduğunu bilmiyordum, güzel metalik renkleri saymıyorum bile, ama benden başka kimse bu ayrıntıdan etkilenmiş görünmüyor. Miggy ve ben, Neil'in yarı baygın bedeninin yanında ekipman yığınlarının yanında pozisyon alırken, Scott ve Bob, ormandaki uygun yerleri keşfetmek için sendeleyerek uzaklaşıyor. Kötü bıçağımı kınından çıkarıyorum, ipe saldırmaya hazırım, ancak parmaklarım o kadar kalın ve şişmiş ki, bir parmağımı kaybedebilirim. Ancak Miggy daha kısa parçalar istemiyor, daha uzun parçalar istiyor.

Sonunda, Miggy benzer parçaları bir dizi yıldırım hızında düğümlerle birbirine bağlamaya başlarken, ben de naylon kordonlarla balık avı oyunu oynuyorum, yaklaşık genişlik ve esnekliğe göre eşleştiriyorum.

"Ateş ve düğümler," diye mırıldanıyorum. "Eski izci miydin?" "Evet."

"Ama kamp yapmayı sevmezsin, değil mi?"

"Hey, sabun kutusu arabaları için oradaydım. Küçük yaşlardan beri hıza ihtiyacım vardı."

Araba tasarımımdan anlamam ve fizikte hiç iyi olmadım. Ama Miggy'nin açıkladığına göre, bu özel halat ve makara sisteminin amacı, makaraları kullanarak inen ağırlığın yükünü hafifletmek için yeterli sürtünme yaratmak. Gerçek mekanik makaralarımız olmadığı için, Miggy, Scott'ın özenle seçtiği iki veya üç doğal oluşumu kullanarak halatı sekiz rakamı şeklinde sarmayı planlıyor.

Halat, bu ağacın etrafında sola, sonra o ağacın etrafında sağa bükülerek, travoisin inişini doğal olarak yavaşlatmak için gerekli sürtünmeyi yaratırken, onu yakalamaya çalışan iki alt yürüyüşçünün yükünü hafifletecek.

Bana iyi bir fikir gibi geliyor, ancak Miggy'nin mırıldandığı küfürlere bakılırsa, işin o kadar basit olmadığını anlıyorum. Hatta belki de mümkün bile değildir.

Scott ve Bob seçtikleri ağaçlarla geri dönerler ve son bir iç çekiş, dua ve küfürden sonra Miggy hazır olduğumuzu ilan eder.

Miggy ve ben eldivenlerimizi giyiyoruz. Miggy, karmaşık ağaç gövdesi sistemine ipi yavaşça sokmakla görevli olacak. Ben de sürtünme yeterli olmazsa ve ip çok hızlı çözülmeye başlarsa yedek olarak görev yapacağım. Böylece Bob ve Scott iniş yapan yürüyüşçüler olacak. Miggy ve ben işimizi doğru yaparsak, Miggy'nin açıklamasına göre, ağırlık Scott'ın kaldırabileceği kadar düşük olacak.

Miggy, birkaç karabina kullanarak ipi seçilen ağaçların etrafından geçirip sisteme geçirir, ardından ipi travoisin başına bağlar. Sonra Bob ve Scott, Neil'in ayaklarının yanındaki direkleri alır ve ilk inişlerine başlarlar. Saniyeler içinde travois keskin bir şekilde dikleşir ve Bob ile Scott, travoisin aşağıya düşmesini engellemek için mücadele etmek zorunda kalır. Miggy, kendisine en yakın ağaca dolanan ipi sertçe sola doğru çeker ve geçici bir fren oluşturur. Ardından macera başlar.

Başlangıçta, bu sistemin büyük bir hayranıyım. Birincisi, ayakta durup hiçbir şey yapmıyorum, ki bu benim yapabileceğim tek şey. İkincisi, Miggy bile ilk karabina ile ilk dev ağaç gövdesinin etrafındaki ipi yavaş yavaş çözerek rahat görünüyor.

Halatın, dokulu ağaç kabuğuna sürtünerek çıkardığı ince bir fısıltı duyuluyor. Sonra ses biraz daha yükseliyor. Miggy

yüzünü buruşturuyor, ip artık kesinlikle daha hızlı çözülüyor. Geriye yaslanarak, geçici fren sistemine daha fazla ağırlık veriyor.

"Ne kadar... daha... var...?" diye bağıyor. Ama cevap yok.

Bana bir kez bakar ve ben harekete geçerim. Ama ağırlığım neredeyse hiç fark yaratmaz.

"Daha fazla... sürtünme."

Miggy'nin arkasında dururken, yakınımda ince bir köknar ağacı görürüm ve diğer tarafa koşarak Miggy'nin ağaç tabanlı palanga sistemine küçük bir dişli eklerim. Halat biraz yavaşlar, ancak yarış halatı çapa ağaçlarının kabuğunu parçalayarak sürtünmeyi azaltıp yükün ağırlığını artırdığında tekrar hızlanmaya başlar. Miggy dişlerini sıkar. İkimiz de çekişe karşı ağırlığımızı koyarız, Miggy'nin kaslı kolları şişer, benim cılız kollarım çığlık atar. Sonra...

Halat gevşer. O kadar ki, Miggy ve ben neredeyse devriliyoruz. Bağırışlar veya küfürler duymuyoruz. Hızla öne doğru sürünerek aşağıya bakıyoruz.

Bob ve Scott çok aşağıda duruyorlar. Bob kocaman bir gülümsemeyle dururken, Scott kısmen eğilmiş, histerik bir şekilde gülüyor.

"Harikaydı!" Bob bize bağıyor. "Bir daha!"

Miggy sallanır. Onu yakalayamadan dizlerinin üzerine çöker. Ben de telaşla aşağıya doğru sendelerim. Ama o bayılmıyor, ağlamıyor. Sadece başını sallıyor.

"Bunun gerçekten işe yaradığına inanamıyorum," diye mırıldanır. Sonra gözleri benimkilere bakar: "Tim şu anda bizimle gurur duymuyor olsa ne olayım. Lanet olsun, bunu çok severdi."

BÖLÜM 31

Zorlu inişimizi bitirdiğimizde gökyüzü kararmaya başlamıştı. Yorgun, dağınık ve uyumsuz bir grup olarak tepenin altındaki dereyi geçip, açık alana doğru sendeleyerek ilerledik. Travois'e sarılmış olan Neil, donuk gözlerini açtı.

"Lütfen söyle bana... bitti mi?"

"Neredeyse," Scott arkadaşını sakinleştirir. Scott'ın ateşli rengi artık kül beyazı bir renge dönüşmüştür ve son yirmi dakikadır kontrolsüz bir şekilde titriyor. Güneşin batmasıyla sıcaklık düşmüştür, ancak Scott'ın titremesi açıkça dış ortamdan çok iç sıcaklığıyla ilgilidir.

"*Dışarı* çıkmam lazım," diye inliyor Neil.

Onu suçlayamam. Saatlerdir onu insan oyuncağı gibi oradan oraya savuruyoruz. Daha önce acı çekmiyorsa, şimdi kesinlikle çekiyor olmalı. Hiç bu kadar bitkin hissettiğimi hatırlamıyorum, ama bunu günlerdir söylüyorum. Görünüşe göre, fiziksel efor sonsuz bir ölçek ve sınırına ulaştığını düşündüğün anda, daha kat etmen gereken yol var.

Şimdi hepimiz büyüyen gölgelere utangaç bir şekilde bakıyoruz. Bob tüfeği omzuna asmış, tetiği hazır durumda. Kendime gece çökmesinin iyi olduğunu söylüyorum. Karanlık bize koruma sağlıyor.

Geç saatler, kurtarılmamıza çok az kaldığı anlamına geliyor. Nemeth, Luciana ve Daisy şimdiye kadar şehre varmış olmalılar. Onları, saygın Şerif Kelley ile telefonda konuşurken hayal ediyorum. Sonra, helikopterin motorları çalışmaya başladığı, ağır silahlı ve sıcak yemek tepsileri taşıyan, kartal gözlü arama uzmanlarıyla dolu, film seti gibi havalı bir havaalanı. Hazır başlamışken, inandırıcılığı zorlasa da, arka kargo bölümüne buharlı köpük banyosu ekliyorum.

Gerçek hayatta, çam ağaçlarının olduğu bir yere gidip, birbirimize belirsiz bir şekilde bakıyoruz.

Burası, iki gün önce atıştırmalık molası verdiğimiz yerin aynısı. Daha genç ve dinç olduğumuz zamanlar. Martin hayattayken, üniversite arkadaşlarının sadece kinlerini besledikleri ve benim vahşi doğada arama çalışmalarına katılma kararımın maceralı bir eğlence olduğunu düşündüğüm zamanlar. Şimdi ise depremden kurtulanlar gibi görünüyoruz ve hepimiz enkazdan kurtulamadık.

Bob geldiğimiz yöne doğru bakıyor. Sessiz olmamız için elini kaldırıyor ve biz de zorlu nefeslerimizi susturmak için elimizden geleni yapıyoruz. Ağaç dallarının kırılma seslerini, yaklaşan ayak seslerini, kayan kayaları dinliyoruz. Çoğunlukla, kalbimin gürültülü atışlarını duyabiliyorum. Sonra, nabzım yavaşça sakinleşirken, etrafımda gecenin sesleri ortaya çıkıyor. Böceklerin vızıltısı, giderek artan kurbağa korosu, yalnız bir baykuşun sorgulayan çağrısı.

Nabzım daha da yavaşlar. Ne kadar hareketli bir yer, bu muhteşem doğa. Bizler, devasa iştahlarımız ve gürültülü silahlarımızla buraya izinsiz girenleriz. Keşke gerçekten yerleşip, tek bir akşamımızı çevremizdeki hayatın kakofonisini tadarak geçirebilsek.

Ancak, henüz takipçimizin hiçbir izini duymamış olsak da, bu sadece an meselesi. Kampı daha yakından incelediğinde ve görev yerimizi terk ettiğimizi fark ettiğinde, bir sonraki

mantıklı adım, kanyondan çıkan tek yol boyunca bizi takip etmek olacaktır.

Belki avcımız, yaralı bir avı yakalamak için dünyanın tüm zamanına sahip olduğuna karar verir ve bizim için acele etmez. Önce durup sıcak bir yemek yer. Biraz kestirir. Gölde yıkanır. Beş masum insanı takip edip vurmadan önce kendini en iyi hale getirir. Bu benim tarafımdan daha çok bir dilek, ama elimden gelen tek şey bu.

Scott dişleri takırdayacak kadar titriyor. Miggy kendi çantasını karıştırıp ince, astarlı bir ceket çıkarır. Scott minnetle kabul eder.

"Şimdi ne yapacağız?" Miggy Bob'a sorar.

Bigfoot avcısı tereddüt eder. "Görünürden uzaklaşmalıyız. Ağaçların arasında daha derin bir yerde sığınacak bir yer bulmalıyız."

"Kolay hedef olmayacağımız bir yer mi?" Scott alaycı bir şekilde konuşur. "Yardım gelecek. Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyor."

Miggy başını sallar. Elinde küçük bir el feneri vardır. "Hatırladığım kadarıyla çayır o tarafta. Çayırdaki saklanacak pek bir yer yok, o yüzden önce bu tarafa gidip keşif yapacağım. Hemen dönerim."

Çam ağaçlarının arasına girer, yan dönerek ağaçların arasından kayar. Bir kez daha ayrılmamızdan nefret ediyorum, ama başka çare göremiyorum. Kendimi meşgul etmek için su filtreleme sistemimi çıkarır ve onu kullanarak herkesin şişelerini dereden doldururum. Zorlu eforlarımız ve kavurucu sıcaklık nedeniyle çok fazla su tüketiyoruz.

Birkaç gün önce, üçler kuralını hiç duymamıştım. Şimdi ise bu kurala göre yaşıyorum. Barınak bulmak Miggy'nin görevi. Su bulmak benim görevim. Yiyecek bulmak ise Josh'un görevi, o da fıstık ezmeli çikolatalarıyla bunu halletti bile. Akşam yemeğinde şekerleme yemeyi hiç bu kadar iple çekmemiştim, sadece birkaç parça olsa bile.

Miggy ormandan geri döndüğünde, ben de dolu şişelerle geri gelmişim.

"Uzak değil," diyor, ki bu muhtemelen travois ile gidebileceğimiz en uzak mesafe.

Bob bir köşeyi, Miggy diğer köşeyi tutar ve tekrar yola çıkarız.

Orman karanlık. Çok karanlık. Cadının kulübesinde sola dönün kadar karanlık. Bu kalın dallı, yaprak dökmeyen ağaçların arasında duyulan sesler daha da uğursuz geliyor. Cıvıltılar azalıyor, sürünme sesleri artıyor. Hoo-hoo sesleri azalıyor, çığlıklar artıyor.

Zavallı Bob, yoğun ormanda travois'i çekmeye çalışırken neredeyse ikiye katlanıyor. Ben sedyenin ucunu tutuyorum, bir kayanın, sonra büyük bir çalının, sonra da özellikle dik bir yokuşun üzerinden geçmek için onu beceriksizce kaldırıyorum. Birkaç metre daha ilerledikten sonra, Scott diğer taraftan elinden geleni yapıyor, biz ise ayaklarımızın altındaki çam kozalakları üzerinde kayıp kayarak, küfrederek ilerliyoruz. Umarım iz sürücümüz kilometrelerce uzaktadır, çünkü ormanda ilerlerken bir fil sürüsü gibi ses çıkarıyor olmalıyız.

Miggy aniden durur. Dere kenarındaki hafif bir virajın yanında ani bir duruş yapıyoruz. Alacakaranlıkta, yosun kaplı kayaların yığını ve devrilmiş bir çam ağacının oluşturduğu devasa bir oyuk görebiliyorum. Köklerinin yarısı artık yerinden sökülmüş, devasa, yelpaze şeklinde bir duvar gibi dik duruyor. Yerdeki yumuşak beşik ve savunma için kalın arka plan arasında, ortadan kaybolmak isteyen bir grup insan için mükemmel bir dinlenme yeri.

Miggy iyi iş çıkarmış.

Serin toprağın çukurunda kamp kurmaya başlıyoruz. Uyku tulumlarımızı ve çadırlarımızı geride bıraktık, ama gece sıcaklıkları göz önüne alındığında bulabildiğim tüm acil durum battaniyelerini aldım. Şimdi hepsini sırt çantamdan çıkarıp dağıtmaya başlıyorum. Battaniyeler ince ve buruşuk, ama vücut ısını yansıtacak şekilde tasarlanmış gümüş rengi bir astarı var

vücut ısını yansıtmak için tasarlanmış; göründüklerinden daha sıcaktırlar. Bob, ağır hizmet tipi siyah bir çöp torbasını çıkarır ve nemli toprak ile vücudu arasında bir bariyer oluşturmak için yere serer. Hepimiz hemen onu taklit ederiz.

"Çıkarın," diye inliyor Neil travois'tan. "Lütfen!"

Miggy ve Scott, Neil'i travois'tan çözmek için uğraşüyor ve oturmasına yardım ediyorlar. Neil başını tutarak yüzünü buruşturuyor.

"Siktir," diyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor. Miggy, düşmeden hemen önce onu yakalıyor. Bu sefer Neil, travois'in yanında oturmaya devam ediyor. "Bir daha asla oraya dönmeyeceğim."

Hiçbirimiz itiraz etmiyoruz.

"Hazır soğuk kompresimiz kalmadı," diyorum sonunda, "ama dereye bandanayı sokup soğutabilirim."

"Nehir yakınında mıyız? Buz gibi su mu?"

"Oldukça soğuk."

"Beni... oraya götür."

Kollarını kaldırır. Miggy onu bir taraftan tutar. Scott diğer taraftan tutmaya çalışır, sonra göğsündeki enfekte yaraya baskı yapınca inler.

Onu kenara itip devralıyorum. Bir seferde bir hasta.

Dereye sadece üç metre var, bu iyi, çünkü Neil'in bir santim daha ilerleyebileceğini sanmıyorum. Artık kozasından kurtulmuş, şiddetle titriyor. Suyun kenarına vardığımızda, dört ayak üstüne çöküyor.

"Ne kadar derin?"

Miggy el fenerini suya tutuyor. Elimi suya sokup hareket ettiriyorum. "Sığ," diye aynı anda söylüyoruz.

"Harika. Ben... sırt üstü yatacağım. Sen... kafamı tutar mısınız? Suyun... akmasına izin ver. Soğuk lazım. Çok soğuk. Lütfen... lanet olsun, buz gibi olsun."

Ne yaptığını anlıyorum. Akıntıyı, yarasını temizlemek ve şişliği azaltmak için buz torbası olarak kullanıyor.

Kötü bir fikir değil, özellikle de zaten sarsıntı geçirmiş beyninin o gün maruz kaldığı kötü muameleyi düşünürsek.

Onu bu pozisyona getirmek için Miggy ve benim yardımım gerekiyor. Hepimiz ıslanıyoruz. Yine de, Neil'in başının arkası serin dereyle temas ettiği anda, rahatlamış bir nefes aldığı hissediliyor.

Miggy ve ben, boynunu desteklemek için kayalık dere yatağında çömelerek onun iki yanında duruyoruz. Ağaç kovuğuna döndüğümüz anda bu ıslak giysileri çıkarmamız gerekecek. Yaklaşan soğuk için sıkı giyinmeliyiz. Ama şimdilik, Neil'in çok ihtiyaç duyduğu bu dinlenmeyi görmek, buna değer.

"Eğer helikopter bu gece gelmezse... yarın yürüyeceğim. Travois yok... sedye yok... ölüm tuzağı. Bitti."

Miggy ve ben başımızı salladık, sonra Neil'in başının üstünden birbirimize baktık. Kurtarma helikopteri bu gece gelse iyi olur.

Sonunda Neil yeterince dinlendi. Ona oturmasına yardım ediyoruz, sonra kendine gelmesi için biraz zaman veriyoruz. Miggy el fenerinin ışığıyla başındaki yarayı inceliyor. Bence biraz daha iyi görünüyor, ama bu benim hayal gücümün bir ürünü olabilir.

Neil kollarını uzatır; onu ayağa kaldırırız. En azından küçük kampımıza geri dönerken attığı adımlar, oradan ayrılırken attıklarından daha sağlamdır.

Onu bir çöp torbasına yatırıyoruz. Miggy, Neil'in sırlıslıkla tişörtünü çıkarıyor. Ben onun sırt çantasından uzun kollu bir üst çıkarıyorum, üzerine flanel gömlek ve ceket giydiriyorum. Miggy giydirme işini hallediyor, sonra kendi kıyafetleriyle ilgileniyor.

Erkeklere sırtımı dönerek üstümdeki giysileri çıkarıyorum. Sonra pantolonumun derede ne kadar ıslandığını fark edince onu da değiştiriyorum. Hepimiz çok yorgunuz, utanç gibi şeyleri düşünmeye vaktimiz yok.

Sırt çantamda kalan tüm giysileri giydikten sonra, buruşuk battaniyelerden birini alıp omuzlarıma sardım.

Hâlâ üşüyorum. Hepimiz üşüyoruz.

"Ateş?" Miggy, Bob'a yumuşak bir sesle sorar.

"Duman kokusu..." Bob omuz silkiyor. Başka bir deyişle, hayır.

Hepimiz somurtkan bir şekilde başımızı sallıyoruz, kimse şaşırıyor. Biz zavallı küçük bir ekibiz. Korkmuş ve bitkin, ama dayanıyoruz. Birer birer gökyüzüne bakıyoruz. Yakında gelecek kurtarma ekibinin bir işaretini arıyoruz, dinliyoruz.

Henüz yok.

Josh'un sakladığı çikolataları bulur ve dağıtmaya başlarım. Her birimize üçer tane mini fıstık ezmeli çikolata düşer, ama Bob kendi payını geri çevirmeye çalışır.

"Çikolatayı pek sevmem."

"Herkes çikolatayı sever. Hadi ama, hepimiz mümkün olduğunca güçlü kalmak için birbirimize ihtiyacımız var. Al şunu."

Bob altın folyoyu özlemle izliyor, sonra iç çekerek pes ediyor, şekerleri kapıyor ve değerli mücevherler gibi kucaklıyor. Anlıyorum. Benimkini yemeli miyim yoksa sadece baş döndürücü kokusunu tekrar tekrar içime çekmeli miyim, karar veremiyorum.

Daha dün, bu keşif gezisinden sağ çıkarsam bir daha granola yemeyeceğime kendime söz vermiştim. Şimdi ise, bu geziden sağ çıkarsam bir daha granola hakkında şikayet etmeyeceğim diye düşünüyorum.

Tek tek, ikramlarımızı bitiriyoruz. Scott iki PowerBar çıkarır. Onları üçe bölerek, beş kişi için altı porsiyon oluştururuz. Scott fazladan porsiyonu Bob'a verir. "Çünkü sen bizim iki katımız kadar büyüksün."

Bob yine itiraz etmek istiyor gibi görünüyor, ama Scott'ın sesi kararlı, mantığı sağlam.

Akşam yemeğimizi bitirip tekrar gökyüzüne bakmaya başlıyoruz.

"Saat kaç?" diye sorar Neil sessizce. Şu ana kadar akşam yemeğini kusmamayı başarmıştır. Daha fazla ilerleme belirtisi.

"Dokuz buçuk," diye cevaplar Miggy.

"Sence ne kadar sürer..." Scott, Bob'a bakarak.

"Emin değilim. Daha önce hiç tıbbi tahliyeye tabi tutulmadım. Kullanılabilir bir helikopter bulmaları, gönüllüleri çağırmaları, bazı malzemeleri ayarlamaları gerekiyor. Gece yarısına yakın olabilir. Ya da" —tereddüt ediyor—"sabah ilk iş olarak yola çıkarlar."

"Nemeth onları daha erken gelmeleri için zorlayacaktır," diye mırıldanır Miggy.

Hepimiz başımızı sallarız. Nemeth ne isterse, onu alır. Sonunda, onun bu kadar inatçı bir pislik olmasına minnettarız.

"Her halükarda, birkaç saat daha zaman öldüreceğiz." Bob, sözlerini seçerken yaptığı hatayı fark ederek duraksıyor. Sonra Neil kıkırdamaya başlıyor, Scott gülmeye başlıyor ve bir anda hepimiz yerde yuvarlanarak gülüyoruz, çünkü Bob "öldüreceğiz" dedi ve muhtemelen bundan sonra tam da bu olacak.

Bob ilk olarak kendini toparlamayı başarır. "Üzgünüm."

Yine kıkırdarak ağzımı elimle kapatıyorum. Hıçkırık.

"Nöbet değişimi," diyor Bob bu sefer. "Gözetleme görevi."

Miggy kampımızı gözden geçirir, sonra Bob'a bakar. "Bir gözetleme pozisyonu kurabiliriz. Birimiz ağaçta, tüfeğiyle. Daha iyi görüş açısı, daha iyi atış açısı da cabası."

Bob etrafına bakar. "Şey, evet. Şimdi ağaçlara tırmanmadığımı mı söylemeliyim? Yoksa ağaçlar beni kabul etmiyor mu? Öyle bir şey."

Elimi kaldırıyorum. "Ben tırmanabilirim." Gençliğinde vahşi bir hayat sürmenin avantajları.

"Ateş edebilir misin?" diye sorar

Miggy. "Hayır. Sen edebilir misin?"

"Silahı doldurmayı ve tetiği çekmeyi biliyorum."

"Başka bir deyişle, hiçbir şeyi vuramazsın."

"Hiçbir şey büyük bir hedef mi? Öyleyse haklısın."

Şimdi kendimi daha güçlü hissediyorum. Beklemektense yapmayı, izlemektense katılmayı tercih ederim. Bu, benim sunabileceğim bir şey.

"Şanslısın," diyorum gönüllü olarak. "Ağaçlara tırmanmak ve bütün gece uyanık kalmak benim en güçlü olduğum iki şey. Ben gözcülük yapacağım, ama silah istemiyorum. Düdüğüm var. İlk yaklaşma belirtisinde sinyal vereceğim. Tüfek kullanabilenler, siz kullanın."

"Çantamda bir tabanca var," diyor Miggy, çantasını açarak. Vay vay, bu adam sürprizlerle dolu. "Grizzly ayları durdurmak için pek uygun değil, ama... diğer tür yırtıcılar için."

Hepimize bir bakış atar.

"Yine de, senin silahın, ben ağaç görevindeyim." Son anda Bob'a dönüyorum. "Peki helikopter sesi duyarsam?"

"Helikopteri duyduğunda" —düzeltir—"düdüğü çal. Çantamda bir işaret fişegi var. Yeni konumumuzu göstermek için onu ateşleyeceğim."

Ya da mutlu avcımızı çekmek için, diyebilirim. Ama Bob'un iyimserliğini bozmak istemiyorum.

Düdüğümü ceketimin cebine koyup battaniyemi ve su şişemi alıp dışarı çıkıyorum. Bıçağım hala belimde. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum, ama giderek kalçamda hissettiğim o hissi daha çok sevmeye başladım.

Zaten savunmasız durumdayım. Tamamen savunmasız kalmak istemiyorum.

Kozalaklı ağaçlar tırmanmak için pek uygun değil. Çok fazla ince, dikenli dal var, yapışkan reçineyi saymıyorum bile. Karanlıkta seçeneklerimi belirlemek zor, ama sağlam bir meşe veya heykel gibi bir akçaağaç bulamıyorum. Sonunda, özellikle büyük bir çam ağacına karar veriyorum. En alttaki dala ulaşmak için bir kayaya tırmanmam gerekiyor, ama bir kez sallanıp yola koyulduğumda...

Tıpkı bisiklete binmek gibi. Aklımda, yine ben ve Sophie, güneşli bir Kaliforniya öğleden sonrası.

babamdan kaçıyorum. O ise, ikimizin de bilmediği nedenlerle geç gelen ve erken giden ebeveynlerinin boş evinden kaçıyor. Ama bunların hiçbirisi önemli değil, çünkü ince dallar uğursuz bir şekilde gıcırdarken tırmanmaya devam ediyoruz, çünkü genç ve ölümsüzüz, güneş yüksekte ve yaz güzel.

Yukarı, yukarı, yukarı. Dünyanın zirvesinde. Kahkahalarla çılgılık atarak.

Burada bizi hiçbir şey yakalayamaz. Hiçbir şey bize zarar veremez.

Hiçbir şey ters gidemez.

Dünya bizi sadece yerde hayal kırıklığına uğrattı.

Los Angeles'a gittikten sonra Sophie'ye ne oldu bilmiyorum. Hayatta mı? Mutlu mu? O güneşli öğleden sonralarını hala hatırlıyor mu? Köpeğini özlüyor mu? Beni çocukluk arkadaşı olarak görüyor mu?

Bir gün onu aramalıyım. Tabii ki, hiç kalmayan bir kadın, sonunda geri dönen bir kadın olma ihtimali çok düşük.

Şimdi, yapışkan gövdeye yaslanmış, ince dalların hala ağırlığını taşıyabileceği kadar yüksek, karanlıkta aşağıdaki hareketli şekilleri görebileceğim kadar alçak bir yer buluyorum. Fiziksel olarak yorgunum, ama zihinsel olarak heyecanlıyım. Gece nöbeti için tam da mükemmel.

Arkadaşlarım yavaş yavaş battaniyelerine sarınıp, küçük kozalar gibi uzanıyorlar. Ormandaki yaratıklar gece şarkılarına devam ediyorlar. Ağaçların arasından bir esinti geçiyor. Altımda dere cıvıldıyor.

Düdüğümü tutuyorum. Aşağıya bakıp inceliyorum. Yukarıya bakıp bekliyorum.

Saatler geçiyor.

Ama helikopter hiç gelmiyor.

Sadece güneş doğduğunda, uzuvlarım ağır, zihnim aşırı dolu halde dikkatlice aşağı iniyorum. Kurtarma çalışmaları gecikti mi? Helikopter şimdi mi kalkıyor? Burada kamp kurup kalmalı mıyız, yolumuza devam etmeli miyiz? Ne yapmalı, ne yapmalı, ne yapmalı? Dikkatim o kadar dağınık ki, ilk başta neredeyse görmüyorum.

Sonra, gözümün ucuyla kırmızı bir nokta görüyorum. Parlak kırmızı.

Dikkatlice ağaçların arasından geçerek nesneyi daha iyi görebileceğim bir yere geliyorum. Karşıya geçiyorum, onu alıp ellerimde tutuyorum.

Midem düğümlenir. Kanım donar. Böyle olmasını istemiyorum. Böyle olamaz. Böyle olmamalı.

Ama öyle.

Çok daha yavaş bir şekilde, diğerlerinin yanına döndüm, üzücü keşfimi göğsüme sıkıca bastırarak.

BÖLÜM 32

İlk yaklaştığımda herkes çukurun etrafında oturuyor. Miggy, ayağımın altında bir dal kırılınca keskin bir bakış atar. Silahını bana doğrultmadan önce çılgınca elimi sallarım. Dün tüm zorlukları atlatıp hayatta kaldım, şimdi de paranoyak bir arkadaşım tarafından vurulacağım.

Gruba katıldığımda Bob, "Eminim SAR ekibi her an buraya gelebilir," diyor. Su şişem neredeyse boşalmış. En azından ortaya çıkmadan önce bir çalı arkasında işemek için vaktim oldu.

Luciana haklıydı, açık hava hayatı beni değiştiriyor.

Keşfettiğim şeyi nasıl duyuracağımı bilmiyorum, bu yüzden yırtık kırmızı kumaşı uzatıyorum.

Bob'un sesi kaybolur. Gözlerini birkaç kez kırpar. Scott ondan önce davranır: "O Daisy'nin yeleği." Ben başımı sallarım.

"Çalışmadığı zamanlarda giydiği yelek. Dün sabah da giyiyordu."

Yine başımı sallarım.

Scott yeleği benden alır, kumaşı parmaklarıyla inceler. "Yırtılmış. Birkaç yerinden. Sanki..." Durur, bana bakar. "Biraz kan var."

Ağlamayacağım, ağlamayacağım, ağlamayacağım. Tekrar başımı sallarım.

Şimdi Bob yeleği alır, ardından Neil ve Miggy. Hepimiz bunu kendi gözlerimizle görmeli, kendi ellerimizle hissetmeliyiz.

Anlamını kendimiz anlamalıyız. "Bunu nerede buldun?" diye sorar Bob sonunda.

"Tırmandığım çam ağacının yanında, derenin karşı tarafında. Düşmüş bir kütüğe takılmış gibi görünüyor."

Neil derin bir nefes alır, sonra hepimizin farkına vardığı ama bilmek istemediği şeyi söyler. "Yoldan çıkmışlar. Bizim gibi. Yani... büyük olasılıkla takip ediliyorlardı. Bizim gibi."

Mantıklı varsayımlar.

"Dün kampta ilk kez ne zaman hareketlilik duymaya başladınız?" Bob, Miggy, Scott ve Neil'e sorar. "Çalınan yemekler ne zaman yeniden ortaya çıkmaya başladı?"

Miggy omuz silkiyor. "Sabahın geç saatlerinde, belki? On bir civarında?"

"Burası kamp alanından sadece bir mil uzaklıkta. Nemeth, Luciana ve Daisy saat yediden kısa bir süre sonra yola çıktılar. Eğer biri onları takip ediyorsa... Burada saldırıya uğramış olabilirler. Katil, kanyona geri dönmek için hala bolca zamanı vardı."

"Nemeth'in tüfeği elimizde," diye fısıldar Neil.

Bu, rehberin silahsız olduğu anlamına geliyor. "Luciana bana silah kullanmadığını söylemişti," diyorum. "Yine de, üçüne birden karşı koymak istemezdim. Çok sert bir mücadele vereceklerini biliyorsunuz."

"Martin'e yaptığı gibi onlara pusu kurmadıysa," diyor Bob yavaşça. "Tüfeğiyle pozisyonunu çoktan almış. Önce Nemeth'i vurarak en büyük tehdidi ortadan kaldırmış, sonra Luciana'yı vurmuş. Ardından Daisy ormana kaçmış olabilir. Belki yeleği kendisi kapmış, kendini kurtarmak için yeleği yırtmıştır."

Bob'un sözlerini düşününce hem mide bulantısı hissediyorum hem de umutluyum. Nemeth ve Luciana için ne anlama geldiği yüzünden mide bulantısı. Hala orada, ormanda koşuyor olabilecek Daisy için umutluyum.

"Ana yola geri dönmeliyiz," diyor Scott. "Şiddet izleri arayalım. Dün gece karanlıkta gözden kaçırmış olabiliriz."

"Ve katilin gözüne mi girelim?" diye karşı çıkıyor Miggy. "Olmaz. Ne olduysa oldu. Asıl soru, şimdi ne yapacağımız."

"En iyisini umalım, en kötüsüne hazırlanalım," diye mırıldanıyorum. "Yani... Nemeth ve Luciana'nın kurtulamadığını varsayarsak, helikopterin sihirli bir şekilde gelmeyeceğini de varsaymalıyız. Kendi başımızayız."

"Gitmek istiyorum," diyor Bob aniden. "Ne olduğunu kendi gözlerimle görmem lazım. Bilmem lazım."

Hepimiz ona bakıyoruz, deli bir adamla nasıl tartışacağımızı bilemiyoruz, hele ki bizim iki katımız büyüklüğünde bir deli adamla.

"Tek başıma gideceğim," diye devam eder. "Açıklığa gizlice girip, biraz araştırma yapıp, sonra geri döneceğim."

"Ya vurulursan?" diye sorar Scott.

"O zaman cevabını alırsın. Hunter burada ve savaşmaya hazır."

"Vurulma," diyorum Bob'a, utangaç bir şekilde omzumu ovuşturarak. "Ben, şey... Daisy'nin yeleğini bulduğum yere geri dönüp, keşfedilecek başka bir şey var mı bakabilirim."

"Ne amaçla?" Neil yorgun bir şekilde sorar. "Her halükarda... kendi başımıza."

Scott elini kaldırır. "Ben, şey, yardıma ihtiyacım var."

Gözlerimizi kocaman açarak, onun üst katmanlarını yavaşça soyup tişörtünü çıkarmasını izliyoruz. İlk önce ben nefesimi tutmuş olabilirim, ama diğerleri de çok geride kalmadılar.

Göğsündeki yaralar, iki gece önce Luciana'nın yapıştırıcıyla kapattığı iki pürüzlü kesik... Sadece kırmızı ve iltihaplı değil. Kenarlarından sarı irin sızdığını görebiliyorum, derisinin hemen altında daha fazla enfeksiyon bölgesi olduğunu söylemeye gerek bile yok.

"Dostum, nasıl oturuyorsun?" diye sordu Miggy. "Senin iki tane mi var?"

Neil, Scott'ın dizine hafifçe vurur. "Tabii ki yok dostum. Onun üç tane var."

Miggy yaralı arkadaşlarına başını sallar. Yani bu durumla baş başa kaldık.

"Hala ilk yardım çantalarımız var mı?" diye sorar Scott. Bob başını sallar.

"O zaman birinin bıçağı dezenfekte edip cerrahlık yapması lazım. Biraz kesip, boşaltıp, temizlerseniz, eskisi gibi olurum."

Şimdi hepimiz dehşete kapıldık. Ama Scott çok ciddi. Ve belki de o kadar mantıksız değil.

Yavaşça belime uzanıyorum. "Bende bıçak var."

"Mükemmel, işe alındınız. İkiniz de."

"Üçümüz de!" Neil kıkırdar.

Ve Bob'un uzaklaşan kişi olmasına çok kıskanıyorum, bu bir ölüm tuzağı olsa bile.

—

"Ne yaptığımı BİLMİYORUM." Bunu önceden açıkça belirtmek istiyorum.

"Hiç tırnak batması yaşadın mı?" diye yanıtlıyor Scott. "O zaman ne yaptığını biliyorsun."

Neil de dahil olmak üzere hepimiz dereye yaklaştık. Onun dikenli ağaçtan dikenli ağaca sendeleyerek yürüyüşünü tam olarak işe yarar bir adım olarak nitelendirebileceğimi sanmıyorum, ama dün olduğundan daha iyi. Grup adına konuşursam, alabileceğimiz tüm molaları alacağız.

Miggy, Bob'un sırt çantasından büyük ilk yardım çantasını taşıyor.

Başlangıçta, kutunun içindeki parçalanmış içerik onu şaşırtmıştı.

"Martin first got shot," I murmured, and he hemen Scott ve Neil'in bakışlarından uzaklaştırdı

. Korkunç bir şey duymak, trajedinin doğrudan kanıtını görmekle aynı şey değildir. Plastik üzerinde kanlı parmak izleri. Alkol mendilleri ve antibiyotik paketleri yırtılmış ve boşaltılmıştı.

Neyse ki, Bob'un oldukça büyük çantasında hala yeterli malzeme var. Miggy kendi mütevazı ilk yardım çantasında yeni cerrahi eldivenler buldu, ben de bıçağım ve bütan çakmağım var. İkisini de düşünmek istemiyorum. Kendime devam etmem gerektiğini söylüyorum. Zaten mantıklı düşünmek abartılıyor.

Neil dere kenarında yere yığılıyor, bu sefer kasten. Sırt üstü yatmayı başararak vücudunun üst kısmını buz gibi suya sokuyor. Mutlu bir şekilde iç çekiyor. Soğuk banyo, kafasındaki yaraya iyi geliyor. Umarım Scott için de aynı mucizeyi yaratır.

"Tamam." Miggy kendini patron ilan etti. Onun beyni, benim kas gücüm. "Scott, kıyafetlerini çıkar. Frankie, bıçağı koterize et."

İtaatkar bir şekilde bütan çakmağı açtım ve çift taraflı taktik bıçağımın düz kenarı üzerinde küçük alevi sallamaya başladım. Diğerlerinin daha küçük, daha az tehlikeli görünen seçenekleri vardı, ama Scott bile bıçağımın en uygunu olduğunu kabul etti, çünkü kesici kenarı inanılmaz derecede ince ve çok keskindi.

"Josh bunu her yıl getiriyor mu?" Miggy hazırlık için alkol mendillerini ve antibiyotik merhemi açmaya başlarken onlara soruyorum.

"Daha önce hiç görmedim," diye cevapladı Scott, dikkatlice gömleğini çıkarırken. "Ama belki de başından beri çantasında vardı."

"Deneyimli bir yürüyüşçü müydü?"

"Sayılır. O ve babası her yıl bir kez geyik avına çıkarlardı. Bir süre de yay avcılığına merak salmıştı. Tüfeğe göre daha sportif olduğunu düşünüyordu."

"Bir geyiği okla mı vurdu?"

"Hayır. Ama yayını tutarak ormanda yürüyüş yaparken ve birçok ok harcayarak harika bir iş çıkardı. Bu da sayılır mı?"

Çakmağın alevini yavaşça söndürüyorum. Bıçağın kenarı dumandan dolayı mat bir renk almıştır. Şimdi Miggy bana ilk alkol mendilini uzatıyor, ben de bıçağı silmek için kullanıyorum. Kullanılmış mendili ona verip mavi cerrahi eldivenleri alıyorum.

"Neden Miguel olamıyor?" Eldivenleri giyerken bile sızlanıyorum. "Miguel bir keresinde başka bir adamın burnunun

kanadığını görünce bayılmıştı. Ona bıçak emanet edemem."

"Miggy bayılacak mı?"

"Her şeyi önceden hazırladığını fark ettin mi?"

Miggy başını sallar. "Normalde bunu Josh'a yaptırırdık. Tim yardım ederdi. Ben çoktan bir çalının arkasına saklanmış olurdum, Neil de ukala yorumlar yapardı."

"Üzerinde çalışıyorum," diye bağırır Neil dere kenarından.

"Bu yüzden Neil'in başındaki yarayı ilk gördüğünde arkanı döndün," diye boşluğu dolduruyorum.

"Travois'in ön direklerinden birini ilk tutan benim olduğumu unutma. Kanı görmemek için en iyisi buydu."

"Yüzme havuzunu hatırlıyor musun?" Scott şimdi yorum yapıyor. "Başkalarından duymuştuk. Ultimate Frisbee'den sonra sıcak bir yaz gecesi, gidip bakmaya karar verdik. Tim ilk atladı, geri kalanımız da onu takip ettik."

"Şimdiden kusacağım," diye inliyor Miggy.

"Eski paslı bir boru kayaların yanından dışarı çıkmıştı. Tim yüzeye çıkarken koluyla ona çarptı. Sağ tricepsinde uzun bir yara açıldı."

"Dur," diye uyarıyor Miggy.

Scott şimdi sırtıyor. Eski güzel günler. Şu anda pek de iyi olmayan durumdan mükemmel bir dikkat dağıtıcı. "Acil servise deli gibi sürdük, Josh ve ben arkada oturduk, kanamayı durdurmak için yaraya sarılmış bir tişört tutuyorduk. Ama her tümseğe çarptığımızda Tim küfürler savuruyordu ve daha fazla kan fışkırıyordu. Birkaç dakika içinde Miggy yolcu penceresinden kismaya başladı ve Neil, zavallı Neil..."

"Benim arabam değil!" Neil akıcı bir şekilde devam ediyor. "Neden sürmek zorunda kaldım ki? Sonrasında arabayı yakmakla tehdit ettim. Hem de ilk yeni arabamdı. Siyah üzerine siyah bir BMW X3. O arabayla park yerinden ayrılırken kendimi çok önemli hissediyordum. Sonra, aylar sonra bu serserilerle... Muhtemelen arabayı yakmalıydım."

"Josh, Tim'in dikişleri atılırken onunla birlikte içeri girdi," diye anlatıyor Scott. "Tim'in ailesini aradım. Ve iki hafta sonra, yine yüzme havuzuna gittik. Bu sefer çok daha az yaralanarak."

"Kaç yaşındaydınız?"

"Yirmi altı, yirmi yedi. Akıllı olacak kadar büyük, umursamayacak kadar genç."

Scott gülümsüyor ve ben de şimdi fark ediyorum, kaygısız anılarında bile acı-tatlı bir yan olduğunu. Uzun bir süre Paul'ü hiç düşünemedim. Adını söyleyemedim, yoksa kendimi tekrar orada, likör dükkanının yapışkan zemininde buluyordum ve o, karnından kan akarken özür dilercesine gülümsüyordu ve ben çığlık çığlığa bağıırıyordum.

Başlangıçta, korkunç anılar her şeyi engelliyor, mutluluğu tamamen gölgeliyor. Ama yavaş yavaş, iyi zamanlar tekrar ortaya çıkıyor ve acı vahşi bir canavardan çok bilge bir arkadaşına dönüşüyor. Bunun huzur mu olduğunu bilmiyorum, ama bir ilerleme olduğu kesin.

"Çözüm bulurduk," diyor Scott şimdi, sanki aklımı okumuş gibi. "Hepimiz pisliktik. Hepimiz aptalca şeyler yaptık. Biraz daha kavga eder, çok daha fazla affeder ve sonra yolumuza devam ederdik. On iki yıllık dostluk... Böyle bir şeyi öylece bırakamazsın."

"O, şimdi senin karın olan kadınla evlenirdi." "Evet. Ve ben de bununla yaşırdım. O zamanlar Latisha'ya Latisha fikrine kapılmıştım. Onu gerçekten tanı mıyordum, bu yüzden onu şu anda sevdiğim gibi sevemezdim. Birbirimiz için gerçek olduk sadece son birkaç yılda. Sadece son birkaç yılda aşık olduk. Aradaki farkı anlıyorum." Şu anda bana değil, Miggy ve Neil'e konuşuyor. Konuşmasına izin veriyorum. Üçünün bu ortak anıyı hissetmelerine izin veriyorum, muhtemelen Tim'in ortadan kaybolmasından bu yana ilk kez dayanışma içinde oldukları anlardan biri.

Neden yaptığım şeyi yapıyorum? Çünkü günün sonunda, geride kalan insanlar, kaybolanlar kadar önemlidir. Kaybettiğimiz insanları yas tutarız, ama onların bizimle birlikte götürdükleri parçalar için de acı çekeriz. Bir daha asla sahip olamayacağımız kimlikler. Bir daha asla hissedemeyeceğimizden emin olduğumuz duygular. Kendi benliğimizin, kaybolan insanlar kadar tamamen ve aniden yok olup gitmesi hissi.

Şimdi Scott'a cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyorum. "Sen çok düşünceli bir adamsın," diye onu teselli ediyorum. "Düşünmek hoşuma gidiyor..."

Onu göğsünden bıçaklıyorum.

Ve Miggy bir taş gibi yere düşer. Nehirden ise Neil gülmeye başlar.

BÖLÜM 33

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumuzda, gülmüş, ağlamış ve dostluk bilezikleri örmek dışında her şeyi yapmıştık. Hemen devasa kesilmiş çam ağacının arkasına saklandık. Miggy silahını çıkardı ve doğrudan yukarı doğru doğrulttu. Charlie'nin Melekleri pozunu çok komik buldum ve daha da eğilmem gerekti, omuzlarım bastırılmış kahkahalarla titriyordu.

Belki düşük kan şekeri, uykusuzluk ya da saf korkudan dolaydır, ama hepimiz biraz çıldırmış gibiyiz.

Bob, bir sırt çantası tutarak kampın ortasında belirir. Birer birer, bir sıra prairie köpeği gibi ortaya çıkarız. Bize bakar, mavi gözleri büyür.

"Ne oldu sana?" diye Miggy'ye sorar. "Kaya."

"Düşmüş," diye ekliyorum.

"Bayıldı," diye açıklıyor Neil. Scott hafifçe kıkırdıyor.

Bob'un gözleri daha da büyür. Sırt çantasını kaldırır. Onu hemen tanırım. "Bu Luciana'nın!"

Bob başını sallar ve hepimiz öne doğru koşarken oturur. "Hiç ceset bulamadım," der açıkça. "Ya da kan. Ama bir kargaşa alanı ve bunu buldum."

Cebinde bir şeyler arar ve ince bir ilmekli ip çıkarır.

"Bir tuzak," diye açıklıyor Miggy.

Tavşan avlamak için kullanıldığını duymuştum. Düşünmek istemem ama aynı prensibin insan avlamak için de geçerli olduğunu tahmin ediyorum. "Pusuya düşürüldüklerini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Luciana kamptan bir mil uzaklaşmış, sonra sırt çantasını bırakıp öylece uzaklaşmış mı?" Bob omuz silkiyor.

Bunun kesinlikle olası olduğunu söylemek istiyorum, ama elbette söyleyemem. Gerçek kabul edilmesi çok zor.

"Sence... hala hayatta olabilirler mi?" diye sorar Neil.

"Ceset bulamadım," diye tekrarlar Bob. "Ama dün rastladığımız odayı düşünürsek... Bu kişinin kurbanlarını geride bırakmayı sevdiğini sanmıyorum."

Şimdi titriyorum, çıplak kollarımı ovuşturuyorum. Öldürülmüş. Sonunda hepimiz bu mu olacağız? Hayata büyük hayallerle girip, bir seri katilin av kemerindeki çentikler olarak mı çıkacağız?

"Kan yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Ama bir tür tuzak, örneğin bir kapan kullanmışsa... belki de önce ateş etmek zorunda kalmamıştır."

"Belki onları bağlayıp bir yere saklamıştır," diye umutla söylüyor Neil. "Daisy kaçarken."

Bob hiçbir şey söylemez. Neil, teorisini yüksek sesle söylediği anda hemen hemen vazgeçer. Zaten sekiz kişiyi öldürmüş ve cesetlerini bir yeraltı odasına koymuş bir adamın, iki kurbanı daha bağlayıp oradan uzaklaşması ihtimali...

"Nasılsın?" Bob, Scott'a sorar.

Scott cevap olarak tişörtünün kenarını kaldırarak yeni sarılmış beyaz bandajı gösterir. "Seni kandırmasına izin verme" —beni işaret eder— "bu bayan bıçağını çok seviyor."

"Bana zorla yaptırdı."

"Kadın göğsümü kesti," diye ekler Scott. "Uyarmadı, geri saymadı, sadece yaptı."

"Birinin göğsünü kesmek için iyi bir yol var mı?" diye soruyorum.

"İrin." Miggy çoktan yüzünü buruşturmuştur. "Hatırlamak istemiyorum, sen de bilmek istemezsin. Bolca irin."

"Çok havalı," diye Neil araya girer. "Sonra Scott da bana katıldı. Göğsünü önce suya soktu. Buz gibi suyun sihrini yapmasına izin verdi." Neil mutlu bir şekilde iç çeker, bu da buzul erimesinin gücünün açık bir kanıtıdır.

"Ne yaptığımı bilmiyordum," omuz silkerek itiraf ediyorum. "Onu kesip, suyun onu temizlemesine izin verdim. Sonra alkolle sildim..."

"Biraz çığlık attı," diye araya girer Miggy. "Ben..."

"Tamamen çığlık attı, dondurmasını düşüren küçük bir çocuk gibi," Neil ve ben Miggy'nin değerlendirmesini destekliyoruz.

Scott hepimize kızgın bir şekilde bakar.

"Sonra merhem sürdük, bandaj taktık ve hey, neredeyse gerçek bir insan gibi görünüyor," diye bitiriyorum.

"Ne şanslıyım," diye homurdanır Scott.

Bob elini uzatıp Scott'ın alnına, sonra da yanaklarına elinin tersini koyar. "Daha iyi hissediyorsun."

"İbuprofenin gücü."

"Ya sen?" Bob Neil'e döner.

"Ölüm kızağına hayır! İki ayaklılar yine yürüyor." Bob hafifçe geriye yaslanır.

"Evet," diye onaylarım. "Sabahtan beri böyleyiz. Resmi olarak çıldırmış olabiliriz."

"Yürüyebilir misin?" Bob, Neil'e sessizce sorar.

"Kesinlikle!" Neil cesurca ayağa kalkar. Hemen sallanır ve kök topunun üst kenarını tutar, sonra sertçe oturur.

"Ben hallederim."

Bob gülmez, konuşmaz, derin bir nefes almaz. Bu da sonunda mantıksız heyecanımı keser ve beni tekrar gerçek dünyaya geri getirir.

"Travois yok!" Neil patlar. "Siktir et travois'ı! Ben burada kalacağım. Hattı tut, kendi lanet tuzağımı yapacağım. Ama travois yok! Beni zorlayamazsın."

Şimdi Bob bana ciddi bir şekilde bakıyor. Anlıyorum. Sadece anlamak istemiyorum.

"Güvende değiliz," diyorum sessizce.

"Martin'in vurulup öldürüldüğünü gördük. Nemeth ve Luciana yardım çağırmaya giderken açıkça pusuya düşürüldüler. Hala hayatta olma ihtimalleri... Korkunç bir şeye rastladık. Ama aynı zamanda, cesetleri doğru değerlendirdiysen, çok uzun zamandır devam eden bir şeye."

Sessizce başımı sallıyorum.

"Bunu yapan her kimse, bu kanyonu avlanma alanı olarak kullanmanın artık sona erdiğini bilmeli. Bir dizi kaza ile bizi kovmak, onu ve sığınağını korumuş olabilir. Ama Martin'e ilk kurşunu sıktığı anda... Bu ormanda sekiz kişilik bir grup ortadan kayboldu. Er ya da geç, bu bölge arama kurtarma gönüllüleri, orman bekçileri ve ilçe şerif yardımcılarıyla dolup taşacak. Avcımız yakalanmasa bile, yakın zamanda avına devam edemeyecektir."

"Bunu son zaferi haline getiriyor," diye mırıldanıyorum.

"O zaman neden henüz saldırmadı?" Miggy, kendi sesi de kasvetli bir şekilde sorar.

Bob omuz silkiyor. "Son yirmi dört saat çok yoğun geçti. Belki de son saldırıdan önce biraz dinlenmeye karar vermiştir. Yaralı bir arkadaşımızın sedyede olduğunu ve yavaş ilerlediğimizi biliyor. Ama şu anda..."

Bob saatine bakar. Muhtemelen saat sabah on olmuştur. Bir zamanlar, o saatte kalkmaya değeceğini hiç düşünmezdim. Ama açık havada yaşamın dünyasında, sabahın yarısı çoktan geçmiştir. Avcımız dinleniyorsa, saldırmaya hazır olmalı.

"Dibinden ne kadar uzaktayız?" diye mırıldanırım.

"Çok uzak." Bob, nemli toprağı inceleyen Neil'e bakar.

Miggy konuşur. "İzleri bırakabiliriz. Daha az belirgin bir yol seçebiliriz."

"Her avcı iz sürmeyi bilir. Biz, geçtiğimiz izleri gizleyebilecek beş kişi gibi mi görünüyoruz?"

Onun ne demek istediğini anlıyoruz.

"O zaman ana patikaya çıkalım," diyor Scott. "Koşalım. Beş kişiyiz. Hepimizi yakalayamaz."

"Ben arkada kalabilirim," diyor Neil ve olası sonucu bildiği halde tereddüt etmeden bunu teklif etmesi beni şaşırtıyor.

"Hayır," Miggy sabırsızca çıkar. "Bunu bir daha yapmayacağım. Siktir et bu ormanı! Yeterince kaybettim. Hayır, bunu bir tür korku filmine çevirmeyeceğim, ki eğer gerçekten şanslıysak, cesur ruhlardan biri sonunda kasabaya sendeleyerek gidip diğerlerinin ölümünü anlatacak. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Hayır."

Scott bir an bekler. "Sanırım Miggy hayır diyor."

Miggy ona bir tutam yosun fırlatır. "Hayır, siktir," diye düzeltir.

Neil gülümser. "Bu hepimizin tanıdığı ve sevdiği Miguel."

"Kaçmamayı seçersek," Bob çok daha mantıklı bir şekilde düşünür, "o zaman ne olacak?"

"Bir tüfek var," diyor Miggy. "Ve bir tabanca." "Ayı spreyi," diye ekliyor Scott.

"Korkutucu çift kenarlı bıçak," diyorum.

"Biz beşiz, o tek," diye bitiriyor Neil. "Ya da benim dünyamda, biz on beşiz, o üç. Her halükarda..."

Bob bize ciddiyetle bakar. "Karşı koymaya karar verdiniz."

"Cidden kaçabileceğimizi mi düşünüyorsunuz?" diye karşı çıkar Miggy

karşı çıkıyor. "Martin, Nemeth, Luciana ve Daisy... Kabul edin, onlar profesyonellerdi. Onlar başaramadıysa..."

Bob yavaşça başını sallar. "Sadece düşünmek için... Son birkaç atıştırmalığımız kaldı. Ekipmanlarımız sınırlı. Barınaklarımız, gece yarısı pusuya düşürülürsek..."

Arkamızdaki devasa toprak duvarı görüyorum, birkaç dakika içinde St. Valentine's Day Massacre'ın arka planına dönüşebilir.

"Belki sonsuza kadar dayanamayız." Miggy omuz silkiyor. "Ama belki içimizden biri şanslı olur ve onu önce alt eder."

Kendi bölgesinde deneyimli bir avcı. Bob, şüphelerini bizim bilmemiz için ifade etmek zorunda değil.

Yavaşça elimi kaldırıyorum. "Kaçacak gücümüz ya da dayanacak erzakımız yoksa... akıllıca davranacak zeka gücümüz ne olacak?"

"Nasıl?" diye sorar Bob.

Omuz silkiyorum. Üç mühendisi gözümle tarıyorum. "Bir tuzak kurarız."

BÖLÜM 34

Büyük fikrimden memnun olmak için on beş dakikam var, sonra planımız *Scooby-Doo'nun* kötü hikayelerine dönüşecek. Kötü adam koşarken onu yakalayacak dev bir ağ gömeceğiz. Ama ağımız yok, Shaggy ve Scooby'nin yanı sıra, eğitilmiş bir doğa adamını tuzak telinin üzerinden koşturacak kimse de yok.

Bir çukur kazıp, yapraklarla örteceğiz. Neyle kazacağız? Yarım gün süren büyük bir çukur kazmak bir yana. Adam, biz çalışırken bizi tek tek avlayabilir. Acımızdan kurtulduğumuz için minnettar oluruz.

Peki, onu ayak bileğinden yakalamak için kendi tuzağımızı kuracağız. Miggy, onu istediğimiz zaman istediğimiz yere adım attırabilirsek bunun mümkün olduğunu kabul ediyor. Ana yol, Nemeth ve Luciana'yı pusuya düşürmek için mükemmeldi, çünkü onları belirli bir yola sınırlıyordu. Şimdi ormanın ortasındayız, her tarafımız açık, ve muhtemelen yaklaşımını iyi düşünecek bir adam var.

"İçimizden biri kamp ateşinin önüne oturup onu o yöne çekebilir," diyorum.

"Harika, ta ki o yüz metre ötede durup tüfeğiyle nişan alana kadar," diye karşılık verir Scott.

"O zaman onu silahımla vuracağım," diye bitirir Miggy.

"Ama içimizden biri öldü ve, evet, sen ateş edemezsin," diye karşılık veriyorum.

"Ben yem olurum," diye gönüllü olur Neil.

"Kapa çeneni," diye ters bir şekilde ona bildiririz ve yolumuza devam ederiz.

"Gözlere ihtiyacımız var," Bob bizi pratik meselelere geri getirir. "Kendi keskin nişancı gözetleme noktamız. O bizi görmeden onu görme umudumuz."

"Ben tırmanabilirim," diyorum. "Ama görüş sınırlı. Bütün bu bölge çam, ladin ve diğer dikenli ağaçlarla çok yoğun. Hiçbiri tırmanmaya uygun değil ve yüksekte daha fazla iğne görürsün."

"Onun yerinde olsam," diye mırıldanır Miggy, "bir ghillie kıyafeti giyerdim. Deneyimli bir avcı mı? Muhtemelen kendi kıyafetini, yerel çalılar ve yapraklarla kaplı olarak yapmıştır. Böyle bir şeyle, karnı üzerinde sürünerek kampımıza girebilir ve bizi tek tek avlayabilir."

"Bu yardımcı olmuyor," diyor Scott.

"Kendi kostümümüzü yapmazsak." Miggy dudaklarını büzerek düşünmeye başlar. "Çukur yapmayı unutun. Çok zaman ve emek gerektirir. Ama bu alanın etrafına denizyıldızı şeklinde bir dizi sığ çukur kazabiliriz." Ağaç oyuğuna işaret eder. "Her birimiz ayrı ayrı çömelip, enkazla örtülürüz." Bize bakar. "O ortaya çıktığında, atlarız. Her birimiz silahlıyız. Birlikte saldırırız."

"Biz tuzağın dişleriyiz," diyor Bob.

"Ya bütün gün beklerse?" diye itiraz eder Scott. "Gece harekete geçerse?"

"Gece görüş gözlüğü olabilir." Neil söz alır. "Herkes havalı bir gece görüş gözlüğü sever."

"Evet," Miggy sinirlenerek haykırır. "Muhtemelen gece görüş gözlüğü vardır. Hatta giysisinde su tutma sistemi, idrarı emen uzay bezleri ve onu uyanık ve zinde tutan yüksek proteinli jel poşetleri bile *vardır*. O çok

daha iyi hazırlanmış. Şimdi, onun hakkında bu kadar yeter. Ne yapacağız?"

"Daisy'nin kırmızı yeleği." Onu kaldırıyorum. "O henüz bunu bilmiyor. Onu orada bırakmazdı."

Herkes bana bakıyor.

"Miggy'nin fikrini alalım, ama yerini değiştirelim. Bu kamp alanı sıfır noktası olarak çok pasif — haklısın, saatlerce çömelip bizi izleyebilir, sonunda geri döneceğimizi düşünerek. Onu ortaya çıkaran, istediğimiz yere gitmeye zorlayan bir şeye ihtiyacımız var. Beklenmedik bir şey." Bob'a bakıyorum. "Nemeth ve Luciana'yı yakalamış olsa bile, Daisy'nin kaçmış olma ihtimali var. Yani, o onun için bir sorun. Bu kalıntıyı bulmak..."

"O gidip bakmak isteyecektir," diye ekler Bob.

"Orada beş ceset olduğunu tahmin edemez. Bizi aramayacaktır bile. Ormanda kırmızı bir parça. Orayı geçip onu almaması için hiçbir neden yok. Ben aldım."

Miggy yavaşça başını sallamaya başlar, ardından Scott. Sonunda Neil ve Bob.

"Planlar açısından, bu plan delik deşik, kontrol edilemeyen değişkenlerle ve çok fazla varsayımla dolu." Miggy etrafına bakar. "Öte yandan, daha iyi bir fikri olan var mı?"

Hepimiz sessiz kalırız.

"Tamam. Zaman geçiyor. Hadi bunu gerçekleştirelim."

—

Onları Daisy'nin yeleğini ilk bulduğum yere götürdüğümde kalbim deli gibi atıyor. Her adımda, arkamdaki hava tüfek ateşiyle çatlayacak ve ayaklarımın altındaki zemin patlayacak mı diye merak ediyorum. Sabahın çoğunu istihbarat toplama, ilk yardım ve stratejik planlama ile boşa harcadık.

İz sürücümüz bizden çok ileride. Nerede olduğumuzu, kaç kişi olduğumuzu ve ne kadar hazırlıksız olduğumuzu kabaca biliyor. Her an...

Bob yine arkada kalıyor, bu sefer izlerimizi örtbas etmek için. En iyi becerisi olmadığını itiraf etti, ama yine de en nitelikli kişi o.

Sanki ağaç kovuğuna geri dönecekmişiz gibi, bazı ekipmanları travois'e yükledik. Avcımızın, deneyimsiz avını yakalamak için bolca zamanı varmış gibi sakın hissetmesini istedik. Egosuna hitap ettik.

Psikolojik savaş, diğer stratejiler kadar önemlidir.

Kırmızı yeleği ilk gördüğüm devrilmiş kütüğe vardığımızda, onu kırık bir dalın üzerine dikkatlice geri koyuyorum. Kütük yarı çürümüş, kabuğu dökülmüş ve altındaki pürüzsüz, fildişi rengi özü ortaya çıkmış. Parmaklarımla açıkta kalan ahşabı okşuyorum. Çıplak kemik gibi hissediyorum. Sonunda hepimizin dönüşeceği şey.

Miggy, bölgenin etrafında bir daire çizerek yürür. Daha fazla ağaç, çalı kümesi vb. ile karşılaşmadan önce sadece küçük bir açık alan vardır. Bu zemine yakın zamanda beş çukur kazamayacağımızı anlamam sadece bir saniye sürer. Tüm ağaç köklerini kesip geçmemiz imkansızdır, bunun yaratacağı rahatsızlık bir yana.

"B planı," diyor Miggy, Scott'a bakarak. "Araziden yararlanacağız."

Scott, sert görünümlü bir köknar ağacının gövdesinde iki dalın oluşturduğu V şeklini işaret ederken, hafifçe yüzünü buruşturarak yukarıyı işaret eder. "Bir tane tüneme yeri."

"Çalılar," diyor Neil. Düşmüş kütüğe yaslanmış, yürüyüşün yorgunluğunu atmaya çalışıyor. Yine de dünden daha iyi durumda. "Altını biraz kaz, mükemmel olur."

"Benim boyumda biri için olmaz," diye uyarıyor Bob.

Bu da iyi bir noktaya değiniyor. Karanlıkta parlayan Paul Bunyan'ı nasıl saklayabilirsiniz? Bu ağaçlar özellikle büyük veya yaşlı değil. Bu kadar yoğun büyüyen ağaçlar, ince ila orta büyüklükte gövdelerden oluşuyor. Bob için uygun olan hiçbir şey yok.

"Burayla kamp arasında bir yer bulacağım," diyor Bob sonunda. "Dereye daha yakın, daha açık yerler gördüm. O geldiğinde sinyal verebilirim. Arkadan yaklaş."

"Nasıl işaret vereceksin?" diye soruyorum. "Telsizimiz yok ve acil durum düdüğü seni ele verecektir."

Bob cevap olarak bir trill sesi çıkarır. Sonra hepimizi şaşkına çeviren dört beş kuş sesi daha çıkarır.

"Kocam, bu sesin onu bana ilk kez aşık eden şey olduğunu söylüyor," diyor utangaç bir şekilde. "Ayrıca ukulele de çalıyorum."

"Tamam," diyor Neil. "Peki, bu ormanda hangisi en doğal ses çıkarır?"

Bob, sabahları duyduğum kuşların sesine oldukça benzeyen bir seçeneği tekrarlar. Türlerini bilmediğim için, onları zihnimde mutlu kuşlar olarak adlandırıyorum. Asla mutlu olmayan kargalar ve kuzgunların aksine. Ve sadece sinir bozucu olan martılar ve güvercinlerin aksine.

Mutlu kuşlar olsun.

"Daha fazla kamuflaj lazım," diyor Miggy, hala etrafına bakınıyor. "Ağaç dalları, saklanma yerlerimizi daha da gizlemek için kullanabileceğimiz iğne yapraklı dallar. Gevşek ve doğal görünmesi lazım, düzgün sıralar halinde dallar değil, belki canlı dallar, devrilmiş kütükler."

Bıçağımı kınından çıkarıyorum. "Alt kısımdaki çam dallarını kesebilirim."

"Harika, ama buradan değil. Taze kesik izleri bizi ele verir."

Bunu hiç düşünmemiştim.

Scott sırt çantasını yere koyar. "Bu çalıları kesip, altlarını kazabilirim."

"Ben Frankie'ye dalları toplamada yardım ederim." Neil ayağa kalkar, hafifçe sallanır. "Sen kes, ben toparım."

Düşecek gibi görüldüğü için bunun çok cömert bir teklif olduğunu düşünüyorum.

"Geri döneceğim," diyor Bob. "Bana uygun büyüklükte bir gözetleme noktası seçin."

Bu, ortamı neşelendirir ve hepimizi gülümsetir. Tam da Neil'in midesi guruldamaya başlar. Ardından Scott'inki de, sanki ona sempati duyuyormuş gibi.

Hepimiz tereddüt ederiz, çantalarımıza özlemle bakarız. Neredeyse hiç yiyeceğimiz kalmadı. Luciana'nın çantasını karıştırınca iki protein bar daha bulduk, bu biraz ürkütücüydü, ama o bunları ilk veren kişi olurdu.

"Hayır," diyor Bob kararlı bir şekilde. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Bu savaşı kazandığımızı varsaysak bile, yine de bu dağdan aşağı inmek zorundayız."

Keşke bunu söylemeseydi. Ne moral bozucu bir düşünce.

"Bunu atlatalım. Eve dönüş yoluna çıktığımızı anladığımızda, o zaman atıştırırız. Herkese kutlama için protein barları."

Bu daha umut verici geliyor.

Onaylayarak başımızı sallıyoruz, sonra görevlerimize başlıyoruz.

NEIL VE BEN ilk bölgeden uzaklaşmak için ağaç dallarını kesmemiz gerekiyor. Ama hangi yöne? Sola mı? Sağa mı? Ya adamımız zaten o yerlerden birindeyse ve biz ona doğru yürürsek?

Bir dakika boyunca analiz felci yaşıyoruz, sonra Neil basitçe bir adım atıyor ve ben onu takip ediyorum.

Neden olmasın?

Yoğun bir ladin ağacı kümesi karşımıza çıkar, dikenli dalları birbirine dolanmıştır. Burnumu kıvırırım.

"Ah. Güzel, sağlam bir meşe için krallığımı verirdim."

"Şurada bir grup lodgepole çamı görüyorum. İğneleri daha yumuşak, özü daha yapışkan. Ama bu bölgede sert ağaçlar çok az ve seyrek."

Evergreens bu . Ben karar başlamaya başlamaya ile sarmaşık sığlam, ellerim ve dizlerimin üzerinde alçakta asılı dalların halkasının altında sürünerek. Kılıcımı kınından çıkarırım, ona sert bir bakış atarım. "Bana iyi davranırsan, ben de sana iyi davranırım." Sanırım mesajı

mesajı anladığını düşünüyorum.

İlk dal kolayca kırılır, yarısı ölmüş olduğu ortaya çıkar. Ama bu aynı zamanda Neil onu çektiği anda, iğnelerin yarısının orman zeminine döküleceği anlamına da gelir. Ondan sonra daha dikkatli olurum, çapı yaklaşık bir inç olan dallara takılmaya çalışırım ve tek bir yerde bir sürü taze çizik kalmaması için hareket ederim.

Kesiyorum, çekiyorum, biraz daha kesiyorum. Neil çekiyor, dinlenmek için oturuyor, biraz daha çekiyor.

Birkaç dakika içinde ikimiz de ter içinde kalıyoruz, kollarım binlerce iğnenin batmasıyla acıyor. Sanırım kirpi ile güreşmek daha kolay olabilir. Eldivenlerimi giymek için mola vermek zorundayım, bunu daha önce yapsaydım keşke diyorum, çünkü avuç içlerim yeni oluşan kabarcıklarla kızarmış, parmaklarım ise bitki özüyle yapış yapış olmuş.

Erken ya da geç, ladin ağacından vazgeçiyorum. Çok zor. Daha açık bir alana geçiyoruz, burada pitoresk yumuşak iğneli çam ağaçları ve çam kozalakları var.

Çömelipler ilerlerken, umarım ladin ağaçlarından daha dost canlısıdırlar. Ellerim ağrıyor, kollarım yorgun.

Bıçak ve ben artık o kadar da iyi arkadaş değiliz, çünkü yapışkan dalları kesmeye devam ediyorum. Düşmüş bir çam kozalağının üzerine dizimi koymanın gerçekten acıttığını zor yoldan öğreniyorum.

Sonunda çömelip, ağır ağır nefes alıyorum.

Endişeyle etrafımıza bakıyorum. Avcı yakın mı? İzliyor, gülüyor mu? Yoksa başka birini pusuya mı düşürüyor? Belki de Daisy'yi takip ediyor?

Bu düşünceyi kafamdan atamıyorum; kendimi kötü hissetmeye başlıyorum.

"Bana kendinden bahset," diyorum aniden, çatallı yeşil iğnelerle kaplı, özellikle inatçı bir dala geri dönerek.

"Ben mi? Ne gibi?"

"Latisha'yı özlüyor musun? Ve bir kadın nasıl olur da bütün bir grup erkeği kendine bağlar? O, Troya'nın Helen'inin milenyum versiyonu mu?"

"Truva Helen'i 1,80 boyunda, sarhoş edici bir gülüşü, büyük bir macera ruhu ve bilge bir zekası olan siyahi bir tanrıça mıydı?"

"Kitabı hiç okumadım."

"Bir kız arkadaşım var," dedi Neil aniden.

Bu daha ilginç. Hiçbiri diğer kız arkadaşlarından veya eşlerinden bahsetmemişti.

"Adı Anna Hajlasz. Onunla çıkmaya yeni başlamıştım... Onu düğüne eşlikçim olarak getirecektim."

"Daha önce ondan bahsetmemiştin."

"Ben, şey, diğerlerine ondan bahsetmedim."

Testereyi bir süre durdurup Neil'e bakıyorum. "Bir saniye. Bu Anna ile beş yıldan fazla süredir çıkıyorsun ve arkadaşlarına ondan hiç *bahsetmedin* mi?"

"Bu, ikimizin arasında hassas bir konu," diye itiraf etti Neil. "Öyle mi dersin?"

"Ailem onunla tanıştı. Diğer arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım da. Onu sakladığımdan değil. Sadece... Scott, Miguel ve Josh'la onun hakkında konuşmuyorum."

"Latisha yüzünden mi?" Açıkçası kafam karıştı.

"Hayır. Artık Latisha'yı düşünmüyorum bile. Evet, ona aşıktım. Ama cidden, üç randevu mu? Scott'ın ne demek istediğini anladım. Aşk ile tutku arasında fark vardır. Bir zamanlar Latisha'ya tutkuyla aşıktım. Beş yıl sonra, Anna'ya aşık oldum."

"O zaman neden onlara söylemiyorsun?" "Bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun."

Neil sessiz kalıyor. Ben testereye geri dönüp omzumun üzerinden ona sesleniyorum. "Biliyorsun, muhtemelen yakında öleceğiz. En iyisi içini dök."

"Onu paylaşmak istemiyorum," diye patladı.

"Onlardan birinin onu çalacağından mı korkuyorsun? Tim'in Latisha'yı, sonra da Scott'ın Latisha'yı çaldığı gibi mi?"

"O değil. *Paylaşmak* istemiyorum. Onun sadece benim olmasını, sadece bana ait olmasını istiyorum. Sonrasında... Beşimiz, temelde on yılı birbirimizle karışık geçirdik. Üniversite şakaları, ilk aşklar, iş fırsatları. Hepimize, kimin ne dediğine ve kimin ne yaptığına geri dönmeyen hiçbir şey yok. Tim'den sonra. Onu kaybetmek. Bizi kaybetmek. Sadece bana ait olan bir şey istedim."

"Dudeville'in malı değil mi?"

"Benim berbat yirmili yaşlarımdan bir parçası olmayan bir şey. En iyi arkadaşını yüzüstü bırakan çocuk." "Kendine çok sert davranıyorsun."

"Merak etme, Scott, Miggy ve Josh'un da berbat olduğunu düşünüyorum." Ama sesinde öfke yok.

"Bundan sonra, onu onlara tanıştırebilir misin?"

"Evlenmek istiyor." "Peki ya sen?"

"Aslında, daha çok isteyebileceğim bir şey aklıma gelmiyor. O benim için doğru kişi. Onu gördüğüm anda bunu anladım."

"Ama evlenme teklif etmedin mi?"

"Yapamadım. Evlenmeyi hayal edemiyorum çünkü hayal edemiyorum..." Neil'in sesinde bir aksaklık var. "Tim'in olmadığı bir altar önünde durmayı hayal edemiyorum. Onun hiç sahip olamadığı düğüne katılmaya içim el vermiyor. Miggy, Josh ve benim Scott'ın düğününe gitmememizin gerçek nedeni bu. Tanrım, smokin görmek bile yeter. Son yaptığımız şeylerden biri son prova giydirmeydi. Beşimiz, kahkahalarla gülerek birbirimizi iğnelerle batırıyorduk..." Neil'in sesi kesildi. "PTSD'nin gök gürültüsü gibi büyük olaylar tarafından tetiklendiğini sanırdım. Ama benim için, yetişkin erkeklerin penguin gibi giyinmiş halini görmek tetikliyor."

"Üzgünüm," diyorum ona içtenlikle, sonunda alt dalı kıvrarak.

"Evet, şimdi kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum," diyor Neil. "Anna beş yıldır benim aklımın başına gelmesini bekliyor. İşleri düzeltmek için bu dağdan inmeliyim."

"O zaman neden intihar görevine gönüllü olmaya devam ediyorsun?"

Neil omuz silkiyor. "Çünkü fark etmediysen, en güçlü olanın hayatta kaldığı bir döneme girdik. Ve ben zaten yaralı bir avım. Ne olacağını bilmek için yeterince vahşi yaşam belgeseli izledim. Bu durumda... eğer öleceksem, ölümümün anlamlı olmasını, benim şartlarımla olmasını istiyorum, bir pisliğin şartlarıyla değil."

"İşte bu ruh." Bir sonraki dalı gövdeden daha uzağa doğru sallıyorum. Neil onu geri kalan kısmı dışarı çekiyor. Bir tane daha, diye düşünüyorum. Bende kalan tek şey bu. Sonra geri döneceğiz.

Omuzlarımın arasında bir kaşıntı var, ama bunun hayatta kalma içgüdüğü mü yoksa basit paranoya mı olduğuna karar veremiyorum.

"Miguel ne olacak?" diye soruyorum, bir sonraki dalı seçerken.

"Ona sormak lazım. Geçen yıl biten uzun süreli bir ilişkisi vardı, ama onun evlilikten bahsettiğini hiç duymadım. Onun ilgisini çektiğini sanmıyorum."

"Peki ya Josh?"

"Josh kişisel hayatını konuşmaz. Daha önce hiç konuşmadı. Şimdi de konuşmuyor."

Neil'in sesinde bir keskinlik var, bu yüzden ona tekrar bakıyorum. "Ama?" diye soruyorum.

Neil kesilmiş dalları istifler. "Tahmin etmem gerekirse? Josh eşcinsel. Ve Tim muhtemelen onun ilk aşkıydı. Üniversitede, Josh'un Tim'e bakışlarını bazen yakalardım. Hiçbir şey olmadı ve Josh hiçbir zaman bir şey söylemedi. Ama şunu söyleyebilirim ki, bizim için daha önemsiz bir şey olamazdı. Ama bence Josh'un Tim'in itiraflarıyla o kadar şaşırmasının bir başka nedeni de bu. Tim onun arkasından kız kardeşiyle yatmış olması değil. Tim'in kız kardeşini seçmiş olması ve... şey, Josh'u değil."

"Vay canına. Josh'un bu yüzden mi bu kadar çok içmeye başladığını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Josh bizimle çalışır, oynar ve ders çalışırdı. Ama bizimle hiç konuşmazdı. Onun tarzı değildi. Zaten en yakın olduğu kişi Tim'di."

"Bir şey duyuyor musun?" diye soruyorum aniden, çam ağacının altından çıkarken. Yavaşça doğruluyorum, alnımı siliyorum.

"Hayır. Ne?"

"Şşş..." Sesimi fısıltıya indiriyorum. "Dinle. Ne duyuyorsun?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanır Neil.

"Aynen öyle. Ormanda olduğunda, tam bir sessizlik duyuyor musun?"

Neil'in gözleri anladığını gösteren bir şekilde büyür.

Etrafımızı doğaüstü bir sessizlik kapladı. Sanki tüm canlılar çömelip, kendilerini kapatmışlar gibi. Yaklaşan büyük kötülükten uzak durmaya çalışıyorlar.

Onu görmemize gerek yok. Avcı gelmiş.

BÖLÜM 35

N NEIL VE BEN, çam ağaçlarının yanında donmuş gibi duruyoruz. ladin ağacı kümesi, geniş yayılan, düşük Sarkan dallar, saklanmak için mükemmel bir yerdi. Ancak burada, nefesimizi tutarak, gürleyen kalp atışlarımızı dinlerken daha fazla açığa çıkmış durumdayız.

Etrafımdaki ormanı tarayarak insan varlığının izlerini aramak için elimden geleni yapıyorum. Belki bir başın şekli, birinin gözlerinin akı ya da bir tüfek dürbününün yansıyan parıltısı. Hiçbir şey bulamıyorum, ama nereye bakacağımı da bilmiyorum. Aşağıya mı, yukarıya mı? Tehlikeyi tam olarak belirleyemiyorum, sadece çok yakın olduğu hissi beni boğuyor.

Neil elimi çeker. Zaten solgun olan yüzü daha da solmuştur. Ladin ağaçlarını gösterir. Anladığımı belirtmek için başımı sallarım.

İlk temkinli adımı atıyor. Silah sesi yok. İkinci adım, sonra üçüncü. Titreyerek onun arkasından gidiyorum.

Hâlâ kesilmiş dalları sürüklüyor. Ben de iki tanesini alıyorum, ama nedenini bilmiyorum.

Kalın iğneli ladin ağaçlarına ulaşırız, altına eğiliriz. Şimdi yapışkan reçine ve dikenli iğneler için minnettarım. Yaprak dökmeyen ağaçlar benim yeni en iyi arkadaşlarım.

Yine bekliyoruz. Kendime bir şeyler yapmak için, kafamda saniyeleri sayıyorum. Hala hiçbir şey duymuyoruz.

Sonra, uzaktan mutlu bir kuşun cıvıltısı gibi bir ses geliyor.

Neil ve ben çaresizce birbirimize bakıyoruz. Henüz çok erken. Saklanma yerlerimizi henüz tamamlamadık. Neil ve ben doğru pozisyonda bile değiliz. Scott ve Miguel'i saymıyorum bile...

Plan bu değildi!

Neil ilk harekete geçer. Arkasına uzanıp, tokası çözülmüş sırt çantasını yana doğru çevirir. Bir kutu ayı spreyi çıkarır ve kararlı bir şekilde bana bakar.

Onun sözlerini düşünmeden edemiyorum. O zaten yaralı bir av. Kendi şartlarına göre ölse de olur.

Ben izlerken, kesilmiş dallarımızdan birkaçını alır ve uçlarını sırt çantasının kayışlarına geçirir. Tam olarak anlamıyorum. Kendi yaptığı kamuflej kıyafeti mi? Ama sonra bunun onun şeklini gizlediğini, silüetini değiştirdiğini ve altında gömülü olan insanı hedef almayı zorlaştırdığını fark ediyorum. Bana uyar. Hemen onu taklit ederim.

Bıçağım var ama biber gazı spreyimi de çıkarıyorum.

—

NEIL ağaçların altından SÜRÜNEREK ÇIKIYOR. Sessizliğin içinde çam kozalaklarının çıtırtısı ve dalların sürtünme sesi inanılmaz derecede yüksek geliyor. İkimiz de irkiliyoruz ama ilerlemeye devam ediyoruz.

Mutlu kuşlar yine cıvıldıyor. Bob, avcının yaklaştığını bize bildiriyor.

Kaçmamız gerektiğini düşünüyorum, yaklaşmamamız gerektiğini. Herkesin kendi başına kaçması gerektiğini.

Ama grup olmayan grubumuz kaya gibi sağlamlaşmıştır.

Ölüm yaklaşıyor.

Neil ve ben onu karşılamaya gidiyoruz.

Daisy'nin takılmış kırmızı yeleğini görünce duruyoruz. Scott ve Miguel'den hiçbir iz yok. Çalılar arkasına saklanabilmişler mi? Hiçbir şey hareket etmiyor. Yaprakların hışırtısı bile duyulmuyor.

Bir kez daha ufku tarıyorum. Bir kez daha hiçbir şey bulamıyorum. Ter alnımdan damlıyor, gözlerimi yakıyor. Şimdi böceklerin sesini duyabiliyorum, kulağımda uğulduyorlar. Bak. Dinle. Nefes al.

Sonra ölü bir dalın kırılma sesi.

Tam önümde, çalılar titreyerek tepki veriyor. Scott ya da Miguel olmalı. Ama yine de, bakışlarım etrafımızdaki ağaçların arasında hareket eden başka birini seçemiyor.

Neil kolumu çok sıkı sıkıyor. Kendini rahatlatmak için mi? Beni rahatlatmak için mi? Önemli değil. Bir keresinde askerlerin yanlarındaki arkadaşları için cephede kaldıklarını okumuştum. Şimdi anlıyorum. Kendimi hayal kırıklığına uğratabilirim, uğrattım da. Ama Neil'i orada ne varsa onunla tek başına yüzleşmeye bırakmak istemiyorum.

Isırgan böcekler saçlarıma dolanıyor, kulaklarıma dalıyor. İnanılmaz derecede susadım ve aynı zamanda çok tuvaletim var. Orman çok sessiz, nabzım çok hızlı. Tuz, böcek kovucu ve çam özü tadı alıyorum.

Sonra...

Ağaçların arasından kocaman bir şey fırladı. Hayvan gibi kükreyerek Neil ve bana doğru hücum etti.

Aynı anda birçok şeyi fark ediyorum.

Bob'un bize doğru koşarken gözlerinin akı, kırmızı teneke kutusu havada.

Arkasındaki çalılar patlayıp Scott ve Miguel tökezleyerek dışarı çıkarken yüksek tizli bir savaş çığlığı.

Neil ve benim durduğumuz yerden sadece sekiz fit uzakta bir şekil belirir. Tek bir ağaç ikiye bölünür ve

ikinci ağaç bir tüfek kaldırır.

Bu hiç mantıklı değil, ama yine de Bob'un tahmin ettiği gibi oldu.

Tüfek patladığında, ayı kovucu spreyin püskürtme başlığını basıyor.

Bob bir meşe ağacı gibi yere yığıldı. İkinci bir patlama ikinci bir çığlık getirmeden önce tepki verecek zaman yoktu. Scott, Miguel

—hangisi olduğunu bilmiyorum.

Neil ve ben kendimizi öne atıyoruz. Sarkan çam dallarından birine takılıp, daha fazla silah sesi patladığında çılgınca yuvarlanıyorum. Bıçağımla saldırmak, Bob'a zarar veren, değerli, iri, sevimli Bob'a saldıran bu kötü ağaç figürüne içgüdüsel olarak saldırmak istiyorum, ama çoğunlukla ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken kollarımı çırpıyorum. Bir sonraki anda, Bob'un kutudan çıkan biber gazı duvarına çarparak. Hemen gözlerim yaşarır ve burnum akmaya başlar. Kendi kutumu düşürür ve boğazımı tırmalarım.

Yanıyor, yanıyor, yanıyor.

Şişmiş gözlerimle ağaç figürünün tekrar hareket ettiğini görüyorum. Neil kendini avcının sırtına atmış. Bıçağımlı kaldırmam lazım. Yardım etmem lazım.

Ama o anda Neil yere düşüyor. Ve ağaç adam tüfeğini kaldırıyor.

Silah sesi. Tek bir patlama. Ağaç adamdan değil, arkasından bir yerden geliyor. Avcı geri çekiliyor. Geri dönüyor.

Zaman donmuş gibi. Gözyaşları içindeki gözlerimle Miguel'in avcının önünde durduğunu görebiliyorum. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. Vahşi. Şiddetli.

Avcı tüfeğini tutuyor.

Miguel ise zayıf bir tabanca.

Bıçağımlı kaldırıyorum. Saldırmalıyım, şimdi, o dikkati dağılmışken. Hamstringlere, Aşil tendonuna, her yere.

Sonra ortadan kaybolur. Bir anda. Avcı, sanki hiç orada olmamış gibi ormana geri döner.

Kuşlar tekrar cıvılamaya başlıyor. Silah dumanı ve biber gazı havadan temizleniyor.

Miggy önümde duruyor, hala tabancasını sıkıca tutuyor, kahverengi teni neredeyse kemik beyazı.

Sonra inlemeler başlıyor. Etrafımızdaki katliam beni neredeyse mahvediyor.

—

Kırmızı kenarlı gözlerimi sıkıca kapatmak istiyorum. Bakmak istemiyorum. Bilmek istemiyorum. Neil'i smokin giyen erkekler tetikliyor ise, benim kriptonitim de silah yaralarıdır. Beni istemediğim anılara, hala tanık olmaya dayanamadığım son anlara geri götürüyorlar.

"Frankie," diyor Miggy acil bir sesle.

Kafamı sallıyorum. Yapamam. Daha fazlasını göremem, daha fazlasını kaybedemem. Ben, kendime ait ve başkalarına ait pürüzlü yara izlerinden oluşan bir koleksiyonum. Derim zaten santim santim yüzülmüş durumda. Bunu örtmek için yeterince derim kalmadı.

"Frankie," Miguel yine sertçe seslenir.

Ama inlemeler beni harekete geçirir. Odaklanmamı, ayağa kalkmamı, hala akan gözlerime ve burnuma bir şişe su dökmemi sağlar. Gözyaşları ve sümüklerle kaplıyım. Bu uygun geliyor.

İlk olarak Bob'u görüyorum, çünkü düşenler arasında en irisi o ve kırmızı kan, soluk haki gömleğinin üzerinde parlak bir şekilde göze çarpıyor. İnleyen o. Bana daha yakın olan Neil, yüzüstü çökmüş durumda. Hiç ses çıkarmıyor.

"Ben Scott'ı alıyorum. Sen Bob'u al," diyor Miggy. Ayakları üzerinde sallanmıyor, ya da bu kadar kan görünce bayılmıyor. Kendinden uzak bir yere gitmiş, normalde hassas olan duyguları artık geçerli değil.

Onun örneğini takip ediyorum. Bob'un yere yığılmış bedenine doğru tökezlemeden yürüyebilmek için sırt çantamdan son aptal dalları koparan ben değilim. Büyük bedenli arkadaşımın yanına eğilen ben değilim. Bob mavi gözlerini açıp bana gülümserken onun yüzüne bakan ben değilim.

"Oops," diye fısıldıyor.

"Konuşma," diye fısıldıyorum.

"Rob'a söyle... Onu seviyorum." Kafamı sallıyorum. Ben ben değilim. Çığlık atmam, ağlamam ve sızlanmam gerekmiyor. Ben başka biriyim, bunu düzeltebilecek türden biriyim.

Bob'un gömleğini yırtıyorum. Kırmızı tüylü gövdesindeki hasarı inceliyorum. Sol tarafındaki delikten kan fışkırıyor.

"İri olmak işe yarıyor," diye nefes nefese söylüyor Bob. "Hedefi... kalbi idi."

"Şaka ona döndü," diye onaylıyorum, düşünmeye çalışarak. Bunu daha yeni yaptık. Martin. Bob öncülük etti, ama adımları hatırlıyorum. İlk yardım çantası, alkollü mendiller, maxi pedler. Tamam, hallederim. Sırt çantamı yere koyup parçalamaya başlıyorum.

İlk yardım çantam vardı. İlk yardım çantası nerede? Ve tamponlar? Lanet olsun, Martin'de kullandık. Daha fazla kadın hijyen ürününe ihtiyacım var. Burada gerçekten devasa bir adam var ve daha fazla kadın hijyen ürünü istiyor. Histeri kabarıyor. Onu bastırıyorum. Ben ben değilim. Histerik hissetmeme gerek yok. Ben sorunları çözebilen türden biriyim.

Bob'un parmakları bileğimi kavradı.

"Dur."

"Sadece daha fazla malzeme almam lazım," diye geveliyorum.

"Neil'in çantası.

Tamponları vardır." "Sen... kaçmalısın."

"Sorun yok. Martin'e ne yaptığını hatırlıyorum." "Martin öldü."

"Bilmiyoruz..."

"Kan... ciğerlerimde hissediyorum. Yapabileceğin... hiçbir şey yok. Diğerleri?"

"Miggy iyi." Sanırım. "Scott, Neil..." Bilmiyorum, ama bu kadar çaresiz olduğumu kabul edemem. Umutsuzluğumu.

"Sen. Miguel. Git. O... geri dönecek."

"Miggy onu yaraladı."

"O... geri dönecek."

"Hayır. Lanet olsun!" Ve artık yeter. Kan, kurşun yaraları ve önümde ölen adamlar. Bob yaşayacak çünkü ben öyle istiyorum.

Bob yaşayacak, çünkü üç kez sonra, lanet olası evren bana bir borcu olacak.

"Nasıl gidiyor?" Miggy sesleniyor.

"Hayatta. Yanından yaralandı. Daha fazla malzemeye ihtiyacımız var." Neil'in yanına sürünerek gidiyorum. Boynunu kontrol ediyorum. "Nabızı var," diyorum, "ama baygın."

Bununla birlikte, Neil'in sırtındaki çantayı yırtıp alıyorum. Malzeme malzeme. Artık hepimiz çöpçüyüz. "Scott?" diye soruyorum.

"Omuz yarası." Yırtılma sesi duyuyorum, Miggy kendi ilk yardım görevini yerine getiriyor.

"Git," Bob tekrar ortaya çıktığımda bana tekrar söylüyor. "Kapa çenenini."

"Korkunç... hasta başı... tavırları."

"Rob'un sana ihtiyacı var. Bigfoot'un sana ihtiyacı var. Seni tedavi edeceğim. Yaşayacaksın."

"Rob'a onu sevdiğimi söyle."

"*Kapa çenenini!*" Öfkeden öteyim. Kızgıyım. Çılgına dönmüş durumdayım. Neil'in çantasını karıştırıyorum ve küçük bir ilk yardım çantası ve evet, iki tampon ve iki maxi ped buluyorum, artık onlara eskisi gibi bakmayacağım.

"Şimdi beni dinle, koca adam. Bu çok acıtacak. Nazik davranacak vaktim yok."

Bob cam gibi mavi gözleriyle bana bakıyor. "Bul onu."

"Neyi bulayım?"

"Ne olursa olsun... gerçekten aradığın şeyi."

"Kapa çeneni! Miggy'ye bak. Hemen şimdi. Bak."

Bob başını çevirir. İlk pamuklu tamponu sokarım. Bütün vücudu eğilir. Ama çığlık atmaz. Hıçkırık bile çıkarmaz. Dikkat çekmek istemediğini anlarım. Avcıyı geri çağırmaktan korkuyor.

Şimdi ben ağlıyorum. Kendimi tutamıyorum, daha fazla paket açıyorum, ona lanet okuyorum, ona sarılıyorum ve yarasına gazlı bezleri yığarken ve vahşice bantlarken, ona yaşaması için yalvarıyorum.

Ancak o zaman çıkış yarasını hatırlıyorum.

Sonunda anlıyorum. Ama anlamak istemiyorum. Bob'un bana söylediği şeyi.

Önümdeki soluk renkli, kıllı gövdeyi incelemeyi bırakıp, altındaki zemini inceliyorum.

Toprak kanla siyahlaşmış. Litrelerce. Galonlarca. Çok fazla.

"Lütfen," diyorum. Bob'a. Evrene. "Rob'a söyle... Onu seviyorum."

Ve sonra. Sonra...

—

SONUNDA, MIGGY oradadır. Miggy beni çeker. Miggy yüzüme tokat atar.

"Frankie," diyor. "Onu bırak."

Sonra: "Frankie, Scott ve Neil'in hala bize ihtiyacı var."

Sonra: "Frankie, *kalk ve hareket et*. Kaçma zamanı." Ben de öyle yapıyorum.

BÖLÜM 36

Koşuyoruz. Hayır, kayıyor ve kayıyoruz, çam dallarına çarpıyor, ağaç kabuklarında derimizi sıyrıyor ve kayalara dizlerimizi vuruyoruz. Ama durmuyoruz. Çarpıyor ve savruluyoruz, çığlıklarımızı yutuyor ve acımızı görmezden gelerek koşmaya devam ediyoruz.

Ayağım takılıyor. Birkaç metre yuvarlanıyorum, omzum bir kayaya çarpıyor. Korkudan ağlıyor olabilirim. Yüzümde o kadar çok sümük ve ter var ki bunu anlamak imkansız.

Düşünemiyorum. İşleyemiyorum. Sadece hareket edebiliyorum, bu yüzden sendeleyerek ayağa kalkıyorum, tökezleyerek ilerliyorum, Miggy tam önümde.

Hiçbir patikada değiliz. Sadece ormanın ortasında bir yerdeyiz. Aşağıya inen herhangi bir yöne dönüyoruz, ne kadar dik olursa o kadar iyi. Muhtemelen kaybolduk. Muhtemelen sırtımızdan vurulmak üzereyiz. Böyle şeyleri dert edemeyiz.

Avcı kazandı. Parlak planımız başarısız oldu. Ve şimdi biz avcıdan kaçan geyikleriz.

Benim çantam var. Miggy'nin de var. Ama çok az erzakımız kaldı, bu yüzden pek önemi yok. Yardım et, dedi Miggy. Scott ve Neil için yardım bulmalıyız.

Ama Bob için değil. Artık Bob için değil.

Yüzüme bir ağaç dalı çarptı. Gözlerim yine doldu, iğneler yanaklarıma yapıştı, ağızma girdi.

"Üzgünüm," diye nefes nefese Miggy. O benden daha hızlı, çılgın derecede dik bölümleri hızlı yan adımlarla geçiyor, ben de onu taklit etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Dar ve gürültülü bir dereye ulaşıyoruz. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Neil'i düşünüyorum, arkadaşlarıyla gülüşürken başı suda duruyordu. Scott'ı hatırlıyorum, iyi huylu bir gülümsemeye kendi göğsünü kesmemi söylüyordu.

Tekrar kalkmak istemiyorum.

"Frankie," diye nefes nefese Miggy.

"Bir ağaç onları öldürdü. Bir ağaç arkadaşlarımızı öldürdü."

Miggy bana doğru sıçrayarak geri gelir. Bir avuç su alır ve yüzümdeki iğneleri ve mucusu temizlemek için kullanır. Koyu renkli gözleri çok büyük, çok kararludur, benim gözlerime bakarken.

"Onu gördüm," diyor.

"Ağaç adamı mı?"

"Tam bir ordu kamuflajı. Şapkasına kısa dallar takılı. Dokulu atış eldivenleri. Yüzünün alt kısmını siyah bir bandana kaplıyordu ve gözlerinde bir tür yüksek teknolojili gözlük vardı. Bu yüzden ayı spreyi işe yaramadı. Hazırlıklıydı, Frankie. Her şeye hazırlıklıydı, her şey için donanımlıydı."

"En başından beri rakibimizden çok gerideyiz."

Miggy başını sallar. "En kötü kabuslarımda bile böyle bir şey hayal etmemiştim. Bu adam çok sert. Hazırlıklı."

"En azından onu vurdun."

"Onu yaraladım. En iyi ihtimalle."

"Scott ve Neil?" İsimlerini zar zor söyleyebiliyorum.

"Onları sakladım. Çalıların arkasına gizledim. Neil'in kafası ikinci kez vuruldu. Kusacak kadar kendine geldi. O ve Scott. Bu ormandan çıkamayacaklar, Frankie."

"Bu ormandan çıkamayacağız."

Miggy bunu inkar etmiyor.

"Tim böyle öldü," diyor Miguel sonunda. "Bunca yıldır merak ediyordum. Artık biliyorum."

Beni ayağa kaldırır. Ben de ona izin veririm. İkimiz de sırılsıklamız. Yine de tırnaklarımın altında, avuç içlerimde kurumuş kanı hissedebiliyorum.

"Beş mermi kaldı," diyor.

Anlıyorum. "Artık bu bir yarış. O bizi tekrar bulmadan bu ormandan çıkabilir miyiz?" O anda gülümsemeye başlıyorum, kendimi tutamıyorum.

"Ne komik?"

"Sen ve ben. Biz en zayıf halkalarız. Hatırladın mı? İlk gün yürüyüşe çıktığımızda. Herkesten daha çok zorlandık. Ve şimdi, herkesten geriye sadece ikimiz kaldık."

"İronik, biliyorum."

O henüz anlamadı. Tekrar gülümsüyorum ve şimdi bir avuç su alıp yüzündeki kiri ve kanı silmek için kullanıyorum. Parmaklarım nazik. Onları alnına, yanaklarına, çenesinin altına hafifçe dokunduruyorum. Bu, sonraki sözlerimi daha kolay kabul ettirmeyecek.

"Bir grubu yok etme stratejisi," diye fısıldıyorum. "Önce en güçlü üyeleri ortadan kaldırarak başlarsın. Nemeth. Luciana. Martin. Bob. Biz en zayıf halkalarız. Ve ödülümüz olarak, bizi en sona saklıyor."

Miggy ellerini benim ellerimin üzerine koyar. Çok ciddi bir şekilde cevap verir: "O hafta sonu golf oynamak istiyordum. On sekiz delikte küçük beyaz topu vurmaktan mutluluk duyardım."

Bana kendi çarpık gülümsemesini gösterir. Sonra tekrar koşmaya başlarız.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen dik yokuşlardan deli gibi aşağıya doğru kayıyoruz. Her an sırtımda bir kurşun hissedeceğimi düşünüyorum. Engebeli arazide kayarken, bir amatörün bile takip edebileceği izler bırakıyoruz. Çalılara çarpıyor, küçük dalları kırıyor, çimleri ezip geçiyor, toprağı karıştırıyoruz.

Çabalarımıza rağmen titriyorum. Aşağı inmek bacaklarımı ve dizlerimi mahvediyor. Ama yukarı çıkmak kadar kardiyo yoğun değil, yani ıslak giysilerimizi dengeleyecek kadar ısı üretemiyoruz. Ve şimdi gökyüzü bulutlanıyor, güneş kayboluyor.

Öğleden sonra yağmur yağması her an olabilir. Bu da bizi daha da üşütüp ıslatacaktır.

Luciana, aşağıya ulaşmak için hızlı bir tempoda sekiz ila on saat süreceğini söylemişti. Ama o, dolambaçlı patikadan aşağı inmeyi kastetmişti, çam iğneleriyle kaplı yamaçlardan tehlikeli bir hızla kızakla kaymayı değil. Kesinlikle yaklaştık. Tabii ki, aynı zamanda kaybolduk. Ama medeniyete yeterince yaklaşabilirsek, belki cep telefonlarımız çalışır. Belki ormanda bir kulübede yaşayan rastgele biriyle karşılaşırız.

Ve onu da öldürür müyüz?

Şu anda dönen beynim benim dostum değil.

Önümde Miggy aniden kayarak durdu. Ona çarpmamak için bir ağaç dalına tutunmak zorunda kaldım.

"Ne?"

Konuşmuyor, sadece işaret ediyor. Parmağını takip ediyorum, önce düz ileriye, sonra düz aşağıya. Bir vadiye gelmişiz. Görebildiğim kadarıyla uzayıp giden, devasa, inanılmaz derecede derin yeşil bir çukur. Sanki bir dev, dağdan kocaman bir dilim koparmaya karar vermiş gibi.

Miggy'ye bakıyorum. O da bana bakıyor. Orayı geçemeyiz, imkansız. Yani bir yön seçmemiz gerekiyor, sol ya da sağ, ama ben yön duygumu tamamen kaybetmiş durumdayım. Aşağı, vadinin diğer tarafında. Ama oraya nasıl gideceğiz?

"Tamam," diyor Miggy sonunda. "Biraz duralım. Biraz su içelim. Haritayı inceleyelim."

Tedirgin bir şekilde arkamıza bakıyorum. Her an ağaç adam o ormandan çıkabilir. Tüfeğini kaldırabilir. Kurşunlar bize isabet ettiğinde, Bob gibi geriye düşeceğiz. Ama biz dik yamaçtan aşağı yuvarlanacağız. Bu bize son gülen taraf olma şansı verecek mi? Avcının ganimetini elinden alacak mıyız? Neil, ölümünün anlamlı olmasını istiyordu. Ben ise ölümümün birilerini kızdırmasıyla yetineceğim.

"Buraya geçebiliriz," diyor Miguel. Bir tür perde oluşturan, dağınık çam ağaçlarından oluşan küçük bir grubu işaret ediyor. Grubun içine giriyoruz, sırt çantalarımızı sırtımızdan çıkarırken keskin dallara sürtünüyorlar.

Karnım guruluyor. Utangaç bir şekilde elimi karnıma bastırıyorum. Bu soruyu sormaktan nefret ediyorum. "Protein barlarımız hala var mı? Granola? Herhangi bir şey?"

Miguel bana bakmıyor. Sonunda, "Kalan yiyecekleri Neil ve Scott'a verdim. Hayır dediler, bizim almamız gerektiğini söylediler. Ama onları hiçbir şeyleri olmadan, yaralı halde yalnız bırakamazdım."

Sesi titrer. Hemen elimi onun elinin üzerine koyarım.

"Anlıyorum." Kendimi suçlu hissediyorum. Bob'a olan öfkem ve kederim içinde o kadar kaybolmuştum ki, içime kapandım ve geri kalanıyla Miggy'nin ilgilenmesine bıraktım. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yaralı bir arkadaşının kurşun deliğini kapatıp, sonra da ikinci, beyin sarsıntısı geçiren arkadaşını, onları çalıların arkasına saklayacak kadar uyandırmak zorunda kalmak.

Onlar bu konuda stoik davranırlardı. En başından beri öyleydiler. Beş yıldır bu ormanlar onların düşmanıydı. Burada iyi hiçbir şeyin olmayacağını zaten biliyorlardı.

Ama Miguel, aynı hatayı tekrarlamak istemediği için, defalarca reddettikten sonra onları terk etmek zorunda kaldı.

Scott kan kaybediyor. Neil kusuyor.

Böyle anlar ruhunuzun bir parçasını alır. Asla iyileşmeyen yaralar bırakır. Sadece acıyla yaşamayı öğrenirsiniz.

Uzakta bir gök gürültüsü. Sanki yeterince ıslak ve sefil değilmişiz gibi.

Miggy, yaklaşan kara bulutları izlediğini görüyor. "Belki bu onu yavaşlatır."

Survivalists "R" Us tarafından donatılmış adam mı? Hayır, muhtemelen yıldırımları savuşturan su geçirmez bir süper giysi giyiyordur. Ondan çok nefret ediyorum.

Miggy haritasını açar ve Martin'in sahip olduğu aynı topografik genel görünümü gösterir. Kıvrımlı bir çizgiyi parmağıyla gösterir.

"Asıl yolumuz," diyor. Çizgiyi sonuna kadar takip ediyor ve çizgi, Devil's Canyon (Şeytan Kanyonu) yazan açık yeşil bir alana ulaşıyor. Parmağını gölgeli alanın alt kısmına götürüyor ve dokunuyor. "Ana kamp, dün öğleden sonra yola çıktığımız yer."

"Bekle, kesikli yol çizgisinin sonu ile yeşil kanyonun başlangıcı arasında bir boşluk var. Orada ne var?"

"Oradaydık. Orası yürüyüşümüzün en ücra kısmı. Nemeth'in ilk gün söylediğini hatırlıyor musun? Buradaki tüm yollar işaretli veya bakımlı değil. Bu yüzden Martin bu keşif gezilerini her zaman Nemeth ile planlardı. Ya deneyimli bir rehber ya da pusula kullanma becerisi gerekir. Anladın mı?" Dağ rehberinde kısa bir mesafe geri giderek

sıkı bir siyah gradyan çizgi kümesi. "Bu yükseklik işaretleri, dün geceyi geçirdiğimiz düz alana doğru 1,6 km'lik dik inişi gösteriyor. Bu yol resmi olarak işaretlenmiş bir yan yol değil, ama Nemeth ve birçok yerli halkın bildiği bir yol. Muhtemelen insanlar tarafından benimsenen bir hayvan yolu. Bu sabah buradan yola çıktık. Sanırım güneybatıya doğru gidiyoruz, ama emin değilim."

"Pusula kullanmayı bilmiyorsunuz, değil mi?" Çünkü o deneyimli bir rehber değil ve ben de bu becerilere sahip değilim.

"Eskiden vardı. İzci eğitiminde öğrenmiştim. Ama itiraf etmeliyim ki, bunca yıldır hiç pratik yapmadım. Nemeth'in ağır işleri yapmasını seviyordum. Nereye gittiğimizi ve ne yaptığımızı gereğinden fazla düşünmek istemiyordum." Miggy yüzünü buruşturdu. "Tamam, yönü bir saniye unutalım ve yükseklik konusunu ele alalım. Başladığımızdan beri en hızlı, en keskin inişleri seçiyoruz. Haritamızdaki eğim çizgilerini dikkate alırsak..."

"En sıkı grubu arıyoruz." Şimdi anladım. "Bir seferde en fazla yükseklik farkını aşan en kısa yol."

"Aynen öyle."

İkimiz de haritayı inceliyoruz. Yeni bir gök gürültüsü, şimdi çok daha yakın, ardından ilk iri yağmur damlası haritanın tam ortasına düşüyor.

Miguel, açılmış kağıdı aramızda, vücutlarımızla en iyi şekilde koruyabileceğimiz bir yere sıkıştırır.

"Kesin bir bilim değil, ama eğim çizgilerini takip edersek, bu bölgeden aşağı inmiş gibi görünüyoruz." Dağ haritasını kesen yeni bir rotayı parmağıyla işaretler. "Eğer bu doğruysa, deli gibi alçalıyoruz, ama çok güneye sürükleniyoruz. Ramsey'e ulaşmak için daha batıya yönelmeliyiz. Bu aslında bizi daha derine

vahşı doğa alanına. Rakımı daha düşük, ama yine de Popo Agie'nin tam ortasında.

Kağıdı hafifçe vurarak, koyu yeşil renkli devasa bir alanın *Popo Agie Wilderness* olarak işaretlendiği yeri gösteriyor. Uzun, kıvrımlı bir ada gibi görünüyor ve biz kıyıdan çok uzağız. Kaybolduğumuzun büyüklüğünü kavrayınca kelimeler ağızından çıkmıyor. Şimdi ağzımı açarsam, ağlayacağım.

Miguel, kendi duygularıyla mücadele ederken ağır ağır nefes alıyor. Gökyüzü bir kez daha açılıyor. Bir şimşek çakması ve hemen ardından gelen gök gürültüsüyle, öğleden sonra sağanak yağmur başlıyor.

Artık vahşi güzelliği umursamıyorum. Doğanın muazzam gücü, dişlerime bir tekme gibi geliyor. Doğa Ana zaten bizi mahvediyor. Bununla övünmesine gerek yok.

Miggy hala haritayı inceliyor. "Vadi'yi bulamıyorum. Sadece, lanet çizgiler, çizgiler nerede? Kahretsin, bunu biliyorum. Neden düşünmüyorum? Hadi, hadi, hadi. Şimdi aptalca davranmanın sırası değil."

Kendini kaybediyor. Bir kez daha elimi elinin üzerine koyuyorum. Benimki kadar soğuk ve nemli.

"Sorun yok. Buraya kadar geldik. Bizi buraya sen getirdin."

Bana bakıyor. Yüzü bitkinlikten öte. Yorgun ve morali bozuk, arkadaşlarını terk etmenin suçluluğu altında ezilmiş, tanık olduğumuz korkunç olayların hayaletleri peşinde. Keşke onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Ama yalan söylemek bize yardımcı olmaz.

Yağmur yüzünden damlıyor. Gözlerini birkaç kez kırıyor. "Bob'un seninle konuştuğunu duydum. Rob'a onu sevdiğini söylemeni istedi."

"Rob onun kocası."

"Benim özel birisi yok. Ama... ailem var. Ben başaramazsam ve sen başarırsan, aileme onları sevdiğimi ve onların oğlu olmak benim için bir onur olduğunu söyle. Onlara... onlara savaşıarak öldüğümü söyle. Babam bunu sevecektir."

"Buradan çıkacağız..."

"Sen?" diye sertçe sözümü kesti. Bunu bilmek onun için çok önemli gibi görünüyordu. Ama benim kimsem yok. Ben öyle bir insan değilim. Öyle bir hayat yaşamadım.

"Boston'da bir bar var," diyorum sonunda. "Stoney adında, pek konuşkan olmayan bir adamın sahibi olduğu bir bar. Ama ona haber verirsen..." O da Viv'e, Angelique'e, Dedektif Dan Lotham'a iletir. Bu haberi duyunca üzüleceklerine eminim. Ama benim ölümüm hayatlarında büyük bir boşluk bırakmayacak. Zaten hiç orada olmadığım halde, nasıl bırakabilir ki?

Paul'un dul eşi Amy'yi merak ediyorum. Periyodik telefonlarım kesildiğinde merak edecek mi? Beni düşünecek mi, garip küçük ritüelimizi özleyecek mi? Yoksa sonunda hayatına devam ettiğimi düşünerek, benden kurtulduğu için minnettar olacak mı?

Hiçbir fikrim yok.

"Fırtına dinince," Miguel sonunda kendini toparlayarak, "o tarafa gitmeliyiz," diyor.

Ağaçların arasını işaret ediyor. Ben de başımı sallıyorum. Titriyor. Ben de titriyorum. Koşullar göz önüne alındığında, şimdi ek giysiler giymenin sırası değil. Sıcaklık gerçekten düşmeye başladığında, onları kuru tutmamız gerekecek.

O kadar uzun süre dayanabileceğimizi varsayarsak.

Miguel nemli haritayı katlar. İkimiz de su yudumlarız, midelerimize bunun besin olduğunu inandırmaya çalışırız.

Sonra birlikte, kıvrımlı küçük çam ağaçlarının oluşturduğu çemberin içinde dururuz. Yüzlerimizi gökyüzüne çeviririz ve morarmış bulutların çalkalanışını ve şimşeklerin çakışını izleriz.

Son bir ışık gösterisi, diye düşünüyorum. Son bir anlık, nefes kesici güzellik.

Sonra fırtına devam eder. Biz de öyle.

BÖLÜM 37

Sıcak bir duş hayal ediyorum, kir cildimden akarken vücudumdan aşağıya doğru akıyor. Ardından bir ziyafet. Buhar çıkan makarna ve peynir kaseleri, taze ızgara hamburger, baharatlı Haiti köfteleri. Sonra bir yatak. Kocaman, kral boyu, inanılmaz yumuşak, yirmi dokuz yastıkla dolu, yastıklar üst üste yığılmış bir yatak.

Sonra, Boston'dan bir dedektifin o yatağa benimle birlikte tırmanmasını hayal ediyorum.

Ve bir kez daha gerçekle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Çok uğraşıyoruz. Sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen bir vadinin kenarını geçiyoruz. Ağaç köklerine takılıp düşüyor, kalın çimlerin arasında zorlukla ilerliyor, küçük tepelere tırmanıyor, hafif eğimlerden kayıyoruz. İleri, ileri, ileri.

Ama hala ilerleme hissi yok.

Üşüyoruz, ıslanmışız ve gerginiz. Fırtına geçti, ama güneş tam olarak ortaya çıkmadı. Yürürken, bu tür bir gölge iyi gelirdi. Aşağı inerken, vücut ısıımızı hızla kaybediyoruz.

Adımlarım ağırlaşmış, beceriksiz hale gelmiş. Bunu dik yokuşlara veya korkutucu inişlere bile yükleyemiyorum. Yorgunum, açım ve donuyorum. Ayrıca, tüm bu koşuşturmacamda ayak bileğimi defalarca burktuğum için topallıyorum.

Önümde, Miggy'nin durumu biraz daha iyi. Zaman zaman onun yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Sol bacağını kullanıyor; dizinden rahatsızlık duyuyor gibi görünüyor. Benimki gibi, onun vücudu da hırpalanmış.

Ama duramayız. Vadi sadece hedefimize ulaşmamızı engellemiyor. Bizi kuşatıyor. Bir sonraki nişancı ortaya çıktığında bizi kolay bir hedef haline getiriyor. Jeoloji bizi tuzağa düşürdü.

Arkamızda bir çatlak sesi duyuluyor. İkimiz de irkiliyoruz, şaşırıyoruz, yakındaki ağaçların arkasına atlıyoruz.

Ama silah sesi arkamızda kayboluyor. Uzakta bir kuş sürüsünün uçtuğunu izliyoruz, sonra birbirimize bakıyoruz.

Bu bizim avcımız olmalı. Böylesine ücra bir bölgede iki farklı kişinin tüfek ateş etmesi ne kadar olasıdır ki? Miguel haklı: ağaç adam avlanmayı seviyor. Ve şimdi bizimle alay ediyor.

Miggy bana üzgün bir şekilde bakıyor. "Dizim," diyor.

"Biliyorum. Benim bileğim."

"Durmamız gerekmez."

"Neil ve Scott," diye onaylıyorum. Bize güveniyorlar. Hala hayatta olduklarını varsayarsak. Ne kadar yalnız hissetmiş olmalılar... İkisi de hareket edemiyor, savaşamıyor, birbirlerine sarılıp sonun gelmesini bekliyorlar.

Şu anda Miggy ve benim durumumuzdan çok da farklı değil. Miguel hala dizini ovuşturuyor.

"Bantlamak yardımcı olur mu?" diye soruyorum. "Bir şekilde desteklemek?"

"Deneyebilirim. Ama çabuk olmalıyız." Tereddüt ediyor. "Ayak bileğin ağrıyor mu?"

"Şu anda buz torbası ve rahat bir sandalye iyi olurdu."

"Kalan mesafeyi düşünersek en iyi seçenek: bastonlar. Belki bıçağınla bize

bize birer dal kesebilirsin. Bu, eklemlerimizin üzerindeki baskıyı biraz hafifletmeye yardımcı olur."

"Tamam." Yardımcı olmak için her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım. Yürümekten kısa bir mola vermemi sağlayacak her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım.

Miggy sırt çantasını çıkarır ve ilk yardım çantasını aramaya başlar. Bıçağımı alıp kısa bir mesafe uzaklaşıyorum.

Çam ağaçlarından bıktım. Meşe veya akçaağaçlar istiyorum, cildime binlerce küçük iğne batırırken yapışkan reçineyle kaplamayan herhangi bir şey. Bu ağaçların lisedeki kötü kızlar olduğuna eminim.

Bir kez daha savaş için kendimi hazırlıyorum.

Yarı ölü bir denek seçiyorum. Sonra havalı, çift kenarlı bıçağımı çıkarıyorum, ancak onun artık eskiden olduğu gibi kötü bir bıçak değil, kirli, yapışkan bir gölge olduğunu fark ediyorum.

"Üzgünüm," diyorum ona. "Bana yardım et, buradan çıkarsam sana güzel bir banyo sözü veriyorum. Ama lütfen, insan kanıyla olması gerekmediğini söyle."

Bıçak cevap vermez, ama onun ağaç adamın göğsüne saplandığını net bir şekilde hayal ediyorum. Görünüşe göre, sonuçta ikimiz de aynı şeyi istiyoruz.

İşe koyuluyorum. Ya çam dalı o kadar kalın, ya da ben o kadar yorgunum, çünkü bu sonsuza kadar sürüyor. Zaman konusunda o kadar stresliyim ki, sonunda bıçağı çıkardığımda, ikinci bir kesim yapmaya zahmet etmiyorum, yerden ölü dallardan birini alıyorum.

Miguel'in yanına koşarım, o da benim kadar endişeli görünüyor. "Dizin nasıl?"

"İdare eder. Ben de ibuprofen aldım. Al, bu senin için."

Kan, kir ve ziftle kaplı elime iki beyaz hap koyuyor. Hiç düşünmeden iki hapi da ağzıma atıp suyla yutuyorum. Hızla ana daldan küçük dalları kesip, kalan iğneleri de temizliyorum.

"Senin için." Onu Miggy'ye veriyorum, sonra kendim için aldığım ölü dalı inceliyorum. Onu da kesiyorum, keserken kendimi bıçak ustası gibi hissediyorum.

Bastonum kırılğan geliyor. Fazla yük bindirilirse, yeni kesilmiş olanın aksine kırılacaktır. Ama ben o kadar ağır değilim ve daha iyi seçenekler için vaktimiz yok.

İkimiz de ayağa kalkar, sırt çantalarımızı omuzlarımıza asarız.

İkinci tüfek sesi. Daha fazla kuş gökyüzüne uçuyor. Şimdi çok daha yakınlar.

Kaçmaktan başka seçeneğimiz yok.

—

Miggy'nin bandajları ve benim bastonlarımın yeterli olmadığı kısa sürede anlaşılır. Miguel topal bir yarış atı gibi topallarken, ben koşmaktan çok zıplıyorum.

Aniden durdu. Ben de onun yanında durdum. İkimiz de ağır nefes alıyorduk.

"Beş mermi var," diyor.

Ne demek istediğini anlıyorum. Koşmayı bıraktığında, geriye kalan tek seçenek direnmektir. Tabii ki, son direnişimiz pek iyi gitmedi, ama bu koşuyu asla kazanamayacağımızı düşünürsek...

Etrafımıza bakıyorum. Bulutlar dağların bu tarafını gölgeye boğmuş. Silahlı çatışmalar hakkında pek bilgim yok, ama yüksek yerlerin avantajlı olduğuna eminim. Özellikle de karşı taraf çok daha iyi hazırlanmışsa.

Sağımızdaki, iğneler ve yoğun bir çam ağacı sırası ile kaplı küçük bir yokuşu işaret ediyorum.

"Çok fazla ağaç var," diye mırıldanır Miguel, gergin bir şekilde arkamıza bakarak. "Bize koruma sağlıyor, ama o kadar çok ki, asla temiz bir atış yapamayacağım." Önümüzde, kayalar ve çalılarla kaplı, ama

çok açık bir yer. "Eski Western filmlerinde olduğu gibi yere yatabiliriz."

"Bence sen delisin."

Bana çarpık bir gülümseme gösterir, sonra hedefe doğru yönelir. Onun peşinden giderim; tartışacak vaktimiz yok.

Onu kısa tepenin zirvesine kadar takip ediyorum. Miguel, yeterince güçlü görünmeyen tabancasını çıkarıyor. Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve böyle kalmasını da istiyorum, bu yüzden sadece kalan beş mermisini kontrol etmesini izliyorum. Birini mermi yatağına yerleştiriyor.

Bana sırt çantasını uzattı. İkisini de kayaların arkasındaki küçük bir oyuğa sakladım, sonra bir avuç uzun ot koparıp kumaşın üzerine serdim.

Miguel çoktan yüzüstü yatmış, en iyi pozisyonu bulmak için bir yandan diğer yana dönüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ayı spreyi saldırgana karşı işe yaramaz. Geriye bıçağım kalıyor. Başka birini bıçaklayacak cesaretim var mı? Bob'un ölümünü düşünüyorum ve bu düşünce hayal etmesi daha kolay hale geliyor.

Miguel'in omzuna dokunuyorum, sonra dağınık çam ağaçlarının olduğu yeri işaret ediyorum. Oraya gidiyorum, ona pandomim yapıyorum. Çünkü onun yanında yerde yatmamın bir faydası yok. Sayımız fazla olduğu için bunu avantaja çevirmeliyiz.

Miggy başını sallar. "Onun menzili kadar uzağa atamıyorum," diye fısıldar bana. "Onun çok yaklaşmasına izin vermem gerekecek."

Bu bana başka bir fikir verir. Bastonumu alıp, geri sürünerek indikten sonra, ilk yolumuza devam eder ve şimdi Miggy'nin bulunduğu yeri geçerek, başıboş bir şekilde ilerlerim. Şansımız varsa, avcı dostumuz, iz sürme modunda, izimizi takip etmeye devam edecek ve hemen üzerinde, bitkin, hipotermiye girmiş, zayıf bir tabancası olan adamı fark etmeyecektir.

Ormana dalıyorum. Zar zor yürüyebildiğim için bu zor olmuyor. Bir sonraki çam ağaçlarının arasında yeterince derinlere girip umarım planımı gerçekleştirebildiğimde, çılgın koşumu durdurup çok daha dikkatli bir şekilde uzun bir döngü çizerek orijinal hedefime geri dönüyorum. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor, korkum daha da artıyor.

Burada olmalı. Her an gelebilir. Yoksa çoktan burada mı, bir ağacın ikiye ayrılmak üzere mi? Ya da kendi stratejisini mi uyguluyor, yanımızdan bizi kuşatıyor mu, yoksa önceden belirlediği bir keskin nişancı mevzisine mi tırmanıyor?

Bilmediğim çok şey var. Kendimi çam ağaçlarının arkasına saklıyorum.

Solumda ilk çam kozalağı çıtırdıyor. Bir siluet beliriyor.

Ve Miguel ateş açar.

BÖLÜM 38

Miguel'in ilk atışı hedefi ıskaladı. Hatasını düzeltmek için hemen ardından iki atış daha yaptı. Ama ağaç adam çoktan harekete geçmişti. Yanlara doğru döndü ve neredeyse saklandığım yere çarpacaktı. Yıldırım hızıyla tüfeğini kaldırdı ve dipçiği omzuna dayadı.

Elimde çift kenarlı Rambo bıçağıyla ileri atılıyorum, dudaklarım arasında düdük ısııyorum. Ağaç adamın kulağına olabildiğince yüksek ve sert bir şekilde üflüyorum.

O geri çekilir, refleks olarak sağ elini kulağına koyar ve tüfeği kısmen düşürür. Bana doğru döner, ama bu sefer zayıf yapım bir avantajdır. Alçaktan ve hızlıca atlarım. Sonra gözlerimi sıkıca kapatır ve başka bir insana bıçak saplarım.

Bıçağım yana kaymadan önce temasın sarsıntısını hissediyorum. Gözlerimi açtığımda, ağaç adamın kamufle edilmiş uyluğuyla karşılaşıyorum. Bıçağımı ikinci kez, daha sert bir şekilde saplıyorum. Keskinliği körelmiş bıçağım bir kez daha saptırılıyor.

Kumaş güçlendirilmiş. Bir tür ağır yama.

Hala bu detayı anlamaya çalışırken ağaç adam beni itti. Geriye doğru sendeledim ve kışıma düştüm. Yukarı baktığımda, şimdiye kadar çekilmiş tüm korku filmlerinde görülen efsanevi bir canavar gördüm. Çıkıntılı gözler. Deforme olmuş bir kafa. Ağızsız bir yüz.

Sonra bir tüfeğin dipçığının doğrudan kafama doğru indiğini gördüm.

Son anda yuvarlanarak uzaklaşıyorum, sonra bir ağacın arkasına atlayacak kadar hızlı koşuyorum.

Ağaç adam kükreyerek peşimden koşar.

Bir çam ağacının arkasına, sonra bir diğerinin arkasına atlarım, kaçmak ve eğilmek, eğilmek ve kaçmaktan başka bir stratejisi olmayan çılgın bir zikzak deseni oluştururum.

Miggy. Nerede bu adam? Lütfen o ve mermileri bir an önce gelsin.

Sola zigzag yapıyorum. Kötü bir seçim. Ağaç adam tüfeğiyle omzuma vuruyor. Sağ kolum hemen uyuşuyor, bıçak yere düşüyor. Yine düdüğü çalıyorum. Artık tiz bir ses değil, saf korkudan hiperventilasyona girerken çıkan, fısıltı gibi, panik dolu bir hıçkırık.

Sonra yeni silah sesleri duyulur. Yanımızdaki ağaç patlar. Avcı irkilir, siper alır, ben de öyle.

Miguel. Onu görebiliyorum, ağaçların ve gölgelerin arasından ilerliyor. Yaklaşmak zorundaydım, dedi. Umarım yeterince yaklaşmıştır.

Ağaç adam tüfeğiyle yüzüme vurur. Yıldızları görerek yere düşerim.

Yeni silah sesleri. Ağaç adam homurdanarak benden uzaklaşır, yeni tehdide doğru döner.

Kalk, kalk, kalk, kendimi zorluyorum. Hayatım boyunca hareket halindeydim. Şimdi durmanın zamanı değil.

Acı dolu bir çığlık. Miguel. O yenildi. İkimiz de yenildik. Bunu birlikte yapmalıyız çünkü ayrı ayrı başaramayız.

Yakındaki bir dalı yakalayıp kendimi ayağa kaldırıyorum. Darbenin etkisiyle gözlerim yaşıyor. Sol elmacık kemiğim patlamış gibi hissediyorum. Görmem zorlaşıyor ama bu aşamada bunun pek önemi yok.

Miguel'in bana ihtiyaçı var.

Kendimi toparlayarak ilerliyorum.

Ben küçük, zayıf yapılı bir kadınıam. Güç veya kaba kuvvetle savaşıları kazanamam. Ama şimdiye kadar başarıya ulaşmak için en iyi seçeneklerimi bilmek için yeterince deneyim kazandım. Gözlere, boğaza, kasıklarına, dizlerine saldır. Sert vuramıyorsan, önemli yerlere vur.

Ağaç adam tüfeğini sopa gibi kullanıyor. Şimdi Miguel'in koluna vuruyor ve Miggy'nin silahını düşürmesine neden oluyor. Sonra tek bir akıcı hareketle, tüfek sırtına geçiyor ve ağaç adamın elinde parlak bir bıçak beliriyor, benimkine çok benziyor, ancak odun lifleriyle kaplı değil.

Miguel'in yüzü soluyor. Kollarını genişçe açmış, ayakları hazır bir futbolcu gibi yere vuruyor. Yalvarmıyor, yalvarmıyor. Dediği gibi, savaşarak ölecek.

Bu bana eğilip ileri atılmak için ihtiyacım olan öfkeyi verir. Ağaç adamın bacağını ortasından vururum, kollarımı dizlerine dolayarak tüm gücümle onu yukarı kaldırıırım. Ne kadar büyük olduğun umurumda değil. Diz eklemleri hala yan darbelere karşı dayanıklı değildir.

Ağaç adam sola doğru düşerken, düşerken bıçağıyla aşağı doğru kesiyor.

Çığlık atıyorum. Yaralı bir hayvan. Vahşi bir canavar.

Sonra Miggy oraya gelir, avcının düşmüş bedeninin üzerine atlar ve bıçağın peşine düşer.

Adrenalin ve saf korku bizi besliyor.

Ne yazık ki bizim için, avcı uyku, sağlam bir yemek ve bir ömür boyu deneyimle güçlenmiştir. Birkaç dakika içinde, bizi rahatsız edici sineklerden farksız olarak üzerinden silkeliyor. Ayağa kalkıyor.

Bir kez daha dizlerine saldırırım. Bacağını savurur ve göğsüme sert bir tekme atar. Geriye doğru savrulurum, nefesim kesilir.

Miggy bıçağa atlar. Ağaç adam yüzüne, sonra göğsüne birkaç kez vurur.

Miggy sendeler ve düşer. Yengeç gibi geriye doğru sürünür.

Ağaç adam, elinde parıldayan bıçakla ilerler.

Silah. Miggy silahı düşürdü. Keşke onu bulabilsem. Toprakta ellerimle kazıyorum. Nefes nefese, zorlukla arıyorum. Ben bir arayıcıyım, işim bu. Lütfen, lütfen, lütfen...

Avcı Miggy'nin üzerinde durur. Bıçağı yüksekçe kaldırır ve maskenin, gözlüğün, kamuflaj kıyafetinin ve dallı şapkanın arkasında, yemin ederim gülümsüyor.

Miggy ona bakar. Yüksek sesle "Siktir git" der. Bıçak aşağı iner.

Ve bir kez daha, orman patlar.

—

Onun geldiğini HİÇ GÖRMEDİM.

Avcıya doğru koşar ve avcı kendini savunma şansı bulamadan yere yapışır.

İki siluet çam ağaçlarının arasından yuvarlanarak açık alana çıkar. Kendimi kaldırmaya çalışırım ama sağ kolum çalışmaz ve gözlerim sıcak, tuzlu bir sıvıyla kaplanmış. Sonunda ayağa kalkmayı başarırım. Yüzümü birkaç kez silmek zorunda kalırım.

O zaman bile gördüğüm şey pek mantıklı gelmiyor. İki adam, yerde, ölümüne bir mücadele içinde.

Ağaç adam ve...

Ağaç adam üstünlük sağlar ve diğer adamın yüzüne şiddetli bir sağ kroşe indirir. Yeni gelen davetsiz misafir geriye doğru sendeler. Yüzü avcınıninki kadar belirsizdir. Sadece, kurumuş kir ve kanla kaplı maskenin arkasından bakan insan gözlerini seçebiliyorum.

Martin.

Hâlâ hayatta. Sayılır. Ve gerçekten, gerçekten çok kızgın.

Avcı ona tekrar vurur. Sonra tekrar ve tekrar. Geç de olsa, Miguel'in düşürdüğü tabancayı aramaya devam ederim.

"Sen... benim... oğlumu... vurdun," Martin nefes nefese. "Seni seni... seni... seni..."

Avcı kontrolünü kaybeder ve yumruk atmaya başlar. Martin kaçmaz. İkiye katlanmış ve açıkça ağır yaralanmış halde, yumrukları almaya devam eder, dudakları sinir bozucu bir gülümsemeye bükülür. "Seni öldüreceğim... seni öldüreceğim... seni öldüreceğim..."

Şimdi avcı ceplerini karıştırıyor. Kuşkusuz başka bir bıçak, silah ya da ayı spreyi arıyor.

"Frankie," diye boğuk bir sesle Miguel.

Dönüp onun işaret ettiği yeri gördüm. Tabanca. Sadece bir buçuk metre uzaktaydı. Ona doğru sendeledim.

"Kapa... çenenî!" ağaç adam Martin'e bağırır.

Martin'in göğsünü bıçaklıyor, eli geri çekildiğinde kısa, kanlı bir maket bıçağı görünüyor. Sonra tekrar tekrar bıçaklıyor.

Martin, orada duruyor, bıçaklanıyor. "Seni öldüreceğim... seni öldüreceğim... seni öldüreceğim..."

Silahı kapıyorum. Bunu başarmak için tek bir atışım var.

Aniden Martin ulur. Bir babanın öfkesi. Bir babanın acısı. Sonra, bıçak bir başka zayıflatıcı darbeye aşağı inerken, Martin saldırır.

Alçalmıyor. İncelikli hareketler yapmaya çalışmıyor. Rakibine sert ve doğrudan çarpıyor.

Bir anlık sessizlik.

Sessiz bir şok.

Avcı, avının hala ayakta durup karşı koyabilmesine şüphesiz şaşırmıştır.

Sonra bir saniye boyunca saf bir inanamama hali.

Martin'in ivmesi onları geriye doğru sürükler. Martin'in sarsılmaz iradesi onları uçurumun kenarına iter.

Avcı, şimdi dönerek, ayağını yere basmaya çalışır. Martin'in vahşi gülümsemesi, kanla kaplı yüzünde beyaz bir parıltı.

"Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim, seni öldüreceğim." Martin ikisini de uçurumun kenarından aşağı itti.

Avcının çığlığını duyarım. Martin'in güldüğünü duyduğuma yemin ederim. Sonra hiçbir şey kalmaz.

BÖLÜM 39

Bir şekilde Miguel'in yanına sürünerek geri dönüyorum. Adrenalin hala damarlarımdan akıyor. Savaş ya da kaç, savaş ya da kaç, savaş ya da kaç. Ama ben her iki seçeneği de denedim. Artık hiçbir şeyim kalmadı.

Miguel kendini zorlayarak oturur, sırtını bir ağaç gövdesine dayar. Işık azalıyor, sıcaklık hızla düşüyor. Onun ne kadarının kirle, ne kadarının kanla kaplı olduğunu anlamak zor. Sanırım o da aynı şeyi söylerdi.

"Su?" diye nefes nefese soruyor.

Sırt çantalarımız hala kısa tepenin üzerinde, çimlerin altında saklı. Sanki milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor, ama ikimizden daha iyi durumda olan benim. O yöne doğru sendeleyerek ilerliyorum. Birkaç denemeden sonra tepenin üstüne çıkıyorum ve sol kolumu iki kayışın içinden geçiriyorum. Sağ kolum hala çalışmıyor. Yüzümün yarısının normal boyutunun iki katına şiştiğini hissedebiliyorum.

Sırt çantalarını Miggy'ye geri veriyorum. Her birimiz için su şişelerini çıkarıyorum.

O kendi şişesini açmayı başarır. Benimkini açmak için onun yardımına ihtiyacım var.

Josh'un uzun zaman önce hazırladığı küçük ilk yardım çantasını bulana kadar biraz kazıyorum.

Daha fazla bandaj için enerjim yok. Kadın hijyen ürünlerimiz bitmiş ve muhtemelen yardım da gelmeyecek. Sonunda ibuprofen tabletlerini çıkarıyorum. Sekiz tane var. Her birimize dörder tane veriyorum. Hayalimizi yaşıyoruz.

"Yürüyebilir misin?" diye soruyor

Miguel. "Pek iyi değil."

"Ben de. Dizim. Göğsüm."

Şimdi, nefes alırken duyabiliyorum. Kötüye işaret eden bir tıslama.

Bilmek istemiyorum, ama şimdi mide bulandırıcı davranmanın sırası değil. Kalemimdeki el fenerini elime alıp, sonunda ona doğrultuyorum.

"Oh," diyorum sonunda. Işığı kapatıyorum. İlk başta haklıydım. Bilmek istemiyordum.

"O kadar... kötü mü?"

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

"Şey... eğer yardımı olacaksa, sen de oldukça kötü görünüyorsun."

Yorgun gülümsemelerimizi paylaşıyoruz, siperlerde ve cephede görülen türden gülümsemeler.

"O Marty'di, değil mi?" Miggy sonunda diyor. "Görünüşe göre, hala hayattaymış."

"Kim... biliyordu?"

"İnatçılığın avantajları vardır."

"Beni ikna etmene gerek yok. Sence... diğer adam.

Öldü mü?"

"Tanrım, umarım öyledir."

"Gitmeliyiz. Biraz uzaklaşalım." İkimiz de kıpırdamıyoruz.

"Scott ve Neil," diye mırıldanır sonunda.

Ağlıyor olabilir. Ben de ağlamak üzereyim. Denedik. Çok uğraştık. Ama şimdi, yaralıyız, ıssız bir yerdeyiz, yardım isteyebileceğimiz bir cep telefonu sinyali yok. Aklıma bir şey gelmiyor. Gücüm kalmadı. İradem kalmadı.

İkimiz de titriyoruz.

Miguel'in sırt çantasını açıyorum, kuru gömlekler arıyorum ve onları onun kucağına koyuyorum. Sonra aynısını kendim için de yapıyorum. Sonunda, sağ kolumu kaldıramıyorum. Islak giysileri nasıl çıkaracağımı bilmiyorum, kuru giysileri giymeyi bırak.

Yanımda Miguel hareket etmeye bile çalışmıyor.

"Yardım edebilirim..." diyorum. Sözlerim boğuk çıkıyor. Üç kuralı. Zorlu koşullarda barınak olmadan sadece üç saat. Islakız ve hızla vücut ısıımızı kaybediyoruz, sıcaklık da daha da düşecek. Hareket etmeliyiz; kıyafetlerimizi bile değiştiremiyoruz.

"Ateş," diye iç çekiyor sonunda. "Belki... belki biraz ısı yardımcı olur."

"Vazelinle ıslatılmış pamuk toplarım var."

Gülümsemesi, kararan karanlıkta beyaz bir ışık gibi parlıyor. "Hadi başlayalım."

Çabalarımı basit tutuyorum. Yakın çevreden toplayabileceğim kuru dallar ve çam kozalakları. Kavgı sırasında düşürdüğüm bıçağımı buluyorum ve onu kullanarak temiz toprağın küçük bir bölümünü kazıyorum. Toprak kuru ve temizlemesi oldukça kolay.

Miguel, düzensiz nefes alıp vererek çabalarımı izliyor. Sonunda, yağlı bir ateş başlatıcıya bütan çakmağımla dokunuyorum ve puf, çok mütevazı bir alev patlaması ile sonuçlanıyoruz. Hayatımdaki ilk kamp ateşi.

Babamı, o geceyi ve Jack Daniel's'in kokusunu düşünüyorum. Sevdığım ve nefret ettiğim her şey, tek bir acı-tatlı anı olarak birbirine sıkı sıkıya bağlı.

Miggy hafifçe inleyerek kendini yaklaştırmayı başarır. Ateşin ışığında daha da kötü görünmektedir. Yüzünde vahşi bir kesik vardır, ancak asıl hasar göğsündedir. Ağaç adam, Miggy'nin gövdesini bir zombi filminden çıkmış gibi bir hale getirmiştir.

Benim sorunlarım kolum, omzum ve bileğim. İlginçtir ki, normalde bunların hiçbirisi hayati tehlike arz etmez. Tabii ki, medeniyetten uzak, vahşi doğanın ortasında mahsur kalmadığınız sürece.

İkimiz de hala soğuktan titriyoruz. Ellerimi ısıtmak için ateşe daha fazla eğiliyorum. Miguel'in hareketleri daha zayıf. Hızla güçten düşüyor ve bunun farkında.

"Bana bir hikaye anlat," diyor sonunda. "Bir prenses ve bir kurbağa hakkında mı?"

"Belki de ormana giden bir grup kardeş hakkında."

Ben oynar oynuyorum. " vahşi canavar ortaya çıkar. O kükrer ve saldırır."

"Bir kardeş diğerlerinden ayrılır."

"Ama o pes etmez. Bir çıkış yolu bulmak için ormanda yolculuk yapar. Hayatta kalmaya kararlıdır."

"Diğer dördü onu arıyor. Ama canavar geri geliyor. Savaşıyorlar. Tek tek. Düşüyorlar."

"Ama ilk kardeş hala onları koruyor," diye karşı çıkıyorum.

"Kardeşlerinin yaşamasını istiyor."

"Onlar berbat berbat kardeşlerdi. Onlar asla ayrılmamalıydılar."

"O anlıyor. Hala onların yaşamalarını istiyor."

"Ama orman ormandır." Miggy iç çeker. "Kardeşlerin tekrar bir araya gelmesini istiyor. Sonsuza kadar."

"İlk kardeş ormanla savaşır."

Miguel bana bakar. "İlk kardeş çoktan öldü." "Hikaye anlatmada pek iyi değilsin, Miggy."

"Ne bekliyordun? Ben mühendisim."

"Biraz daha su ister misin?" diye soruyorum. Çünkü Miggy haklı. Mutlu sonlar konusunda, şansımız yok.

"Babama savaşarak öldüğümü söyle."

"Hayır. Ona bunu söylemek istiyorsan, oraya git ve savaş yaralarını kendin göster."

"Bizim çılgın partimize katılmamalıydın." "Benim işim bu."

"Yabancılarla ölmek mi?"

"Dürüst olmak gerekirse? Her zaman yalnız öleceğimi düşünmüşümdür. Yani sonuçta bu bir ilerleme."

"Korkunç bir şey mi yaptın?" diye merakla soruyor. "Yoksa biri sana korkunç bir şey mi yaptı? Bu yüzden mi şimdi bir yerden bir yere sürükleniyorsun?"

"Hayır. Ama bir zamanlar beni benim onu sevebileceğimden daha çok seven bir adam vardı. Ve o aşk yüzünden öldü, ama bu benim hatam değildi, onun hatası da değildi. Sadece olan bir şeydi. Ama ben ondan önce de dolaşmaya başlamıştım. Onu yeterince sevmediğim için kalmadığım için o acı çekti. Ve benim gitme ihtiyacımı anlamadığı için ben acı çektim."

"Henüz kimseyi o kadar çok sevmedim." "Belki yeni yüzün işe yarar."

"Kızlar yara izlerine bayılır mı?" "Aynen öyle."

"Frankie, çantamın dibinde bir matara var. Onu al."

Sanırım başka bir paslanmaz çelik su şişesini kastediyor, bu yüzden parmaklarımın şekli algılaması biraz zaman alıyor. Gerçek bir matara. Eski moda, ince, dikdörtgen şeklinde, vidalı kapaklı. Sırt çantasından çıkarıyorum ve kendimi ona bakarken buluyorum. Neil'e alkolik olduğumu söylemiştim. Ama Miggy'ye hiç bahsetmemiştim.

"Onu getirdim," diye mırıldanır Miguel, göğsünde bir ıslık sesi yükselir. "Tim'i bulduğumuzda içmek için. Son bir kadeh. Uygun bir veda, bilmiyorum."

Onu uzattığımda parmaklarım titriyor. O kapağı açarken derin bir nefes alıyorum.

"Maker's Mark," diyor. "Arkadaş olarak birlikte içtiğimiz son içki."

Sadece başımı sallayabiliyorum.

Aniden çok susadım. Açgözlü bir susuzluk. Ailemin arka bahçesindeyim, babamın sallanarak ve sendeleyerek harap çadırımıza doğru ilerlemesini izliyorum. Küçük bir kızım, yatak odamın mahremiyetinde parmaklarımdan burbonu yalıyorum. Anlamaya çalışıyorum. Anlamaya çalışıyorum.

Aşkın tadını anlamaya çalışmak.

"Artık yağmurlu günler yok," diye içini çekiyor Miggy. "Artık merhabalar yok.

Artık vedalar da yok."

"Artık acı yok, artık keder yok," diye ekliyorum.

"Cesurlar için bir içki."

"Düşenler için bir içki." "Geçmişe veda." "Yarına veda."

Kadeh kaldırma bittiğinde, şişeyi geriye doğru eğip derin bir yudum alır. Adem elmasının sallanışını izlerim. Pürüzsüz viskinin boğazını yakıp içini ısıttığını hayal ederim. Küçük ateşimiz olsa bile, hava çok soğuk, biz çok üşüyoruz.

Yakında ikimiz de bayılacağız. Ateş sönecek. Soğuk hakim olacak. Ve titrememiz tamamen duracak.

Miggy sertçe öksürür. Kan tükürür. Avucundaki taze kırmızı damlaları inceler.

"Yarına elveda," diye tekrarlar.

Matara bana doğru uzatır. Viski'nin baştan çıkarıcı kokusunu bir kez daha içime çekerim. En büyük arzum, en derin korkum.

Onu alırım.

BÖLÜM 40

Hiç kendi ölümünüzü hayal ettiniz mi?

Yaşlı ve zayıf, yumuşak yastıkların arasında, sevdiklerinizle çevrili misiniz? Eşiniz, çocuklarınız, torunlarınız?

Yoksa görkemli bir son mu tercih edersiniz? Genç ve aptalca bir uçurumdan aşağı atlayarak, bir barikata çarparak, bir boğanın gürleyen toynaklarının altında kayarak?

Klinik bir hastane odasını mı yoksa kendi evinizin rahatlığını mı hayal ediyorsunuz?

Yalnız ve çaresiz misiniz?

Ya da tüm hayatınızı yaşamaya değer kılan o kişinin elini tutmak?

Dua eder
misin?

Yalvarır
mısın?

"Bu hiç de hayal ettiğim gibi değil" mi düşünürsün?

Bu soruların hiçbirine cevabım yok. Belki seviliyorum, belki yalnızım. Belki yaşlılığa ulaştım, belki de şüpheli kararlarım sonunda başıma bela oldu. Ama tek bir arzum var:

Ayık bir şekilde ölmek.

Miguel'e matara geri verip tek başıma bitirirken, en azından bu konuda haklı olduğumu düşünüyorum.

Ateş sönüyor. Soğuk daha da derinleşiyor. Birbirimize sarılıyoruz. Miggy'nin koyu saçlarını, gözleri kapanana ve titremesi durana kadar okşuyorum. Şakağına öpücük konduruyorum. Ona, savaşıarak öldüğünü söylüyorum.

Sonra kendi gözlerimi kapatıyorum ve dondurucu gecenin işini yapmasına izin veriyorum.

ÖPÜCÜKLER. SALLYALI. ISLAK. Yüzüme nefes nefese. Dünyanın en kötü nefesi.

Bir ses. "Şşş, kıpırdama, konuşma. Seni kurtardık."

Miguel'in adını söylemeye çalışıyorum. Scott, Neil, Bob için mücadele ediyorum. Dudaklarımın hareket ettiğini düşünüyorum.

Yanaklarıma daha fazla öpücükler, ıslak ve dağınık. "Daisy, kes şunu!"

Sonra kollarımı açtım ve sıcak, tüylü bir şekil keşfettim.

Taze bir dil banyosu. Hiç umurumda değil.

"Sorun yok, Frankie. Rahatla."

Luciana da burada. Elini tutuyorum.

Miggy, Neil, Scott, Bob. İsimleri söylemek için çok uğraşıyorum.

Belki başardım. Anlamak zor.

Hareket ediyorum. Yerden kaldırılıp uzaya taşınıyorum. Omzum ağrıyor, tüm vücudum ağrıyor. Ama acıyı kavriyorum, ona sıkıca sarılıyorum, hala hayatta olduğum hissinin tadını çıkarıyorum.

"O nasıl?" Başka bir ses. "Acil tahliyeye ihtiyacımız var."

Başımın üstünde bir ses. Rotor kanatlarının gürültüsü. Helikopter. Kurtarılmamız. Sonunda.

IŞIKLAR. ÇOK PARLAK. Gözlerimi açıyorum, sonra kapatıyorum.

Çevrem. Çok beyaz. Bir bakış atıyorum, sonra başka yere bakıyorum.

Sesler. Çok yüksek. Duyuyorum, sonra kafamı gömüyorum. Miggy. Neil, Scott, Bob. Miggy. Neil, Scott, Bob. Sürekli düşündüğüm isimler. Sürekli söylediğim isimler. Asla unutmayacağım isimler.

Gözlerimi bir sonraki açtığımda, kendimi beyaz perdelerle çevrili dar bir alanda buluyorum. Açıkça bir hastane yatağındayım ve çeşitli bipleyen cihazlara bağlıyım. Son tıbbi acil durumumu belirsiz bir şekilde hatırlıyorum ve içgüdüsel olarak omzumu ovmaya çalışıyorum. Elimden çok fazla hat çıkıyor, hareket ettiremiyorum.

"Uyandın."

Gözlerimi birkaç kez daha kırıyorum ve Luciana'nın önümde durduğunu görüyorum.

Adlarını saymaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru.

Anladığını gösteren Luciana, bana bir bardak su doldurup pipeti dudaklarıma götürüyor. Ağzımın nemlenmesini hissetmek için birkaç uzun yudum almam gerekiyor.

"Miguel?"

"Ameliyattan çıktı. İç kanamanın çoğunu durdurduklarını düşünüyorlar. Durumu kritik. Bir iki gün sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız."

Sonraki iki ismi neredeyse söyleyemiyorum. "Neil? Scott?"

"İkinci bir köpek ekibi onları buldu. Şerif, şu anda tüm arama kurtarma ekiplerini o ormanda çalıştırıyor. Neil iyi olacak. Sadece dinlenip, oldukça şiddetli bir beyin sarsıntısından kurtulması gerekiyor. Scott." Tereddüt ediyor. "Mermiyi çıkardılar, ama çok kan kaybetti. Karısı yolda. Yapabileceğimiz en iyi şey dua etmek."

Luciana'ya artık bakamıyorum. Kendimi başarısızlık hissiyle boğulmuş hissediyorum. Aptalca planımı asla önermemeliydim. Scott ve Neil'i asla yalnız bırakmamalıydık. Yapabilirdik, yapmalıydık, yapmalıydık. Tüm kurtulanları rahatsız eden korkunç üçlü.

"Sen?" diye soruyorum sonunda.

Luciana gülümser, pipeti dudaklarıma geri getirir. Her zamanki muhteşem haline yakın görünür, sadece kenarlarında morluklar ve yaralar vardır. Ve yorgun. Çok yorgun.

"Saldırıya uğradım," diyor. "Nemeth ve ben inişin en dik kısmını tamamlamıştık. O ve Daisy önümdeydiler. Ve bir şey bileğimi yakaladı. Dik duruyordum, ama bir anda sert bir şekilde yere düştüm. Takıldığımı sandım, ellerimi altına koymaya çalıştım, ama arkamdan sert bir şey bana çarptı. Ondan sonra ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kendime geldiğimde, bir ağaca bağlanmışım. Nerede olduğumu veya ne olduğunu hiç bilmiyordum.

"Hala nasıl kurtulacağımı düşünürken Daisy ortaya çıktı. Yeleği yoktu ve çamur ve dallarla kaplıydı, ama beni bulmuştu. Ceplerim boşaltılmıştı. Ancak paracord bileziğim hala duruyordu. Onu açmayı başardım ve jilet kısmını kullanarak ipleri kestim. Sonra, temelde, Daisy'yi takip ederek medeniyete geri döndüm. Şerif Kelley'e ulaştığımda, o kurtarma planını yapmaya başladı. Daisy ve ben helikopter ekibine katıldık ve Devil's Canyon'un tepesine vardık. Ayrı bir grup üssünden havalandı. O zamandan beri... çok yoğun bir dönem geçirdik."

Bir başka tereddüt. "Bob'u buldular," diyor yumuşak bir sesle. "Bugün cesedini aşağı indirecekler." Sonra kendi sorusu: "Marty?"

"Bizi avlayan bir adam vardı. Muhtemelen sana saldıran adam. Bob'u öldüren ve Scott ile Neil'i yaralayan oydu.

Miguel ve ben yardım çağırmaya çalışırken o bizi yakaladı. Martin, birdenbire ortaya çıktı ve adamı yere indirdi. İkisi de uçurumun kenarından aşağı düştüler. Nemeth?" diye soruyorum. Onun adını daha önce anmamış olması beni endişelendiriyor.

Luciana derin bir nefes aldı. "O, şey... durumu oldukça kötü. Bana yardım etmek için geri koşmuş olmalı, saldırıya uğradığım yerin yakınında sırt çantasını buldular. Ama işler onun için pek iyi gitmedi. Ya avcı onu ölüme terk etti ya da bir şekilde kaçtı, ama dağdan oldukça aşağıya kadar sendeleyerek ilerleyip patikanın yakınında yere yığıldı. Marge Santi onu ilk bulan kişi oldu. İyi ki de öyle olmuş, çünkü daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum."

Bunu çok iyi hayal edebildiğim için yüzümü buruşturuyorum.

Luciana sessizce devam etti: "Muhtemelen o benim hayatımı kurtardı. Saldırgan Nemeth'i öldürdüğünde, benimle hemen ilgilenmek için enerjisi kalmamıştı."

Ya da, Luciana ve Nemeth'e pusu kurmanın avcının yoğun gününün sadece başlangıcı olduğunu bilerek, o anı düşünüyorum.

"Ama bu ona pahalıya mal oldu," diye bitiriyor sonunda. "Silah yarası, kırık kemikler, parçalanmış yüz. Durum... durum iyi görünmüyor."

Elini sıkmak istiyorum, ama çok fazla kabloya bağlıyım. Yine de onun nasıl hissettiğini anlıyorum. Miguel, Scott ve Neil'in hayatta kalmasına ihtiyacım var, çünkü onların ölürken benim yaşamaya devam etmem düşüncesi çok korkunç. Hem bir yük hem de büyük bir adaletsizlik.

"Cesetler," diye sonuca varıyorum. "Devil's Canyon'da. Sekiz mumyalanmış cesedin bulunduğu bir oda var."

Luciana başını salladı. "Ekiplerden biri bu sabah keşfetti. Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama bilincini kaybedip geri kazanırken bundan bahsediyordun. Mumyalar sana ihtiyaç duyuyordu, mumyalar seni yakalamaya geliyordu

seni almaya geliyorlardı, insan avcıları. Her şeyi anlamadık, ama uçuşunun yakınında başka bir şeylerin döndüğünü anlamak için yeterliydi. Daisy'nin kafası karışmadan önce ilk kez koku izini aldığı bölgeyi hatırladım ve kabaca yönünü belirttim. Keşif gezimizde daha fazla zamanımız olsaydı, eminim Daisy bu keşfi kendisi yapardı. Tabii ki, grubumuzun başından beri işler ters gidiyordu."

Avcı, şüphesiz, başından beri bizden üstündü. Yine de bir babanın sevgisinin derinliğini veya bir babanın öfkesinin gücünü tam olarak anlamamıştı. Neil onayladı: Martin, ölümünü anlamlı kılmıştı.

"Ne kadar?" diye soruyorum, yani ne kadar süredir hastanedeyim?

"Otuz altı saat."

Bu beni şaşırttı, çünkü sanki bir yıl daha kolayca uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Hastane çarşaflarının altında, oyulmuş mideimin neredeyse içbükey şeklini hissedebiliyordum.

"Sana sıvı ve glikoz veriliyor," diyor Luciana. "Artık uyandın, eminim doktor da yakında seni muayene etmeye gelecektir. Burası küçük bir hastane, bu yüzden aynı anda beş büyük travma vakası olması kaynaklarını zorluyor, bu yüzden 'odanda' "—

—"aslında acil servisteki geçici bir yatak. Anladığım kadarıyla, yaraların o kadar ciddi değil, bu yüzden kalmana gerek yok. Çoğunlukla, bir haftalık uykuya ve muhtemelen bir aylık yiyeceğe ihtiyacın var. Gerisini vücudun halleder."

Ne diyeceğimi bilmediğim için başımı sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, nereye gideceğimi ve bundan sonra ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Luciana bir keresinde bana ormanda geçireceğim bir haftanın beni değiştireceğini söylemişti. Hiçbir fikri yoktu.

Şimdi Luciana nazikçe elini omzuma koyuyor: "Ramsey'deki eski motelde Daisy ve benim için bir odam var. Yine bizimle kalabilirsin. Buradan taburcu olmaya hazır olduğunda bana haber ver, seni bırakırım."

"Teşekkür ederim."

Arkamızdaki perdelerden bir hışırtı geliyor. Luciana'nın anlaması gereken bir tür işaret olmalı.

"Şerif Kelley şimdi seninle konuşmak istiyor," diyor.

Başımı sallarım. Rapor verme zamanı. Daha önce de böyle şeyler yaptım. Yorgun ve açım, ama yine de arkadaşlarımdan daha iyi durumdayım.

Ve birisi bu hikayeyi anlatmak zorunda.

—

ŞERİF KELLEY, Martin ve Nemeth'le özdeşleştirdiğim aynı zayıf, kaslı vücuda sahip. Tam bir kovboy: botlar, kot pantolon, etkileyici gümüş kemer tokası ve krem rengi Stetson şapka. Bu görünüm ona çok yakışıyor. Perdeyle ayrılmış alanıma adımını attığında, kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Delici mavi gözler, yıpranmış yüz, sert hatlar. Eminim ki, yakışıklı bir erkek istiyorsanız, Wyoming'e gelin.

Sağ tarafıma geçiyor, omuzları dik, ayakları dengede durmak için açık.

"Nasıl

hissediyorsun?"

"İyiyim."

"Doktorlar sana daha fazla bilgi verecek. Anladığım kadarıyla omzun çıkmış. Şimdi düzeldi. Burkulmuş ayak bileğin biraz daha uzun sürecektir. Geri kalanı çoğunlukla çürükler ve kesikler, ama yüzün bir süreliğine pek güzel görünmeyecek." Bu haberin beni rahatsız edip etmediğini görmek için bir süre duruyor. Başlangıçta benim güzel olduğumu varsayması hoşuma gitti.

güzel olduğumu varsayması hoşuma gitti. Açıkça devam etti:
"Arkadaşların o kadar şanslı değildi."

"Arkadaşlarım o kadar şanslı değildi," diye onayladım.

Şerif Kelley topukları üzerinde geriye doğru eğilir, bana dikkatle bakar. "Orada ne oldu?"

Gülmeye başlarım. Kendimi tutamıyorum. Belki de ağlıyorum. Artık ayırt edemiyorum.

Sadece üç, dört gün önce aptalca bir dürtüyle arama ekibine katıldım, dağlara çıktım, doğanın tadını çıkardım.

Daha da çok gülüyorum/ağlıyorum.

Sonunda konuşmaya başlıyorum.

BÖLÜM 41

Şerif Kelley'e elimden geldiğince bilgi veriyorum. Martin'in keşif gezisi başlamadan aylar önce maruz kaldığı tehditler ve sabotajlar. Bigfoot avcısı olmasının yanı sıra lisanslı özel dedektif olan Bob'u işe alması. Neredeyse hemen karşılaştığımız sorunlar: çalınan yiyeceklerimiz, Scott'ın gece yarısı ormanda yaptığı koşu. Şimdi merak ediyorum, acaba bu olaylar takipçimizin bir tür oyunuyla tetiklenmiş olabilir mi?

Neil'in kafasına bir taşla vurulması. Son yiyeceklerimizin çalınması. Grubumuzun dağılma kararı - Luciana ve Nemeth yardım çağırmaya giderken, geri kalanımız geride kaldı.

Bob ve ben, Martin'in bir zamanlar oğlunun yaşadığına inandığı mağaraya geri döndük. Ardından sahte kaya köpük kapının arkasında korkunç bir keşif yaptım. Martin'e geri döndüğümüzde avcı ateş açtı.

Hikayeyi kesik kesik, sabit bir sesle anlatıyorum. Daisy'nin yırtık yeleğini yem olarak kullanarak avcıyı açık alana çekmek için yaptığımız felaket planını anlatırken bile, bu plan Bob'un ölümüne, Scott ve Neil'in yaralanmasına neden oldu. Sonra Miguel ve benim dağdan çaresizce kaçışımız. Avcının bizi yakalaması. Martin'in ortaya çıkıp ikisini de ölüme sürüklemesi.

"Marty O'Day ve bu adamın uçurumun kenarından düştüğünü gördüğünden emin misin?"

"Evet. Cesetleri buldunuz mu?"

"Henüz değil. Ama o bölgeye ulaşmak biraz zaman alacak. Şimdi, bu sözde ağaç adamı tarif edebilir misin?"

 erifin    heli ses tonuna bir bakış attım. "Beni hastane yatağından kalkıp sana zarar vermek zorunda bırakma."

"Daha iyi hissettiğine sevindim."

Bu beni zayıf bir gülümsemeye sevk ediyor. Şerif beni sınıyor. Belki geçiyorum, belki ge miyorum, ama yine normal, muhalif halime d  nd    m   hissetmek güzel.

"Yüzünü tamamen kapatan bir maske takıyordu," diyorum  imdi. "Burnunu ve ağzını kapatan siyah bir maske, gözlerini koruyan bir tür gözlük. Boyu ve yapısı sizinle yaklaşık aynıydı. Son derece iyi donanımlıydı. Silah dükkanlarına ve/veya ordu malzeme mağazalarına sık sık giden biri gibi."

"Bu benim il emin yarısı," diyor  erif.

"Mesele de bu. O yerel biri. Bölgeyi bu kadar iyi bilmek için öyle olmalı. Ve uzun süredir buradaki kökleri var. Timothy O'Day beş yıl önceydi, ama ondan daha eski olması gereken kalıntılar gördüm." "En iyi adli antropolog ekibi şu anda . Federallerin bu işe atmak istediği diğer doktorları saymıyorum bile. Su  mahallinde kaynak sıkıntısı yok."

Sağduyu, ima edilen bir hakaret gibi görünüyor, ama bu bir ilçe  erifinden gelince beni şaşırtmıyor. "Son zamanlarda kaybolan iyi çocuklar var mı?" diye soruyorum, çünkü yerel bilgi hala geçerli.

"Yeni raporlar için gözlerimi dört açtım. Ancak sadece iki gün oldu. Bu bölgede, kırsalda yürüyüşe çıkan sevdiklerini endişelenecek kadar uzun bir süre değil. Birkaç gün daha sürebilir. Bir haber alırız."

"Ya da cesedi buluruz."

"Ya da cesedi bul," diye onaylar.

"Onu görmek istiyorum," dediğimi duyuyorum. "Sen, ya da her kimsen, o ölü piçi getirdiğinde, cesedini şahsen incelemek istiyorum. Öldüğünü bilmek istiyorum. Kazandığımızı bilmesini istiyorum."

"Saldırganın cesedini teşhis etme fırsatı mı istiyorsunuz?" diye sorar şerif, çoklu yargı yetkisi alanındaki soruşturmaları yürütmeyi bilen bir adam gibi konuşarak.

Şerifin büyük bir hayranı olmaya başlıyorum. Onun talimatını yerine getiriyorum. "Evet. Tanık olarak, ölen adamın Bob'u öldüren, Scott'ı vuran ve Neil, Miguel ve bana saldıran kişi olduğunu kesin olarak söyleyebilirim."

Yine başını salladı. Şerif bir adım geri çekildi, en acil endişeleri giderilmişti. "Martin O'Day'in cesedini bulduğumuzda kiminle iletişime geçeceğimi biliyor musunuz?"

"Karısı Patrice."

"Onun durumunun pek iyi olmadığını biliyorsunuz. Marty'nin vefat haberini iletmek yeterince zordu. O zavallı kadına cesedin nakliyle ilgili lojistik yükü yüklemek, bana çok acımasızca geliyor."

Şerifin demek istediğini anlıyorum.

"Neil," diye mırıldandım sonunda. Arkadaş grubu içinde, onun yaraları en hafif gibi görünüyordu, bu da onu yardım etmek için en uygun kişi yapıyordu. Tabii, Tim bir zamanlar Neil'in kız kardeşinin cenazesini düzenlemişti, bu da Martin'in cesedini Neil'in halletmesi için daha da uygun hale getiriyordu. Yakında, kimliği doğru bir şekilde tespit edildikten sonra, Tim'in cenazesi de gömülmek üzere teslim edilecek. Ve kaçınılmaz olarak, Patrice'in teşhisi göz önüne alındığında, tek sıra halinde üç mezar taşı olacak. Anne. Baba. Oğul.

Onların sonsuza kadar birlikte olacakları düşüncesinde romantizm bulmak istiyorum. Ama bulamıyorum. Tim yaşamalıydı. Her ebeveyn size bunu söyleyecektir. Çocukları, mezarlıkta yanlarında yatmamalı.

Şerife sormak istediğim bir soru var. "Başka bir arkadaşı daha var, Josh..." Herkesin soyadını öğrenecek kadar vaktim olmadı, bu da durumu biraz garip hale getiriyor. "Detoks için hastaneye yatırılmış. Sanırım bu hastaneye mi?"

Şerif Kelley başını salladı. "Burada. Doktorlar onu rehabilitasyona göndermek üzereydiler ki, yaralı yürüyüşçülerle ilgili haberler geldi. O zamandan beri odadan odaya dolaşıp arkadaşlarını kontrol ediyor. Başlangıçta hemşireler onu yerinde tutmaya çalıştılar. Artık kimse ona aldırış etmiyor. Koridorlarda hastane önlüğüyle dolaşan, kıcı dışarıda bir adam görürseniz, o Josh'tur."

"Tamam." Onu aramaya gideceğim. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Belki de Scott ve Miguel'in hayatta kalması için evrene yalvaran biriyle konuşmak istiyorum. Bu benim küstahlığım. Onları sadece birkaç gündür tanıyorum. Josh on yıldan fazla bir süredir onların en iyi arkadaşıydı. Ama garip bir şekilde, tüm hikayeleri dinledikten sonra onu tanıdığımı hissediyorum. Dudeville'in son üyesi. Sessiz olan, sessizliğe eğilimi açıkça ona zarar vermiş olan.

"Miguel ve Scott hakkında yeni bir haber var mı?" diye soruyorum. "Miguel Santos'un durumu stabil hale geldiğini duydum.

Scott Riemann... Yalan söylemeyeceğim. Durumu kötü. Karısı birazdan burada olacak."

Her kelimeyi karnıma yumruk gibi hissederek başımı sallıyorum. "Luciana, Nemeth'in de ağır yaralandığını söyledi."

"Hukuken Nemeth çoktan ölmüş olmalıydı," diyor Şerif açıkça. "Ama o adam... bu bölgede boşuna efsane değil. Onu destekleyen bir topluluk var. Ve onun yaşadığı onca şeyi yaşamış bir adama karşı bahis oynamam. Eğer bunu atlatabilecek biri varsa, o da odur." Umarım Şerifin söylediği doğrudur. Martin'i kaybetmek yeterince zordu. Hem onun hem de Nemeth'in yok olması

evrende bir boşluk yaratırdı — burası eskiden sert adamların olduğu yerdi. Dünya daha boş bir yer olurdu.

"Yakınlarda kal," diyor şerif. "Hala çözülmesi gereken bazı şeyler var."

İletişim bilgilerini istiyor. Ona verebileceğim tek şey Tracfone numaram ve Ramsey'deki lokantanın karşısındaki motelde Luciana adına kayıtlı bir oda olduğu bilgisi. Şerif Kelley, tüm bunlar gayet mantıklıymış gibi başını sallıyor. Belki buralarda öyledir.

Sonra şerif gider. Bir doktor gelir. Luciana'nın değerlendirmesine göre, istediğim zaman çıkabilirim. Yakın zamanda çıkık olan sağ omzum, önümüzdeki birkaç gün boyunca çok fena ağrıyacak. Burkulmuş ayak bileğim de öyle, şişmiş ve rengi değişmiş yüzümden bahsetmiyorum bile. Ama genel olarak, yaralarım yüzeysel ve zaman benim lehime.

Taburcu olmaya hazır olduğumda haber verin, diyor yaklaşık on iki yaşında görünen doktor. Anladığım kadarıyla yatağıma bir an önce ihtiyaçları var.

Doktor ayrılıyor. Ben ise temel sorularla boğuşuyorum, örneğin giysilerim nerede? Ya da dünyevi eşyalarımın geri kalanı, çoğu sırt çantamdaydı, çünkü ben öyle bir kızım?

Artık dayanamayacak hale gelene kadar tam otuz dakika dayanıyorum. Hemşirenin bana yardım etmesini bekleyerek yatmaya devam edemem. Damar yolunu kendim çıkarıyorum. Biraz kanıyor ama son birkaç güne kıyasla... İşaret parmağımdaki nabız monitörünü çıkarıyorum. Sonra makineler çığlık atmaya başlayınca, onları tek tek fişten çekiyorum.

İlk perdeyi geri çekip, önlüğümün altından esen rüzgarı hissederek, dışarı çıkmaya cesaret ettim.

—

AĞRIYOR. Ağrıyacağını biliyordum, ama yine de ilk birkaç dakika nefesimi kesiyor. Her adım attığımda, bandajlı ayak bileğimden ateş çıkıyor gibi hissediyorum. Ama vücudumun her yerinde dayanılmaz bir ağrı var, emin olmak zor. Kaslar, eklemler, uzuvlar, gövde, yüz.

Henüz aynaya bakacak cesaretim yok. Gördüğüm şeyi beğenmeyeceğime eminim.

Şimdilik, sürünerek yürüyorum. Perdelerin olduğu alandan çıkıp, gerçek odaların bulunduğu koridora giriyorum. Bazı kapılar açık, bazıları kapalı. Uyku, sosyalleşme ve sıkıntı gibi çeşitli aşamalarda olan farklı insanlar görüyorum, ama aradığım kimse yok.

Sonunda, yedek sandalyede hastane önlüğü giymiş bir erkek oturan bir odaya rastlıyorum. Bingo. Kapıdan içeri doğru topallayarak ilerliyorum.

Hastane yatağında yatan bilinçsiz kişiyi hemen tanıyorum: Miguel. Gözleri kapalı, yüzünün yarısı oksijen maskesi ile kaplı. Ama o yüz hatları, o koyu saçlar... Anında alnına dokunmak, yanağını okşamak, elini tutmak istiyorum. Sevgiliye sevgili gibi değil. Daha çok anneye yavrusu gibi, ama ben hayatımda hiç anne olmadım.

Soluk mavi hastane önlüğü giymiş adam beni izliyor, benim giysilerimin onun giysilerine benzediğini açıkça fark ediyor. Onun açık sarı saçlarını lokantadan hatırlıyorum. Şimdi o zamankinden daha az terli görünüyor. Bildiğim tek şey bu.

"Josh," diyorum.

"Frankie Elkin?" diye soruyor.

Bu konuyu hallettikten sonra, birbirimize bakıyoruz. Sonunda, yanına gidip duruyorum. O zaten nöbetine devam etmiş, ben de öyle yapıyorum, sanki birlikte Miggy'yi hayata döndürebilirmişiz gibi.

"Her şeyi mahvettim," diyor Josh sonunda.

Hiçbir şey söylemiyorum. Herkes Josh'un konuşmayı sevmediğini söylüyor. En iyi strateji, onu bana gelmesini sağlamak.

Josh düşüşler geri sessizliğe dönüyor. Biz
Miggy'nin Miggy'nin bilinçsiz halini.

"O yolculukta ben olmalıydım. Sen değil."

Bana özür mü diliyor? Bu beni hazırlıksız yakaladı. Onun en az endişeleneceği kişinin ben olduğumu düşünürdüm.

"Böylece senin yerine seni avlayabilsinler diye mi?"

"Tim'e de bu mu oldu?" diye sordu sessizce. "Büyük olasılıkla."

Kafasını sallıyor. Acımasız gerçeğe mi? Hayal edilemez dehşete mi? Bir kez daha sessizliğe bürünüyor.

Miguel'in göğsünün inip kalkışı huzurlu ve düzenli görünüyor. Bir an için bu işi onun yerine bir makinenin yaptığını unutursak, her an gözlerini açıp bize çarpık bir gülümsemeyle bakacağına inanmak kolay.

Birlikte hayatta kaldık. Paul'a hissettiğimden daha derin bir bağ hissediyorum ona karşı. Muhtemelen geçici bir şey bu, adrenalin, kortizol ve anlamadığım birçok başka kimyasalın sonucu. Tek bildiğim, onun iyi olması gerektiği. Aksi takdirde, zaten kırılğan olan ruhum bir darbe daha alır.

"Gerçeği biliyorum," diyorum sonunda, sessiz odada. Josh'a bakmıyorum, Miguel'in baygın halini izlemeye devam ediyorum. "Diğerleri o gece gerçekte ne olduğunu anlattılar."

Josh hiçbir şey söylemiyor.

"Hâlâ ondan nefret ediyor musun?" diye merakla soruyorum. "Tim'den mi? Yoksa hak ettiği dayağı bitirmeden ya da istediğin sonuca ulaşamadan kaderin araya girmesinden mi nefret ediyorsun?"

"Bunu anlamak için içmeye devam ediyorum." "Onu sevmiştin."

Josh buna itiraz etmiyor.

"Scott, Miggy ve Neil'e göre, o da seni sevdi. İkinizin arasındaki bağ, Dudeville standartlarına göre bile özeldi."

Josh'un yüzündeki ifade değişir.

"Kaybın için üzgünüm," diyorum sessizce. Josh ağlayacak gibi görünüyor.

Yine sessizce oturuyoruz, makinelerin pompalama ve hışırtı seslerini dinliyor, Miguel'in hayatta kalmasını izliyoruz.

"Arkadaşlarını iyi tanımıyorum," diyorum sonunda. "Ama zor zamanlarda bana destek olduklarını biliyorum. Neil bizim için kendini feda etmeyi teklif etti. Scott, Miguel ve benim yaşayabilmemiz için kaybolmuş ve yalnız bir şekilde kan kaybetmeyi kabul etti. Miggy, benim kaçma şansım olması için silahlı bir adamla mücadele etti. Onlar da senin suçluluğunu paylaşıyorlar. Kendi pişmanlıkları var.

"Ama sonuçta, Tim'in ölmesi hiçbirinizin suçu değil. Suç, insanları avlamayı eğlenceli bir spor olarak gören psikopat bir pisliğin suçu. Asla her şeyi bilemeyeceğiz, ama gördüğüm kadarıyla Tim yaşamaya çalışırken öldü. Arkadaşlarına geri dönmeye kararlıydı. Çünkü siz onun insanlarıydınız. Sizi seviyordu. Her şeyi düzeltmek istiyordu."

Josh sonunda bana bakıyor. "Kız kardeşimi hamile bıraktı. Arkadaşlığımızı ihanet etti. Ve onu çıplak ellerimle öldürmeye çalışırken ölmesini diledim. Sonra öldü ve son dileğimi geri alamam."

Josh haklı. "Dünyada en çok neyi istiyorsun?" diye soruyorum ona.

"Huzur."

"Peki genellikle huzuru nasıl bulursun?"

"Tekila."

Gülümsemek zorunda kaldım. "Bu unutkanlıktır. Huzurla aynı şey değil."

Josh gülümsüyor. Bakışlarını Miguel'in hareketsiz bedenine çeviriyor. "O günleri özlüyorum," diyor, "her şeyin bir kasa bira ve bir basketbol maçı ile çözülebileceği günleri."

"O zaman geri dön. Ayıl. Arkadaşlarınla yeniden bağlantı kur. Ve belki, Tim'in anısına, basketbol sahasına son bir kez çık. En kötü ne olabilir ki?"

Josh buna hemen bir cevap veremedi .
Sonunda, başını sallar.

"AA seni sıradan bir gevezeye dönüştürecek," diye bilgilendiriyorum onu.

Hafifçe endişelenmiş görünüyor.

"Hey, denemeden yargılama." Omzuna hafifçe vurdum. "Yürüyüş ekipmanlarını kullandığım için teşekkür ederim. Şimdiden söyleyebilirim ki, malzemelerinin çoğu çok yıpranmış ve ıslak bir şekilde saklanmış. Üzgünüm, sonunda... "Omuz silktim. "Bu çok iyi bir taktik bıçak. Bu bıçağı sevmeyi öğrendim. Görüldüğü kadar keskin."

"Sende kalsın. Artık senin."

"Teşekkürler, ama ben pek vahşi bıçak seven bir kız değilim. Ama bilmen gerekir, bıçak körelmiş, kirli ve insan kanıyla yıkanmış olabilir de olmayabilir de. Ne diyebilirim ki? İşler boka sardığında, gerçekten boka sarar."

Josh'un gözleri büyüdü.

Ona son bir gülümseme atarım. Sonra rüzgârlı geceliğimi arkamda sıkıca tutarak koridora geri dönerim.

—

Tamamen tesadüfen yoğun bakım ünitesinin önünden geçiyorum. Sorumlu hemşire ziyaretçi kabul edilmediğini söylüyor. Ama sonra, acınası yüzüm ve şu anda hastanenin kaynaklarını tekelinde tutan trajik yürüyüş grubuyla olan bariz bağlantım arasında, o da yumuşuyor. Bana tam on dakika izin veriyor.

İlk olarak Nemeth'i buldum. Marge Santi, yatağının yanındaki sandalyede oturmuş, elini tutuyordu. Tabii ki. Daha önceki kısa etkileşimlerimizden bile Marge'ın Nemeth'in

diğer yarısı olduğu belliydi. Benzerler birbirini çeker ve bu ikisi sadece mantıklı bir çift değil, aynı zamanda doğal bir uyum gibi görünüyordu.

Rahatsız etmek istemiyorum. Marge, sanki tek başına Nemeth'in yaralarını iyileştirebilir, onun hayatta kalmasını sağlayabilirmiş gibi, tamamen Nemeth'e odaklanmış durumda. Bu tür sihirli düşünceyi bölmek istemiyorum ve zaten ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Nemeth'in yarısı bandajlarla kaplı, diğer yarısı ise makinelere bağlı. Luciana haklı, durum iyi görünmüyor.

Sonunda, zihnimde bir selam duruyorum. Nemeth'in beni sevip sevmediğinden emin değilim, ama sonunda bana saygı duyuyordu. Ve eğer ben keşif gezimizde bir askerden biraz daha fazlasıysam, o da müthiş bir generaldi.

Sonra Scott'ı keşfediyorum. Nemeth'e kıyasla, o sağlığın timsali. Tabii, ölümcül solgunluğu ve yatağın ayak ucundaki sandalyede kıvrılmış oturan Neil'in yüzündeki ifade hariç.

"Dinlenmen gerekmez mi?" diye Neil'e sertçe soruyorum.

"Şşş." Yüzünü bana çevirir, gözlerini sıkıca kapatır. Parlak ışık ve neredeyse parlayan beyaz duvarlar yüzünden sanırım. Ben bile zor dayanıyorum, üstelik yirmi dört saat içinde beynim iki kez sarsılmadı.

"O nasıl?" daha sessizce soruyorum.

"Beni sıcak tuttu," diye mırıldanıyor Neil, gözleri hala kapalı. "Gece olunca, bana sarıldı. Başarabileceğimi söyledi. Beklememi, yardımın geleceğini söyledi. Kendisi için aynı şeyi söylemedi."

"Ama başardı. Sen de."

"Frankie? Bir daha asla o dağlara gitmek istemiyorum."

"Tamam."

"Scott'ın iyileşmesini, Miguel'in sağlığına kavuşmasını ve Nemeth'in iyileşmesini istiyorum. Sonra Anna'nın yanına, eve gitmek,

parmağına bir yüzük takmak ve bir daha geriye

bakmamak istiyorum." "Tamam."

"Düğünüme gelir misin?"

"Düğün gününde seni düşüneneğim," diye söz veriyorum ona.

"Smokin giymemeye karar verdim."

"Harika."

"Ve damat sağdıçları ya da gelin nedimeleri olmayacak. Kendi tarzımızda yapacağız."

"Mükemmel."

"O adam, Martin onu gerçekten öldürdü

mü?" "Kendi gözlerimle gördüm."

"İyi," diyor Neil sertçe. "Gerçekten çok iyi."

Gülümsüyorum. "Polisin yardımına ihtiyacı olacak," diyorum nazikçe. "Martin'in cesedi ve sonunda Tim'in cesedi için."

"Tamam." Hiç tereddüt etmedi, tam da

düşündüğüm gibi. "Başka bir şeye ihtiyacın var

mı?" diye soruyorum.

"Scott'ın gözlerini açması için. Miguel'in kendi başına nefes alması için."

"Dileğin kabul olsun."

Onunla biraz daha kalırım. Sonra bir hemşire bulurum ve çıkış yapabileceğimi söyler, ama eski kıyafetlerimi kesinlikle geri istemiyorum, polislerin hepsini delil olarak el koyduğunu söylememe gerek yok.

Bir saat sonra, Luciana'nın kullandığı kiralık arabada oturuyorum ve Daisy arka koltukta sırtıyor. Luciana bana temiz bir kot pantolon, tişört ve tenis ayakkabısı getirmiş, bunları bavulundan almış olmalı. Bu kadar az eşyama kavuşmaktan bu kadar minnettar olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Dışarısı parlak ve güneşli. Bu beni şaşırtıyor. Gece olması gerekirdi, ama belki de bu sadece benim ruh halimdir. Ve çok sayıda insan, otoparkta dolaşiyor, araçlarına biniyor. dünyası, hala dönüyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi

olmuş gibi. Sanki sekiz kişi ormana gitmemiş, ama sekizinin hepsi geri dönmemiş gibi.

Luciana beni doğrudan bir hamburgerciye götürüyor. Her şeyi sipariş ediyoruz. Cheeseburger, patates kızartması, milkshake. Daisy bile kendi yemeğini alıyor. Pencerenin önüne yanaşıp sıcak yemeklerin elime verilmesi fikri beni neredeyse ağlatıyor. Eğer bir gün yerleşip bir ev seçersem, bunlardan bir tane taktıracağım. Kesinlikle.

Daisy ile aynı hızda yedikten sonra (ilk bitiren olmakla gurur duyuyorum) neredeyse hiç konuşmadan bir saatlik yolu Ramsey'e geri dönüyoruz. Yemek ilk sorunu çözdü, ama ikinci sorunu ortaya çıkardı: kemiklere işleyen yorgunluk.

Luciana beni motel odasına götürdü. Eskisi gibiydi. İki çift kişilik yatak ve sıcak su ve iç tesisat bulunan basit bir banyo. Cennet gibi.

Uzak duvarda bir yığın sırt çantası duruyor.

"Arama ekipleri bunları getiriyor," diyor, benim bakışımı takip ederek. "Kimse bunlarla ne yapacağını bilmiyordu, ben de üstlendim. Miguel, Scott, Neil ve Nemeth hastaneden taburcu olduğunda, onları ekipmanlarıyla yeniden bir araya getireceğim."

Kendi sırt çantamı, ya da aslında Josh'ın sırt çantasını görünce başımı sallıyorum. Dışında kan lekeleri var. Artık sırt çantalarına bakmıyorum.

"Duş al," diyor Luciana. "Uyu. Bol bol su iç. Daisy ve benim SAR ekibiyle bir toplantımız var. Kısa süre sonra döneriz."

Bana bir anahtar uzatır, esnemesini bastırır. Sonra Daisy ile birlikte arabalarına geri dönerler ve beni yalnız bırakırlar.

Banyoya giriyorum. Giysilerimi çıkarıp duşu mümkün olduğunca sıcak açıyorum.

Sonra küvetin kenarına güçlükle tırmanırım. Yüzümü doğrudan içneleyici suya çeviririm. Yaralı ve

dövölmüş yanağımı acıtıyor ama umursamıyorum. Suyun bedenimi temizlemesini istiyorum. Zihnimi silmesini. Ruhumu özgürleştirmesini.

Ama unutmayacağım. Asla unutmam. Sadece bir sonraki kasabaya doğru yola çıkarım.

Sonra titremeye başlıyorum. Titriyorum, titriyorum. Çok fazla şey düşünüyorum. Geçmiş ve bugünü. Hayalleri ve korkuları. Hâlâ istediğim şeyleri. Asla sahip olamayacağım şeyleri.

Su sıcaktan ılık ve soğuşa doğru değişiyor ve bir daha asla donuyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Bu bana kendimi toparlayıp musluğu kapatmak için motivasyon veriyor.

Havluyla kuruluyorum. Kendi yıpranmış tişörtüm, uzun zamandır görmediğim sevgilim gibi tenime değiyor.

Ben iyiyim.

Bununla başa çıkabilirim.

Diğer tarafa geçeceğim.

Saçımı kurutmayı bitirip yatağı gidiyorum.

BÖLÜM 42

Vücudum uykuya muhtaç. Beynim ise bununla ilgilenmiyor. Bozuk motel yatağına gömülüyorum. Battaniyeyi sıkıca çekip gözlerimi kapatıyorum.

Ve kaleydoskop başlar. Çok fazla görüntü. Kan ve kurşunlar. Çam ağaçları ve parıldayan bıçaklar. Paul'un on yıl önce kollarımda öldüğü şehirdeki içki dükkanından, Bob'un birkaç gün önce öldüğü derin ormana kadar. Yer önemli değil. Zaman önemli değil.

Ruhum yeterince yoruldu. Her ölüm bir kayıptır. Her travma bir bedeldir. Böyle şeyleri ölçmenin bir yolu var mı gerçekten? Beni seven ama benim terk ettiğim adamın ölümü, gözlerimin önünde öldürülen girişken bir Bigfoot avcısının ölümünden iki kat daha mı kötü? Bir ağaç adamın Miggy'nin göğsünü kesmesini izlemek yarısı kadar mı kötü, hiç tanımadığım ölen bir Boston gangsterini kucağıma almak ise dörtte biri kadar mı?

Hepsi korkunç bir matematik. Belli bir noktada, ruh bu tür korkunçluklara isyan eder.

Bir saat sonra dinlenmekten vazgeçiyorum. Lanet olası sincap beyni, diye acı bir şekilde düşünüyorum. Kahrolası kader. Aptalca hayat seçimleri.

Ama en çok, acı çekiyorum.

Ve bu tür bir acıyla uyuyamıyorum.

Kot pantolonumu ve tenis ayakkabılarımı tekrar giyiyorum. Luciana'nın bana nezaketle verdiği ücretsiz odaya ve

yatağımın yanına bıraktığı şişe suyu. İnsanlar naziktir. İnsanlar korkunçtur. İnsanlar başımı ağrıtıyor.

Motel odasının anahtarını alıp kapıdan çıkıyorum.

Kaldırımında Ramsey'nin pitoresk kısmına doğru yürüyorum. Güneş batmaya başlıyor. Turistler toplu halde dışarı çıkmış. Mutlu çiftler, dikkati dağılmış aileler, gülen arkadaşlar. Ne kadar çok enerji. Ne kadar çok hayat.

Sonsuza kadar ortasında durabilirim ve bunların hiçbirini beni etkilemez.

Bu benim yeteneğim, bu benim lanetim. Hiç tanımadığım yedi kişiye katıldım ve birkaç gün içinde öğrendim, sevdim ve kaybettim. Yine de ben yalnızım, kimseye ait değilim.

Şizofrenik bir içe dönük gibiyim. Böyle bir şey var mı?

Luciana, Bob ve benim ilk kez akşam yemeği yediğimiz steak house'un önünde duruyorum. Kapının önünde, masalarını beklerken telefonlarına bakan bir sıra insan var.

Onlara başlarını kaldırıp etraflarına bakmalarını söylemek istiyorum. Omuzlarından tutup, bu kadar büyük ve lezzetli bir tabak yemeği hafife almamalarını söylemek istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, vücutlarında hiçbir ağrı olmayan ve en büyük endişelerinin akşam yemeğinde ne sipariş edecekleri olduğu bu anı hatırlamalarını rica etmek istiyorum.

Bir içki istiyorum.

Bu his birdenbire geliyor. İçimden geliyor.

Kaldırımında duruyorum, ellerim yanlarımda yumruklanmış, bu dürtüyle mücadele ediyorum.

Bu hastalığın ironisi budur: ölümün eşiğinde içki içmeyi reddedip, hala nefes alırken ona yenik düşmek. Ama benim doğam bu. Ölmek için içkiye ihtiyacım yok. Ama yaşamak için içkiye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum çoğu zaman.

Çoğunlukla, kendim olmaktan kaçmak için içkiye ihtiyacım var.

Steak evinden uzaklaşıyorum. Main Street'te ağır ağır yürüyorum, her adım bir öncekinden daha acı verici. İnsanların bana baktığını fark etmem biraz zaman alıyor. Morarmış gözüm ve topallayan yürüyüşüm pek de göze çarpmıyor değil. Beşinci aile de yolumu kesip çocuklarını kendilerine daha yakın tutunca, vazgeçip motele geri dönüyorum. Mutlu, dengeli insanlar canı cehenneme. Kendi kendime üzülürüm.

Yapamıyorum. Motel odası çok boş, yatak çok ürkütücü. Yerleşmem lazım. Hala nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Resepsiyona uğruyorum. Resepsiyonda sivilceli yüzlü genç bir adam var, muhtemelen yerel liseden mezun olmuş ve hala burada yaşamaktan çok üzgün.

"Merhaba," diyorum.

"Selam," diye tekrarlıyor, ama cehennemden çıkmış gibi görünen halime gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Çamaşırhane arıyorum."

"Tamam."

"Yürüme mesafesinde. Yani, kısa bir yürüme mesafesinde." Ağrıyan bileğime bakıyorum.

"Sen de onlardan birisin." "Kimler?"

"Grup. Ölü adamı aramak için dağlara gittin. Ama sonra daha fazla ölü adam çıktı." Sivilceli Yüz'ün gözleri daha da büyüdü. "Bunu söylememeliydim."

"Yanılmıyorsun. Evet, ben o partinin üyesiyim. Ve herkesin çantalarını miras aldım, yani bir sürü kirli giysi. Terle ıslanmış, kirle kaplı ve kanla lekelenmiş giysilerden bahsediyoruz."

İçgüdülerim doğru. Kanlı sahneler bu adamın tarzı. "Şey, bilirsin, bu koşullar altında, bir istisna yapabilirim bir istisna yapabilirim..."

Cesaret verici bir şekilde başımı sallıyorum.

"Normalde misafirlerin motelin makinelerini kullanmasına izin vermeyiz. Ama bodrumda birkaç tane ticari tip çamaşır makinesi ve kurutucu var."

Yine başımı sallıyorum.

"Yıkaman gerekenleri toplar mısın? Sonra sana makineleri gösterip, kurulumunu yapabilirim."

Ve bu çocuk, kasabada en çok konuşulan hikayenin iç yüzünü öğrenebilir.

Karşı değilim. Herkes sosyal dedikoduları sever ve bu da altın değerinde bir bilgi. Motel görevlisi bu sistemi kurmadı; sadece hayatta kalmaya çalışıyor. Buna saygı duyuyorum.

"Otuz dakikaya dönerim," diyorum.

Adam neredeyse havaya uçuyor. "Anlaştık!"

Gülümsemek zorunda kaldım. En azından birimiz mutluydu. Sonra acı içinde Luciana'nın odasına ve birkaç gün önce yeni ekipman olarak başlayan, şimdi ise yaralılar, ölmek üzere olanlar ve ölümler için bir anıt haline gelen sırt çantaları yığınının geri döndüm.

—

BENİM FIKRİM kirli giysileri yıkamak. Bu iyi düşünölmüş veya ayrıntılı bir plan değil. Sadece çoğumuzun birçok giysiyi mahvettiğini biliyorum. Heyecanlı ve huzursuz halim göz önüne alındığında, bu giysileri temizlemek yapabileceğim bir şey. Her sırt çantasını bir düzene sokacağım, böylece sonunda hakiki sahiplerine geri verildiğinde tam bir korku gösterisi olmaz.

Kendi antamla başlıyorum, yani Josh'ın çantasıyla, Luciana'dan ödünç aldığım ter ve kirle kaplı giysileri çıkarıyorum. Bazı eşyaları, ayrılmadan önce ana kampı kurarken terk ettiğim uyku tulumuma tıktırmıştım. Ama ondan sonra birkaç eşyayı daha mahvettim. Ve özellikle kirli olmayanlar da koku testinden geçemiyor.

Sonunda, her paketteki tüm giysilerin yıkanması gerektiğine karar veriyorum. Bu yaklaşım, çok büyük bir çamaşır yığınının yol açacak, ama daha iyi bir işim de yok.

Motel odasının zeminine oturuyorum. Bir çantayı alıyorum. Giysileri boşaltıyorum. İçindekileri inceliyorum. Boş granola ambalajları, yağmalanmış ilk yardım çantaları, kullanılmış su şişeleri buluyorum.

Yığınlar oluşturun. Çamaşır. Çöp. Bulaşık. Bu bir iş ve iş iyidir. Daha fazla zaman harcamak, daha az zaman düşünmek.

Çabuk yoruluyorum ama takıntılı bir tip olduğum için duramıyorum. Çoğu çantayı renginden tanıyorum. Herhangi bir sıraya uymuyorum. En yakın olan çantayı alıyorum.

Gerçekçi olarak konuşursak, her çantayı doğru eşyalarla yeniden düzenleyemeyeceğim. Bunun umurumda olmadığını fark ediyorum. Bu proje aslında ekipman, çamaşır veya doğru sahiplikle ilgili değil. Beni kendimden kurtarmakla ilgili.

Son çantanın dibine ulaşıyorum. Kısmen beyaz tüplerle dolu bir cam kavanoz çıkarıyorum. Anlamıyorum. Kesinlikle yiyecek değil ve açıkça ilk yardım malzemesi de değil. Üzerinde inanılmaz derecede küçük harflerle yazılmış bir etiket var.

Hepsini okumam biraz zaman alıyor.

Sonra geriye yaslanmam gerekiyor.

Sanırım kusacağım.

Biliyorum, ama bilmek istemiyorum. Anılar kafamın içinde uçuşuyor. Bir şey olduğunu sandığım şeyler, ama şimdi başka bir şey olduğunu anlıyorum. Her şey mantıklı, ama yine de anlaşılması zor.

Sırt çantasını çok uzun süre, sanki beni ihanet eden oymuş gibi bakıyorum.

Sonra yavaşça ayağa kalkıyorum. İçime bir sükunet yerleşiyor.

Yapmam gereken işler var.

BÖLÜM 43

Bağımlı bir ebeveynin çocuğu, yalan söylenmesinin nasıl bir his olduğunu bilir. "Yemin ederim bir daha yapmayacağım." "Söz veriyorum, bu son içkim." "Tabii ki olay çıkarmayacağım." Hiç gerçekleşmeyen arka bahçe kampından, kaçırılan milyonlarca etkinliğe kadar. Bu durumu kabullenmeyi öğreniyorsunuz.

Ama bu, durumu daha kolay hale getirmez.

Gece çökmüştür. Soğuk hava ile ilk temasımda fiziksel olarak geri çekilirim, kalp atışlarım hızlanır, göğsümde panik hissi oluşur. Neil, smokin giyen erkeklerin travma sonrası stres bozukluğunu tetiklediğini söylememiş miydi? Sanırım benimki artık soğuk.

Sevgili ordu paltomu almak için odaya geri dönüyorum. Oradayken, bir cebime küçük bir el feneri, diğerine bir bütan çakmak koyuyorum. Sonra başkasının hazırladığı paracord bileziği bileğime takıyorum. Uzun zamandır görmediğim bir dost gibi hissettiğim kendi acil durum düdüğümü de alıyorum. Son bir eşya konusunda tereddüt ediyorum. Sonra bunu yapmak zorundayım.

Josh'a istemediğimi söylediğim korkutucu, ciddi taktik bıçağı alıp ceketimin kapağının altına, belime takıyorum.

Ağırlığı anında içimi rahatlatıyor. Nefesim düzeliyor, paniğim azalıyor. Tamamlanmış hissediyorum.

Belki de ben ölümcül bıçak seven bir kıızımdır.

Bilgiye ihtiyacım var. Genellikle hedeflediğim yerleri titizlikle araştırırım. Ramsey için bunu hiç yapmadım ve şimdi bakın bana, yüz yaşındaki bir kadın gibi topallayarak dolaşırken, vücudum devasa mor lekelerle kaplı. Dürtüsel, takıntılı ve biraz da kendine zarar veren biri olabilirim, ama normalde bu konuda akıllı davranmaya çalışırım.

Bu saatte hiçbir halk kütüphanesi veya internet kafe açık değildir. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor. Isınmak için kollarımı gövdem etrafına dolayarak, ön büroya topallayarak geri dönüyorum.

Sivilceli Yüz hemen tezgahtan başını kaldırır. Beni görünce yüzü aydınlanır, ama söz verdiğim kanlı çamaşırları getirmediğimi fark edince yüzü düşer.

"Şimdi başlamak için çok geç olduğuna karar verdim," diye açıklıyorum. "Yarın sabah makineleri kullanabilir miyim?"

"Bilmiyorum." Kesinlikle hayal kırıklığına uğramış. "Vardiyam gece yarısı bitiyor. Bir sonraki kişinin ne yapacağını bilemem."

"Adın ne?" "Seth."

"Merhaba Seth. Ben Frankie Elkin. Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

Bu onu neşelendirir. Devam ederim. "Çamaşır makinelerini ve kurutucuları kullanma izni konusunda söylediklerini tamamen anlıyorum. Sanırım bir sonraki görevlinin de senin kadar yardımcı olmasını ummam gerekecek."

Seth'in yüzündeki ifade, "Buna güvenme" diyor.

"Çok fazla olmazsa, bir ricam daha var. Bir bilgisayara ihtiyacım var. Hemen şimdi. Arka ofiste kullanabileceğim bir bilgisayar var mı acaba?"

"Neden bilgisayara ihtiyacınız var?"

"Şey, aileme ve arkadaşlarıma iyi olduğumu haber vermek için. Bir sonraki adımlarımı belirlemek için. Bu tür şeyler için."

"Neden telefonunu kullanmıyorsun?"

Ucuz kapaklı telefonumu çıkarıp ona gösteririm. Neredeyse dehşete kapılır.

"Ciddi misin? Artık öyle telefonlar üretilmediğini bilmiyordum." "Yenisini alabilirim."

Sabırla orada durmaya devam ediyorum. Bu saatte ortalıkta kimse yok, yani sadece ikimiz varız ve o açıkça daha büyük bir şeyin parçası olmak için can atıyor.

Bir dakika boyunca düşünür. Zihnimde saniyeleri sayarım. Yönetimin onaylayacağı bir karar vermek için makul bir süre. Ona olan saygım bir kat daha artar. Sonra pes eder.

"Sanırım seni ofis bilgisayarına benim şifremle bağlayabilirim. Ama kimseye söyleme, tamam mı? Beni patronuma ispiyonlama."

"Aklımın ucundan bile geçmez, Seth."

Yükseltilmiş tezgahın etrafından dolaşıp arkadaki alana geçiyorum ve tahmin ettiğim gibi, küçük bir ofise açılan bir kapı var. Yönetim alanı. Bilgisayar, kağıt yığınlarının ortasında duruyor. Araştırma projemizi unutun. En büyük zorluğum, hiçbir şeyi yere düşürmemek olacak.

Seth klavyenin üzerine eğilir, birkaç tuşa basar. Sonra bilgisayarın tarayıcısını açar ve işte, ben de hazırım.

"Porno sitelerine girmeyeceksin, değil mi?"

"En azından sevimli bir kedi videosu izleyebilir miyim?"

Gözlerini devirir, sonra garip bir anın ardından, onun çıkıp benim girmemin tek yolunun benim yanımdan sıkışarak geçmesi olduğu anlaşılınca, dünyanın en gergin yan adımını atar.

"Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle.

Yüzü kızarır, başını eğirir. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece bağır."

Resepsiyon masasındaki görevine geri döner.
Ben yazmaya başlarım.

HER SOĞUK davanın araştırmacısı gibi, ben de bilgi toplamada uzmanım, özellikle eski ve görünüşte alakasız detaylarda. Yıllar öncesine ait arşivleriyle yerel gazeteler birer altın madeni, ancak sayıları giderek azalıyor.

Bu bölgede hala bir tane olduğu için şanslıyım. Bu sayede, başlangıçta çok heyecanlı ve son derece kendinden emin olabiliyorum. Sonra ilk çıkmaza giriyorum. Ardından bir tane daha, bir tane daha.

Ama ben takıntılı biriyim ve zaten uyuyacak da değilim. Bayılmak belki, ama dinlenmek?

Artık bu mümkün değil.

Onu geçtikten kısa bir süre sonra, aradığım şeyin kaydını buluyorum. "Yazdırmak uygun mu?" diye Seth'e sesleniyorum.

Yine yardım etmekten çok mutlu, özellikle de ikimiz de daracık bir alana sıkışmış durumdayız ve o yazıcıyı çalıştırıp kağıt eklerken birkaç kez bana sürtünüyor.

"Yazdır" düğmesine basıyorum. Birkaç saniye sonra, o görmeden belgeleri alıyorum.

Birkaç teşekkür, birkaç veda daha, sonra yola çıkıyorum.

Otururken kaslarım sertleştiği için zar zor yürüyebiliyorum ve ilk başta tenis ayakkabılarını yeniden keşfetmenin heyecanını yaşayan ayaklarım şimdi acı içinde çığlık atıyor. Bu beni çok sinirlendiriyor, çünkü yürümek bir yana, şu anda koşuyor olmam gerekirdi.

Bunun yerine, dişlerimi sıkarak ağrıya katlanarak topallayarak yürüyorum. Bir sonraki iyiliğimi isteme zamanı geldi.

LUCIANA VE DAISY, ben odaya girdiğimde geri dönmüşler. Daisy, bana en yakın yatakta uzanmış. Ben girince başını kaldırıyor, kuyruğunu sallıyor ve etkileyici bir şekilde esniyor.

"Seni de görmek güzel," diyorum ona. Sonra, köpek hayatımı kurtardığı için, kulaklarının arkasını iyice kaşıyorum.

"Meşgul olduğunu görüyorum," diyor Luciana, her biri içindekileri önlerine dökülmüş, düzenli bir sıra halinde duran boş sırt çantalarını işaret ederek. Tabii bir de terli, kirli giysiler yığını var, ki bu da odadaki havayı pek de iyi etkilemiyor.

"Herkesin eşyalarını düzenleyeyim dedim. Yararlı bir şey yapayım."

"O yığın yakılacak mı?" Çamaşır yığınına işaret ediyor.

"Aynen öyle."

"Frankie, dinlenmen lazım. Vücudun henüz iyileşmedi. Daisy ve ben de iyileşmedik, ama biz sadece kısa bir esaret döneminden sonra dağdan aşağı koştuk."

"Yarın Devil's Canyon'a geri dönecek misiniz?" "Hayır. Mutfakta yeterince aşçı var.

Daisy ve benim hem fiziksel hem de zihinsel olarak iyileşmemiz gerekiyor. İlk gün, nihayet ormandan çıktığımızda, geri kalanlarınızın ana kampta mahsur ve savunmasız durumda olduğunu biliyorduk... Geri dönmek zorundaydık. Her biriniz kurtarılanaya kadar durmayacaktık."

"Ama Martin hala yok," diye cesaretimi toplayıp, sesimde yeterli miktarda soru işareti bırakarak soruyorum. Cevabını çok merak ediyorum ama bunu göstermek istemiyorum.

"Yarın vadiyi aramaya başlamak için bir ekip oluşturuldu. Ama haritada gördüğüm kadarıyla, bu çok zor olacak. Erişimi zor ve

yol bulmak neredeyse imkansız. Benim yerime onlar yapsın."

Başımı salladım. "Yani sabah hastaneye geri döneceğiz?"

"Aynen öyle. Sana bir sır vereyim, Daisy hizmet köpeği olmadığı için içeri giremez. Ama ona siyah iş yeleğini giydirip, sanki orada olmaya hakkımız varmış gibi içeri giriyorum ve kimse gözünü bile kırpmıyor. Sevimli ve uslu olması da yardımcı oluyor."

"Geri geldiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Pes etmediğiniz, yorgun olmanıza rağmen Devil's Canyon'a geri döndüğünüz için teşekkür ederim. Miguel'i ve beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Sözlerim istediğimden daha yoğun çıkıyor. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Yorgunum. Dinlenmem gerekiyor. Luciana haklı, hepimizin bunu sindirmek için zamana ihtiyacımız var. Ama henüz değil. Benim için değil.

Luciana, koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Onun gözleri de nemli. "Ne zaman istersen, dostum," diyor sessizce. "Ne zaman istersen."

Sonra, ortam hala sıcak ve samimi iken, en başından beri sormak istediğim soruyu ona yöneltiyorum.

"Arabayı ödünç alabilir miyim?"

—

LUCIANA reddetmeye çalışır. Dışarı çıkmamalıyım, sabaha kadar bekleyemeyecek hiçbir işim yok. Ama sonunda, sarsılmaz sabrım onu yorar. Anahtarları elime tutuşturur. Dikkatli olmamı söyler, sonra motelin konforunu terk ederken beni içten bir endişeyle izler.

Hızla yaşlanıyormuşum gibi hissediyorum, vücudum hızla bozulurken her dakika daha fazla ağrı ve sızı hissediyorum.

Bundan sonra, sonsuza kadar uyumam
gerekecek. Ama şu anda değil.

Aradığım şeyi bulmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor.
Arabayı kenara çekip, el fenerimle basılı haritayı incelemem,
sonra tekrar yola çıkmam gerekiyor. Sonra, gece yarısından kısa
bir süre sonra, oraya varıyorum. şüphelendiğim şeyi doğrulamak
için bir saat daha sinir bozucu, korkunç bir saat geçiriyorum.

Oda artık zifiri karanlık ve sessiz, sadece Daisy'nin
horlamasının gürültüsüyle bozuluyor. Ceketimi çıkartıyorum,
belimdeki taktik bıçağıyla uğraşıyorum. Sonra en zor kısım
geliyor, eğilip yavaşça ayakkabılarımı çıkartıyorum.

Sonunda doğrulmayı başardığımda, işim bitti. İimde tek bir
gram enerji kalmamıştı. Giysilerim zerimdeyken yere yığıldım.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum.

Yarın yeterince zor olacak.

BÖLÜM 44

Sabah, hastaneye varana kadar bekledikten sonra bir sonraki isteğimi dile getiriyorum.

"Şerif Kelley yaklaşık otuz dakika sonra gelecek.

O geldiğinde Daisy ile birlikte onunla görüşebilir misiniz?" "Neden? Ne yapmaya çalışıyorsun, Frankie?"

Luciana'nın sorusunu görmezden geliyorum. O duş alırken iki telefon görüşmesi yaptım: biri hastaneye, diğeri şerifin ofisine. İkisi de faydalı oldu.

"Sen ve o lobide buluştuğunuzda bana mesaj at. Tracfone telefonum bu tür şeyleri kolaylaştırmıyor, bu yüzden cevabım kısa olacak. Ama önemli olacak."

"Neler oluyor? Anlat bana, Frankie. Yardımcı olurum." "Olursun," diye onu temin ettim. "Ama henüz değil."

O öfkeyle nefesini verdi ama pes etti. Sabah ilk iş olarak lokantaya gittik ve her şeyden iki tane sipariş ettik. Ama benim iştahım yemekler gelmeden çok önce kesildi. Gergin olduğumda böyle olurum.

Park yerini geçerken Daisy mutlu bir şekilde aramızda koşuşturuyor. Arama üniformasını görmek bile onu enerjiyle dolduruyor ve harekete geçmeye hazır hale getiriyor. Luciana haklı: Köpek işini seviyor. Daisy ayrıca insan meslektaşlarından çok daha hızlı iyileşiyor.

Ana resepsiyonda durup misafir olarak kayıt yaptırıyoruz. Luciana'nın tahmininde olduğu gibi, kimse Daisy'nin varlığını sorgulamıyor. Tabii ki, Daisy bugün başını yana eğip kocaman bir köpek gülümsemesi göstererek özellikle çekici görünüyor.

Miguel'in odasına doğru, elimden geldiğince hızlıca ilerliyorum. Neil'i hala misafir koltuğunda kıvrılmış, kısa kahverengi saçları dik durmuş halde görüyorum. Yolda bir battaniye ve sarmaşık güneş gözlüğü almış.

Ama asıl sürpriz, odaya girdiğimde Miguel'in yatakta oturuyor olmasıdır.

"Selam," diyor.

Beni saran duygu seli... Konuşamıyorum, hareket edemiyorum, nefes alamıyorum. Onun yamalı yüzüne bakarak büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum.

"Öldüğünü sandım," dediğimi duyuyorum. "Ben de öyle sandım."

"Soğuktan çok titriyordun. Sonra titremeyi kestin."

"Saçıma dokunduğunu hatırlıyorum. En azından birlikte olduğumuz için minnettar olduğumu hatırlıyorum."

Şimdi ağlayacağım. Gözyaşlarımı içime çekiyorum, sonunda yatağın kenarına gidip eline, yanağına, saçlarına dokunuyorum. Bunu iki kez tekrarlıyorum.

"Sanırım tamamen buradayım," diyor Miggy bana, "ama sadece her yerim ağrıyor diye."

"Ben de!" Sonra gülüyoruz ve yine iyi hissediyoruz. Neredeyse normal, ve böylesine yoğun bir deneyimin ardından, normal olmak tam da herkesin ihtiyacı olan şey.

"Ben de daha iyi hissediyorum." Neil sandalyesinden seslenir. "Güneş gözlüklerin güzelmiş."

"Hemşire getirdi. Onları her zaman saklayacağım."

"Aileleriniz?" diye soruyorum, Anna'nın adını anarak Neil'in sırrını ifşa etmemeye dikkat ederek.

"Ailem bu sabah geç saatlerde gelecek," diyor Miguel. "Komik olan, havaalanında bir kadınla karşılaşmışlar ve o da yaralı bir arkadaşına yardım etmek için Wyoming'e acil bir seyahat yapmak zorunda olduğunu söylemiş. Anlaşılan, Neil adında bir adamla çıkıyormuş. Yıllardır birlikteler. Ona deli gibi aşık ve endişeden kendini kaybetmiş. En azından annem öyle söyledi."

Arkamdan Neil: "Oh, o konuda..."

Miggy'nin elini son bir kez sıkıp, onu ve Neil'i bu karmaşayı çözmeleri için yalnız bırakıyorum.

Daha önce telefon ettiğimde, bir başka iyi haber daha aldım: Scott'ın durumu stabil hale gelmiş ve yoğun bakımdan çıkarılmıştı. Şimdi odasının kapısını yavaşça açıyorum. Derin uykuda, yatağın ortasında sıkıca örtülmüş. Rengi daha iyi görünüyor, göğsünün inip kalkışı düzenli. Sağ omzunun büyük bir kısmı büyük bir bandajla kaplı, ama hala bizimle birlikte. Tüm olasılıklara rağmen, o lanet dağlardan sağ kurtulmuş.

Latisha o telefon görüşmesini bir daha yapmak zorunda kalmadı.

Parmak uçlarımda geri çıkıyorum ve tam o sırada, sokak kıyafetleri giymiş Josh ile çarpışıyorum.

"Çıplak hayat sıkıcı mı geldi?" diye soruyorum ona.

"Düşündüğüm kadar rahat değil." Scott'a doğru başını salladı. "O nasıl?"

"Derin uykuda. Kesinlikle dünden daha iyi görünüyor."

Josh başını salladı.

"Sen nasılsın?"

Hemen cevap vermez, sessiz olanın konuşması istenir. Sonunda: "Günü tekila yerine bir fincan kahveyle başlatmayı başardım."

"Harika, Josh. Her gün bir adım."

"Evet. Anladım."

Şu anda yapmam gereken nazik davranış, ona benim de alkolik olduğumu söylemek ve istediği zaman beni arayabileceğini söylemek olurdu. Ama bunu yapmıyorum. İyileşme sürecinde öğrendiğiniz ilk şeylerden biri sınırlar koymaktır. Josh'un zayıf anlarında ona destek olacak durumda değilim. Kendime bile zar zor destek oluyorum.

Tracfone'um çalışıyor. Gitme zamanı geldi.

"Scott uyanınca tekrar gelmeye çalışırım," diye onu teselli edip, uzun, parlak beyaz koridora geri dönüyorum. Telefonumu çıkarıyorum. Küçük ekranda, tahmin ettiğim gibi:

Hazırız.

Derin bir nefes alıp, ceketimin cebini okşayarak ihtiyacım olan şeylerin hala orada olduğundan emin oluyorum.

Fredericka'ya cevap yazmak için bir an duruyorum.

Sonra yoğun bakım odasının kapısından içeri giriyorum.

BÖLÜM 45

Odaya girdiğimde Nemeth'in durumu pek değişmemişti. Gece yarısı kısa bir süreliğine bilincini geri kazandığını duymuştum, bu olumlu bir işaretti. Ancak şimdi, vücudunun büyük bir kısmı bandajlı veya alçılı, etrafında makineler bipleyip vızıldayan bir mumya gibi görünüyordu.

Marge Santi hala yanındaki sandalyede oturuyor. Neil gibi, o da geceyi orada geçirmiş gibi görünüyor. Muhtemelen yoğun bakım kurallarının çoğuna aykırı bir durum, ama burada kurallar daha esnek görünüyor.

Bu sabah onu aradım. Aslında görmeye geldiğim kişi Marge.

"O nasıl?" diye mırıldanarak odaya giriyorum. Arkasında dev bir pencere var, bu sayede personel hassas hastalarını izleyebiliyor. Nemeth'in yatağının diğer tarafında durduğumdan Marge'ı ve yoğun bakım ünitesine giren herkesi görebiliyorum. Sağ elimi ceketimin cebine sokuyorum. Ağrıyan omzum cızırdadı, ama aldırmiyorum.

"Geceyi atlattı," diyor Marge sessizce. Berbat görünüyor. Yüzü solgun, gözleri morarmış. Onu gerçekten çok seviyor olmalı.

"Ne zamandır birliktesiniz?"

Onların ilişkisini kabul ettiğimde, o solgun bir gülümsemeye karşılık verdi. "Yirmi yıl. Ama birbirimizi

burada büyüdük. Bu bölgedeki son gerçek yerlilerdeniz."

Başımı sallayarak yatağa yaklaşıyorum. Ne yaptığımı göremiyorum, cebimden küçük tüpü çıkarıp bana en yakın olan çarşafın altına sıkıştırmak için dokunarak hareket etmek zorundayım. Lobiden çıktığımdan beri kapağını açmıştım, açık şişeyi hastanede yanımda taşıyordum.

"Sen de yürüyüşçü müsün?"

"Mümkün olduğunda. Ama lokantayı işletmek ve diğer işler... "Avcı mısın?" diye soruyorum.

Marge dalgın dalgın başını salladı. "Tabii. Babamla birlikte avlanarak büyüdüüm. Hala ara sıra geyik avlıyorum."

Yoğun bakım ünitesinin ana kapıları açılır. Başhemşire itiraz etmek için ağzını açarken, Daisy içeri dalar, Şerif Kelley ve Luciana da hemen arkasından. Şerif kaşlarını çatmış, Luciana ise şaşkın. Hemşire onları durdurmak için elini kaldırır. Şerifin yüzüne bir bakış atar ve hemen geri çekilir.

Bir saniye sonra, Nemeth'in odasının kapısı acil bir şekilde pençelerle tırmalanır. Bir köpeğin düşük sesli inlemesi.

Hareket etmiyorum. Luciana hızla bariyeri itip Daisy içeri dalarken, Marge'ın yüzüne bakıyorum, başını hareket ettiriyor, hareket ettiriyor, hareket ettiriyor. Beni kokluyor, sonra yatağa odaklanıyor.

Sonra oturur.

Pençesini kaldırır.

Nemeth'e dikkatle bakar.

Luciana aniden durur. O ve şerif, dar alana sıkışmaya çalışırken oda kalabalıklaşır. Hemşire şimdi koridordadır ve ne yapacağını bilemediği açıktır.

Luciana bana odaklanır. "Anlamıyorum."

"Daisy iyi bir köpek. Hedefine ulaştı. Artık onu ödüllendirebilirsin."

Şerif Kelley daha kısa ve öz konuşur. "O adam ölmedi."

"Hayır, ama yatağı öldü."

Küçük tüpü çıkarıp havaya kaldırıyorum. Daisy sızlanıyor, ben onu Luciana'ya verirken gözlerini tüpün üzerinden ayırmıyor.

"Bu ne?" Sonra etiketi okur: "Sözde Ceset Kokusu. Bu, kadavra köpeği eğitimi için sentetik bir çürüme kokusu. Neden sentetik çürüme kokusu var ki?"

"Asıl soru, Nemeth'in neden sentetik çürüme kokusu vardı? Onu onun çantasında buldum. Hayatta kalma ekipmanlarını anlıyorum. Ama çürüme kokusu?"

Bakışlarım hala Marge'ın üzerinde. Yıpranmış yüzü boşalmış. Hareketsiz oturuyor.

Luciana ikimizi izliyor, odadaki gerginlik artık açıkça hissediliyor. "Tamam." Luciana, Daisy'ye serbest bırakma komutunu fısıldıyor ve Daisy isteksizce ona geri dönüyor. Daisy şu anda ödül oyuncağını ve bolca övgü almalı. Ama köpek bile burada başka bir şeylerin döndüğünü anlıyor gibi görünüyor.

Yorumlarımı Marge'a yöneltiyorum: "Kız kardeşin ilk kaybolan kişiydi. Aslında, neredeyse yirmi yıl önce."

Lokanta sahibi hiçbir şey söylemez. Şerif sözümü kesmez, devam etmeme izin verir.

"Cinayet konusunda uzman değilim," diyorum rahat bir şekilde. "Kayıp kişilerle ilgileniyorum çünkü, Tanrı yardımcım olsun, kanlı sahnelere gerçekten dayanamıyorum. Ama seri katiller söz konusu olduğunda, ilk kurbanın her zaman en önemli olduğunu bilmek için yeterince polisiye dizi izledim."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," der Marge. "Hepiniz gitmelisiniz. Nemeth zaten ölümün eşiğinde. Cesedin kokusunu yatağında mı saklıyor? Bu sizin şaka anlayışınız mı?"

"Şimdi," sanki o hiç konuşmamış gibi devam ediyorum, "Devil's Canyon'daki cesetlerin kimliklerini henüz bilmiyoruz."

Biraz zaman alacak, değil mi şerif?"

O başını sallar.

"Ama Ramsey'e geldiğim andan itibaren, bu civarda en az altı kişinin kaybolduğunu duydum. Eski kayıp vakaları, yeni bulunan insan kalıntıları. Bu benim anlayabileceğim bir denklem. Dün gece kaybolan çeşitli kişilerle ilgili makaleleri araştırdım. Bu da beni yerel bir vakaya götürdü. Jessica Santi. Kız kardeşin."

"Bu korkunç bir trajedydi. Bu konuyu açmaya gerek yok..."

"İlk seferinde bir kaza mıydı? Belki de sen ve ormanlarda birlikte avlanıyordunuz ve silahınız ateş aldı? Ya da ikiniz kavga ettiniz ve o anın heyecanıyla tetiği çektiniz?"

"Kes şunu..."

"Bundan dolayı anne babanın kulübesini tek mirasçısı olarak aldın. Böyle bir şey için öldürmeye değer mi? Emin değildim. Bu yüzden dün gece gidip kontrol ettim."

Marge'ın yüzü soluyor. Ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Arabam," diye mırıldanır Luciana.

şerif hepimizi dikkatle izliyor. Ellerini silahına yakın tuttuğunu fark ettim. Marge benim düşündüğüm kadar çok insanı öldürmüşe, bu iyi bir karar.

"Uzun zamandır arkadaşın olan, vahşi doğanın uzmanı Nemeth'i yardım etmesi için aradın mı? Kız kardeşinin cesedini, çok az kişinin gittiği ve kayaların altındaki gizli alanları muhtemelen daha da az kişinin bildiği Devil's Canyon'da saklamak onun fikri miydi?"

Marge konuşmuyor.

"İkiniz böyle mi sevgili oldunuz?" Gerçekten merak ettiğim için daha da ileri gidiyorum. "Kız kardeşinin cesedi üzerinde bir bağ kurdunuz mu? Bir çifti birbirine yakınlaştıran, paylaşılan bir sır gibisi yoktur. Ama bununla yetinmediniz. İkiniz..."

kız kardeşinin mezarının keşfedilmesini önlemek, kasabanızı ele geçiren turistlere duyduğunuz öfke. Bunu tekrar yaptınız. Ve tekrar. Ve tekrar.

"O sabah, Timothy O'Day'in arkadaşları yardım istemek için lokantana koştuklarında, sana ve sevgiline ne verdiklerini bilmiyorlardı. Bir sonraki dağ kurtarma görevini değil, bir sonraki kurbanını."

Arkamdaki makinede hafif bir değişiklik duyuyorum. Nemeth bilincini geri mi kazanıyor? Bence kazanmalı. Bence bize bunu borçlu.

"Marge," Şerif Kelley sert bir sesle araya giriyor. "Bu doğru mu? Biliyorsun, adli tıp uzmanları her yeri didik didik ediyorlar. Gerçeği ortaya çıkaracaklar. Hala sana yardım edebilecek durumdayken konuşsan iyi olur. Çünkü FBI geldiğinde..."

"Ne dediğini hiç anlamadım," diyor Marge keskin bir ses tonuyla. "Bence zavallı kız hala yaşadığı travmanın etkisinde. Bu yüzden acemiler kırsalda yürüyüş yapmamalı."

"Ailenin av kulübesi, Marge. Oraya gitmiştim, hatırladın mı? Muhtemelen oraya zorla girmiştim. Ama bunu benden duymadın, Şerif," diye ekledim çabucak. "Suç romanlarından herkesin bildiği bir başka şey: Seri katiller her zaman ganimet alırlar. O cesetler. Hepsinin kıyafetleri, sırt çantaları, muhtemelen mücevherleri yok. Bir yere gitmiş olmalılar."

Marge'ın omurgasından tek bir titreme geçer.

Dikkatimi şerife çeviriyorum. "Yardımcılarını gönder, federalleri haberdar et, hatta federal şerifleri bile gönder. Ama o mülkte aradığın her şeyi bulacaksın. Wyoming'de idam cezası yok mu? Federallerde var. Güven bana Marge, bu acemi sadece senin kızartılmanı izlemek için seve seve geri dönecektir."

"Lanet olsun sana," diyor Marge, bana dik dik bakarak. O anda, bakışlarının soğukluğunu, saf bir avcının

bakışını.

"Anlamıyorum," diyor Luciana. "Sentetik dekompozisyonndan tüm bunlara nasıl vardın?"

"Nemeth neden çantasında böyle bir şey taşırsın ki?" Omuz silkiyorum. "Aklıma gelen tek neden, Daisy'yi yanıltmak için. Tüm bunların nasıl başladığını hatırla, oldukça zararsız sabotaj eylemleriyle. Temel olarak, Martin'i Devil's Canyon'a yapılacak keşif gezisini iptal etmeye ikna etmeye çalışmak, bu başarısız olunca da bizi geri dönmeye zorlamak. Bence sentetik koku C planıydı. O bölgeyi aramaya başlasaydık, Nemeth onu Daisy'nin dikkatini dağıtmak ve konuyu karıştırmak için kullanacaktı. Daisy'nin kaya alanında kokuyu yakaladığını ama yönünü kaybettiğini söyledin. Sonunda odayı keşfettiğimde, Daisy'nin onu neden bulamadığını anlayamadım — onun uzmanlık alanı moloz yığınlarıdır.

"Bu da Nemeth'in olanların bir parçası olduğu anlamına geliyordu

. Ama Neil yaralandığında o kanyonun diğer ucundaydı. O gün birinin seni izlediğini hissettiğini söyledin, ama Nemeth tam yanındaydı. Ayrıca, tüm bu çeşitli olaylar, kapsanan arazinin genişliği... Bunların hepsini tek bir kişi yapamaz.

"Nemeth'in olaya karıştığını kabul ettiğimde, Marge onun mantıklı suç ortağı oldu. Sonra, ilk kaybolan yürüyüşçünün Marge'ın kız kardeşi olduğunu keşfettiğimde, bunun bir tesadüf olamayacağına karar verdim."

Luciana'ya dönüyorum. "Sanırım sana saldıran oydu. Onun görevi, Nemeth uçuruma dönerken seni ortadan kaldırmaktı. Avcı kıyafetleri, tüfeği ve diğer silahlarıyla birlikte ikinci bir çanta saklamış olmalı. Bu yüzden yürüyüş çantasını geride bıraktı. Ama işler planladıkları gibi gitmedi. Daisy kaçtı ve Marge onu kovalamak zorunda kaldı

—ama bu çabası sonuçsuz kaldı. Sonra Marge'ın ikinci görevi, çaldığı yiyeceklerle ana kampı bubi tuzağıyla donatmaktı.

seni bağladığı yere geri döndüğünde, sen kaçmayı başarmıştın. Bu da planlarını tehlikeye attı."

Marge'a dönüp yüzündeki ifadeyi izliyorum. Bunların çoğunu tahmin ediyorum, en mantıklı olanlarla boşlukları dolduruyorum. Sert duruşu ve düşmanca bakışları göz önüne alındığında, bu konuda oldukça başarılıyım.

"O noktada, kasabaya geri döndün," diyorum. "Luciana ve şerifin sonraki adımlarını izlerken, kendini restoran sahibi Marge olarak yeniden kanıtlaman gerekiyordu. Nemeth için endişelendin mi?" diye soruyorum. "Tek başına yedi kişiyle başa çıkmaya çalışırken mi? Yoksa onun gibi, bizim kolay bir av olduğumuzu mu düşündün? Martin sonunda onu yakaladı. Nemeth'in düşüşten nasıl kurtulduğunu veya vadiden nasıl çıkabildiğini bilmiyorum. Ona yardım etmiş olmalısın, değil mi? Belki de GPS'li şık bir ceketı vardı. Onu bulmak için onu kullandın, sonra onu patıkaya kadar götürdün ve onu yeni bulmuş gibi davranarak diğer arama ekiplerini çağırdın. Sanırım onun çılgın yüz maskelerini ve diğer ekipmanlarını sakladın. Önemli değil. Polis onun kıyafetlerine el koydu, bu da yeterince suçlayıcı olacaktır. Onun güçlendirilmiş askeri pantolonunda benim bıçağımın izleri olacak. Gömleğinde Miggy'nin silahından çıkan kurşun deliğı olacak. Senin kulübende ve onun gardırobunda bulunanlar arasında, fazlasıyla yeterli kanıt var.

"Nemeth her zaman ormanda olan kişidir. Benim bir lokantam var.

"Kaçmak mı?" diye Marge keskin bir sesle sordu. "Senin de dediğın gibi, biz bir çiftiz. Tabii ki ailemin av kulübesine girebilir. Orada ne yaptığı, ben isteyken ne yaptığı, ben nereden bileyim?"

"Onu otobüsün altına mı atıyorsun, Marge? Onu seviyorsun, ama onu kurtaracak kadar değil mi? Yoksa bu ikinizin yaptığı şey mi, en güçlü olanın hayatta kalması mı?"

Bir ses. Yan tarafa bakıyorum ve Nemeth'in gözleri açık. Buzulları ve

açık gökyüzünü hatırlatan o delici mavi gözler. Vahşi doğadan değil, vahşi doğanın kendisinden. Kimsenin bilmediğinden daha fazla.

"Bunu nasıl yapabildin?" Kendimi tutamıyorum. "Yabancıları öldürmek yeterince korkunç. Ama Martin'i tanıyordun. Onunla yıllar geçirdin, ama yine de tüfeğin nişanını ayarlayıp tetiği çektin. Luciana'ya pusu kurmayı planladın. Daisy kaçmasaydı onu da öldürür müydün?"

Luciana irkilir, refleks olarak Daisy'ye uzanır.

"Bob. Dünyadaki en iyi adamlardan birini öldürdün. Partimizi güvende tutmak için seninle birlikte çalışan adamı. Sonra Neil, Scott, Miguel, beni. Sen vahşi bir avcı değilsin. Sen bir yılanın."

Nemeth gözlerini kırptırır. Hiç pişmanlık görmüyorum. Hiçbir duygu görmüyorum. Yaptığını yaptı. Olan oldu.

Bu, içimde bir şeyi kırıyor. O kadar çok zarar verebiliyor ve hiçbir şey hissetmiyor.

Düşünmeden harekete geçtim. Yatağının yanındaki morfin pompasını hemen tanıdım. Şimdi, kolundan ilaç veren IV portunu sökmek bana büyük bir zevk veriyor.

Kan fışkırıyor. Kesilen hattan serum sıvısı akıyor. Marge, bir makine gürültüyle çalışmaya başlayınca birden ayağa fırlar.

"Hey, durun," der şerif, ama hemşireyi çağırmaz ya da bir adım bile atmaz.

Nemeth'e bakmaya devam ediyorum. Görmek istiyorum. Acının dalgası ona çarptığı anı. Ağlamasını ve yalvarmasını istiyorum. Bunu ona benim yaptığımı bilmesini istiyorum. Yürüyüş yapamayan ve vahşi doğada hiç deneyimi olmayan zavallı kadın.

En güçlü olanın hayatta kalmasıymış, hadi oradan. Önemli olan uyum sağlama yeteneğidir.

Dışarıda koridorda, sağlık personeli toplanmaya ve içeri girmek için ısrar etmeye başladı. Luciana, şeriften daha fazla

şerif kadar kenara çekilmiyor. Önümde Nemeth seğiriyor. Kıvranıyor. Çılgılık atmamak için dişlerini sıkıyor.

"Dur! Dur, dur, dur!"

Marge'ı görmezden gelerek ona yaklaşıyorum. "Miguel ve ben seni yendik. Scott, Neil, Bob, Luciana. Hepimiz seni yendik. Ve Martin. Titanların çatışmasında, o seni ortadan kaldırdı. Artık bir efsane değilsin. Sen sadece işini halletmek için hedeflerine uzaktan ateş etmek zorunda kalan, korkak, zavallı bir eziksin."

Nemeth inliyor. Göğsünden çıkan derin, gürleyen bir ses. Sanırım bu acı değil. Sanırım bu öfke. Yine de beni mutlu ediyor.

"Ben yaptım!" Marge, artık çaresiz. "Beni suçlayın, tutuklayın. Herkesi vurdum, her şeyi yaptım. Kız kardeşimle kavga ettik. Onun sızlanmasına daha fazla dayanamadım, ben de tetiği çektim. Evet, ilk başta dehşete kapıldım; Nemeth'ten yardım istedim. O, Devil's Canyon'daki yeraltı odalarını biliyordu ve uzaklığı nedeniyle cesedi oraya saklamamızı önerdi. Ama sonra o yer daha popüler hale geldi, yürüyüşçüler sadece oradan geçmekle kalmayıp, orada takılmaya başladılar. İkinci kadın, bir jeologdu, kaya yığınlarını ve nasıl oluştuklarını merak ediyordu. Nemeth'in başka seçeneği yoktu. Ve sonra birkaç yıl sonra, ve ondan sekiz yıl sonra... Marge'ın sesi kaybolur.

"Tim ilk kaybolduğunu bildirdiğinde, onun başlaması

Yer yeterince uzaktaydı, endişelenmiyorduk. Ancak o bölgenin ötesine geçtiği anlaşılınca Nemeth, adamın izlemiş olabileceği diğer rotalar hakkında teoriler üretmeye başladı... İki hafta bekledik, sonra kimsenin haberi olmayacağı bir gece Devil's Canyon'a doğru yürüyüşe çıktık. Tahmin ettiğimiz gibi, çocuk mağaralardan birinde kamp yapıyordu. Sabah olunca kaya yığınlarını keşfetmeye başladı, bazı

yeraltı odalarını incelemeye başladı. Kararımızı verdik. Olması gereken şey olacaktı.

Midem bulanıyor. Nemeth acı içinde inliyor.

"Lütfen. İtiraf ettim. Şimdi ona yardım edin!"

"Oh, bence daha itiraf edilecek çok şey var," diyor şerif, Marge'ı kolundan tutup kelepçe takıyor.

Luciana sonunda kenara çekildi, Daisy de onun yanına sokuldu. İlk hemşire içeri koştu, diğer iki personel de hemen arkasından. Kanla kaplı duvarı ve sıvıyla ıslanmış çarşafı inceledi, sonra beni geri itti.

"Ne yaptın?" diye sorar hemşire.

"Sadece Timothy O'Day'den ona biraz sevgi gönderdim." "Defol git!" diye emreder hemşire.

"Ama Bob'un da gönderecek sevgisi var."

Odadan zorla dışarı itilirim ve koridorda Luciana ve Daisy'nin yanına giderim. Şerif, Marge'ı kelepçeli kolundan tutarken, telsizinden emirler veriyor. Marge'ın bakışları izleme penceresine sabitlenmiş, daha fazla alarm çalmaya başlayınca çılgınca çırpınan sevgilisini izliyor.

Yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Onun yaşamasını istiyor. Biliyorum, çünkü birkaç gün önce Bob'a da aynısını yaptım. Onun da aynı sonucu yaşamasını istediğimi söylemeliyim, ama aslında bundan daha acımasızım. Nemeth'in başarmasını istiyorum. Bu vahşi doğa efsanesinin, hayatının geri kalanını günde sadece bir saat temiz hava alabileceği küçük bir hücrede geçirmelerini istiyorum.

Huzursuz beynimin kontrolü ele geçirdiği gecelerde, onu orada hayal edip, sonra bir bebek gibi uyuyorum.

"İnanamıyorum," diyor Luciana yanımda fısıldayarak. "Nemeth'i severdim, ona saygı duyardım. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Daisy'nin başını okşuyor. Uysal Lab ona yaslanıyor.

"İkimizin de yeni bir hobiye ihtiyacı var," diye katılıyorum.

Luciana bana ciddiyetle bakar. "Bir süre Ramsey'de kal. Benimle ve Daisy ile kal, masrafları ben karşılarım. Arkadaşlığa ihtiyacımız var."

Cevap vermeden Şerif Kelley ve yeni tutuklusunu yoğun bakım ünitesinden dışarıya kadar takip ediyoruz. Marge arkasını dönmüyor, başı dik, gözleri ileriye bakarak yürüyor. Diğer mahkumların onu kırmasını izlemek için hapishaneye girmek istiyorum.

"Federal ajanlar ikimizi de sorguya çekmek isteyecek," diyorum sonunda. "Ve Miguel ile Scott'ın hastaneden taburcu olmasını istiyorum. Latisha ile tanışmamız gerektiğini söylememe gerek yok. Onu gördün mü? O kadar çok kalbi fetheden tam bir tanrıça olmasını bekliyorum."

"Aynen öyle. Sonra da Ramsey'de yemek yiyip, günde üç kez şekerleme yapıp, tüm sıcak suyu bitirebiliriz."

"Sert pazarlık yapıyorsun."

"Öyle. Bir haftalık oda rezervasyonu yapacağım ve ucuz bir motelden çok daha lüks bir yer olacak. Oda servisi, küvet ve kocaman bir televizyon hak ediyoruz. Daisy için ekstra köpek maması bile isteyeceğim. O buna değer."

Luciana'nın coşkusu beni gülümsetiyor. İki gün önce hayal ettiğim her şeyi içeren çok güzel bir tablo çiziyor.

Tek bir şey eksik: Boston'da tanıştığım ve o zamandan beri hiç konuşmadığım bir dedektif.

Şu anda onun numarasını arasam, cevap verir mi? Cevap verirse, telefonda kalır mıyım?

Luciana mutlu. Cep telefonunu çıkarmış, otelleri araştırıyor. Ben geride kalıyorum, gözden uzak kalabileceğim küçük bir köşeye gelene kadar.

Kendime yorgun, kalbi kırık ya da dünyadan bıkmış olmadığımı söylüyorum.

Hâlâ kayıp olan sekiz yaşındaki bir çocuğun davasını almamı beklediğini kendime hatırlatıyorum.

Bob'un kocasını bulmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Bob'un hepimizi kurtarmak için nasıl öldüğünü ona anlatmam gerekiyor. Bob'un ölüm döşğinde söylediği aşk sözlerini iletmeliyim.

O anda bir kırıma hissediyorum. İçimde derinlerde bir şey kopuyor.

Onu bir daha geri kazanamayacağımı düşünüyorum.

Duvarlardan uzaklaşıyorum. Yürümeye devam ediyorum. Miguel bana koşmamı emretti.

Ama bunca şeyden sonra

.

EPILOG

Luciana, sahipleri köpekleri seven ve onunla Daisy'nin çalışmalarını o kadar takdir eden muhteşem bir B&B'nin en üst katındaki süitini bulur ve oda fiyatının yarısını öder. Banyoda pençeli ayaklı bir küvet vardır. Günde birkaç kez küveti ağzına kadar doldururuz. Ve odaya nezaketle gönderilen yiyeceklerin her bir kırıntısını yeriz. Eşi fırıncı olduğu için sürekli muffin, çörek ve özel ekmekler geliyor. Daisy bile mutluluktan uçuyor.

Neil iki gün sonra taburcu oldu. Onunla ve Anna ile hastaneden çıktıktan sonra ilk yemeklerini birlikte yedik. Enchiladalarımızı yarıya kadar yedikten sonra Neil diz çöktü, hastane bileziğinden yaptığı geçici bir yüzüğü çıkardı ve evlenme teklifinde bulundu. Anna sevinçle evet dedi. İkisi de ayağa fırladı. Restoranın tüm müşterileri alkışladı ve başka bir masadan bu mutlu olayı kutlamak için bir sürahi margarita gönderildi. Buzlu suyum içirim ve gözümün köşesinden akan yaşları silerim.

Miguel de hastaneden çıkıyor. Otoparkta adeta bir festival havası var. Ailesiyle tanışıyorum ve babasına, oğlunun arkadaşlarının hayatını kurtarmak için ne kadar çok mücadele ettiğini anlatıyorum. Sonra sarılıp ağlıyoruz ve nihayet ayrılmaya hazır olduklarında, beni ziyaret etmem için yalvarıyorlar. *Mi casa, su casa*, falan filan.

Gülümser ve başımı sallarım. Miguel kulağıma fısıldayacak kadar eğilir ve "Biliyorum gelmeyeceksin, ama unutma, Oregon'da seni seven biri var" der.

Bu da beni biraz daha ağlatıyor, gerçi bu aralar çok ağlamaklıyım.

Luciana ve ben Latisha ile tanışıyoruz. O muhteşem bir kadın, 1,80 boyunda, eski bir üniversite voleybolcusu ve yedi aylık hamile olmasına rağmen enerji ve sağlık saçıyor. Kıvırcık siyah saçlarından heykel gibi elmacık kemiklerine kadar, Luciana ile rekabet edecek kadar çarpıcı bir güzelliğe sahip. Latisha önce minnetle ellerimizi sıkıca tutuyor, sonra vazgeçip ikimizi de gözyaşları içinde sıkıca kucaklıyor.

Hâlâ solgun ve zayıf olan ama her geçen gün daha iyiye giden Scott, neredeyse utanarak gülümser. Daha sonra, koridorda Latisha daha da hüzünlenir. Tim'i bulduğumuz için bize teşekkür eder. İlk aşkını nihayet eve getirdiğimiz için bizi kutsar.

Scott ve Latisha büyük bir veda töreni yapmazlar, bunun yerine bir hafta sonra sessizce ayrılırlar. Onları suçlamıyorum. İyileşmek, yeniden bağ kurmak ve başlamak üzere olan yeni hayatlarının tadını çıkarmak için ailece zamana ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum.

Federal ajanlarla çok konuşuyorum. Ve Şerif Kelley ile. Ayrıca daha da sert görünümlü takım elbiseli insanlarla. Çoğu, benim bu keşif gezisinin bir parçası olmama şüpheyile yaklaşıyor. Bence bu konunun özü değil. Önemli olan başlangıç değildi. Önemli olan sondu.

Sekiz mumyalanmış cesedin kimliklerinin tespit edilmesi aylar sürecek, ancak adli tıp departmanı Bob'un cenazesini hafta sonuna kadar teslim edecek. Luciana ve ben, Bob'un kocası Rob ile buluşmak için arabayla yola çıkıyoruz. Rob, zarif giyimli, düzgün kesilmiş siyah saçlı ve çarpıcı tel çerçeveli gözlüklü bir İtalyan. Düşündüğümünden daha kısa boylu ve çok ciddi bir adam. Kocasının cesedini kabul eden belgeleri imzalamaya çalışırken eli o kadar titriyor ki, kolunu tutmak zorunda kalıyorum

. Birlikte, sade çam tabutunu Rob'un cesedin yakılması için ayarladığı yerel bir cenaze evine götürdük. Daha sonra Rob, Bob'un küllerini Olimpik Yarımada'da bir yere serpererek, hayatını Bigfoot'u kovalayarak geçiren bir adam için uygun bir dinlenme yeri hazırladı.

Bob'un hikayesini elimden geldiğince anlatıyorum. Son anlarında, sadece ayı spreyi ile tüfek taşıyan bir adama nasıl karşı koyduğunu, böylece geri kalanlarımızın bir şansı olabileceğini. Bob'un kocasını ve onu ne kadar çok sevdiğini düşünerek öldüğünü söylüyorum. Rob ağlamıyor. Koyu kahverengi gözleri, sonsuz bir kederin kaynağı.

Rob, tanıdığım en büyük, en cesur adamın küllerini içeren sade urnayı nihayet kabul ettiğinde, ayakta durmakta zorlanıyorum. Luciana beni arabaya kadar götürmek zorunda kalıyor. Sessizce B&B'ye gidiyoruz. Orada Daisy'yi kollarımın arasına alıp yüzümü tüylerine gömüyorum, Luciana ise küveti doldurmaya gidiyor.

Bob ve onun son anlarını çok fazla düşünüyorum. Sadece kocasına söylediği sözleri değil, bana verdiği tavsiyeyi de. Gerçekten aradığım şeyi bulmamı söylediği tavsiyeyi.

Farklı bir hayat mı?

Kafamdan çıkaramadığım bir polisle gerçek bir ilişki kurma şansı mı?

Yoksa yol boyunca kaybettığım ben miyim?

Hiçbir fikrim yok.

Polis, Marge'ın av kulübesine baskın düzenliyor. Arka odada iki sıra halinde asılı duran çeşitli renklerde sırt çantaları buluyorlar. Onun ve Nemeth'in açık hava hobilerini düşünürsek, çok da dikkat çekici bir şey değil. Tabii ki çantalar onlara ait değil.

İçeriğin çoğu kaldırılmış, muhtemelen yağmalanmış tedarikçileri. Ancak ayrı kilitli kutu,

dedektifler sekiz kurbanı ait kişisel hatıraları bulurlar. Mücevherler. Ehliyetler.

Ve Timothy O'Day'in durumunda, bir not. O gece ateşin başında otururken üzerinde çalıştığı not. Arkadaşlarının sandığı gibi, düğün yeminlerinin taslağı değil. Onlara yazdığı bir mektup. Onların dostluğuna ne kadar değer verdiğini anlatan bir mektup. Ve onların yardımı olmadan bugünkü haline, müstakbel eşinin hak ettiği adama dönüşemeyeceğini anlatan bir mektup.

Daha sonra yazılmış olması gereken ek notlar da vardı. Kaybolduğunu, bir kanyona vardığını ve bir mağarada sığındığını söylüyordu.

Ailesine onları sevdiğini söylüyor.

Latisha'ya endişelenmemesini, yakında eve döneceğini söylüyor.

Arkadaşlarına üzgün olduğunu, hiçbir şeyin planladığı gibi gitmediğini ve bunu telafi etmeyi umduğunu söylüyor.

Son satırdan önceki satır: *Yarın buradan çıkmaya çalışacağım.*

Son satır: *Hepinizi seviyorum. Umarm yakında görüşürüz.*

Polis, mektubun aslını duruşmada kullanacağı için mektubu yayınlamıyor. Ama Şerif Kelley'i altı kopya yapmaya ikna ediyorum. Üniversitedeki arkadaşları için birer kopya, Latisha için bir kopya ve son olarak Neil'in Patrice'e elden teslim etmeyi vaat ettiği bir kopya.

Martin'in cesedi sonunda vadiden çıkarılır. Aldığı kurşun yaralarının sayısı... Bu adamın Nemeth'i ormanda nasıl takip ettiği, hatta son saldırı için nasıl güç bulduğu, hayal gücünün ötesinde.

Haberi alınca, Luciana ve ben son ve en zor görevimizi hüznle yerine getiriyoruz. FaceTime üzerinden Patrice'i arıyoruz ve gözyaşları arasında Martin'in asla pes etmediğini anlatıyoruz. Giderek zorlaşan koşullara rağmen, oğullarını geri getirmek için kararlılıkla devam ettiğini...

ona ev sahipliği yaptı. Tim'i gurur ve bağlılıkla anarken, onun hayatının büyük aşkı olduğunu söyledi. Martin, böyle harika bir aileye sahip olduğu için kendini şanslı bir adam olarak görüyordu.

Martin, oğlunun anısını onurlandırarak öldü, ama aynı zamanda yakında hep birlikte olacaklarını bilerek öldü.

Ekranada, Patrice'in yüzü inanılmaz derecede solgun, kel kafası çiçekli bir fularla sarılmış. Mavi gözlerini siler, ve bize bize raporumuz raporumuz Sonra gülümsedi gülümsedi, o kadar acı tatlı bir gülümsemeyle, kalbimin göğsümde yeniden parçalandığını hissediyorum.

Martin'in başarısız olmayacağını bildiğini söylüyor. Martin, Tim'i bulacağına söz vermişti ve Martin asla yalan söylemezdi. Kocas ve oğlunun son anılarını bize ulaştırdığımız için teşekkür ediyor. Bize zarar geldiği için özür diliyor, çünkü bu, onun ve Martin'in isteyeceği veya bekleyeceği en son şeydi.

Martin'in hayatımı kurtardığını söylüyorum.

Gülümsüyor ve bunun çok mantıklı olduğunu söylüyor, çünkü Martin onun hayatını da kurtarmış. Ve tüm bunları yaşamaya değer kılmış.

Bunu içtenlikle söylediğini anlıyorum. Konuşmanın korkunçluğuna rağmen, açıklaması zor bir şekilde huzurlu görünüyor. Hayatının sonuna yaklaşan bir kadın ve bunun farkında. Ama aynı zamanda, artık bitmemiş işi kalmayan bir kadın. Oğlu ve kocası ona geri dönüyor. Ve çok yakında, tekrar bir aile olacaklar.

Arama ekipleri dağları tararken daha fazla kanıt buluyorlar. Marge ve Nemeth'in önceden hazırladıkları sığınaklarda, av malzemelerinden mühimmat kutularına ve ek MRE'lere kadar her şeyle dolu spor çantaları bulunuyor. Her zaman bir adım önde olmalarına şaşmamalı. İki ömür boyu doğa sever, stratejilerini iyi planlamışlar ve bilgi ve deneyimlerini çok daha karanlık bir amaç için kullanmışlar.

Polis, Nemeth'in hastaneye ilk getirildiğinde giydiği kıyafetleri inceleyebildi. Tahmin edildiği gibi, askeri pantolonun üzerinde benim bıçağımın izlerini taşıyan Kevlar yamalar vardı, gömlek kolunda ise Miggy'nin ateş ettiği kurşunun deliği vardı.

Nemeth hastaneden çıkmaz. Kalp krizi geçirir ve her şey biter. Martin'in nihai zaferi tamamlanmıştır, ancak bu konuda kendimi aldatılmış hissediyorum. En azından Marge'ın hayatının geri kalanını beton bloktan yapılmış bir hücrede geçireceğini hayal edebiliyorum. Nemeth'in odasında gerçek itirafını yaptığı sabahtan beri bir daha konuşmamıştır. İntihar gözetiminde olduğu söylentileri vardır. Asla mahkemeye çıkamayacağına dair daha fazla söylenti var. Hapishanedeki birine ulaşmanın birçok yolu var ve bunu görmek isteyen birçok yerli var.

Luciana ve ben süiti iki haftalığına rezerve ettik. Cevaplamamız gereken çok fazla soru var. Ya da belki de Luciana ve ben insan gibi hissetmeye çalışırken, almamız gereken çok fazla köpük banyosu ve şekerleme var.

O ve Daisy giderek daha uzun yürüyüşlere çıkmaya başlıyorlar.

Kendimi Ramsey sokaklarında dolaşırken, kasabanın sınırına gittikçe yaklaşırken buluyorum. Bir gün Lisa Rowell'ı arabayla geçerken görüyorum ve ona el sallıyorum, o da bana el sallıyor. Yerel halk tarafından tanınacak kadar uzun süre bir yerde kalmak garip bir his.

Bu durum kafamı karıştırıyor.

O öğleden sonra geri döndüğümde, Luciana yatağının ucunda sessizce oturuyor, Daisy de yanında uzanmış. O kadar ciddi görünüyor ki, göğsüm korkuyla sıkışıyor.

"Sana bir hediyemiz var," diyor aniden. "Bizim mi?"

"Ben, Miguel, Scott, Neil, Josh ve Rob."

"Bob'un kocası mı?" Şimdi çok kafam karıştı.

"Başlangıçta hepimiz senden şüphe duyduk. Çoğumuz senin gelmeni bile istemiyordu. Ama senin azmin ve hızlı düşünme yeteneğin olmasaydı hiçbirimiz hayatta kalamazdık."

Luciana elini uzatıyor. Elinde kalın bir zarf var. Dikkatle bakıyorum.

"Nedir bu?"

"Yaşam tarzına saygı duyuyoruz. Bu senin yaptığın iş ve senin seçtiğin yaşam tarzı. Ayrıca maaşının gerçekten berbat olduğunu da biliyoruz."

Şimdi tamamen şaşkırım. "Bana... bana para mı ödüyorsunuz?"

"Frankie, bir haftadır aynı kot pantolonu giyiyorsun."

"Elimde başka yok."

"Biliyorum. *Hepimiz* biliyoruz. Seni değiştirmek istemiyoruz. Sadece yükünü hafifletmek istiyoruz. Belki bu, bir sonraki davayı daha kolay almanı sağlar ya da belki daha önce hiç düşünmediğin başka bir şey yapmanı sağlar. Gelecek bir armağandır. Sen onu bize verdin. Biz de sana bir parçasını geri vermek istiyoruz."

Zarfı kabul ediyorum. Daha önce kimse bana bir tomar para teklif etmemişti. Diğer aileler minnettar olmadıkları için değil, sahip olmadığın şeyi veremezsin diye.

Zarf çok kalın. İçini çıkarmak birkaç dakikamı alıyor. "Aman Tanrım, bu beş bin dolar gibi bir şey."

Luciana gülümser. "Ve yine de hayatta kalan hayatta en en korkunç günlerden sağ çıkmak... paha biçilemez."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ellerim titriyor. "En azından sana akşam yemeği ısmarlayabilir miyim?"

"Hediye konusunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

"Daha önce bu konu hiç gündeme gelmemişti."

"Nasıl ne dersin bunu ikimiz bunu biraz kıyafet almak için alışverişe çıkmak ister misin?"

"Tamam." Bir arkadaşıla alışveriş. Böyle şeyleri duymuştum. Belki Sophie ve ben bir zamanlar yapmışızdır. Ama çok uzun zaman oldu.

"Oh, bunu sana vermek istiyorum."

"Başka bir hediye mi?"

Luciana gülümser ve bir paracord bilezik uzatır. Kahverengi ve koyu yeşil tonlarında ve tokasında, vahşi maceramızın başında bana ödünç verdiği tokaya benzer bir testere dişi kenarı var. "Acil durum düdüğün yetmezse diye," der.

Gerçekten duygulanarak bileziği bileğime takıyorum. "Sana bir şey almadım. Aklıma gelmedi. Özür dilerim." Şimdi çok utanıyorum. O çok düşünceli davranmış, ben ise bencil davranmışım.

"Frankie, kes şunu." Elimi tutuyor. "Ne düşünüyorsan, kes şunu. Bu bizi mutlu ediyor. Bu yeterince büyük bir hediye."

Ağlayacağım. Ama ağlamaktan yoruldum. Onun yerine ona sarılırım. Sonra Daisy de katılmak ister ve bu, göğsümde bir şeyleri değiştiren, aptalca, gülünç bir olay haline gelir. Çok az, ama yeterli. Haftalar sonra ilk kez nefes alabildiğimi fark ederim.

Daha sonra, yine bol bol yemek yedikten sonra, yatakta uzanıp bileğimdeki bileziği parmaklarımla okşuyorum. Onun söylediklerini düşünüyorum. Belki de farklı bir şey yapabilirim, henüz aklıma bile gelmemiş bir şey.

Bu ne olabilir?

Gerçekten ne arıyorum?

Alışveriş yapıyoruz. Luciana her şeyin içinde harika görünüyor. Gerçek kovboy çizimleri almasına karar veriyor ve sonra hazır başlamışken bir de şapka alıyor. Devasa bir outdoor mağazasına varana kadar kendimi tutuyorum. Sonra kendimi tutamıyorum. Emici kumaşlar ve cepleriyle dolu pantolonlar seçerken biraz çıldırıyorum.

Hareket halindeki minimalistler için çok amaçlı giysiler. Ayrıca yeni botlar ve bir sürü çorap satın alıyorum.

Eski botlarımı gerçekten özlediğimde içim sızlıyor. Onların iyi bir hayat sürdürdüklerini ve sonuna kadar bana iyi hizmet ettiklerini düşünerek kendimi teselli ediyorum.

Gerçekten bulmaya çalıştığım şey nedir?

Daha fazla yemek. Artık yerel işletmelerin çoğu bizi tanıyor. İlk geceden beri gittiğimiz steak house'a geri dönüyoruz ve hemen faturayı dert etmememiz söyleniyor. Durmadan sohbet ediyoruz ve Bob'un oturması gereken yere ya da sadece onun için hazırlanmış tabaklarla dolu olması gereken masanın yarısına bakmamaya çalışıyoruz.

Gerçekten ne arıyorum?

Sabah çıkışımızdan önceki son akşam. İkimiz de valizlerimizi topluyoruz, ben yeni gardırobumu güvenilir eski valizime yerleştiriyorum. Gece yarısı ev yapımı brownielerle atıştırdıktan sonra yatıyoruz. Yumuşak, lüks yatağın ortasında uzanıyorum. Daisy'nin rahatlatıcı horlama sesini, Luciana'nın uykusunda hareket ederken çıkardığı küçük hışırtıları dinliyorum.

Yarın, Luciana ve Daisy beni daha fazla ulaşım seçeneği olan Jackson'a götürecekler. Sonra evlerine devam edecekler.

Peki ya ben?

Dünyanın unuttuğu sekiz yaşındaki kayıp çocuğun davasına mı?

Yoksa başka bir şey mi?

Neyi arıyorum?

Paul, her şeyden kaçmak için çözülmemiş davalara takıntılı olduğumu söyledi. Ben ise bir şeye doğru koştuğumu savundum. On yıl sonra, hangimizin haklı olduğu konusunda hâlâ emin değilim. Yaşadığım hayat... Varlığım önemli, yokluğum ise hiçbir iz bırakmıyor. Kendime bununla bir sorunum olmadığını söyleyip duruyorum. Ama belki de son zamanlarda... Oregon'da beni seven biri var. Boston'da

Boston'da bir genç kız hala beni düşünüyor. Luciana ve Daisy de beni her zaman hatırlayacaklar.

Bu önemli bir şey, her küçük bağlantı uzak bir yıldız gibi. Belki bir gün, artık sadece geçen bir gölge değil, dokunduğum hayatların, iyileştirdiğim insanların, fark yarattığım insanların bir takımyıldızı olacağım.

Belki bir gün Boston'a geri döneceğim. Ama bu sefer hazırlıklı olacağım. Artık hayatın kenarlarında sürüklenen bir kadın değil, hayatı iki eliyle kavramayı öğrenmiş bir kadın olacağım. Artık gelişme aşamasında olan bir kişi değil, kendi değerini bilen tam bir ruh olacağım.

İşte o anda, ihtiyacım olan netliği buldum. Şu anda kim olduğumu. Ama aynı zamanda, bir gün kim olmak istediğimi de.

Ve sonra... Gitmeye hazırım. Anahtar çevrildi. Ayrılma zamanı geldi.

Karanlık odada yataktan kalkıyorum. Yeni pantolonumu ve eski spor ayakkabılarımı giyiyorum. Ceketimi alıp çantamı kapatıyorum. Kalın fatura zarfını çıkarıp odanın yarısının parasını sayarken Daisy'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Luciana bunu görünce bağırır. Ama onların hediyesi çok fazla ve benim yaşam tarzımdaki bir kadın zaten o kadar çok nakit para taşımamalı.

Hafif adımlarla Luciana'nın yatağına doğru yürüdüm. Hâlâ uyuyordu. İki parmağımın ucunu öptüm ve hafifçe şakağına bastırdım. Sonra Daisy'nin kutu gibi kafasını kucakladım. Ona, "Asla unutma, bu büyük ülkenin bir yerinde, seni seven bir gezgin var" dedim.

Çantalarımı kapıya taşıyorum.

Sabaha kadar bekleyip, düzgün bir veda edip, bir sonraki kasabaya gidebilirdim. Ama bu doğru geliyor. Bu... bana göre.

Etrafa bakmak için son bir an. Üzülmek, iyimser olmak için. Kaybettiğim şeyleri kabul etmek, hala kazanmayı umduğum şeyleri fark etmek için.

Sonra kapıdan çıkıyorum.
Benim adım Frankie Elkin.
Eve dönmeyi hak eden kayıp bir sekiz yaşındaki çocuk var.
Ve onu bulacağım.

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜRLER

Wyoming ve Shoshone Ulusal Ormanı'nı tanıyanlar muhtemelen bunu okurken, "Devil's Canyon mu? Devil's Canyon da neresi?" diye düşünüyorlardır. Çünkü hepsini uydurdum. Bu özel hikaye için belirgin coğrafi özelliklere sahip bir yer ihtiyacım vardı. Ben hevesli bir yürüyüşçü ve artık Wyoming'in büyük bir hayranıyım, ancak gerçek dünyada benim tüm gereksinimlerimi karşılayan hiçbir yer yoktu. Bu yüzden bir kurgu yazarı olarak kurgu yazmaya karar verdim. Olur böyle şeyler.

Bu kitabı pandemi sırasında yazmak da araştırma yapma imkanımı kısıtladı. Genelde romanlarımda kullandığım yerleri bizzat ziyaret etmeyi severim. Ancak seyahat kısıtlamaları Wyoming'e gitmeyi imkansız hale getirdi. Bunun yerine, boşlukları doldurmak için yürüyüşçü olarak edindiğim deneyimlere ve daha önceki batı seyahatlerime güvenmek zorunda kaldım. Öte yandan, bu romanın sonunda, artık Wyoming'de kaliteli zaman geçirmem gerektiğine kendimi ikna ettim. Sabırsızlanıyorum!

Vahşi doğada arama çalışmaları hakkında bilgi için, emekli New Hampshire Balık ve Av Koruma Görevlisi Rick Estes'e hikayelerini paylaştığı ve en iyi uygulamaları bana anlattığı için çok minnettarım. Hayatta kalma ipuçları ve araçları için, New Hampshire Outdoor Learning Center'dan Steve Sanborn'a bir günlük hayatta kalma kursu için de teşekkür ederim. Şimdiye kadar ateşle oynarken en çok eğlendiğim anlardı. Ve Frankie gibi, ben de artık üçler kuralına takıntılıyım.

Ulusal kamu arazilerinde kaybolan insanların sayısı hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen okuyuculara Jon Billman'ın *The Cold Vanish* adlı romanını şiddetle tavsiye ederim. Ayrıca, kaybolan yürüyüşçüleri aramada Bigfoot avcılarının gerçek hayatta oynadıkları rolü keşfetmekten de büyük keyif aldım. Daha fazla bilgi için North America Bigfoot Search ve Olympic Project'i inceleyebilirsiniz. Lütfen romanımın bir kurgu eseri olduğunu ve tüm hataların yalnızca bana ait olduğunu unutmayın.

Bir köpek sever olarak, çalışan köpeklerin inanılmaz becerilerine her zaman hayranlık duymuşumdur. Yıllar boyunca çeşitli köpek ekiplerini ziyaret etme zevkini yaşadım. Kurgusal Daisy, bir eğiticiden duyduğum gerçek bir hikayeden esinlenerek yaratıldı

—görev sırasında bir yavruyu kurtarıp evine götürdüğünü, ancak bu şapşal köpeğin tüm safkan köpekleri geride bırakarak onun en iyi arama köpeği haline geldiğini anlattı. Tüm Daisy'lere ve onlara deli gibi aşık olan insanlara, bu hikaye sizin için.

Kurtarılmış hayvanlardan bahsetmişken, Conway Area Humane Society onuruna yapılan şiddetli bir açık artırma savaşının ardından karakter isimlendirme hakkını kazanan Lisa Rowell ve Laurie Banks'ı tebrik ediyorum. Lisa kendi adının ölümsüzleştirilmesini tercih ederken, Laurie Banks ise rahmetli babası Jim Kelley'nin onuruna bir rol talep etti. Barınak adına cömert bağışlarınız için en derin şükranlarımı sunuyorum ve umarım ikiniz de sonuçtan memnun kalırsınız.

Bir başka iyi haber ise, www.LisaGardner.com adresinde düzenlenen yıllık Kill a Friend, Maim a Buddy/Mate çekilişinde iki şanslı kazanan oldu. Joanne Cobb, Bobby Monfort'un görkemli bir sonla karşılaşma hakkını kazandı, Anna Hajlasz ise kurgusal eğlence için kendini aday gösterdi. Siz de benim romanlarımdan birinde ölmek istiyorsanız

Yarışma yeniden başladı. Büyük hayaller kurun!

Aileme ve arkadaşlarıma sevgilerimi gönderiyorum, çoğu bu kitabın yapım sürecini çok fazla ve çok sık duydu. Michelle ve Larissa'ya, en sevdiğim yürüyüş arkadaşlarıma, vahşi doğada hayatta kalma kursunda ateşle oynayarak bir gün geçirmeyi iyi bir fikir olarak görenlere. Yürüyüş hakkında bildiklerimin çoğunu bana öğreten ve neredeyse ansiklopedik düzeyde parkur hafızalarıyla bana sürekli yeni zorluklar öneren komşularım Pam ve Glenda'ya. Cribbage oyununda beni yenerek geçmişteki yürüyüş günlerinin anılarını benimle paylaşan Bob'a ve yol boyunca bana destek olan ve genel olarak moral veren Carol'a.

Kızım, kitap sever arkadaşım ve en sevdiğim beyin fırtınası ortağı, şimdi hayatının heyecan verici yeni bir bölümünü başlatıyor. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum ve şimdiden seni özlüyorum. Hikayenin bundan sonra nereye gideceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Son olarak, hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir yılın ardından, tüm iniş çıkışlarda yanımda olan yayın ekibime, özellikle de mükemmel editörlerim Mark Tarvani ve Selina Walker'a ve yetenekli menajerim Meg Ruley'e en derin şükranlarımı sunuyorum. Ayrıca, kitap severleri tatmin etmek için gerçekten olağanüstü çaba gösteren yerel kitapçılar ve kütüphanelerden de çok etkilendim. Son olarak, bu yolculuğu benimle paylaşan ve her şeyle başa çıkmanın en iyi yolunun iyi bir kitaba dalmak olduğunu asla unutmayan okuyucularıma sevgilerimi sunuyorum.

Yakında hepinizle yüz yüze görüşmeyi dört gözle bekliyorum.

YAZAR HAKKINDA

Lisa Gardner, Uluslararası Gerilim Yazarları Derneği tarafından Yılın Gerilim Romanı ödölünü kazanan *The Neighbor* dahil olmak üzere yirmi üç gerilim romanının yazarı ve *New York Times*'ın en çok satan yazarları listesinde birinci sırada yer almaktadır. Hevesli bir yürüyüşçü, gezgin ve cribbage oyuncusu olan Gardner, ailesiyle birlikte New Hampshire'ın dağlarında yaşamaktadır.

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

**Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.**

Şimdi kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

